

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENİ HATIRLAMAYI UNUTMA

ASLA ASLA

1 - 2 - 3

COLLEEN
HOOVER

TARRYN
FISHER

©psilon®

Unutmak korkunçtur...
Hatırlamak ise daha korkunç...

Charlie ve Silas bebekliklerinden beri en iyi arkadaş, 14 yaşından beri de sevgilidir. Ama bir sabah her şey değişir. Silas ve Charlie tüm geçmişlerini unutmuştur, hatta birbirlerini bile...

Artık onlar kendilerine ne olduğunu anlamak için beraber hareket etmek zorundadır. Tüm yollar onları birbirine çıkarır, onlar unuttukça her şey ikisini birbirine yaklaştırır. Tüm geçmişi araştırmak, deliller bulup bunları birleştirmek zorunda kalırlar. Dahası buldukları ve unutmamaları gereken bir şey vardır:

Beni sevmekten asla vazgeçme.
Asla unutma.
Asla Asla.

Charlie ve Silas geçmişte sahip oldukları şeyi geri kazanabilecekler mi? Ve bir zamanlar oldukları kişiyi geri getirebilecekler mi? Tüm bunlara cevap bulmak için ise zaman daralmaktadır...

Colleen Hoover ve Tarryn Fisher'den başka hiçbir şeye benzemeyen, sürükleyici, dolambaçlı, romantik bir gizem: Asla Asla...

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muafır.

Asla Asla: 1-2-3

Orijinal Adı: *Never Never: Part One, Part Two, Part Three*

Yazarı: Colleen Hoover / Tarryn Fisher

Çeviri: Nihal Yormaz

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Nimet Kırşan

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Nisan 2023

ISBN: 978-625-414-355-7

DBO_

© Colleen Hoover / Tarryn Fisher, 2015, 2016

Türkçe Yayın Hakkı: Bu baskı için Kayı Ajans aracılığıyla

Dystel Goderich ile anlaşma yapılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 52098

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

ASLA ASLA

1 - 2 - 3

COLLEEN HOOVER
TARRYN FISHER

Çeviri
Nihal Yormaz

@psilon'

TEŞEKKÜRLER

*OKURLARIMIZA TEŞEKKÜR EDERİZ.
BİZİM İÇİN DÜNYALAR KADAR DEĞERLİSİNİZ.
-TARRYN VE COLLEEN*

*Bu kitabın birinci kısmı Sundae Colletti olmayan herkese
ithaf edilmiştir.*

Bu kitabın ikinci ve üçüncü kısmı mutlu sonları seven ve birinci kitabın sonu için beni affeden herkes içindir. Tarryn'in hatasıydı.

~Colleen Hoover

Bu kitabın ikinci ve üçüncü kısmı mutlu sonların ve diyet kolanın aptallık olduğunu düşünen herkes içindir.

~Tarryn Fisher

ASLA ASLA

Kısım Bir

Birinci Bölüm

Charlie

Bir çarpışma. Kitaplar, benekli muşamba yer döşemesinin üstüne düştü. Birkaç adım öteye savruldu, etraflarında döndükten sonra bir çift ayağın hemen yanında durdular. Benim ayaklarımın. Siyah sandaletleri ve kırmızı ojeleri tanıımıyordum ama onlara hareket etmelerini söylediğimde ettiklerine göre benim olmalıydılar. Öyle değil mi?

Zil çaldı.

Acı acı.

Zıpladım, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Gözlerim etrafımı kolağan edercesine ve kendimi ele vermemeye çalışırcasına sağa sola hareket ediyordu.

Ne biçim bir zil bu?

Neredeyim ben?

Sırt çantalı çocuklar konuşarak ve gülüşerek hızlı hızlı sınıfa yürüyorlardı. Okul zili. Sıralarına yerleşirlerken sesleri hacimli bir şekilde artıyordu. Ayağımın olduğu yerde bir hareket ve

titreme gördüm şaşkınlıkla. Biri eğilmiş, yerdeki kitapları topluyordu; gözlüklü, kırmızı yüzlü bir kız. İnsanlar gülüyorlardı. Etrafıma baktığımda bana güldüklerini düşündüm ama baktıkları kişi o gözlüklü kızdı.

“Charlie!” diye seslendi biri. “Şunu görmüyor musun?” Ve sonra, “Charlie... senin sorunun ne... heyyy merhaba...” dedi.

Kalbim hızlı, çok çok hızlı bir şekilde çarpıyordu.

Neresi burası? Neden hatırlayamıyorum?

“Charlie!” diye tısladı biri. Etrafıma baktım.

Charlie kim? Hangisi Charlie?

Orada bir sürü çocuk vardı: sarı saçlı, pis saçlı, kahverengi saçlı, gözlüklü, gözlüksüz... Adamın biri elinde evrak çantasını taşıyarak yürüyordu. Çantasını masanın üzerine koydu.

Öğretmen. Evet, *ben bir sınıftayım ve bu da bir öğretmen. Lise veya üniversite sanırım.*

Birden ayağa kalktım. Yanlış yerdeydim. Herkes oturuyordu ama ben ayaktaydım... yürüdüm.

Öğretmen bana gözlüğünün kenarından bakarak ve önünde duran bir kâğıt yığını karman çorman ederek sordu: “Nereye gidiyorsunuz, Bayan Wynwood?” Kâğıtları masanın üstüne sertçe vurdu ve zıpladım. Bayan Wynwood ben olmalıydım.

“Kıza kramp girdi!” diye bağırdı biri. Herkes kıs kıs güldü. Sırtımda kollarımdan aşağı doğru süzülen bir ürperti hissettim. Bana gülüyorlardı ancak bu insanların kim olduğunu bilmiyordum.

Bir kızın sesini duydum. “Kes sesini, Michael.”

“Bilmiyorum,” dedim, sesimi ilk kez duyarak. Çok bağırmıştım. Boğazımı temizleyip bir kez daha denedim. “Bilmiyorum. Burada olmamam gerektiğini düşünüyorum.”

Daha da çok güldüler. Duvarlardaki posterlere göz attım, başkanların portreleriydi ve altlarında tarihleri yazıyordu. *Tarih dersi mi? Demek ki lise.*

Adam –öğretmen– dünyanın en salak sorusunu sormuşum gibi bakarak, “Sınav gününde başka yerde olmanız mı gerekiyordu?” diye sordu.

“Ben... Ben bilmiyorum.”

“Otur,” dedi. Eğer oradan çıkarsam nereye gideceğimi bilmiyordum. Yerime geçmek için arkamı döndüm. Yanından geçerken gözlüklü kız bana doğru bir bakış attı. Sonra olabildiğince çabuk bir şekilde gözlerini benden kaçırdı.

Ben oturur oturmaz öğretmen kâğıtları dağıtmaya başladı. Sıraların arasında dolaşıyordu; düz, monoton bir ses tonuyla bu testin yüzde kaçının final notumuza etki edeceğini söylüyordu. Benim sırama geldiğinde durdu, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı. “Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum,” diyerek şişman işaretparmağının ucuyla sırama bastırdı. “Yapmaya çalıştığın şey her neyse bundan gerçekten çok sıkıldım. Tek bir numara daha görürsem seni disiplin kuruluna yollayacağım.” Testi önüme attı ve sıraları bir bir dolaşmaya devam etti.

Ne başımla onayladım ne de başka bir şey yaptım. Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Bütün sınıfa kim olduğum ve nerede olduğumla ilgili hiçbir fikrim olmadığını haykırmak ya da birini bir köşeye çekip sessizce söylemek istiyordum. Başka tek bir numara daha yok demişti. Gözlerimi önümdeki kâğıda kaydırdım. İnsanlar çoktan testlerinin üzerine eğilmiş ve kalemlerini hareket ettirmeye başlamışlardı.

4. Ders

Tarih

Bay Dulcott

Kâğıtta isim için boş bir alan vardı. Sanırım oraya ismimi yazmam gerekiyordu ama ismimin ne olduğunu bilmiyordum. *Bayan Wynwood* diye seslenmişti bana.

Neden kendi ismimi hatırlamıyorum?

Ya da nerede olduğumu?

Ya da kim olduğumu?

Benim dışındaki bütün kafalar kâğıtlarına gömülmüştü. Öylece oturuyordum ve boşluğa bakıyordum, dik dik. Bay Dulcott da masasından bana dik dik bakıyordu. Ben öyle oturdukça onun yüzü kızarıyordu. Zaman geçiyordu fakat benim dünyam durmuştu. Sonunda Bay Dulcott ayağa kalktı, zil çaldığında bana bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açıktı. “Çıkarken kâğıtlarınızı masamın üzerine bırakın,” dedi, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Herkes kapının oraya doluşmuştu. Ayağa kalktım ve onları takip ettim çünkü başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gözlerimi yerden kaldırmıyordum ama öfkesini üstümde hissedebiliyordum. Onun bana neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyordum. Şimdi her iki tarafı mavi dolaplarla kaplı koridordaydım.

“Charlie!” diye seslendi biri. “Charlie, bekle!” Bir saniye sonra biri koluma girdi. Nedenini bilmiyorum ama gözlüklü kız olmasını bekliyordum. Değildi. Ama artık biliyordum ki Charlie bendim. *Charlie Wynwood*. “Çantayı unuttun,” dedi kız, elinde beyaz bir sırt çantası tutarak. İçinde ehliyet bulunan bir cüzdan var mı acaba diye merak ederek çantayı ondan aldım. Yürürken kolumu tutmaya devam ediyordu. Benden daha kısa bir kızdı, uzun koyu renk saçları ve buğulu kahverengi gözleri yüzünün yarısını kaplıyordu. Şaşırtıcı derecede güzeldi.

“Neden orada öyle tuhaf davrandın?” diye sordu. “Kari-des’in kitaplarını yere attın ve sonra kendinden geçtin.”

Onun kokusunu alabiliyordum; tanıdık ve çok şekerli, dikkat çekmek için birbirleriyle yarışan binlerce çiçek gibi. Gözlüklü kıızı düşünüyordum, kitapları almak için yere eğildiğindeki bakışını. Eğer söylediği gibi davrandıysam neden hatırlamıyordum?

“Ben...”

“Öğlen tenefüsündeyiz, neden bu taraftan gidiyorsun?” deyip beni başka bir koridora doğru çekti ve başka öğrencilerin

yanından geçtik. Bana bakıyorlardı... kaçak bakışlar. Eğer onlar beni tanıyorlarsa ben neden onları tanımadığımı merak ediyordum. Ona neden söylemediğimi bilmiyordum, Bay Dulcott'a ya da birini rasgele tutup ona kim olduğuma ya da nerede olduğuma dair bir fikrim olmadığını neden söylemediğimi bilmiyordum. Bu düşünceyle ciddi bir şekilde oyalanırken kafeteryanın çift kanatlı kapısından geçtik. Gürültü ve renk; her biri benzersiz bir kokuya sahip bedenler, her şeyi çirkin gösteren parlak floresan lambalar. *Aman Tanrım*, gömleğimin içinde sıkışıp kalmış gibiydim.

Kolumdaki kız gevezelik ediyordu. *Bu Andrew, şu da Marcy. Kız Andrew'dan hoşlanıyor ama Andrew Marcy'den nefret ediyor.* Ben her ikisini de tanıımıyordum. Beni yemek kuyruğuna soktu. Salata ve diyet kola aldık. Ardından tepsilerimizi bir masanın üzerine koyduk. Masada dört erkek, iki kız oturuyordu. Çift rakamlı bir grubu tamamladığımı fark ettim. Tüm kızlar erkeklerle eşleşiyordu. Herkes bana umutla bakıyordu, sanki bir şey söylememi ya da yapmamı bekler gibi. Kalan tek boş yer, koyu renk saçlı bir çocuğun yanıydı. Her iki elimi de masaya yaslayarak yavaşça oturdum. Önce bana baktı, sonrasında ise yemek tepsisinin üzerine eğildi. Alnında, saç çizgisinin hemen altında boncuk boncuk terlediğini görebiliyordum.

“Siz ikiniz bazen çok tuhaf davranıyorsunuz,” dedi karşımdaki yeni sarışın kız. Bakışlarını benden yanında oturduğum çocuğa çevirdi. Çocuk da bakışlarını makarnasından kaldırdı, işte o anda onun, tabağındaki yiyeceklerle sadece oynadığını fark ettim. Yiyecekmiş gibi yapmasına rağmen tek bir lokma bile almıyordu. Önce o bana baktı, sonra ben ona, ardından her ikimiz de dönüp sarışın kıza baktık.

Kız, “Bilmemiz gereken bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır,” dedik aynı anda.

O benim erkek arkadaşımđı. Bunu bize davranış şekillerinden anlıyordum. Birden erkek arkadaşım parlak beyaz dişleriyle gülümsedi bana ve kolunu omzuma atmak için uzandı.

Kolumu hafifçe sıkarak, “Gayet iyiyiz,” dedi. Otomatikman kaskatı kesildim ama yüzümdeki altı çift gözü gördüğüm anda arkama yaslanıp bu oyuna eşlik etmeye karar verdim. Kim olduğunu bilmemek korkunçtu, hatta düşünebileceğinizden çok daha korkunç. Şimdi korkuyordum işte, gerçekten çok korkuyordum. Eğer o an bir şey söyleseydim deli durumuna düşecektim. Onun yakınlığı herkesi rahatlatmış görünüyordu. O hariç herkesi. Herkes konuşmasına devam ediyordu ama tüm kelimeler birbirine giriyordu: futbol, parti ve daha fazla futbol. Yanımda oturan çocuk elini omzumdan çekmeden muhabbete devam ediyordu. Ona Silas diye sesleniyorlardı. Bana ise Charlie. Koyu renk saçları ve iri gözleri olana Annika. Gürültü içinde diğer herkesin ismini unutmuştum.

Sonunda öğle yemeği bitmiş ve hepimiz kalkmıştık. Ben Silas’ın yanında yürüyordum, daha doğrusu o benim yanımda yürüyordu. Nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annika boş kalan tarafıma geçmiş ve koluma girip ponpon kızların provası hakkında konuşmaya başlamıştı. Bana kendimi klostrofobik hissettiriyordu. Koridorun ek kısmına ulaştığımızda öne eğildim ve yalnızca onun duyabileceği bir sesle, “Beni bir sonraki dersime götürebilir misin?” diye sordum. Yüzü ciddileşti. Erkek arkadaşına bir şey söylemek üzere yanımdan ayrıldı ve sonra kollarımız tekrar birbirine dolandı.

Silas’a döndüm ve “Annika beni bir sonraki dersime götürecekt,” dedim.

“Tamam,” dedi. Rahatlamış görünüyordu. “Sonra görüşürüz,” dedi ve ters istikamete doğru yürüdü.

O, gözden kaybolur kaybolmaz Annika bana döndü ve “Nereye gidiyor o?” diye sordu.

Omuz silkip, “Sınıfa,” diye cevap verdim.

Kafası karışmış gibi başını salladı. “Sizi anlamıyorum. Bir gün bakıyorum sürekli birbirinizin etrafındasınız, bir başka gün bakıyorum âdeta aynı odada kalmaya bile tahammül edemiyormuş gibi davranıyorsunuz. Gerçekten artık bu çocukla ilgili bir karar vermelisin, Charlie.”

Kapının önünde durdu.

“Ben buyum...” dedim karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için. Çıkmadı.

“Ara beni,” dedi. “Dün akşam neler olduğunu merak ediyorum.”

Başımla onayladım. Kalabalığın içinde gözden kaybolduğunda sınıfa girdim. Nereye oturacağımı bilmiyordum, rasgele arka sıraya doğru geçip cam kenarında bir sıraya oturdum. Erken gelmişim, sırt çantamı açtım. İçinde birkaç tane kitapla bir makyaj çantasının arasına sıkışmış bir cüzdan duruyordu. Onu, içinde koyu parlak saçlı bir kızın fotoğrafının –benim fotoğrafımın– bulunduğu bir ehliyet var mı diye bakmak için bulunduğu yerden çıkarıp aldım.

Charlize Margaret Wynwood. 2417 Holcourt Yolu,
New Orleans, LA.

17 yaşındaydım. Doğum günüm 21 Mart’tı. Louisiana’da yaşıyordum. Sol üst köşede duran fotoğrafı inceliyor fakat yüzünü çıkaramıyordum. Bu benim yüzümdü ama ben bu yüzü hiç görmemiştim. Ben... güzeldim. Sadece yirmi sekiz dolarım vardı.

Sıralar dolmaya başlamıştı. Benim yanımdaki bir tanesi boş kalmıştı, neredeyse herkes oraya oturmaktan korkuyordu. İspanyolca dersindeydim. Öğretmen genç ve güzeldi; ismi Bayan

Cardona'ydı. Bana diğer birçok insanın baktığı gibi nefret ederek bakmıyordu. Derse zamanları işleyerek başladık.

Benim bir geçmişim yok.

Benim bir geçmişim yok.

Dersin beşinci dakikasında kapı açıldı. Silas gözlerini yere dikmiş bir hâlde içeri girdi. Oraya bana bir şey söylemek ya da getirmek için geldiğini düşündüm. Kendimi hazırladım, hazırmışım gibi davrandım ama Bayan Cardona şaka yollu onun geç kalmasıyla ilgili yorum yaptı. Silas yanımdaki tek boş sıraya oturdu ve dümdüz önüne baktı. Bense gözlerimi ona diktim. Ve sonunda kafasını çevirip o da bana bakana dek ona bakmayı bırakmadım. Yüzünün yanından aşağı bir dizi ter damlası indi.

Gözleri kocamandı.

Kocaman... tıpkı benimkiler gibi.

İkinci Bölüm

Silas

Üç saat.

Üç saat olmuştu ama zihnim hâlâ pusluydu.

Hayır, puslu değil. Hatta yoğun bir sis de değil. Bu, sanki zifiri karanlık bir odada ışık düğmesini arıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“İyi misin?” diye sordu Charlie. Birkaç saniyedir ona doğru bakıyordum, güya en yakınım olan kişinin yüzüne biraz olsun aşinalık kazanmaya çalışıyordum.

Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Sırasına doğru bakıyordu ve kalın, siyah saçları bir at gözlüğü gibi aramıza düşüyordu. Ona daha yakından bakmak istiyordum. Beni yakalayacak bir şeye ihtiyacım vardı, tanıdık bir şeye. Onu görmeden önce bir doğum lekesi veya çilleri var mı diye tahminde bulunmak istiyordum çünkü hatırlatıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Beni aklımı kaybetmediğime ikna edecek herhangi bir parçasından yakalayacaktım onu.

Elini uzattı ve nihayet saçlarını kulağının arkasına soktu. Kocaman ve tamamen yabancı iki gözle bana baktı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti ve başparmağının ucunu yemeye başladı.

Benim için endişeleniyordu. Belki de bizim için.

Biz.

Bana ne olmuş olabilir diye ona sormak istiyordum ama onu korkutmak istemiyordum. Kendisini tanımadığımı ona nasıl anlatabilirdim? Bunu herhangi birine nasıl anlatabilirdim? Son üç saati doğal davranmaya çalışarak geçirmiştım. Başta şuuru mu kaybetmeme sebep olan birtakım yasadışı maddeler kullandığıma kanaat getirdim ama bu, şuur kaybından farklı bir şeydi. Bu, yükselmekten ya da sarhoş olmaktan farklıydı ve benim bunu nereden bildiğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Son üç saat dışında hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Hey,” dedi Charlie bana dokunacakmış gibi uzanarak ama sonra geri çekildi. “İyi misin?”

Gömleğimin kolunu tuttum ve alnımdaki nemin parlaklığını sildim. Bana baktığında endişenin hâlâ gözlerini doldurduğunu gördüm. Dudaklarımı bir gülümseme şekline sokmaya çalıştım.

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Uzun bir geceydi.”

Bunu söyler söylemez sindim. Nasıl bir gece geçirdiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve eğer karşımda oturan bu kız gerçekten benim kız arkadaşımса böyle bir cümle muhtemelen çok da güven verici olmamıştı.

Gözünde hafif bir seğirme gördüm. Başını önüne eğip, “Neden uzun bir geceydi?” diye sordu.

Lanet olsun.

“Silas.” Ses sınıfın ön tarafından geliyordu. Baktım. “Konuşma!” dedi öğretmen ve dersine geri döndü. Bense seçilmiş kişi olarak bana verilen reaksiyona çok da aldırış etmedim. Dönüp Charlie’ye baktım, kısa bir süre sonra birdenbire gözümü

sırama diktim. Parmaklarım sıranın tahta zeminine kazınmış isimleri takip ediyordu. Charlie hâlâ bana bakıyordu ama ben ona bakmıyordum. Elimi ters çevirdim ve iki parmağımı avuç içimdeki nasırlarımın üzerinde gezdirdim.

Çalışıyor muyum? *Hayatımı kazanmak için çim mi biçiyorum?*

Belki futbol yüzündendir. Öğle yemeğinde vaktimi etrafımdaki herkesi incelemek için kullanmaya karar verdim ve öğleden sonra bir futbol antrenmanı olduğunu öğrendim. Saat kaçta ve nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu ama nasıl olsa son birkaç saattir ne zaman ve nerede olacağımı bilmeden aynı şeyi yapıyordum. Henüz herhangi bir anımsama durumum olmasa da numara yapma konusunda çok iyi olduğumu öğrenmiştim. Hatta fazlasıyla iyi.

Diğer elimi çevirdim ve aynı sert nasırları o avuç içimde de buldum.

Belki de bir çiftlikte yaşıyorum.

Hayır. Yaşamıyordum.

Nereden bildiğimi bilmiyorum ama hiçbir şey hatırlayamıyor olsam da varsayımlarımdan hangilerinin doğru olup hangilerinin olmadığına ânında farkına varabiliyordum. Bu, sezgi ya da hafızadan ziyade bir eleme süreci olabilirdi. Örneğin, çiftlikte yaşayan birinin benim giydiğim kıyafetleri giyeceğini düşünmüyordum. Hoş kıyafetler. *Modaya uygunlar mı? Ayakkabılarıma baktım, eğer biri bana ailen zengin mi diye soracak olsa onlara, "Evet, öyle," derdim. Ve nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü ailemi hatırlamıyordum.*

Nerede yaşadığımı, kiminle yaşadığımı ya da anneme mi babama daha çok benzediğimi bilmiyordum.

Hatta neye benzediğimi bile bilmiyordum.

Masayı birkaç santim ileri iterek aniden ayağa kalktım. Charlie dışında sınıftaki herkes kafasını bana çevirdi, o çevirmedi çünkü oturduğumdan beri zaten durmadan bana bakıyordu. Bakışları meraklı ya da nazik değildi. Suçlayıcıydı.

Öğretmen sert sert bana bakıyordu ama herkesin dikkatini bana çevirmiş olmasına şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece rahat bir tavırla ayakta durmuş, sınıfta yarattığım ani karmaşanın sebebini açıklamamı bekliyordu.

Yutkundum. “Tuvalete gideceğim,” dedim. Dudaklarım yapış yapış yapıştı. Ağzım kupkuru. Aklım altüst olmuştu. İzin almayı beklemeden tuvalete doğru ilerlemeye başlamıştım. Kapıyı iterken herkesin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sağa döndüm ve koridorun sonuna kadar gittim ama tuvaleti bulamadım. Geri dönüp sınıf kapısının önünden geçtim, devam ettim ve köşeyi dönünce tuvaleti buldum. Yalnız olmayı umarak kapısını ittim fakat biri pisuarın orada sırtı bana dönük şekilde duruyordu. Lavaboya doğru döndüm ama aynaya bakmadım. Gözlerimi lavaboya diktim, ellerimle lavabonun her iki tarafını sıkıca kavradım. İçimi çektim.

Eğer aynaya bakabilseydim yansımam hafızamı tetikleyebilir ya da belki de ufak da olsa bir şey hatırlatabilirdi bana. Bir şey. Herhangi bir şey.

Saniyeler önce pisuarın orada ayakta duran çocuk bir anda yanımda belirdi; kollarını birbirine bağlamış, lavaboya yaslanmıştı. Ona baktığımda gözlerini dikmiş, ters ters bana bakıyordu. Saçları oldukça sarıydı, neredeyse beyaz denecek kadar sarı. Cildi çok solgundu ve bana bir denizanasını hatırlatıyordu. Neredeyse şeffaf.

Denizanasının neye benzediğini hatırlıyorum fakat aynada kendime baktığımda ne bulacağımı bilmiyorum?

“Bok gibi görünüyorsun, Nash,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle.

Nash?

Herkes bana Silas diye sesleniyordu. Nash benim soyadım olmalıydı. Cüzdanımı açıp kontrol edecektim ama cebimde bir cüzdan yoktu. Sadece bir tomar para vardı. Cüzdanım ilk aradığım şeylerden biri olmuştu, o olay olduktan sonra.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim homurdanarak.

Birkaç saniye cevap vermedi çocuk. Tıpkı sınıfta Charlie’nin yaptığı gibi gözlerini dikip bana bakmaya devam etti fakat daha az endişeli ve daha fazla hoşnut bir tarzda. Çocuk gülerek lavaboya vurdu. Dik duruyordu ama yine de benim boyuma ulaşması için birkaç santime daha ihtiyacı vardı. Bir adım öne geldi ve üzerime diktiği bakışlarında sağlığımın hiç de umurunda olmadığını görünce kendime geldim.

“Cuma gecesinin hesabını görmedik henüz,” dedi çocuk bana. “Şu an burada olma sebebin bu mu yoksa?” Konuşurken burun delikleri yayılıyor ve ellerini yanda tutuyordu, iki kez açıp kapadı onları.

İki saniye düşündüm ve farkına vardım ki eğer geri adım atarsam korkak durumuna düşecektim. Bununla birlikte eğer ileri adım atarsam da şu anda hiç uğraşmak istemediğim bir şey için ona meydan okumuş olacaktım. Benimle bir sorunu olduğu açıktı ve yapmak için cuma gününü seçtiğim bu şey her neydiyse onu kızdırmıştı. En ufak bir tepki vermeyerek onunla orta yolu buldum. Etkilenmemiş görünüyordu.

Miskin miskin lavaboya döndüm ve musluktan bir miktar su gelene dek topuzlardan birini çevirdim. “Sahaya sakla,” dedim ve der demez sözlerimi geri almak istedim. Futbol oynamıyor olabileceğini düşünmemiştim. Boyutunu baz alıp oynadığını sanmışım ama eğer yapmıyorsa da söylediğim şey çok mantıklı olmayacaktı. Nefesimi tuttum ve beni düzeltmesini ya da dışarı çağırmasını bekledim.

Ama her ikisi de olmadı.

Birkaç saniye daha suratıma baktı ve sonra kapıdan çıkarken kasıtlı olarak bana omuz attı. Ellerimi akan suyun altına tuttum ve bir yudum aldım. Elimin tersiyle ağzımı silip etrafa baktım. Ve kendime.

Silas Nash’e.

Ayrıca bu ne biçim bir isimdi?

Bir çift duygusuz, yabancı, koyu renk göze bakıyordum. Aynaya erişebilecek kadar büyüdüğümünden beri günlük bazda bu gözlere daha sık bakmış olmama rağmen kendimi daha önce hiç görmediğim iki göze bakıyormuş gibi hissediyordum.

Birlikte olduğum ve iki senedir becerdiğim o kızı –Andrew adlı bir çocuk öyle söylemişti– ne kadar tanıyorsam aynada yansımamı gördüğüm bu kişiyi de o kadar tanıyordum.

Hayatımın herhangi bir yönüne ne kadar aşınaysam aynada yansımamı gördüğüm bu kişiye de o kadar aşınaydım.

Yani hiç.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım ona.

Tuvaletin kapısı yavaşça açılmaya başladı ve gözlerim kendi yansımamdan kapının yansımamına doğru kayd. Kapıyı kavrayan bir el göründü. Parmak uçlarındaki şık, kırmızı ojeyi tanıyordum.

İki yıldan uzun süredir becerdiğim kız.

“Silas?”

Dimdik ayakta durdum ve o etrafına bakarken kapıyı tamamen açtım. Yalnızca birkaç saniyeliğine gözleri benimkilerle buluştu. Etrafı kolaçan ediyor ve tuvaletin kalan kısmını gözleriyle tarıyordu.

“Benim,” dedim. Son derece tereddütlü olmasına rağmen başıyla onaylayarak kapıdan dışarı çıktı. Keşke onu her şeyin yolunda olduğuna nasıl inandırabileceğimi bilseydim, böylece belki benden şüphelenmezdi. Ayrıca keşke onu ya da ilişkimizle ilgili herhangi bir şeyi hatırlayabilseydim çünkü içinde bulunduğum durumu ona anlatmak istiyordum. Ona anlatmaya ihtiyacım vardı. Bu durumu birinin bilmesine ihtiyacım vardı çünkü böylece o birine sorular sorabilirdim.

Ama bir erkek, kız arkadaşına onun kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını nasıl söyleyebilirdi ki? Hatta kendisinin kim olduğuyla ilgili de.

Söyleyemezdi. Ona da herkese davrandığı gibi davranırdı.

Kızın gözlerine bir anda yüzlerce sessiz soru dolmuştu ve ben bu soruların hepsinden bir an evvel sıyrılmak istiyordum. “İyi-yim, Charlie,” dedim kıza gülümseyerek çünkü yapmam gereken şey buymuş gibi hissediyordum. “Sadece bir an kendimi çok iyi hissetmedim o kadar, haydi sınıfa dönelim.”

Kıpırdamadı.

Gülümsemedi.

Olduğu yerde öylece durdu ve açıklamam karşısında tepkisiz kaldı. Bana oyun parklarında duran ve üzerine binilen yaylı oyuncak hayvanları hatırlatıyordu. Hani sen onları ittikçe onlar seni ânında geri atar ya onun gibi. Sanki biri onu omuzlarından itse sırtüstü yatacak, ayaklarını yere bastırıp tekrar sıçrayacaktı.

Bu tip şeylere ne denir hatırlamıyorum ama iyi kötü bir şekilde hatırladığım bu şeyleri aklıma not ediyordum. Son üç saatte epey bir şeyi not etmiştim.

Son sınıf öğrencisiyim.

Adım Silas.

Nash de soyadım olmalı.

Kız arkadaşımın adı Charlie.

Futbol oynuyorum.

Bir denizanasının neye benzediğini biliyorum.

Charlie başını eğdi ve ağzının kenarı hafifçe titredi. Dudakları aralandı, o an için duyduğum tek ses gergin bir nefesti. Nihayetinde kelimeleri bir araya getirdiğinde, onları durdurmak istiyordum. Ona gözlerini kapatıp yirmiye kadar saymasını söylemek istiyordum; ta ki ben oradan sorusunu duyamayacak kadar uzaklaşana dek.

“Benim soyadım ne, Silas?”

Sesi bir duman gibiydi. Yumuşak ve narin ve sonra yok olan bir duman. Üstün sezgileri mi vardı yoksa hiçbir şey bilmediğim gerçeğini berbat bir şekilde mi örtbas ediyordum bilmiyordum.

Bir süre ona söylemeli miyim söylememeli miyim diye düşünüp taşındım. Eğer ona söylersem ve o da bana inanırsa belki de birçok soruma yanıt verebilecekti. Ama ya söylersem ve bana *inanmazsa...*

“Bebeğim,” dedim umursamaz bir kahkahayla. *Bebeğim mi dedim ben ona?* “Ne biçim bir soru bu?”

Zemine yapışmış gibi duran ayağını çekti ve sonra bir adım attı. Sonra bir adım daha. Aramızda bir adımlık mesafe kalana dek bana doğru yürümeye devam etti, kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı artık.

Zambak.

Zambak gibi kokuyordu ve nasıl yapabildiğimi bilmiyorum ama zambağın kokusunu hatırlayabiliyorken önümde duran ve onlar gibi kokan gerçek kişiyi hatırlayamıyordum.

Gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmıyordu.

“Silas,” dedi. “Benim soyadım ne?”

Çenemi ileri geri hareket ettirdim ve sonra yüzümü tekrar lavaboya döndüm. Lavaboya eğildim ve ellerimle iki yanından sıkıca tuttum. Gözlerimi yavaşça onun aynaya yansıyan gözleriyle karşı karşıya gelene dek kaldırdım.

“Senin soyadın mı?” Yine ağzım kurumuştu ve sözcükler ağızımdan cızırtılı bir şekilde çıkmıştı.

Bekliyordu.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp aynada gördüğüm ve o hiç tanımadığım erkeğin gözlerine diktim. “Ben... ben hatırlamıyorum.”

Aynadaki yansımasının kaybolmasının ardından bunu yüksek bir *şak* sesi izledi. Bu ses bana Pikes Place Market’ta balıkların yakalanıp da yağlı kâğıt üzerine atıldıkları andaki sesi hatırlattı.

Şak!

Arkamı döndüm ve onun yerde gözleri kapalı, kolları yana açılmış bir şekilde yattığını gördüm. Hemen dizlerimin üzerine

öküp başını kaldırdım fakat başını yerden birkaç santim kaldırdığım anda gözkapakları titreyerek açılmaya başladı.

“Charlie?”

Telaşla derin bir nefes aldı ve oturdu. Kendini kollarımdan çekip kurtardı ve beni iterek uzaklaştırdı, sanki benden korkuyor gibiydi. Ayağa kalkması durumunda tutsun diye ellerimi yakınında bıraktım ama kalkmadı. Avuç içleriyle fayanslara bastırarak yerde oturmaya devam etti.

“Bayıldın,” dedim ona.

Kaşlarını çatıp, “Farkındayım,” dedi.

Cevap vermedim. Muhtemelen tüm bu yüz ifadesinin ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu ama bilmiyordum. Korktu mu kızdı mı ya da başka bir şey mi hissediyordu bilmiyordum. “Şaşkınım,” dedi başını sallayarak. “Ben... yardım edeb...” duraksadı ve ardından ayağa kalkmaya çalıştı. Ben de onunla kalktım ama bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim çünkü bunu tekrar düşmesin diye sıkıca tuttuğum ellerine ters ters bakarak belli ediyordu.

Benden iki adım uzaklaştı ve kollarından birini göğsünün üzerine yerleştirdi. Diğer kolunu kaldırdı ve yine başparmağının ucunu yemeye başladı. Bir süre sessizce beni inceledi ve sonra elini ağzından çekerek bana bir yumruk attı. “Öğleden sonra birlikte dersimiz olduğunu bilmiyordun.” Sözleri suçlar bir tondaydı. “Soyadımı da bilmiyorsun.”

Başımı salladım, inkâr edemeyeceğim bu iki şeyi itiraf edeceğesine.

“Ne hatırlayabiliyorsun?” diye sordu.

Korkmuştu. Gergindi. Şüpheliydi. Duygularımız birbirinin yansımasıydı ve bu da gerçeği yüzümüze vuruyordu.

Belki o bana tanıdık gelmiyordu. Belki ben ona tanıdık gelmiyordum. Ama eylemlerimiz –tavrımız– tamamen aynıydı.

“Ne hatırlıyorum?” diye şüphelerimin bir temele oturmasını sağlamak amacıyla birkaç saniye daha kazanmak için sorusunu tekrar ettim.

Cevabımı bekliyordu.

“Tarih,” dedim, elimden geldiğince eskiyi hatırlamaya çalışarak. “Kitaplar. Bir kızın kitaplarını düşürdüğünü gördüm.” Sonra boynumu tuttum ve sıktım.

“Aman Tanrım!” dedi ve hızla bana doğru bir adım attı. “Bu benim *hatırladığım* ilk şey.”

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Kafasını sallamaya başladı. “Bundan hiç hoşlanmadım. Bu çok saçma,” dedi. O benden sakın, çok daha sakın görünüyordu. Sesi titremiyordu. Gördüğüm tek korku gözlerinin gergin beyazları içindeydi. Düşünmeden onu kendime çektim ama sanıyorum ki bu, onu rahatlatmaktan ziyade kendimi rahatlatmak için yaptığım bir şeydi. Beni geri itmedi, o an bunun bizim için normal olup olmadığını merak ettim. Acaba âşık mıydık?

Beni geri itene kadar ona sıkıca sarılmaya devam ettim. “Bu işi çözmemiz lazım,” dedi vücudunu benimkinden ayırırken.

İlk işim ona her şeyin yoluna gireceğini ve bu işi çözeceğimi söylemek oldu. Onu korumak için ezici bir ihtiyaçla dolmuş durumdaydım, sadece ikimiz de aynı gerçekliği yaşarken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Zil çaldı, bu İspanyolca dersinin bittiğinin işaretiydi. Muhtemelenen saniyeler içinde tuvaletin kapısı açılacaktı. Dolaplar çarpılarak kapatılacaktı. Bir sonraki dersimizin hangisi olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Elini tuttum ve tuvaletin kapısını açarken onu da arkamdan sürükledim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Omzumun üstünden baktım ve omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim buradan gitmek istediğim.”

Üçüncü Bölüm

Charlie

Bu arkadaş –bu çocuk, Silas– elimi tutup sanki beni tanıyor-muş ve ben küçük bir çocukmuşum gibi arkasından sürüklüyordu. Evet, işte hissettiğim şey buydu: Büyük, çok büyük bir dünyada küçük bir çocuk olmak. Hiçbir şey anlamıyordum ve kesinlikle hiçbir şeyi tanı mıyordum. Düşünebildiğim tek şey, isimsiz bir lisenin koridorlarında bu çocuk beni kendine doğru çekerken bayıldığımdı; başı sıkıştığında pat diye düşüp bayılan kadınlar gibi. Ve erkekler tuvaletinin zemini. *Pis.* Aceleyle güneşe çıktığımızda ben önceliklerimi değerlendiriyordum ve çok daha büyük sorunlarım varken beynimin, mikropları bu denkleme nasıl sığdırabildiğini merak ediyordum. Silas sırt çantasından anahtarları çekip çıkarırken ben de boşta kalan elimle gözlerimi koruyordum. Anahtarları yukarı kaldırdı ve anahtarlığın üzerindeki alarm düğmesine basarken etrafında bir daire çizdi. Otoparkın uzak bir köşesinden alarmin çığlığını duyduk.

Ona doğru koştuk, ayakkabılarımız aceleyle betonu tokatlıyordu; sanki biri bizi takip ediyormuş gibi. Ki belki de ediyordu. Araba bir SUV* çıktı. Çok etkileyiciydi çünkü bu araba âdeta diğerlerinin üstünde oturuyor, onların küçük ve önemsiz görünmelerine sebep oluyordu. Bir Land Rover. Silas ya babasının arabasını kullanıyor ya da adamın parasını söğüşlüyordu. Belki de babası yoktu. Cevap her neydiyse bunu bana söyleyemezdi. Peki, ben bir arabanın bu kadar pahalı olduğunu nereden biliyordum? İşlerin nasıl yürüdüğüne dair bazı şeyleri hatırlıyordum: bir araba, trafik kuralları, başkanlar... ama kim olduğumla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum.

Omzumun üzerinden okula doğru bakarken kapıyı açtı bana ve kendimi oyuna getirilmiş hissettim. Bu durumun sorumlusu o olabilirdi. Bana geçici olarak hafızamı kaybetmem için bir şeyler vermiş olabilirdi ve belki de şimdi numara yapıyordu.

“Bu gerçek mi?” diye sordum, ön koltuğa henüz oturamışken. “Kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Bilmiyorum.”

Ona inandım. Sayılır. Koltuğuma kuruldum.

Kapımı kapattı ve şoför koltuğuna geçmeden önce bir süre daha gözlerime baktı. Kendimi keyifsiz hissettim. Tıpkı bir içki gecesinin ertesi gibi. *Ben içer miyim?* Ehliyetim daha on yedi yaşında olduğumu söylüyordu. O, arabaya binerken ve arabayı çalıştırmak için bir butona basarken ben de başparmağımı kemiriyordum.

“Bunu nasıl yapacağını nereden bildin?” diye sordum.

“Neyi nasıl yapacağımı?”

“Arabayı anahtarsız çalıştıracığını.”

“Ben...ben bilmiyorum.”

Park yerinden çıkarken onun yüzünü inceliyordum. Gözlerini kırıştırıyor, göz ucuyla bana bakıyor ve alt dudaklarını

* Türkiye’de halk arasında jeep olarak bilinen büyük, otomobilden yüksek ve genellikle dört çeker olan araçlara verilen isim. (ç.n.)

yalıyordu. Kırmızı ışıkta durduğumuzda, GPS'in ev düğmesini bularak bastı. Bunu yapmayı akıl etmesinden etkilenmiştim.

“Yeniden yönlendiriliyor,” dedi bir kadın sesi. Kaybolmak, hareket hâlindeki arabadan atlamak ve ürkek bir ceylan gibi koşmak istiyordum. Çok korkuyordum.

Evi büyüktü. Evin garajına giden yolda hiç araba yoktu, motoru sessizce mırıldanan arabayı durdurdu.

“Bunun sizin olduğuna emin misin?” diye sordum.

Omuz silkti. “Evde biri varmış gibi durmuyor,” dedi. “Girmeli miyiz?”

Başımı evet anlamında salladım. Acıkmalıydım ama acıkmıştım. İçeri girip bir şeyler yemek istiyordum, hem belki semptomlarımızı araştırır ve hafızalarımızı çalan bazı beyin yiyici bakterilerle temasa girip girmediğimizi de görürdük. Bunun gibi bir evde birkaç tane dizüstü bilgisayar olmalıydı. Silas garaj yoluna girdi ve park etti. Etrafta bulunan ve sanki canlanacakmış gibi duran bodur bitkilere ve ağaçlara bakarak çekine çekine arabadan indik. Anahtar halkasından evin ön kapısını açan bir anahtar buldu. Ben arkasında durmuş bekliyordum, onu inceliyordum. Kıyafetleri ve saç şekline bakılınca hiçbir şeyi umursamayan bir çocuk gibi duruyordu ama omuzları aslında her şeyi ne kadar çok umursadığını ele veriyordu. Dışarısı gibi kokuyordu: biraz çimen, biraz çam, biraz da bok gibi. Kapının tokmağını çevirmek üzereydi.

“Bekle!” dedim.

Sesimdeki telaşa rağmen yavaşça döndü arkasına.

“Ya içeride biri varsa?”

Sırıttı ya da daha ziyade yüzünü ekşitti. “Kim bilir belki de bize neler olup bittiğini anlatır...” dedi.

Ve sonra içeri girdik. Bir süre hareketsiz durduk ve etrafa baktık. Bir korkak gibi Silas'ın arkasına sığındım. Soğuk değildi ama ben titriyordum. Her şey muazzam derecede ağırdı; mobilyalar, hava, omzumdan aşağı doğru bir ölü ağırlığıyla asılı duran kitap çantam. Silas ileri doğru hareket etti. Girişten oturma odasına geçerken onu gömleğinin arkasından tutuyordum. Odadan odaya geçerken duvardaki fotoğrafları incelemek için durduk. Güneşten bronzlaşmış gülümseyen bir anne babanın kollarında, gülümseyen koyu saçlı iki erkek çocuğu; fonda okyanus.

“Bir erkek kardeşin var,” dedim. “Bir erkek kardeşin olduğunu biliyor muydun?”

Başını hayır anlamında salladı. Fotoğraflardaki gülümseme Silas ve küçük erkek kardeşi büyüdükçe azalıyordu. Çocukları gergin omuzlarından tutup kendilerine doğru çekmeye çalışırken neşeli görünmekte oldukça zorlanan bir anne babanın fotoğraflarında, çocukların suratlarında bolca sivilce, dişlerinde ise diş teli vardı.

Yatak odalarına geçtik... banyolara. Kitapları aldık, ecza dolabında bulduğumuz kahverengi ilaç şişelerinin etiketlerini okuduk. Annesi evin her yerinde, komodinin üzerindeki, makyaj çekmecesinin içindeki ve odasında bulunan raflardaki kitapların arasında, kurumuş çiçekler saklıyordu. Alçak sesle isimlerini fısıldayarak her birine dokundum. Tüm çiçeklerin ismini hatırlıyordum. Her nedense bu beni güldürdü. Silas tam anne babasının kullandığı banyoya doğru yürürken arkasını döndü ve beni eğilmiş, gülerken buldu.

“Üzgünüm,” dedim. “Az önce tuhaf bir an yaşadım.”

“Ne tür bir an?”

“Kendim hakkında dünyadaki her şeyi unuttuğum ancak sümbülün ne olduğunu hatırladığım bir an.”

“Ah, evet,” diye onayladı. Elllerine baktı ve alnını buruşturdu.

“Durumumuzdan birine bahsetmemiz gerektiğini düşünüyormusun? Ya da belki hastaneye gitmemiz gerektiğini?”

“Bize inanacaklarını mı düşünüyorsun?” diye sordum. Sonra birbirimize baktık. Ve sonra bir kez daha beni oyuna mı getiriyor diye sormak için bir şey dürttü beni. Bu bir oyun olamazdı. Çok gerçektir.

Babasının çalışma odasına geçtik, kâğıtları karıştırdık ve çekmecelere baktık. Ortada neden bu hâlde olduğumuzu açıklayacak hiçbir şey yoktu, olağandışı hiçbir şey. Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Eğer bu bir oyunsa bu çocuk çok iyi bir aktördü. *Belki de bu bir deney*, diye düşündüm. Hükümetin yaptığı psikolojik bir deneyin parçasıydım ve bir laboratuvar da açacaktım gözlerimi. Silas da bana bakıyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu görebiliyordum, merakla... tartarak. Çok fazla konuşmuyorduk. Sadece *Şuna bak*. Ya da *Sence bu bir işe yarayabilir mi?* gibi şeyler söylüyorduk.

Birbirimize yabancıydık ve aramızda yalnızca birkaç sözcük geçiyordu.

En sonda Silas'ın odası vardı. İçeri girerken elimi tuttu ve ben de izin verdim çünkü yeniden başım dönmeye başlamıştı. Masasının üzerinde ilk gördüğüm şey ikimizin bir fotoğrafıydı. Bir kostüm giymiştim: çok kısa, kısa, leopar baskılı bir tütü ve zarifçe arkamda duran siyah melek kanatları. Gözlerim kalın, ışıltılı kirpiklerime takıldı. Silas bembeyaz giyinmiş ve beyaz melek kanatları takmıştı. Yakışıklı görünüyordu. *Kötüye Karşı İyi*, diye düşündüm. Oynadığımız şey bir tür Hayat Oyunu* muydu? Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

“Kötü bir kostüm seçimi,” dedim omzumu silkerek. Tebesüm etti ve odanın diğer tarafına doğru hareket ettik.

Gözlerimi insanların çerçeveli fotoğraflarının bulunduğu duvarlarda gezdirdim: bir battaniyeye sarınmış ve duvara yaslı

* Life Game ya da The Game of Life adlı ünlü bir kutu oyunu. (ç.n.)

duran evsiz bir adam, bankın birinde oturan ve ellerine kapamış ağlayan bir kadın. Elini boynuna dolamış ve boş gözlerle kameraya bakan bir çingene. Fotoğraflar korkunçtu. Gözlerimi kaçırdım, utanmıştım. Anlayamıyordum; neden bir insan böylesi üzücü şeylerin fotoğrafını çekmek isterdi ki, onları duvarına asıp her gün bakmayı saymıyorum bile.

Ardından arkamı döndüm ve masanın üzerinde pahalı bir fotoğraf makinesinin durduğunu gördüm. Parlak bir fotoğraf kitabı yığınının üstünde duran şeref konuğu gibiydi. Silas'ın fotoğrafları incelediği yere doğru baktım. Bir sanatçı. Bu onun eseri miydi? Onu tanımaya mı çalışıyordum? Sormanın bir anlamı yoktu. Odada gezmeye devam ettim, kıyafetlerine ve pahalı maun masanın çekmecelerine baktım.

Çok yorulmuştum. Masanın önünde duran sandalyeye oturdum ama o, aniden hareketlenerek bana seslendi.

“Şuna bak,” dedi. Yavaşça kalktım ve yanına gittim. Dağınık yatağına bakıyordu. Gözleri parlıyordu ve... ben şok olduğumu söylemeli miydim bilmiyorum? Silas'ın yatak örtüsüne bakan gözlerini takip ettim ve o an kanım dondu.

“Aman Tanrım!”

Dördüncü Bölüm

Silas

Yatağın ayaklığındaki pisliğe daha iyi bakabilmek için yorganı kaldırdım. Çamur lekeleri çarşafa bulaşmıştı. Kurumuştur. Gergin çarşafı çektiğimde parçalanıp yere düştüler.

“Bu...” Charlie konuşmayı bıraktı ve çarşafı elimden alarak altındaki şeye daha iyi bakabilmek için kendine çekip “*Kan mı bu?*” diye sordu. Bakışlarını çarşaftan yatağın başlığına kadar takip ettim. Yastığın yanına bulaşmış bir parmak izi vardı. Hemen ellerime baktım.

Hiçbir şey yoktu. Ne kan ne de çamur gibi bir şey.

Yatağın yanına çömeldim ve sağ elimi yastığın sol tarafındaki parmak izinin üstüne yerleştirdim. Kusursuz bir şekilde eşleşmişlerdi. Ya da kusurlu; bu, olaya nasıl baktığına bağlıydı. Charlie’ye baktım ve gözlerini benden kaçırdığını gördüm, âdeta o parmak izinin bana ait olup olmadığını bilmek istemiyor gibiydi. İzlerin bana ait olduğu gerçeği yalnızca yeni sorular ekliyordu. Şu noktada zaten yığınla sorunuz vardı, bu yığın,

çökmek ve cevaplar dışında her şeyi gömmek üzereymiş gibi hissediyordum.

“Bu muhtemelen benim kanım,” dedim ona. Bilmiyorum, belki de kendime söylemiştim bunu. Kafasında geliştirdiği düşünceleri kovmak istiyordum. “Dün gece dışarıda düşmüş olabilirim.”

Kendimi, kendim olmayan biri için bahaneler uyduruyormuş gibi hissediyordum. Kendimi bir arkadaşım için bahaneler uyduruyormuş gibi hissediyordum. Bu *Silas* denen çocuk. Kesinlikle ben olmayan biri.

“Dün gece neredeydin?”

Bu gerçek bir soru değildi, yalnızca ikimizin de aynı anda düşündüğü bir şeydi. Üstteki çarşafı ve yorganı çekip dağınıklığı gizlemek için onları yatağa yaydım. Kanıt. İpuçları. Her neyse onları yalnızca örtmek istiyordum.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu yüzünü bana çevirirken. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Ona doğru yürüdüm ve kâğıdı elinden aldım. Görünüşe göre açılmış ve tekrar katlanmıştı, tam orta yerinde oluşan küçük, yıpranmış bir delik vardı. Sayfada boydan boya yazılı şu cümleler okunuyordu, ***Asla durma. Asla unutma.***

Kâğıtları masaya bıraktım elimden çıkmalarını istercesine. Kâğıt da sanki bir kanıtmış gibi geliyordu. Ona dokunmak istemiyordum. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedim.

Suya ihtiyacım vardı. Bu, tadını hatırladığım tek şeydi. Belki de bu, suyun bir tadı olmamasındandır.

“Sen mi yazdın bunu?” diye sordu.

“Bunu nasıl bilebilirim?” Sesimdeki tondan hoşlanmamıştım. Sinirli çıkmıştı sesim. Ona kızdığımı düşünmesini istemiyordum. Döndü ve hızla sırt çantasına doğru yürüdü. İçini karıştırdı ve bir tane kalem çıkardı, ardından tekrar yanıma yürüyüp kalemi elime koyarak, “Aynısını yaz,” dedi.

Emir verir bir tonda söylemişti bunu. Kaleme baktım ve ellerimin arasında çevirdim. Başparmağımı kalemin yan tarafında kabartmayla yazılmış yazının üzerinde gezdirdim. *Wywood-Nash Finans Grubu*.

“El yazının kâğıttakiyle eşleşip eşleşmediğine bakalım,” dedi. Boş bir sayfa çevirdi ve bana uzattı. Bakışlarını yakaladım, kısa bir süre gözlerine daldım. Ama sonra sinirlendim. Böyle şeyleri ilk onun akıl etmesinden nefret ediyordum. Kalemi sağ elime aldım. Rahat etmedim. Değiştirip sol elime aldım ve kendimi daha rahat hissettim. Solaktım.

Sözcükleri aklımdan yazdım ve onun el yazımı iyice incelemesinin ardından sayfanın arkasını çevirdim.

El yazıları farklıydı. Benimki daha keskin ve kısa hatlara sahipti. Diğerisi ise gevşek ve umursamaz. Bu defa kalemi o eline aldı ve kelimeleri yazmaya başladı.

Kusursuz eşleşme. İkimiz de sessizce kâğıda baktık, bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildik. Hiçbir şey anlamına da gelebilirdi. Her şey anlamına da. Çarşafımdaki leke her şeyi açıklayabilirdi. Kan bulaşmış parmak izi de her şeyi açıklayabilirdi. İnsanları değil temel şeyleri hatırlayabildiğimiz gerçeği her şeyi açıklayabilirdi.

Giydiğim kıyafetler, onun tırnak cilasının rengi, masamın üstündeki fotoğraf makinesi, duvarlarımdaki fotoğraflar, kapının üstündeki saat, masanın üzerindeki yarım bardak su. Döndüm ve hepsini bir araya getirdim. Tüm bunlar her şeyi açıklayabilirdi.

Ya da tüm bunlar kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyebilirdi.

Aklımda neyi listeye alıp neyi görmezden geleceğimi bilmiyordum. Belki de uyursam yarın uyanıp tekrar normal olacaktım.

“Acıktım,” dedi.

Beni seyrediyordu; yüzüne düşen bir saç tutamı benimle onun arasında duruyordu.

Güzeldi ama yüz kızartacak kadar güzel. Bunun minnettar olmam gereken bir şey olup olmadığından emin değildim. Onunla ilgili her şey büyüleyiciydi, tıpkı bir fırtına sonrası gibi. İnsanların, Tabiat Ana'nın yarattığı tahribattan zevk almamaları beklenir ancak biz her nedense o tahribata gözümüzü diker bakarız. Charlie de âdeta Tornado kasırgasından sonraki yıkım gibiydi.

Nereden biliyordum ben bunu?

Kafasında hesap yapar gibi bakıyordu bana, evet öyle bakıyordu. Fotoğraf makinemi alıp bir fotoğrafını çekmek istedim. Karnımın içinde sanki kurdeleler dönüyordu, sinirden mi açlıktan mı yoksa yanımdaki kızıdan mı emin olamıyordum.

“Haydi aşağı inelim,” dedim. Sırt çantasını almak ve elini tutmak için uzandım. Konsolun üstündeki fotoğraf makinemi aldım. “Eşyalarımızı incelerken yeriz yemeğimizi,” dedim.

Önümden yürüdü, odamla merdiven boşluğu arasındaki her fotoğrafın önünde durdu. Geçtiğimiz her fotoğrafta parmağını benim ama sadece benim yüzümde gezdiriyordu. Beni sessizce bir dizi fotoğraftan tanımaya çalışmasını seyrediyordum. Ona vaktini boşa harcadığını söylemek istiyordum. O fotoğraflardaki her kimse, o ben değildim.

Merdivenlerin aşağısına vardığımız anda kulaklarımız kısa bir çığlık patlamasına maruz kaldı. Charlie aniden durunca ben de onun sırtına çarptım. Çığlık mutfak kapısının aralığında duran bir kadına aitti.

Gözleri kocaman olmuştu ve bakışlarını bir Charlie'ye bir bana çevirip duruyordu.

Nefes vererek kalbini tuttu.

Bu kadın fotoğraflardaki insanlardan biri değildi. Şişman ve daha yaşlıcaydı, belki altmışlarında. Önünde “O şıllığı ordövr tabağınıza koydum!” yazan bir önlük takmıştı.

Saçlarını geriye yatırıp gevşek bir şekilde taramış ve gri saç te-
liyle tutturmuştu; rahat bir nefes alarak “Tanrım, Silas! Ödümü

kopardın,” dedi. Arkasını döndü ve mutfağa girdi. “Siz ikiniz baban öğrenmeden önce okula dönseniz iyi olur. Senin için yalan söyleyemem.”

Charlie hâlâ önümde donmuş bir şekilde duruyordu, bu yüzden elimi beline koydum ve hafifçe dürttüm onu. Omzunun üstünden bana baktı ve “Tanıyor...” dedi.

Onun sorusunu yarıda keserek başımı salladım. Tam bana o kadını tanıyıp tanımadığımı sormak üzereydi. Cevabım *hayırdı*. Hayır, onu tanı mıyordum, Charlie’yi tanı mıyordum, fotoğraflardaki aileyi tanı mıyordum.

Elimdeki bu fotoğraf makinesini tanı mıyordum ama. Ona baktım, bu makineyi çalıştırmakla ilgili bilmem gereken her şeyi nasıl hatırlayabildiğimi merak ediyordum fakat sayacağım şu şeylerden herhangi birini nasıl öğrendiğimi hatırlayamıyordum. ISO değerini nasıl ayarlayacağımı biliyordum. Bir şelalenin yumuşak bir şekilde akıyormuş gibi görünmesi için obtüratör hızını nasıl ayarlayacağımı biliyordum ya da her bir su damlasının ayrı ayrı durmasını nasıl sağlayacağımı. Bu makine en küçük detaya bile odaklanma özelliğine sahipti, örneğin Charlie’nin elinin kıvrımlarını ya da gözlerini kaplayan kirpiklerini odağa alırken ona ait diğer her şeyi bulanıklaştırabiliyordu. Her nasılsa bu makinenin girdisini çıktısını kendi öz erkek kardeşimin sesinin nasıl olduğundan daha iyi biliyordum.

Charlie’yi mutfağa doğru takip ederken fotoğraf makinesinin kayışını boynuma doladım ve göğsümden aşağı doğru sarkıttım. Bir amacı varmış gibi yürüyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şeyin bir amacı olduğu sonucuna vardım. Hiçbir şeyi boşa yapmıyordu. Attığı her adım atmadan önce planlanmış gibi duruyordu. Söylediği her kelime gerekliydi. Gözleri ne zaman bir şeye takılsa o şeye bütün duyularıyla odaklanıyordu ve sanki sadece gözleriyle o şeyin tadını, kokusunu, sesini hissedebiliyordu. Ve o, bir şeye yalnızca bir sebebi olduğunda bakıyordu. Zemini, perdeleri, ko-

ridordaki fotoğraflarda gördüğü yüzleri boş vermişti. Onun işine yaramayacak hiçbir şeyle zaman kaybetmiyordu.

Bu yüzden mutfağa girerken onun arkasından gittim. Şimdiki amacının ne olduğundan emin değildim. Acaba kâhya kadından daha fazla bilgi almak mı yoksa kendine yiyecek bir şeyler bulmak mı?

Charlie mutfaktaki büyük barda duran sandalyelerden birine geçti ve yanındaki sandalyelerden birini çekip yüzüme bakmadan üstüne eliyle vurup oturmamı işaret etti. Sandalyeye oturdum ve fotoğraf makinemi önüme koydum. O da çantasını tezgâhın üzerine koyup fermuarını açtı. “Ezra, açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şey var mı?”

Aniden Charlie’nin oturduğu tabureye doğru döndüm ama heyecandan sanki içim dışıma çıkacak gibiydi. *“Adını nereden biliyor?”*

Charlie bana baktı ve kafasını hızlıca salladı. “Sakin ol,” diye tısladı. “Şurada yazıyor.” Önümüzde duran bir alıveriş listesini işaret etti. Bu pembe, kişiye özel bir dosyaydı ve sayfalarının altında yavru kediler vardı. Dosyanın üst kısmında *“Ezra’nın yapacaklar listesi miyav.”** yazıyordu.

Kadın dolabın birinin kapağını kapatıp Charlie’ye baktı. “Yukarıdayken çok çalışıp acıktınız mı? Çünkü belki farkında değilsiniz ama şu anda okulda yemeniz gereken bir öğle yemeğiniz var.”

“Sanırım miyav da diyecektin,” dedim düşünmeden. Charlie bir kahkaha patlattı ve ardından ben de güldüm. Sonunda biri düzgün bir şey söylemişti ve ortam neşelenmişti. Ezra, daha az eğlenmişti gerçi, gözlerini devirdi. Bu davranışı bana acaba önceden komik olup olmadığını düşündürdü. Bu arada gülümsüyordum çünkü Charlie’nin ona Ezra diye seslenmesinin kadını şaşırtmamış olması Charlie’nin haklı olduğunu gösteriyordu.

* Orijinal metinde kadın her cümlesinin sonuna kedice bir dil uydurarak meow yani Türkçedeki miyav sesini ekliyor. Örneğin right now yani tam şu anda diyeceğine right meow diyor. Türkçe’ye uyarlarken aynı anlamı vermesi için yeni bir ifade kullanılmamıştır. (ç.n.)

Uzandım ve kolumu Charlie'nin boynuna doladım. Ona dokunduğumda bir an irkildi fakat bunun oyunun bir parçası olduğunun farkına vardığında rahatladı. Biz birbirimize âşığız Charlie. *Hatırladın mı?*

“Charlie kendini iyi hissetmiyordu. Ben de onu biraz uyu-sun diye buraya getirdim ama bugün hiçbir şey yemedi,” diye-rek Ezra'ya baktım ve gülümsedim. “Kız arkadaşımın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeylerin var mı? Belki biraz çorba ya da kraker gibi bir şey.”

Ezra'nın ifadesi benim Charlie'ye gösterdiğim ilgiyi görünce yumuşamıştı. El havlusunu tutup omzunun üstüne attı. “Bak sana ne diyeceğim, Char. Izgara peynir spesiyalime ne dersin? Eskiden bizi ziyarete geldiğinde en sevdiğin şeydi.”

Elimle Charlie'nin boynunu sıktım. *Eskiden bizi ziyarete gel-diğinde mi?* Birbirimize baktık ve gözlerimizden yeni başka so-rular geçti. Charlie başıyla onayladı. “Teşekkürler, Ezra,” dedi.

Ezra buzdolabının kapısını kalçasıyla kapattı ve tezgâhın üzerine bir şeyler koymaya başladı. Tereyağı. Mayonez. Ek-mek. Peynir. Daha çok peynir. Parmesan peyniri. Ocağa bir tava koydu ve altını yaktı. “Sana da bir tane yapacağım, Silas,” dedi. “Charlie her ne çeşit bir mikroba yakalandıysa artık... zira sen ergenliğinden bu yana benimle pek konuşmamıştın,” dedi ve kahkahalara boğuldu.

“Neden konuşmayayım ki?”

Charlie bacağımlı sıktı ve gözlerini kıstı. Bu soruyu sorma-malıydım.

Ezra bıçağı tereyağının içine daldırdı ve kalın bir tabaka aldı. Ekmeğin üzerine sürdü. “Bilirsin ya,” dedi omuzlarını silkerek. “Küçük çocuklar büyürler. Adam olurlar. Ev işleri yapan Ezra Tey-zeleri sadece bir hizmetçiye dönüşür.” Sesi bu kez üzgün çıkmıştı.

Yüzümü ekşittim çünkü bu yönümü öğrenmek istemiyor-dum. Charlie'nin de benim bu yönümü öğrenmesini istemiyor-dum.

Gözlerimi önümdeki fotoğraf makinesine çevirdim ve açtım. Charlie sırt çantasını aceleyle karıştırmaya başladı, her eşyayı tek tek kontrol ederek.

“Aaahh!” dedi.

Elinde bir telefon tutuyordu. Omzuna yaslandım, telefonun ekranına onunla birlikte baktım ve hemen telefonunun sesini açık konuma getirdi. Yedi cevapsız arama ve bir sürü mesaj vardı, hepsi de “Anne”sindendi.

Son gönderilen mesajı açtı, sadece üç dakika önce yollanmıştı. ***Beni geri aramak için üç dakikan var.***

Sanırım okuldan kaçmamızın sonuçlarını düşünmemiştim. Anne babalarımızın böyle durumlarda verdikleri tepkileri bile hatırlamıyorduk. “Gitmemiz lazım,” dedim.

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. Charlie çantasını sırtına attı ve fotoğraf makinemi kaptı.

“Bekleyin,” dedi Ezra. “İlk sandviç neredeyse hazır.” Buzdolabına yürüdü ve iki kutu Sprite çıkardı. “Bu onun midesine iyi gelecektir,” diyerek iki kutu gazozu ve ızgara peynirli sandviçi kâğıt havluya sarıp elime verdi. Charlie kapının önünde bekliyordu. Tam Ezra’dan uzaklaşıyordum ki bileğimi tuttu. Tekrar yüz yüze geldik ve gözlerini Charlie’den bana çevirdi. “Onu buraya geri getirdiğini görmek güzel,” dedi hafifçe. “Babalarınız arasında yaşananların sizleri de etkileyebileceği düşüncesi endişelendiriyordu beni. Sen onu sevdiğinde daha yürümüyordun bile.”

Ona baktım, yeni aldığım tüm bu bilgileri nasıl işlemem gerektiğinden emin değildim. “Yürümüyordum ha?”

Bana sırlarımdan birini saklıyormuş gibi baktı. O sırrı öğrenmek istiyordum.

“Silas,” dedi Charlie.

Kısa bir gülüş attım Ezra’ya ve Charlie’ye döndüm. Kapıya ulaştığım anda telefonunun tiz sesiyle irkildi ve telefonu

elinden düşürdü. Almak için diz çöktü. “Bu o,” dedi ayağa kalkarken. “Ne yapmam lazım?”

Telefonuna baktı ve sonra parmaklarıyla sıkıca kavradı. Bak-tım cevaplamıyor, ben de telefonu aldım ve açmak için sağa doğru kaydardım. Burun kıvırdı ve telefonu kulağına koyarken bana ters ters baktı. “Alo?”

Arabaya yürümeye başladık ama bir yandan da telefondan gelen iğneleyici sözleri dinliyordum: “Sen daha iyi bilirsin,” ve “Okulu asmak öyle mi!” ve “Nasıl yaparsın?” Kelimeler tele-fondan gelmeye devam etti; ta ki ikimiz de arabaya oturup ka-pıları kapayana kadar. Arabayı çalıştırdım ve kadının sesi birkaç saniye kesildi. Ses aniden arabamın hoparlöründen gelmeye başladı. *Bluetooth. Bluetooth’un ne olduğunu hatırlıyorum.*

İçecekleri ve sandviçi konsolun ortasına yerleştirip garaj yo-lundan geri geri çıkmaya başladım. Charlie hâlâ annesine cevap verme fırsatı bulamamıştı, bu yüzden de ona her baktığımda gözlerini deviriyordu.

“Anne,” dedi Charlie net bir ses tonuyla annesinin sözünü yarıda kesmeye çalışarak. “Anne, eve geliyorum. Silas beni ara-bama götürüyor.”

Charlie’nin sözlerinin ardından uzun bir sessizlik oldu. Her nedense annesinin sözleri telefondan duyulmadığında bu çok daha fazla göz korkutucu oluyordu. Tekrar konuşmaya başladığında, sözleri yavaş yavaş ve aşırı açıklayıcı bir tondaydı. “Lütfen bana o ailenin sana bir araba almasına izin vermediğini söyle.”

Gözlerimiz buluştu ve Charlie’nin ağzından *hassiktir* söz-cüğü çıktı. “Ben... hayır. Hayır, yani Silas beni eve bırakıyor demek istedim. Birkaç dakikaya oradayım.” Charlie elindeki telefonla beceriksizce aramayı sonlandırabileceği ekrana geri dönmeye çalışıyordu. Direksiyondaki bağlantıyı kesme düğ-mesine bastım ve telefonu kapattım.

Yavaşça nefes alıp yüzünü pencereye döndü. Nefesini bırak-

tığında camın üzerinde ağzına yakın bir yerde küçük yuvarlak bir buğu oluştu. “Silas?” Yüzüme baktı ve kaşını kaldırdı. “Sanırım annem cadalozun teki.”

Güldüm ve şüphelerini giderecek bir şey yapmadım. Onunla aynı fikirdeydim.

Birkaç km boyunca ikimiz de sessizdik. Ezra’yla aramızda geçen kısa konuşma kafamın içinde tekrar tekrar dönüyordu. Kafamdan o sahneyi atamıyordum ve üstelik o benim annem bile değildi. Charlie’nin gerçek annesiyle konuştuktan sonra ne hissettiğini hayal bile edemiyordum. Bence ikimiz de bilinçaltımızda anne babamız gibi yakınlarımızdan biriyle iletişime geçtiğimizde hafızamızın tetikleneceğine inanıyorduk. Ama Charlie’nin tepkisine baktığımda telefonda konuştuğu kadınla ilgili tek bir şey bile hatırlamadığını söylemek mümkündü.

“Arabam yok,” dedi sessizce. Ona baktım ve o da parmağının ucuyla camdaki buğuya bir çarpı işareti çizdi. “On yedi yaşındayım. Acaba neden arabam yok?”

Arabadan bahseder bahsetmez onu bırakmam gereken yere değil de yine okul yönüne doğru sürdüğümü fark ettim. “Nerede oturduğunu biliyor musun, Charlie?”

Gözleri benimkine kaydı ve yarım saniye içinde yüzündeki karmaşa yerini bir berraklığa bıraktı. Onun ifadelerini bu sabaha kıyasla ne kadar kolay okuyabildiğimi görmek son derece büyüleyiciydi. Gözleri sanki açık duran iki kitap gibiydi ve ben her sayfasını bir çırpıda bitirmek istiyordum.

Sırt çantasından cüzdanını çıkardı ve ehliyetindeki adresi okudu. “Eğer arabayı kenara çekersen adresi GPS’e yazabiliriz,” dedi.

Navigasyon tuşuna bastım ve “Bu arabalar İngiltere’de yapıyor. GPS’e adresi söylemek için arabayı boşa almak gerekmiyor,” dedim. Alethe onun oturduğu sokağın numarasını yazarken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Gözlerinin şüpheyile dolup taşığını görmek için gözlerini görmeme gerek yoktu.

O sormadan başımı salladım ve cevap verdim. “Hayır, bunu nereden bildiğimi bilmiyorum.”

Adres girildikten sonra arabayı çevirip ev yönüne doğru sürmeye başladım. 11 km uzaktaydık. Gazozların ikisini de açtı ve sandviçi ortadan ikiye bölüp bir parçasını bana verdi. Yolun yaklaşık 10 km’sini konuşmadan geldik. Ona uzanmak ve rahatlatmak için elini tutmak istiyordum. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istiyordum. Eğer bu durum dün yaşanmış olsaydı bir saniye bile düşünmeden bunu yapardım. Ama bugün, dün değildi. Bugün bugündü ve Charlie ile ben bugün birbirimize tamamen yabancıydık.

Son 1 km’ye girince konuştu ancak söylediği tek şey şuydu: “Gerçekten çok iyi bir ızgara peynirli sandviçti. Böyle söylediğimi Ezra’ya mutlaka ilet.”

Yavaşladım. Sokağa ulaşana kadar hız limitinin çok altında gittim ve sokağa döner dönmez durdum. Camdan dışarı bakıyor ve her evi tek tek inceliyordu. Küçük evlerdi. Tek katlı evlerdi ve her birinin sadece bir arabalık garajı vardı. Bu evlerden herhangi bir tanesi benim evimin mutfağına sığardı ve yine de odada yemek pişirecek alan kalırdı.

“Seninle içeri gelmemi ister misin?” diye sordum.

Başını salladı ve “Sanırım gelmemelisin. Annem senden çok hoşlanıyormuş gibi gelmedi bana,” dedi.

Haklıydı. Keşke annesinin *o aile* dediğinde ne demek istediğini bilebilseydim. Keşke Ezra babalarımızdan bahsettiğinde de ne demek istediğini bilebilseydim.

“Bence bu, o,” dedi ve birkaç evin arasından birini işaret etti. Gazdan ayağımı çektim ve o tarafa doğru gittim. Sokaktaki evler arasında açık ara farkla en güzeliydi ama bunun tek sebebi bahçesinin yakın zaman önce biçilmiş ve pencere boyalarının soyulmamış olmasıydı.

Arabam yavaşladı ve sonunda evin önünde durdu. İkimiz de

ona baktık, yaşadığımız hayatlar arasındaki geniş ayrımın sessizce farkına vardık. Her ne kadar ayrılıkla ilgili hiçbir şey bilmesem de gecenin kalan kısmını ayrı geçireceğimizi biliyordum. O, kendimle gerçekliğim arasında tampon görevi görüyordu.

“Bana bir iyilik yap,” dedim arabayı park ederken. “Benim için telefon rehberinde ismimin olup olmadığına bak. Orada telefonumun kayıtlı olup olmadığını görmek istiyorum.”

Başını salladı ve telefon rehberinde gezinmeye başladı. Parmaklarını ekranda kaydırды ve telefonunu kulağına götürdü, alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsemeye benzer bir hareket yaptı.

Tam ağzımı açıp ona ne yaptığını soracaktım ki torpido gözünden boğuk bir ses duyuldu. Kapağını açıp telefonu bulana kadar içine uzattım elimi. Telefonu bulduğumda ekrandaki isme baktım.

Charlie bebeğim

Sanırım bu benim sorumu cevaplıyordu. Onun telefonunda da benim bir takma adım olmalıydı. *Cevapla* deyip ekranı kaydırдыm ve telefonu kulağıma götürdüm. “Hey, *Charlie bebeğim*.”

Güldü ve gülüşü kulağıma iki kez geldi. Bir tanesi telefon-dan diğeri yanımdaki koltuktan.

“Korkarım biz oldukça ucuz bir çiftmişiz, *Silas bebeğim*,” dedi.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdim. Parmaklarımı direksiyonda gezdirirken tekrar konuşmasını bekledim. Ama konuşmadı. Hâlâ tanımadığı o eve doğru bakıyordu.

“Fırsat bulur bulmaz beni ara, tamam mı?”

“Ararım.”

“Belki günlük gibi bir şey tutmuşsundur. Bize yardımcı olabilecek şeyler ara.”

“Ararım,” dedi yine.

İkimiz de hâlâ telefonlarımızı kulağımızda tutuyorduk. Arabadan inmek için tereddüt edip etmediğinden emin olamıyordum

Çünkü içeride karşılaşacaklarından korkuyor ya da onu anlayan tek kişinin yanından ayrılmak istemiyor olabilir.

“Birine söylemeyi düşünüyor musun?” diye sordum.

Telefonu kulağından çekti ve aramayı sonlandırma butonunu yana kaydıldı. “Kimsenin delirdiğıimi düşünmesini istemiyorum.”

“Sen delirmiyorsun,” dedim. “Bu durum ikimize de olduğına göre.”

Dudakları sıkı, ince bir çizgi hâlini aldı. Başını sanki camdan yapılmışçasına nazikçe salladı. “Kesinlikle. Bunu tek başıma yaşıyor olsaydım delirdiğıimi söylemek kolaydı. Ama yalnız değılim. Bunu ikimizin de yaşıyor olması başka bir şey olduğı anlamına geliyor. Ve bu da beni korkutuyor, Silas.”

Kapıyı açıp dışarı ıktı. Arkasından onun kapattığı kapının camını açtım. Kollarını pencerenin kenarına dayadı ve omzunun arkasında kalan evi göstererek gülümsedi. “Eminim orada bana ızgara peynirli sandviç yapacak bir hizmetçim yoktur.”

Karşılık olarak gülümsedim. “Numaramı biliyorsun. Gelip seni kurtarmam gerekirse araman yeter.”

attığı kaşları yüzündeki sahte gülümsemeyi yuttu. “Tıpkı tehlike hâlindeki soylu bir kadın gibi,” diyerek gözlerini devirdi. Camdan eğılerek sırt çantasını aldı. “Bana şans dile, *Silas beğim*.” Sevgisini tamamen alaycı bir şekilde gösteriyordu ve ben bunu yapmasından nefret ediyordum.

Beşinci Bölüm

Charlie

“Anne?” Sesim zayıf ve tizdi. Boğazımı temizledim ve tekrar seslendim. “Anne?” Köşeden sendeleyerek geldi ve bana freni olmayan bir arabayı anımsattı. Sırtım ön kapıyla aynı hizada olacak şekilde iki adım geri çekildim.

“Ne yapıyordunuz o çocukla?” diye tısladı.

Nefesindeki likörün kokusunu alabiliyordum.

“Ben... Beni okuldan alıp eve getirdi.” Burnumu tıkadım ve ağızımdan nefes almaya başladım. Kişisel alanımın içindeydi resmen. Arkamdaki kapının kolunu aniden çıkış yapmam gerekirse diye tuttum. Onu gördüğümde bir şeyler hatırlayabilmeyi umuyordum. Bu kadın on yedi yıl önce rahminde bana kuluçkaya yatmış ve doğum günü partim için beni fırlatmıştı. Oysa biraz sıcaklık ya da hatıralardı beklediğim, biraz yakınlık. Ama önümdeki yabancından uzak duruyordum.

“Okulu astın ve o çocukla birlikteydin. Açıklamak ister misin?”

Üzerine bir bar kusmuş gibi kokuyordu. “Kendimi iyi hissetmiyordum ve ondan beni eve getirmesini istedim,” deyip bir adım geri attım. “Neden gün ortasında sarhoşsun?”

Gözleri kocaman açıldı ve bir dakikalığına bana vurma ihtimalinin gerçek olabileceğini düşündüm. Son anda tökezledi ve duvarda yere oturana dek aşağı doğru kayd. Gözyaşları gözlerine hücum edince kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Tamam, bunu beklemiyordum.

Bağırarak başa çıkabileceğim bir şeydi. Ama ağlamak beni geriye getirdi. Özellikle de tamamen yabancıken ve ne diyeceğimi bilmiyorken. Yüzünü gömüp ağlamaya başladığı anda ona sokuldum. Bunun onun için normal bir durum olup olmadığından emin değildim. Antrenin nerede bitip oturma odasının nerede başladığıyla ilgili de tereddütlerim vardı. Sonunda onu gözyaşlarıyla baş başa bırakmaya ve odamı bulmaya karar verdim. Ona yardım edemezdim. Onu tanıımıyordum bile.

Bir şey bulana kadar bunu ondan saklamak istiyordum. Ne halt olduğuma dair bir şey. Ev, düşündüğümünden de ufaktı. Annemin yerde ağladığı bölgeyi geçer geçmez bir mutfak ve küçük bir oturma odası vardı. Sanki yan yana çömelip oturmuş gibi duruyorlardı ve oraya ait değillermiş gibi duran mobilyalarla tıka basa doldurulmuşlardı. Ucuz bir evin pahalı eşyaları. Üç tane kapı vardı. İlki açıktı. İçeri baktım ve ekose desenli bir yatak örtüsü gördüm. Anne babamın odası mıydı? Ekose deseninden oranın benim odam olmadığını anladım. Çünkü ben çiçek deseni severdim. Kapılardan ikincisini açtım: banyo kapısını. Üçüncüsü koridorun sol tarafında bulunan bir başka yatak odasıydı. İçeri girdim. İki yatak vardı. *Ah* dedim. Bir kardeşim var.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve paylaştığımız bu alanı gözlerimle taradım. Bir kız kardeşim vardı. Eşyalarına bakılacak olursa da benden en az beş yaş küçüktü. Odanın her yanını süsleyen müzik gruplarının posterlerine tiksinererek baktım.

Benim tarafım daha sadeydi: koyu mor yatak örtüsü olan bir ikiz yatak ve yatağın üstünde duvara asılmış çerçeveli siyah beyaz bir fotoğraf. Görür görmez bu fotoğrafı çekenin Silas olduğunu anladım. Menteşelerine asılı duran kırık bir kapı; paslanmış metal parçaların arasından kendine yol bulmuş sarmaşıklar... Bu fotoğraf kendi odasındakiler kadar karanlık değildi, biraz daha bana uygun gibiydi. Komodinimin üzerinde bir kitap yığını vardı. Telefonum çaldığından başlığını okumak için bir tanesine uzanmıştım.

Silas: İyi misin?

Me: Sanırım annem bir alkolik ve bir de kız kardeşim var.

Cevabı birkaç saniye sonra geldi.

Silas: Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok utanç verici.

Güldüm ve telefonu kapattım. Şüpheli bir şey bulup bulamayacağımı görebilmek için etrafımı kurcalamak istiyordum. Çekmecelerim düzenliydi. OKB* vardı bende kesin. Kendimi sinir edip edemeyeceğimi görmek için çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı sağa sola attım.

Ne çekmecelerimde ne komodinimde hiçbir şey bulamadım. Yatağımın altında bir çantanın içine tıktırılmış bir kutu prezervatif buldum. Bir günlüğüm ya da bir arkadaşın yazmış olduğu not var mı diye bakındım ama hiçbir şey yoktu. Steril bir insandım, hatta yatağımın üstündeki şu fotoğraf dışında sıkıcıydım da. Silas'ın bana verdiği bir fotoğraf, benim seçtiğim değil.

Annem mutfaktaydı. Burnunu çektiğini ve yemek için kendine bir şeyler hazırladığını duyabiliyordum. *Sarhoş*, diye aklımdan geçirdim. Belki ona birkaç soru sorabilirim diye düşündüm, nasıl olsa sorduklarımı hatırlamayacaktı.

"Şey... eeee... anne," dedim onun oturduğu yere yaklaşarak. Tost yapmayı bırakıp bana kızarmış gözlerle baktı.

* Obsesif kompulsif bozukluk. (e.n)

“Dün gece bende bir tuhaflık var mıydı?”

“Dün gece?” diye tekrarladı.

“Evet,” dedim. “Yani eve geldiğimde.”

Bıçağı tereyağı yayılana dek ekmeğin üzerine sürdü.

“Kirliydin,” diye geveledi. “Sana duş almanı söyledim.”

Silas’ın yatağındaki kiri ve yaprakları düşündüm. Bu, muhtemelen birlikte olduğumuz anlamına geliyordu.

“Eve geldiğimde saat kaçtı? Telefonumun şarjı bitmişti,” diye yalan söyledim.

Gözlerini kıstı ve “On civarı,” dedi.

“Bir şey söyledim mi... tuhaf bir şey?”

Arkasını döndü ve lavabonun orada amaçsızca dolaşmaya başladı, tostunu ısırdığı ve giderine boş boş baktığı lavabonun orada.

“Anne! Dikkatini bana ver. Bana cevap vermek lazım.”

Bu durum neden tanıdık gelmişti? Ben yalvarıyorum, o görmezden geliyor.

“Hayır,” dedi sadece. Sonra aklıma bir fikir geldi: dün geceki kıyafetlerim. Mutfağın dışında, içinde çamaşır ve kurutma makinelerinin olduğu küçük bir oda vardı. Çamaşır makinesinin kapağını açtım ve alt kısımda kümelenmiş küçük bir ıslak kıyafet öbeği gördüm. Onları çıkardım. Kesinlikle benim ölçülerime uyuyorlardı. Onları buraya dün gece atmış olmalıydım, kanıtları yok etmeye çalışmıştım. *Neyin kanıtı?* Parmaklarımla pantolonumun ceplerini açtım ve elimi içine soktum. Bir dağınıklığın arasına sıkışmış kalın, nemli bir tomar kâğıt buldum. Pantolonu geri koyup kâğıt yığınının odama götürdüm. Kâğıdı açmaya çalışırsam parçalara ayrılabilirdi. Onu pencere pervazına koyup kurumasını beklemeye karar verdim.

Silas’a mesaj attım.

Ben: Neredesin?

Birkaç dakika bekledim ve cevap yazmayınca tekrar denedim.

Ben: Silas!

Acaba bunu, cevap yazmayınca onu taciz etme işini hep yapıyor muydum?

Beş tane daha gönderdim ve telefonumu odaya fırlatıp yüzümü ağlamak için Charlie Wynwood'un yastığına gömdüm. Muhtemelen Charlie Wynwood asla ağlamazdı. Odasının görünümüne bakılacak olursa bir kişiliği yoktu. Annesi bir alkolikti ve kız kardeşi berbat bir müzik dinlemekteydi. Nasıl oluyordu da karşımda duran ve üzerinde bir poster asılı yatağın sahibi olan kız kardeşimin *boom clap** sevdiğini biliyor ama söz konusu kız kardeşin ismini hatırlamıyordum? Odanın ona ait tarafına geçtim ve eşyalarını karıştırmaya başladım.

“Ding, ding, ding!” dedim ve yastığının altından pembe puantiyeli bir günlük çıkardım.

Onun yatağına oturdum ve günlüğün kapağını açtım.

Janette Elise Wynwood'a aittir.

OKUMA!

Uyarıyı görmezden geldim, girişteki ilk sayfanın başlığı şöyleydi: İğrenç Charlie

Benim kız kardeşim gezegenin en kötü insanı. Umarım ölür.

Defteri kapattım ve yastığın altına geri koydum.

“Bu işe yaradı.”

Ailem benden nefret ediyordu. Sen ne tip bir insansın ki öz ailen bile senden nefret ediyor? Odanın diğer ucundan telefonum bana mesajım olduğunu söylüyordu. Silas olduğunu düşünerek yerimden zıpladım, birden kendimi rahatlamış hissettim. İki tane mesaj vardı. Bir tanesi Amy'dendi. *Neredesin?*

Diğeri ise Brian adlı bir çocuktan. *Hey, bugün özledim seni. Söyledin mi ona?*

O kimdi? Ve ona neyi söylemiş miydim?

* Kidz Bop Kids adlı çocuklardan oluşan bir müzik grubunun “gümbür gümbür” anlamına gelen şarkısı. (ç.n.)

Hiçbirine cevap vermeden telefonumu bıraktım. Günlüğü tekrar okumayı denedim ve Janette'in dün gece yazdığı son yazısına kadar olan her şeyi atladım.

Başlık: Diş teli taktırmam gerekebilir ama çok parasızsınız. Charlie'nin diş teli vardı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Evet, dişlerim oldukça düzgündü.

Onun dişleri tamamen düz ve mükemmel, benimse sonsuza dek kırık bir dişim olacak. Annem bir finansman şirketiyle görüşeceğini ama babamın şirketinin başına o olay geldiğinden beri eskiden normal olan şeyler için artık paramız olmadığını söyledi. Okula yanımda öğle yemeği götürmekten nefret ediyorum. Kendimi anaokullu gibi hissediyorum.

Arkadaşı Payton'ın son regl dönemine ait detaylarla dolu bir paragrafı geçtim. Regl dönemiyle ilgili atıp tutarken söylediği şeylerden epeyce rahatsız olmuş gibi duruyordu.

Şimdi gitmem gerekiyor. Charlie az önce geldi eve ve ağlıyor. Neredeyse hiç ağlamaz. Umarım Silas onu terk etmiştir; bu onun iyiliğine olur.

Öyleyse dün gece eve geldiğimde ağlıyor muydum? Cebimden çıkardığım ve epeyce kurumuş olan kâğıdı almak için pencerenin kenarına gittim. Kâğıdı dikkatlice açtım ve kız kardeşimle birlikte kullanıyormuşuz gibi duran masanın üzerine koydum. Mürekkebin bir kısmı silinmişti ama bir makbuza benziyordu. Silas'a mesaj attım.

Ben: Silas, dolaşmaya ihtiyacım var.

Yine bekledim, cevabının gecikmesi beni sinirlendiriyordu. *Bence ben sabırsızım, diye düşündüm.*

Ben: Bana mesaj atan Brian diye bir çocuk var. Oldukça flörtöz. Eğer sen meşgulsen ona sorabilirim benimle gelmesi için.

Silas: Selam, hayır. Yoldayım.

Gülümsedim.

Annem kanepede kendinden geçtiği için evden sıvışmak

sorun olmayacaktı. Onu bir süre seyrettim, uykudaki yüzünü inceleyip umutsuzca hatırlamaya çalıştım. Charlie'ye benziyordu, sadece biraz daha yaşlısı. Silas'ı beklemek için dışarı çıkmadan önce bir battaniyeyle onun üzerini örttüm ve tamtakır buzdolabımızdan iki tane soda aldım.

“Görüşürüz anne,” dedim sessizce.

Altıncı Bölüm

Silas

Ona sırtımı dönemezdim çünkü Charlie'ye ya da o gibi görünen kişiye karşı kendimi koruyucu görevinde hissediyordum. Her ne olursa olsun bir başkasının ona asılmasından hoşlanmıyordum. Şu Brian denen çocuğun kim olduğunu ve nasıl olup da Charlie'yle benim çıktığım böyle açıkça ortadayken ona böyle flörtöz mesajlar atabildiğini merak ediyordum.

Telefonum tekrar çaldığında hâlâ sol elimde tutuyordum. Ekranda numara yoktu. Sadece tek bir kelime "Bro." Ekranda elimi kaydardım ve telefona cevap verdim.

"Alo?"

"Ne cehennemdesin sen?"

Bu bir erkek sesiydi. Tıpkı benimkine benzeyen bir erkek sesi. Sağa sola baktım, geçmekte olduğum kavşakla ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. "Arabadayım."

Bağırdı. "Yok artık. Yine kaçırdın antrenmanı, yedeğe alıncaksın."

Dünün Silas'ı muhtemelen bunu duyduğunda sinir olurdu. Ama bugünün Silas'ı rahatlamıştı. "Bugün günlerden ne?"

"Çarşamba. Yarından önceki, dünden sonraki gün. Gelip beni al, antrenman bitti."

Neden onun kendi arabası yoktu ki? Bu çocuğu tanı mıyordum bile ama benim işimi zorlaştıran biri olduğu kesindi. O kesin benim erkek kardeşimdi.

"Önce Charlie'yi almam gerekiyor," dedim ona.

Bir durgunluk oldu. "Evinden mi?"

"Evet."

Bir durgunluk daha. "Ölmek mi istiyorsun?"

Herkesin biliyormuş gibi görüldüğü şeyi bilmemekten gerçekten nefret ediyordum. Charlie'nin evine gitmeme neden izin yoktu?

"Her neyse, sadece acele et," dedi telefonu kapatmadan önce.

Köşeyi döndüğümde sokakta bekliyordu. Evine doğru bakıyordu. Ellerini hafifçe yanlarına dayamış, iki tane soda tutuyordu. Her birinde birer tane. Onları silah gibi tutuyordu ve sanki kutular birer el bombasıymış gibi önündeki eve atmak istiyordu. Arabayı yavaşlattım ve ona birkaç adım kala durdum.

Daha önce giydiği kıyafetleri giymemişti. Ayaklarını örten uzun, siyah bir etek giyiyordu. Boynuna sarılı, omzunun üzerine düşen siyah bir fuları vardı. Ten rengi, uzun kollu bir tişört giymişti ama hâlâ üşüyormuş gibi görünüyordu. Rüzgâr esiyor ve eteğiyle atkısı rüzgârla birlikte hareket ediyordu fakat o bundan etkilenmiyordu. Gözünü bile kırpmıyordu. Düşüncelerinde kaybolmuştu.

Ben onda kaybolmuştum.

Arabayı durdurduğumda kafasını çevirdi, bana baktı ve sonra aniden gözlerini yere çevirdi. Yolcu kapısına doğru yürüyüp arabaya bindi. Sessizliğinden sessiz kalmam için âdeta yalvardığı anlamını çıkardım ve tıpkı okula giderken yaptığım gibi hiçbir

şey söylemedim. Birkaç km sonra rahatlayıp koltuğa yaslandı ve bacak bacak üstüne atıp “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Kardeşim aradı. Onu almamız lazım,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Görünüşe göre bugün futbol antrenmanına katılmadığımı için başım belada.” Eminim ilgisiz ses tonumdan antrenmanı kaçırmamın umurumda bile olmadığını anlamıştı. Futbol şu anda benim öncelik listemde değildi, bu yüzden herkes için en iyi sonuç benim yedek kulübesinde oturmam olacaktı.

“Sen futbol oynuyorsun,” dedi soğuk şekilde. “Ben hiçbir şey yapmıyorum. Çok sıkıcıyım, Silas. Odam da çok sıkıcı. Günlük tutmuyorum. Herhangi bir şeyin koleksiyonunu yapmıyorum. Sahip olduğun tek şey bir kapı fotoğrafı ve onu bile ben çekmemişim. Sen çekmişsin. Odamın tamamında kişisel olarak sahip olduğum tek şeyi de sen vermişsin bana.”

“Fotoğrafın benden olduğunu nereden biliyorsun?”

Omuz silkti ve eteğini dizlerine doğru çekti. “Senin benzersiz bir tarzın var. Parmak izi gibi. O fotoğrafın senin olduğunu söyleyebilirim çünkü sen yalnızca insanların gerçek hayatta görmek istemediği şeylerin fotoğrafını çekiyorsun.”

Benim fotoğraflarımdan hoşlanmıyor olsa gerek.

“Peki...” diye direkt ona bakarak sordum “Kim bu Brian denen çocuk?”

Telefonunu aldı ve mesajlarını açtı. Mesajlara bakmaya çalışıyordum, onları okumak için çok uzakta olduğumu biliyordum ama yine de çaba sarf ediyordum. Görmeyeyim diye telefonunu hafifçe yana doğru yatırdığını fark ettim. “Emin değilim,” dedi. “Geriye doğru gidip mesajlardan bir şeyler bulup bulamayacağımı anlamaya çalıştım ancak mesajlaşmalarımız çok kafa karıştırıcıydı. Seninle mi onunla mı çıktığımı anlayamadım.”

Yine ağzım kurumuştı. Getirdiği içeceklerden birini alıp kapağını açtım. Uzun bir yudum alıp arabanın bardaklığına geri

bıraktım. “Belki ikimizle birden takılıyordun.” Sesim sinirli çıkmıştı. Yumuşatmaya çalışarak, “Bugünkü mesajlarında ne diyor?” diye sordum.

Telefonu kilitleyip sanki bakmaya utanıyormuş gibi kucığına koydu. Cevap vermedi. Vücudumun kanının çekildiğini hissedebiliyordum ve kıskançlığın sıcaklığının bir virüs gibi içimde süründüğünün de farkındaydım. Bu hoşuma gitmemişti.

“Ona cevap yaz,” dedim. “Ona artık sana mesaj atmasını istemediğini ve benimle devam etmek istediğini söyle,” dedim.

Gözlerini bana çevirdi ve “Durumumuzu bilmiyoruz,” dedi. “Ya seni sevmiyorsam? Ya zaten ikimiz de ayrılmaya hazırsak?”

Yola doğru bakıp dişlerimi sıktım. “Ben sadece ne olduğunu anlayıncaya kadar birlikte hareket etmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu Brian denen çocuğun kim olduğunu bile bilmiyorsun,” dedim.

“Senin kim olduğunu da bilmiyorum,” diye tersledi.

Okulun otoparkına girdim. Beni yakından izliyor ve cevabımı bekliyordu. Kendimi zokayı yutmuş gibi hissediyordum.

Arabayı park edip kontağı kapattım. Direksiyonu sağ elimle, çenemi sol elimle kavradım. İkisini de sıktım. “Nasıl halledeceğiz bunu?”

“Biraz daha spesifik olabilir misin?” dedi.

Olabildiğince yavaş bir şekilde kafamı salladım. Bunun farkına varıp varmadığını bile bilmiyorum. “Olamam çünkü tek bir şeye değil her şeye gönderme yapıyorum. Bize, ailelerimize, hayatlarımıza. Bunu nasıl çözeceğiz, Charlie? Birbirimiz hakkında hiçbir şeyi ortaya çıkarmadan birbirimize bu şekilde sinirlenerek nasıl çözeceğiz bunu?”

Henüz cevap vermemişti ki biri kapıdan çıktı ve bize doğru yürümeye başladı. Bana benziyordu ama yaşça benden daha küçüktü. Belki ikinci sınıf öğrencisiydi. Henüz benim kadar büyük değil ama dış görünüşünden bedenlen beni geçecek gibi duruyordu.

“Bu eğlenceli olacak,” dedi Charlie, küçük kardeşimin arabaya yaklaşmasını izlerken. Arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı. Sırt çantasını, fazladan bir çift ayakkabıyı, bir spor çantasını ve en sonunda da kendini attı içeri.

Kapı kapandı.

Telefonunu çıkarıp mesajlarına bakmaya başladı. Ağır ağır soluyordu. Saçları terliydi ve alnına yapışmıştı. Saçlarımız aynıydı. Bana baktığında gözlerimizin de aynı olduğunu gördüm.

“Senin sorunun ne?” diye sordu.

Cevap vermedim. Koltuğuma geri dönüp Charlie’ye baktım. Yüzünde yapmacık bir gülümse vardı ve birine mesaj atıyordu. Tam telefonu elinden alıp Brian’a mı mesaj atıyor diye bakacaktım ki gönder tuşuna basar basmaz benim telefonum titredi.

Charlie: Kardeşinin adını bile bilmiyorsun, değil mi?

Kendi kardeşimin adının ne olduğu hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

“Kahretsin,” dedim.

Güldü ancak otaparkta bir şeyler görünce kahkahası yarıda kesildi. Bakışım onunla orada duran bir çocuğun üzerinde gidip geldi. Çocuk arabaya bakarak konuşuyor ve Charlie’ye sertçe bakarken arabaya doğru yürüyordu.

Onu tanımıştım. Bu sabah tuvalette gördüğüm çocuktu. Beni kışkırtmaya çalışan kişi.

“Bırak tahmin edeyim,” dedim. “Brian?”

Yolcu kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı. Geri çekildi ve parmağını kıvrarak Charlie’yi çağırdı. Beni tamamen görmezden geliyordu ama eğer Charlie’yi bu şekilde çağırabileceğini düşünüyorsa beni tanımasına az kalmıştı.

“Konuşmamız lazım,” dedi.

Charlie çekip kapatmak için elini kapıya koydu. “Üzgünüm,” dedi. “Gitmek üzereydik. Seninle yarın konuşacağım.”

Brian’ın yüzüne inanamama ifadesiyle birlikte dozu artan öfkesi de yerleşmişti. Charlie’yi kolundan tutup kendine

çektğini gördüğüm anda arabadan indim ve arabanın önüne geçtim. Çok hızlı hareket ediyordum ama ayağım bir taşa takıldı ve düşmemek için arabanın kaputuna tutmak zorunda kaldım. Çok hoş. Hızlıca yolcu kapısına doğru geçtim, piçin boğazını sıkmaya hazırlanıyordum ki eğildi ve çığlık attı. Eliyle gözünü kapatıyordu. Doğruldu ve sağlam gözüyle Charlie'ye baktı.

Charlie dişlerini sıkarak, "Sana bana dokunma demiştim," dedi. Kapının yanında duruyordu ve elini yumruk yapmıştı.

"Sana dokunmamı istemiyor musun?" dedi Brian yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Bu bir ilk."

Tam ona saldırmaya başlayacaktım ki Charlie eliyle göğsümü itti. Beni kafasını hafifçe sallayarak uyardı. Derin, sakinleştirici bir nefes alıp geri adım attım.

Charlie dikkatini tekrar Brian'a çevirdi. "O dündü, Brian. Bugün yepyeni bir gün ve ben Silas ile gidiyorum, anladın mı?" dedi ve arkasını dönüp tekrar yolcu koltuğuna oturdu. Şoför koltuğuna geri dönmeden önce kapısını kapayıp kilitleyene kadar bekledim.

Brian arkamdan, "Seni aldatıyor," diye bağırdı.

Durdum.

Yavaşça döndüm ve yüzüne baktım. Şimdi dik duruyor ve duruşuna bakılacak olursa ona vurmamı bekliyordu. Ben ona vurmayınca beni kışkırtmaya devam etti.

"Benimle," diye ekledi. "Hem de bir kere değil. İki aydan fazla bir zamandır."

Ona baktım, dışarıdan sakın görünüyordum ama içten ellerimle boğazına sarılıp ciğerinin son damlasına kadar sıkmak istiyordum.

Charlie'ye baktım. Aptalca bir şey yapmamam için gözleriyle yalvarıyordu bana. Yüzümü tekrar çocuğa döndüm ve nasıl olduysa gülümsedim. "Bu çok hoş, Brian. Kupa ister misin?"

Keşke yüzündeki ifadeyi bir şişenin içinde saklayıp her gülmek istediğimde bakabilseydim.

Arabaya döndüğümde, arabayı yapmam gerekenden çok daha hızlı bir şekilde otoparktan çıkardım. Tekrar caddeye çıktığımızda ve eve doğru yol almaya başladığımızda nihayet Charlie'ye bakabildim. O da hemen bana baktı. Birkaç saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitli kaldı, birbirimizin tepkisini ölçüyorduk. Önümdeki yola bakmak zorunda kalmadan hemen önce yüzündeki gülümsemeyi gördüm.

İkimiz de gülmeye başladık. Koltuğunda rahatladı ve "Seni o çocukla aldattığıma inanamıyorum. Beni gerçekten sinirlendirecek bir şey yapmış olmalısın," dedi.

Gülümsedim. "Cinayet dışındaki hiçbir şey için beni o çocukla aldatmamalıydın."

Arka koltukta biri boğazını temizledi ve aniden dikiz aynasından ona baktım. Kardeşimin orada olduğunu tamamen unutmuştum. Ön ve orta koltukların arasında duracak şekilde öne doğru eğildi. Önce Charlie'ye, sonra bana baktı.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Siz ikiniz, buna *güllüyor musunuz?*"

Charlie göz ucuyla bana baktı. İkimiz de gülmeyi kestik ve Charlie boğazını temizledi. "Biz ne kadar zamandır beraberiz, Silas?" diye sordu.

Kardeşim cevap verdiğinde parmağımla saymaya çalışıyordum. "Dört yıl," diye karşılık verdi. "Tanrım, ikinize de ne olmuş?"

Charlie öne eğildi ve gözlerini bana dikti. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum.

"Dört yıl mı?" diye mırıldandım.

"Vaayyy," dedi Charlie. "Uzun zaman."

Kardeşim başını salladı ve koltuğuna yaslandı. "Siz ikiniz Jerry Springer'dan bile daha kötüsünüz."

Jerry Springer bir talk-show sunucusu. Bunu nereden bilebiliyorum? Acaba Charlie bunu hatırlıyor mu?

“Sen Jerry Springer’ı hatırlıyor musun?” diye sordum ona.

Dudakları derin düşüncelere dalmış gibi sıkıca kapalıydı. Başını salladı ve pencereye döndü.

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ünlüleri nasıl hatırlayabiliyorduk? Daha önce hiç tanımadığımız insanları? Kanye West’in Kim Kardashian’la evlendiğini nereden bilebiliyordum? Robin Williams’ın öldüğünü nereden bilebiliyordum?

Daha önce hiç tanışmadığım herkesi hatırlıyordum ancak dört yıldan beri âşık olduğum kızı hatırlayamıyordum? İçimdeki huzursuzluk, kalbime yerleşene kadar damarlarımda pompalandı. Birkaç km’yi daha sessizce hatırlayabildiğim herkesin adlarını ve yüzlerini belirlemeye çalışarak harcadım. Başkanlar. Aktörler. Politikacılar. Müzisyenler. TV yıldızları.

Ama ne yaptıysam koltukların arasından bana bakmakta olan küçük kardeşimin adını hatırlayamadım. Onu eve girerken seyrettim. Kapıyı kapattıktan sonra kapıyı seyretmeye devam ettim. Tıpkı Charlie’nin kendi evine baktığı gibi.

“İyi misin?” diye sordu Charlie.

Sesi sanki bir vakumdu ve beni ensemden tutup bulunduğum âna geri çekiyordu. Charlie ve Brian’ı gözümde canlandırdım ve Brian’ın sözleri beni etkilememiş gibi davranmak zorunda kaldım. *“Onunla yattım. Hem de bir kere değil.”*

Gözlerimi kapadım ve başımı koltuk başlığına yasladım. “Bunun neden olduğunu düşünüyorsun?”

“Sanırım daha spesifik konuşmayı öğrenmen gerekiyor, Silas.”

“Tamam,” diye cevap vererek başımı kaldırdım ve ona baktım. “Brian. Sence onunla neden yattın?”

“Bunun için bana kızamazsın,” diyerek içini çekti.

Başımı eğdim ve ona inanmayan gözlerle baktım. “Dört yıldır beraberiz, Charlie. Beni biraz sinirli olduğum için suçlayamazsın,” dedim.

Başını salladı ve “Dört yıldır beraberdiler. Charlie ve Silas. İkimiz değil, “dedi. “Ayrıca, senin bir melek olduğun ne malum? Kendi mesajlarına baktın mı?”

Başımı salladım, “Şimdilik bunu öğrenmekten korkuyorum. Ve şunu yapma!”

“Neyi yapmayayım?”

“İkimizden üçüncü bir şahısmış gibi bahsetme. Sen *o kızsın*, ben de *o erkeğim*. O kişiler olmak hoşumuza gitse de gitmese de.”

Arabayı garaj yolundan çıkarır çıkarmaz Charlie’nin telefonu çaldı.

“Kız kardeşim,” dedi cevap vermeden önce. Bir süre sessizce dinledi ve tüm bu süre boyunca dikkatlice bana baktı. “Eve geldiğimde sarhoştun. Birkaç dakika içinde orada olacağım.”

Aramayı sonlandırdı. “Okula geri dön,” dedi. “Alkolik anem yüzme antrenmanından sonra kardeşimi okuldan almamış. Görünüşe göre bir başka kardeşle daha tanışmak üzereyiz.”

Güldüm. “Geçmiş hayatımda şoförmüşüm gibi hissediyorum kendimi,” dedim.

Charlie’nin ifadesi gergindi. “Eğer şuna geçmiş hayat demeyi kesersen ben de bizden üçüncü şahıs gibi bahsetmeyi bırakacağım. Biz ölmedik, Silas. Sadece hiçbir şey hatırlamıyoruz.”

“Bazı şeyleri hatırlıyoruz,” diye düzelttim.

Okula geri dönmeye başladım. En azından tüm bu gidiş gelişlerimde etraftaki yolları öğrenmiş oluyordum.

“Teksas’ta bir aile vardı,” dedi. “Bir papağanları vardı ama kaybolmuştu. Dört yıl sonra, mavi bulutların arasından çıkıp geldiğinde İspanyolca konuşuyordu,” diyerek güldü. “Neden bu saçma hikâyeyi hatırlarken on iki saat önce ne yaptığımı hatırlamıyorum?”

Cevap vermedim çünkü sorusu kafamdaki soruların aksine retorikti. Tekrar okula geldiğimizde Charlie’nin tıpkısı bir kız girişte duruyor ve kollarını sıkıca göğsünde bağlamış şekilde

bekliyordu. Arka koltuğa geçti ve kardeşimin az önce oturduğu yere oturdu.

“Günün nasıldı?” diye sordu Charlie ona.

“Kapa çeneni,” dedi kız kardeşi.

“Kötü demek mi bu?”

“Kapa çeneni,” dedi kız tekrar.

Charlie gözlerini açmış, bana bakıyordu ama yüzünde yaramaz bir ifade vardı.

“Çok mu bekledin?”

“Kapa çeneni,” dedi kardeşi yine.

Artık Charlie’nin onu kışkırtmaya çalıştığını anlamıştım. Bunu yapmaya devam edince güldüm.

“Bugün eve geldiğimde annem pilot olmuştu.”

“Yeni bir şey mi bu?” dedi kız kardeşi.

En azından bu defa kapa çeneni demedi.

Charlie ona birkaç tane daha soru sordu ancak kardeşi onu tamamen duymazdan gelerek bütün ilgisini telefonuna çevirdi. Charlie’nin evinin yoluna girdiğimizde kardeşi arabanın durmasını beklemeden kapıyı açtı.

“Anneme söyle, ben gecikeceğim,” dedi Charlie kardeşi arabadan inerken. “Peki, babam kaçta evde olur?”

Kardeşi durdu. Charlie’ye aşağılarcasına bir bakış attı ve “Hâkimin söylediğine göre on ila on beş yıl içinde,” diyerek kapıyı çarptı.

Bunu beklemiyordum ve görünüşe göre Charlie de beklemiyordu. Tekrar önüne bakacak pozisyona gelene dek koltuğunda döndü. Yavaş bir nefes alıp dikkatle bıraktı. “Kardeşim benden nefret ediyor. Bir çöplükte yaşıyorum. Annem alkolik. Babam hapiste. Seni aldattım.” Bana baktı. “Neden hâlâ benimle çıkıyorsun?”

Eğer onu daha iyi tanısaydım ona sarılırdım. Ellerini tutardım. *Bir şey.* Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey yapardım.

Bu sabah tanıştığım dört yıllık kız arkadaşımı nasıl avutacağıma dair bir bilgim yoktu.

“Ezra’ya göre seni yürümeden önce sevmişim. Sanırım bırakması çok zor.”

Alçak sesle güldü. “Ciddi şekilde sadık olmalısın çünkü ben kendimden nefret etmeye başladım bile.”

Ona uzanıp yanağına dokunmak istiyordum. Bana bakmasını sağlamak. Ama yapamadım. Arabayı ters çevirdim ve kendi ellerimi tuttum. “Belki finansal durumunuzdan ve ailenin kim olduğundan fazlası vardır.”

“Evet,” dedi. Bana baktı ve bir an için hayal kırıklığı, bir gülümsemeyle yer değiştirdi. “Belki,” dedi.

Onunla birlikte gülümsedim ama ikimiz de bunu gizlemek için dışarı baktık. Bir kez daha yola çıktığımızda Charlie radyoya uzandı. Birkaç istasyonu geçtikten sonra bir tanesinde durdu ve birdenbire ikimiz de şarkı söylemeye başladık. Şarkı sözlerinin ilk satırı ağzımızdan çıkar çıkmaz ikimiz de birden kafamızı çevirdik ve yüz yüze geldik.

“Sözler,” dedi yumuşak bir sesle. “Şarkı sözlerini hatırlıyoruz.”

Hiçbir şey söylemedim. Bu noktada artık beynim çok yorulmuştu ve o an anlamaya çalışmak bile istemiyordum. Sadece müziğin bana sağladığı ânı yaşamak istiyordum. Görünüşe göre o da öyle istiyordu çünkü yolun çoğunda o da yanımda sessizce oturdu. Birkaç dakika geçtikten sonra bakışlarını üzerimde hissettim.

“Seni aldatmış olmaktan nefret ediyorum.” Aniden radyonun sesini açtı ve tekrar arkasına yaslandı. Benden bir cevap beklemiyordu ama eğer bekliyor olsaydı ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Onu affettiğimi. Çünkü o anda yanımda oturan kız, daha önce bana ihanet etmiş bir kıza benzemiyordu.

Nereye gittiğimizi asla sormuyordu. Zaten ben de nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece arabayı sürüyordum çünkü

aklım sadece araba sürdüğüm zamanlarda sakinleşiyordu. Ne kadar zaman sürdüm bilmiyorum ama geri dönüp eve yönelmeye karar verdiğimde güneş nihayet batıyordu. Tüm bu zaman zarfında ikimiz de aklımızın içinde kaybolmuştuk, anıları olmayan iki kişi için bu ne kadar da ironikti.

“Telefonlarımızı kurcalamamız lazım,” dedim. Bir saatten fazla bir süredir aramızda geçen ilk konuşmaydı bu. “Eski mesajları, e-postaları ve sesli mesajları kontrol et. Bu durumu açıklayacak bir şeyler bulabiliriz belki.”

Telefonunu çıkardı. “Ben bunu daha önce denedim ama benim senin gibi süslü bir telefonum yok. Sadece kısa mesaj alabiliyorum ki o da hemen hemen hiç.”

Arabayı bir benzin istasyonuna çektim ve karanlık bir kısma park ettim. Bunu yapmak için neden gizliliğe ihtiyacımız varmış gibi hissettiğimi bilmiyorum. Yalnızca bizi tanıyan hiç kimsenin bize yaklaşmasını istemiyordum çünkü muhtemelen karşılık olarak biz o kişiyi tanımayacaktık.

Arabayı durdurdum ve ikimiz de telefonlarımızı kurcalamaya başladık. Önce ikimiz arasında geçen mesajlaşmalarla başladım. Birkaç tanesine baktım ama hepsi de kısa ve belli bir konu üzerineydi. Ders programları, buluşma zamanları. Seni seviyorumlar ve özledimler. İlişkimizle ilgili bir şeyleri açığa çıkarabilecek hiçbir şey yoktu.

Arama kaydından yola çıkarak her akşam saat on birde bir saat konuştuğumuz anlaşılıyordu. Telefonumda depolanan ve iki haftadan fazla bir süreyi kapsayan tüm aramalara baktım. Birkaç gün öncesine kadar Charlie ile konuşmadığımız tek bir gece bile yoktu.

“Her akşam gece yarısından sonraya kadar konuşmuşuz,” dedim ona.

“Gerçekten mi?” dedi ve gerçekten şoke oldu. “Her akşam bir saat boyunca ne konuşmuş olabiliriz ki?”

Sırıttım. “Belki de aslında konuşmaktan daha fazlasını yapıyorduk.”

Başını sessiz bir kahkaha atarak salladı. “Senin hakkında kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyor olmama rağmen seks şakaların neden beni şaşırtmıyor.”

Yarım kahkahası bir feryada dönüştü. “Aman Tanrım,” diyerek telefonu bana uzattı. “Şuna bak.” Telefonun kamera rulosunu parmağıyla kaydırды. “Selfie’ler. Sadece selfie’ler değil, Silas. Banyo selfie’leri bunlar.” Kamera uygulamasından çıktı ve “Şimdi beni öldür!” dedi.

Güldüm ve kendi telefonumun kamera rulosunu açtım. İlk fotoğraf ikimize aitti. Bir gölün önünde oturuyorduk ve pek tabii selfie yapıyorduk. Fotoğrafi ona gösterdim; az öncekinden daha da yüksek bir sesle çığlık atarak başını yavaşça koltuk başlığına bıraktı. “Olduğumuz kişi olmaktan hoşlanmamaya başladım, Silas. Sen evdeki hizmetçisine aşağılık muamele eden zengin bir çocuksun. Bense kesinlikle bir kişiliğim olmadığından kendini önemli hissedebilmek için selfie yapıp duran ortalama bir genç kıyım.”

“Eminim görüldüğümüz kadar kötü değilizdir. En azından birbirimizi seviyor görünüyoruz.”

Alçak sesle güldü. “Seni aldatıyordum. Anlaşılan o kadar mutlu değilmişiz.”

Telefonumda e-postalarımı açtım ve “Silme” başlıklı bir video dosyası buldum. Üzerine tıkladım.

“Şuna bak,” dedim ve koltuğun kolçağını kaldırdım, videoyu daha iyi görebilmesi için ona yaklaştım. Ses Bluetooth aracılığıyla duyulabilsin diye aracın stereo sistemini açtım. Kendi koltuğunun kolçağını kaldırdı ve daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Oynat tuşuna bastım. Sesim arabanın hoparlöründen geliyordu ve görünüşe bakılırsa videoda kamerayı tutan bendim. Karanlıktı ve dışarıdaymışım gibi görünüyordu.

“Resmi olarak ikinci yıldönümümüz.” Sesim sakindi, sanki yaptığım şeyi yaparken yakalanmak istemiyordum. Kamerayı kendime çevirdim ve cihazdan gelen ışıkla yüzüm aydınlandı. Bir ya da iki yaş daha ufak duruyordum. İkinci yıldönümümüz olduğu gerçeğine dayanarak tahminimce on altı yaşındaydım. Gizlice bir pencereye yaklaşıyormuşum gibi görünüyordu.

“Mutlu yıldönümleri dilemek için seni uyandırmak üzereyim ama yarın okul var ve saat neredeyse gecenin biri, dolayısıyla da babanın beni öldürme ihtimaline karşı bu filmi çekiyorum.”

Kamerayı tekrar çevirdim ve pencereye yaklaştırdım. Görüntü karardı ama pencerenin açıldığını ve içeriye tırmanmak için çıkardığım sesleri duyabiliyorduk. Odaya girdiğimde kamerayı Charlie’nin yatağına doğru çevirdim. Örtülerin altında bir kabarıklık vardı ama kıpırdamıyordu. İlk dikkatimi çeken şey, videoda görünen odanın Charlie’nin şu an oturduğu evdeki odasına hiç benzemiyor oluşuydu.

“Burası benim odam değil,” dedi Charlie telefonumda oynayan videoya daha yakından bakarak. “Benim şimdiki odam bunun yarısı kadar bile değil. Ve odamı kardeşimle paylaşıyorum.”

Videodaki oda kesinlikle biriyle paylaşılıyormuş gibi durmuyordu ama tam olarak görememiştik çünkü görüntü tekrar yatağa odaklanmıştı. Örtülerin altındaki kabarıklık hareket etti, kameranın açısından yatağın üzerinde emekliyor olduğum anlaşıyordu.

“Charlie bebeğim,” diye fısıldadım. Örtüyü açtı ve gözlerini kameranın ışığından korudu.

“Silas?” diye fısıldadı. Kamera hâlâ biçimsiz bir açıyla onun yatağına odaklıydı, sanki onu tuttuğumu unutmuşum gibi. Öpüşme sesleri geldi kulağımıza. Onu kolundan ya da boynundan öpüyor olmalıydım.

Sırf dudaklarımın onun tenine dokunduğunda çıkardığı sesler bile videoyu kapatmak için yeterli bir sebepti. Charlie’nin bu

beceriksizliğimi görmesini istemiyordum ama o da en az benim kadar yoğun bir ilgiyle telefonuma odaklanmıştı. Ve videoya aramızda geçenleri görmek için değil, onları hatırlayamadığımız için odaklanmıştık. Bu bendim, o da oydu ve ikimiz birlikte biz olmuştuk. Bu buluşmayla ilgili tek bir şey bile hatırlamıyordum, işte bu yüzden de kendimi tamamen yabancı iki kişinin özel bir ânını seyrediyormuş gibi hissediyordum.

Röntgenci gibi hissediyordum.

“Mutlu yıldönümleri,” diye fısıldadım. Kamerayı çektim ve yastığının yanına yerleştirdim. şu an görebildiğimiz tek şey Charlie’nin kafasını yastığa koyduğu anki yüzünün görüntüsüydü.

Harika bir görüntü değildi ama onun tam olarak şimdikiyle aynı göründüğünü anlamak için yeterliydi. Koyu saçları yastığa serilmişti. Bana bakıyordu ve sanırım benim elim de onun üzerinde geziniyordu. Sadece gülümsemeyle kıvrılan ağzını görüyordum.

“Ne kadar asisin,” diye fısıldadı. *“Bana bunu söylemek için gizlice eve girdiğine inanamıyorum.”*

“Sana bunu söylemek için girmedim,” diye fısıldadım yavaşça. *“Bunu yapmak için girdim.”*

Nihayet videoda kendimi gördüm ve dudaklarım hafifçe onunkilere dokundu.

Charlie yanımdaki koltukta doğruldu. Yutkundum. Bir an keşke şu an bu videoyu izlerken yalnız olsaydım diye düşün­düm. O öpüşme ânını tekrar ve tekrar ve tekrar izlerdim. Sinirlerim gerildi ve videodaki o çocuğu kiskandığımı fark ettim, bu çok anlamsızdı. Kendim olmama rağmen onunla çıkan ocuk tamamen yabancı biriymiş gibi hissediyordum. Orada onun dudaklarının üstünde duran dudaklar benimkilerdi ama bu beni sinirlendiriyordu çünkü bunun nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıyordum.

Videoyu durdurup durdurmama konusunda kendimle savaşıyordum çünkü o an izlediğimiz bu öpüşme basit bir öpücüğün ötesine geçmiş gibi duruyordu. Yanağına dayadığım elim artık görünmüyordu. Videoda Charlie'nin ağzından çıkan seslerden, elimin tam olarak nerede olduğu anlaşıyordu.

Charlie dudaklarını benimkilerden çekti ve kameraya baktı, kameranin lensinin önünde elleri görünürken cihazı yüzüstü yatağın üzerine devirdi. Ekran karardı fakat sesler hâlâ kaydolmaya devam ediyordu.

"Işık beni kör edecek," diye mırıldandı.

Parmağım telefonun duraklat düğmesinin hemen yanında duruyordu. O tuşa basmalıyım ama ağzından çıkan nefesinin sıcaklığını ve boynumdaki deriyle flört edişini hissedebiliyordum. O ve hoparlörlerden gelen sesler arasında videonun bitmesini hiç istemiyordum.

"Silas," diye fısıldadı.

İkimiz de hâlâ ekrana bakıyorduk, görüntü kamerayı yatağın üzerine bıraktığından beri zifiri karanlık olmasına rağmen. Görülecek hiçbir şey yoktu ama ikimiz de gözümüzü alamıyorduk. Bizden çıkan sesler arabayı ve içimizi dolduruyordu.

"Asla asla, Charlie," diye fısıldadım.

Bir inleme sesi.

"Asla asla," diye karşılık verdi fısıldayarak.

Nefes sesleri.

Bir başka inleme sesi.

Hışırtılar.

Fermuar sesi.

"Seni çok seviyorum, Charlie."

Yatağın üzerinde yer değiştiren vücutların sesi.

Güçlü soluk alıp verişler. Bir sürü. Etrafımızdaki hoparlörlerden geliyorlardı ve oturduğumuz yerde bunları dinlerken aynı sesler ağızımızdan da çıkıyordu.

“Aman Tanrım... Silas.”

İki kişinin keskin nefes alıp verişleri.

Şehvetli öpüşmeleri.

Tiz sesli bir korna sesi hoparlörlerimden gelen sesi kesti.

Telefon elimden kaydı ve yere düştü. Araba farları arabamın içinde parlıyordu. Birdenbire biri Charlie'nin penceresini yumruklamaya başladı ve ben telefonu yerden geri almadan Charlie'nin kapısı sarsılarak açıldı.

“İnanılmaz hissettiriyorsun, Charlie,” diyen sesim hoparlörlerden hızla çıkmıştı.

Charlie'nin kapısını tutan kızın ağzından yüksek sesli kahkahalar dökülüyordu. Bugün öğlen yemeğinde yanımızda oturan kızdı ama adını hatırlamıyordum.

“Aman Tanrım!” dedi Charlie'yi omzundan tutup sarsarak. “Siz, porno mu izliyorsunuz?” Arkasını döndü ve farları hâlâ arabamın camlarında parlayan arabaya doğru dönerek bağırdı. “Char ve Si porno film izliyorlar!” Ben nihayet telefonu elimden alıp dur tuşuna bastığımda o hâlâ gülüyordu. Arabanın radyosundan sesi kısıtım. Kız kocaman gözlerle bakışlarını Charlie'den bana çevirdi.

“Biz de tam gidiyorduk,” dedim kıza. “Charlie'nin eve gitmesi gerekiyor.”

Kız sarsıla sarsıla gülüyordu. “Of lütfen,” dedi Charlie'ye bakarak. “Annen muhtemelen sarhoştur ve senin şu an yatağında olduğunu düşünüyordur. Bizi takip edin, Andrew'a gidiyoruz.”

Charlie başını sallayıp güldü. “Gelemem, Annika. Yarın okulda görüşürüz, olur mu?” Annika aşırı derecede bozulmuş görünüyordu. Kız hâlâ kapının orada durduğu hâlde Charlie kapıyı kapamaya çalışınca kaşlarını çattı. Kız kenara çekildi ve Charlie kapıyı çarpıp kilitledi.

“Sür,” dedi.

Sürdüm. Memnuniyetle.

Benzin istasyonundan hemen hemen 2 km kadar uzaklaşmış-
tık ki Charlie boğazını temizledi. Pek bir işe yaramamıştı çünkü
sesi hâlâ fısıltıyla çıkıyordu. “Galiba o videoyu silmelisin.”

Önerisini beğenmemiştim. Bu gece eve döndüğümde tekrar
tekrar izlemeyi planlıyordum. “İçinde bir ipucu olabilir,” de-
dim ona. “Sanırım tekrar izleyip sonunun nasıl bittiğini gör-
mem lazım.”

Gülümsedi ve o anda telefonumda mesajınız var imgesi-
ni gördüm. Açınca ekranının üst kısmında çıkan bildirimde
“Baba” yazıyordu. Mesajlarımı açtım.

Babam: Eve gel. Yalnız başına, lütfen.

Mesajı Charlie’ye gösterdim, yalnızca başını salladı. “Beni
eve bırakabilirsin.”

Yolun kalan kısmı bir parça rahatsız geçti. Birlikte izlediğimiz
videonun bir şekilde birbirimizi başka bir ışıkla görmemizi sağla-
dığını düşünüyordum. Kötü değil, sadece farklı bir ışık. Önceden
ona baktığımda o sadece bu tuhaf durumu benimle yaşayan kızdı.
Şimdi ona baktığımdaysa sevdiğim kızı görüyordum. Bir süredir
sevdiğim kızı. Görünüşe göre hâlâ da seviyordum. Keşke bunun
nasıl bir duygu olduğunu hatırlayabilseydim.

Bir zamanlar sahip olduğumuz bariz bağı gördükten son-
ra onun beni Brian denen şu çocukla aldatmış olması kafamı
karıştırmıştı. Şimdi artık o çocuğu düşününce içim o videoyu
izlemeden öncekinden çok daha büyük bir kızgınlık ve kıskanç-
lıkla doluyordu.

Charlie’nin evine geldiğimizde durdum ama hemen inmedi
arabadan. Önümüzde duran karanlık eve baktı. Ön camda hafif
bir ışık vardı ama evin herhangi bir yerinde herhangi bir hareket
belirtisi yoktu.

“Bu gece kardeşimle konuşmaya çalışacağım. Belki dün gece
eve geldiğimde neler olduğuna dair daha fazla fikir sahibi ola-
bilirim.”

“Galiba iyi fikir,” dedim ona. “Ben de aynısını kardeşimle yapacağım. Belki onun isminin ne olduğundan başlayabilirim.”

Gülümsedi.

“Yarın okula giderken seni almamı ister misin?”

Başını salladı ve “Bir mahsuru yoksa,” dedi.

“Yok.”

Tekrar sustuk. Sessizlik bana hâlâ telefonumda duran videodan çıkan yumuşak sesleri hatırlatıyordu, şükürler olsun ki. Bütün gece kafamın içinde onun sesini duyacaktım. Doğrusu, o ânı sabırsızlıkla bekliyordum.

“Biliyorsun,” dedi parmaklarıyla kapıya dokunarak. “Yarın sabah uyandığımızda her şey mükemmel bir şekilde düzelmiş olabilir. Bugün yaşananları unutabiliriz ve her şey normale dönebilir.”

Öyle olmasını umut edebilirdik ama içgüdülerim bana bunun olmayacağını söylüyordu. Yarın da şu an olduğu gibi kafamız karışık uyanacaktık.

“Öyle olmayacağına dair bahse girerim,” dedim. “Bu akşam gidip e-postalarımın ve mesajlarımın geri kalanını inceleyeceğim. Aynı şeyi sen de yapmalısın.”

Tekrar başını salladı ve sonunda benimle doğrudan göz kontağı kurmak için bana döndü. “İyi geceler, Silas.”

“İyi geceler, Charlie. Ara beni eğer...”

“İyi olacağım,” dedi çabukça ve lafımı keserek. “Sabah görüşürüz.” Arabadan çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. Arkasından bağırarak ve bekle beni demek istedim. Acaba o da benim merak ettiğim şeyi merak ediyor muydu: *Asla asla ne demek?*

Yedinci Bölüm

Charlie

Eğer birini aldatıyorsan bunu bu günaha değecek biriyle yapmalısın. Bunun eski Charlie'nin mi yoksa yeni Charlie'nin mi düşünceleri olduğundan emin değildim. Ya da belki Charlie'nin hayatına dışarıdan biri olarak baktığımda bu durumu bir aldatma olarak yargılamaktan ziyade bunun bir ayrılık olduğunu düşünebilirdim. Tek bildiğim, eğer Silas Nash'i aldatacaksan bunu Ryan Gosling'le yapmanın daha iyi olacağıydı.

Charlie gitmeden önce ona bakmak için arkama döndüm ve arabanın arkasındaki bir sokak lambasının yüzüne yansıyan loş ışığında yüzünde bir anlık bir bakış yakaladım. Köprülü bir burnu vardı. Okuldaki diğer çocukların burunları ya daha güzeldi ya da hâlâ yüzlerine büyük geliyordu. Ya da daha kötüsü, burunları sivilce çukurlarıyla doluydu. Silas'inki bir yetişkin burnuydu. Bu onu daha fazla ciddiye almanı sağlıyordu.

Eve döndüm. Midemde bir yağ hissi vardı. Eve girdiğimde etrafta kimse yoktu. Dikkatle içeri baktım. Kendimi birinin evine giren bir hırsız gibi hissediyordum.

“Merhaba?” dedim. “Kimse yok mu?” Kapıyı arkamdan sessizce kapadım ve parmak ucumda oturma odasına geçtim.

Sıçradım. Charlie’nin annesi kanepede sessiz modda Seinfeld* izliyor ve konserve kutusunun içinden barbunya yiyordu. Aniden bugün yediğim tek şeyin Silas’la yediğim ızgara peynirli sandviç olduğunu hatırladım.

“Aç mısın?” diye sordu çekinerek. Bana hâlâ kızgın mıydı yoksa yine ağlamak üzere miydi bilmiyordum. “Yemek için bir şeyler hazırlamamı ister misin?”

Bana bakmadan öne doğru eğildi ve barbunya kutusunu sehpanın üzerine koydu. Ona doğru bir adım attım ve ağzımdan zoraki bir şekilde “Anne?” sözcüğü çıktı.

“Sana cevap vermeyecek.”

Arkamı döndüm ve Janette’in, elinde bir Doritos paketiyle mutfığa girdiğini gördüm.

“Akşam yemeğinde bunu mu yedin?”

Omuz silkti.

“Nesin sen, on dört yaşında mısın?”

“Nesin sen, ölü beyin mi?” diye sordu karşılık olarak. Ve sonra “Evet, on dört yaşındayım.”

Doritos paketini elinden aldım ve paketi sarhoş annemin gözlerini dikip televizyona baktığı yere koydum. “On dört yaşında kızlar akşam yemeğinde Doritos yemezler,” dedim ve çantamı annemin kucağına atıp, “Ayıl ve anne ol!” dedim.

Cevap vermedi.

Buzdolabını karıştırdım ama bulabildiğim tek şey kutular dolusu diyet kola ve bir kavanoz turşu oldu. “Ceketini giy, Janette,” dedim anneme bakarak. “Gidip bir şeyler yiyelim.”

* Emmy Ödülü kazanmış, NBC televizyonunda 5 Temmuz 1989, 14 Mayıs 1998 tarihleri arasında yayınlanmış bir Amerikan dizisi. (ç.n.)

Janette bana sanki Mandarince konuşuyormuşum gibi baktı. Duruma ayak uydurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek, “Acele et, seni küçük pislik!” dedim.

Ben evde arabanın anahtarlarını ararken o da aceleyle odaya geri döndü. Ne tür bir hayat yaşıyordum? Kanepedeki şu yarı-tık da kimdi? Elbette ki o da her zaman böyle olmamıştı. Başının arkasından ona baktım ve son bir çabayla ona karşı sempati hissettim. Kocasını –babam– hapishanedeydi. *Hapishane!* Bunu anlıyordum. Peki, yaşamak için nereden para buluyorduk?

Para demişken cüzdanıma baktım. Hâlâ yirmi sekiz dolarım vardı. Bu para Doritos dışında bir şeyler alabilmemiz için yeterli olmalıydı.

Janette tam ben anahtarları bulduğum anda odadan üzerinde yeşil bir ceketle çıktı. Yeşil renk onda güzel durmuş ve onu daha az endişeli bir ergen gibi göstermişti.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Gözlerini devirdi.

“Tamam, o zaman sevgili anneciğim. Biz biraz yemek yemeye gidiyoruz,” diye seslendim kapıyı kapamadan önce; bunu bilhassa beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için yaptım. Janette’in garaja önden gitmesine izin verdim, ne tür bir araba kullanacağımızı tahmin etmeye çalışarak. Bir Land Rover olmayacağı kesindi.

“Ohh oğlum,” dedim. “Bu şey çalışıyor mu?” Beni umursamadı ve ben arabayı süzerken kulaklıklarını taktı. Oldukça eski bir Oldsmobile’dı bu. Benden daha yaşlı. Sigara dumanı ve yaşlı insan kokuyordu.

Janette tek kelime etmeden arabaya bindi ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

“Pekâla Konuşkan Cathy*” dedim. “Bu şey bozulmadan kaç blok öteye gidebileceğimizi görelim bakalım.”

* 1960’lı yılların yatırıncı konuşmaya başlayan ünlü oyuncak bebeği Chatty Cathy Konuşkan Cathy olarak çevrilmiştir. (ç.n.)

Bir planımı vardı. Cebimde Fransız Mahallesi'ndeki The Electric Crush Diner'a ait geçen cuma tarihli bir fiş bulmuştum. Bu çerçöp dışında arabada GPS yoktu. Orayı kendi kendime bulmak zorundaydım.

Garajdan çıkarken Janette sessizdi. Camın üzerindeki desenleri parmağının ucuyla takip ediyor, nefesiyle cama tekrar tekrar hohluyordu. Göz ucuyla onu izliyordum, zavallı çocuk. Annesi alkolik, babası hapiste; moral bozucuydu. Aynı zamanda benden de nefret ediyordu. Bu, onu dünyada yalnız bırakıyordu. Şaşırarak Charlie'nin de aynı durumda olduğunun farkına vardım. Belki bir farkla, onun Silas'ı vardı ya da onu Brian ile aldatmadan önce öyleydi. Uff. Tüm bu hislerimden kurtulmak için omuzlarımı salladım. Bu insanlardan nefret ediyordum. Çok can sıkıcıydılar. Belki birazcık Silas'tan hoşlanıyordum.

Birazcık.

The Electric Crush Diner, North Rampart Caddesi üzerindeydi. Kalabalık bir köşede bir park yeri buldum ve bir kamyonla MINI Cooper arasına park etmek zorunda kaldım. *Charlie arabayı kusursuz park eder*, diye düşündüm gururla. Janette benden önce indi arabadan ve kaldırımında durdu, kaybolmuş görünüyordu. Restoran yolun karşısındaydı. Pencerelelerinden içeri bakmaya çalışıyordum ama neredeyse tamamen karartılmıştı. *The Electric Crush*'ın neon ışıkları ön kapının orada yanıp sönüyordu.

"Haydi," dedim. Elimle Janette'i tuttum ve geri çekildi. "Janette! Haydi gidelim!" Yalnızca agresif Charlie'nin yapabileceği bir hamle yaparak ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. Benden kurtulmaya çalışıyordu ama ben sıkıca elini tutmuş caddenin karşısına doğru sürüklüyordum.

"Bırak! Bırak beni! Kendim giderim!"

Karşıya geçer geçmez yüzümü ona çevirdim. "Senin sorunun ne? Böyle davranmayı kes, tıpkı ..." *On dört yaşındaymış gibi*, cümleyi içimden tamamladım.

“Ne?” dedi. “Benim nasıl davrandığımı neden bu kadar önemsiyorsun?” Alt dudağı ağlayacakmış gibi şişti. Birden ona bu kadar sert davrandığım için üzüldüm. O sadece minik memeli ve hormon bağımlısı bir beyni olan küçük bir çocuktuk.

“Sen benim kardeşimsin,” dedim kibarca. “Birlik olma zamanı geldi, değil mi?” Bir an için bana bir şey söyleyecek sandım –yumuşak ve güzel ve kardeşçe bir şey– ama sonra önümüzdeki restorana doğru ilerleyip kapısını açtı.

Lanet olsun. İnatçı. Onu takip ediyordum; küçük bir koyun gibi birden önümde durdu.

Burası düşündüğüm gibi bir yer değildi. Burası gerçek bir restoran değil daha ziyade duvarlar boyunca dizili locaların bulunduğu bir gece kulübüne benziyordu. Dükkânın orta yerinde dans pistine benzeyen bir şey vardı. Janette barda dikilmiş hayretle etrafına bakınıyordu.

“Buraya sık sık gelir misin?” diye sordu bana.

Siyah deri localara ve siyah mermer zemine baktım. Duvarlardaki pembe parlak işaretler dışında her şey siyahtı. Dehşet verici ve hoppacaydı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu barın en ucundaki bir kapıdan bir kucak dolusu kutuyu taşıyarak çıkan çocuğun biri. Gençti, belki yirmili yaşların başlarında. Görür görmez beğenmişim onu çünkü pembe bir tişört üzerine siyah bir yelek giymişti. Charlie pembeyi seviyor olmalıydı.

Ağzımdan “Açız,” kelimesi çıktı.

İsteksizce gülümsedi ve localardan birinin arkasında durarak kafa salladı. “Mutfak genelde bu saatte açık olmaz ama eğer oturmak isterseniz aşçımız sizin için ne yapabilir bir bakayım.”

Başımınla onayladım ve Janette’i yanıma çekerek localardan birine geçip oturdum.

“Buradaydım,” dedim ona. “Geçen hafta.”

“Ooo!” Tırnaklarını incelemeye başlamadan önce söylediği tek şey buydu.

Birkaç dakika sonra, pembe tişörtlü çocuk ıslık çalarak geri geldi. Yürüdü ve iki elini masaya koydu.

“Charlie, değil mi?” diye sordu. Konuşmadan başımla onayladım. “*Nereden biliyor? Buraya kaç kez...?*”

“Mutfakta benim için kızarmış tavuk yapıliyordu. Onu sizinle paylaşmama ne dersiniz? Zaten birkaç saat daha yoğun değiliz.”

Yine başımla onayladım.

“Güzel.” Avuç içiyle masaya vurdu ve Janette sıçradı. Onu işaret ederek “Kola? Sprite? Shirley Temple?” diye sordu.

Gözlerini devirerek “Diyet kola,” dedi Janette.

“Ya sen, Charlie?”

Adımı söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştım. Fazla samimiydi. “Kola,” dedim hızlıca.

O yanımdan ayrılınca Janette öne eğildi ve kaşlarını çatarak suçlar bir tavırla, “Sen hep diyet içersin,” dedi.

“Öyle mi? Aslında ben de kendimi kendim gibi hissetmiyorum.”

Boğazının arka tarafıyla yaptığı bir ses çıkardı. “Dalga geçme,” dedi. Onu umursamadım ve etrafımı incelemeye çalıştım. Silas ve ben burada ne yapıyorduk? Burası sık sık geldiğimiz bir yer miydi? Dudaklarımı yaladım ve “Janette,” dedim. “Sana bu mekândan hiç bahsetmiş miydin?”

Şaşırarak bana baktı. “Geceleri ışıkları söndürdüğümüzde birbirimizle dertleşiriz falan mı demek istedin?”

“Tamam tamam, anladım. Ben gerçekten bombok bir ablayım. Ama ya! Aş artık bunları. Zeytin dalı uzatıyorum burada.”

Janette yüzünü ekşiterek. “Ne demek o?” diye sordu.

İçimi çektim. “Hatamı telafi etmeye çalışıyorum. Yeni bir başlangıç.”

Hemen ardından pembe tişörtlü çocuk içeceklerimizi getirdi. Janette’in diyet kola istemiş olmasına rağmen ona Shirley

* Tatlı içeceklerin ağırlıkta olduğu hafif bir kokteyl. (ç.n.)

Temple getirmişti. Janette'in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Diyet kola istemişti," dedim.

"Bunu sevecek," dedi. "Ben çocukken..."

"Ona sadece kola getir."

Teslim olmuş gibi elini kaldırdı ve "Tabii ki, prenses," dedi.

Janette kirpiklerinin altından bana baktı ve "Teşekkürler," dedi.

"Önemli değil," dedim. "Pembe tişört giymiş bir çocuğa güvenemezsin." Zorla da olsa gülümsedi ve ben kendimi zafer kazanmış gibi hissettim. O çocuktan hoşlandığıma inanamıyordum. Brian'dan hoşlandığıma da inanamıyordum. Derdim neydi benim?

Telefonumu aldım ve Silas'ın defalarca mesaj attığını gördüm. *Silas*. Silas'tan hoşlanıyordum. Yatıştırıcı sesinden ve iyi çocuk tavrından. Ve burnundan; çok hoş bir burnu vardı.

Silas: Babam...

Silas: Neredesin?

Silas: Merhaba?

Çocuk, tavuk ve patates püresiyle geri geldi. Bu yemekler çok fazlaydı.

"Adın neydi senin?" diye sordum.

"Sen tam bir kaltaksın, Charlie." Tabağı önüme koyarken. Janette'e bakarak, "Kusura bakma," dedi.

Janette omuz silkti. "Adın ne?" diye sordu ağız dolusu yemekle.

"Dover. Arkadaşlarımdan bana söylediği şey bu."

Kafamı salladım. *Dover*.

"Peki geçen hafta sonu..." dedim.

Dover oltaya gelmişti. "Evet, çok çılgıncaydı. Seni yakın zamanda burada tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Neden ki?" diye sordum. Kayıtsız davranmaya çalışıyordum ama içim şoke olmuşçasına hop hop ediyordu.

“Şey, senin herif fena sinirlendi. Buradan kovulmadan önce öfkeden deliye dönmüştü.”

“Deliye dönmek...?” Ses tonumu değiştirdim, o kadar soru sormamalıydım. “Deliye döndü. Evet. Öyle oldu...”

“Sen de epeyce sinirli görünüyordun,” dedi Dover. “Seni suçlayamam. Belki Silas mahvetmeseydi buradan hoşlanabilirdin.”

Arkama yaslandım, tavuk birden tatsızlaştı. “Evet,” dedim bizi merakla izleyen Janette’e bakarak.

“Bitirdin mi yumurcak?” diye sordum. Başını salladı ve yağlı parmaklarını bir peçeteye silip attı. Cüzdanımdan yirmiliği çıkarıp masaya koydum.

“Gerek yok,” dedi Dover, elini sallayarak.

Göz göze gelene dek eğildim. “Bana yalnızca erkek arkadaşım akşam yemeği ısmarlar,” dedim parayı masanın üstüne bırakırken. Kapıya doğru yürüdüm ve Janette de arkamdan geldi.

“Evet, güzel,” diye seslendi Dover. “Bu kuralla yaşayarak haftanın yedi günü bedava yemek yiyebilirsiniz!”

Arabaya varana dek durmadım. Orada bir şey olmuştu. Silas’ı deliye çeviren bir şey. Arabayı çalıştırdım ve Janette yüksek sesle geçirdi. İkimiz de aynı anda kahkahalarla gülmeye başladık.

“Artık akşam yemeklerinde Doritos yok,” dedim ona. “Yemek yapmayı öğrenebiliriz.”

“Elbette,” dedi omuzlarını silkerek.

Hiç kimse Janette’e verdiği sözleri tutmuyordu. Bu yüzden hiç tadı yoktu. Eve giderken yolun kalanında hiç konuşmadık ve garaja girdiğimde, ben arabanın motorunu kapatmadan Janette arabadan aşağı indi.

“Seninle zaman geçirmek de güzeldi,” diye seslendim arkasından. İçeri girince Charlie’nin annesinin onu beklediğini –bir ihtimal arabayı aldığı için onu fırçaladığını– hayal ettim

ama eve girdiğimde Janette ve benim yatak odamın kapısının altındaki ışık haricinde her şey karanlıktı. Anne uyumaya gitmişti. Annenin umurunda değildi. İçinde bulunduğum durum mükemmeldi. Etrafa göz kulak olmak ve sorular ya da kurallar olmaksızın bana ne olduğunu ortaya çıkarmak zorundaydım ama ben Janette’i –sadece anne babasına ihtiyacı olan o küçük çocuğu– düşünmekten kendimi alamıyordum. Her şey çok berbattı.

Kapıyı açtığımda Janette müzik dinliyordu.

“Hey!” dedim. Birden aklıma bir fikir geldi. “iPodumu gördün mü?” Müzik bir insan hakkında çokça şey söyler. Bunu bilmek için bir hafızaya sahip olmak zorunda değilim.

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek. “Belki tüm o diğer ıvır zıvırınla birlikte tavan arasındadır.”

Diğer ıvır zıvırlarım?

Tavan arası?

Birden heyecanlandım.

Belki orada benim için zevksiz bir yatak örtüsünden ve bir dizi kötü romandan daha fazlası vardır. Janette’e orada ne tür ıvır zıvırlarım olduğunu ve neden benim fazlalık eşyalarımın burada, onunla paylaştığım odamda değil de tavan arasında durduğunu sormak istedim ama Janette kulaklıklarını kulağına tıkamıştı ve beni yok saymaya çalışıyordu.

En iyi rotanın kendime ait şeyleri kontrol etmek için çatı katına çıkmak olacağına karar verdim. *Peki, tavan arası neredeydi?*

Sekizinci Bölüm

Silas

Arabamı park ederken evimin ön kapısı açıldı ve Ezra dışarı çıktı, ellerini gergin gergin ovuşturuyordu. Arabadan inip gözlerimi açarak onun olduğu yere doğru yürüdüm.

“Silas,” dedi, sesi titriyordu. “Sanırım baban biliyor. Ben Charlie’nin burada olduğundan bahsetmedim ama sanırım sen bunu saklamayı becerememişsin, yani bir şeylerin değiştiğini ve artık onun buraya girmesine izin verildiğini sanmıştım ben...”

Onun daha fazla gereksiz yere özür dilemesini durdurmak için elimi kaldırdım. “Sorun değil, Ezra. Gerçekten.”

İçini çekti ve ellerini hâlâ takmakta olduğu önlüğe sildi. Gerilmesini ya da neden ona kızacağımı düşündüğünü anlamıyordum. Gülümsememle ona gereğinden daha fazla güven vermeye çalışıyordum zira buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Başını sallayıp eve girerken arkamdan beni takip etti. Antrede durdum, o an babamın nerede olacağını bilebilecek kadar eve aşina değildim. Ezra yanımdan geçerken, “İyi geceler,” diye

mırıldandı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Burada yaşıyor olmalıydı.

“Silas.”

Benim sesime benziyordu ama daha yıpranmıştı. Arkamı döndüm ve bir anda duvarlarda asılı aile fotoğraflarının tümünde gördüğüm adamla yüz yüze geldim. Tam o anda yüzündeki sahte gülüş de kayboldu.

Beni yukarıdan aşağı süzdü, sanki oğlunu görmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Döndü ve antrenin dışına çıkan bir kapıya doğru yürüdü. Sessizliği ve adımlarındaki kendine güvenden onu takip etmemi istediğini anlamıştım, bu yüzden öyle yaptım. Onun çalışma odasına girdik, yavaşça masasının etrafından dolanıp oturdu. Öne doğru eğilerek kollarını maun masasının üzerinde çapraz bağladı. “Açıklamak ister misin?” diye sordu.

Açıklama fikri beni cezbetmişti. Gerçekten etmişti. Ona onun kim olduğuyla, bana neden kızdığıyla ve benim kim olduğumla ilgili hiçbir fikrimin olmadığını söylemek istiyordum.

Galiba gergin ya da korkmuş olmam gerekiyordu. Eminim dünün Silas’ı öyle yapardı ama hiç tanımadığım birinden korkmak benim için çok zordu. Görünen o ki benim üstümde hiçbir gücü yoktu ve güç, gözdağı vermenin ana unsurudur.

“Neyi açıklamak ister miyim?” diye sordum.

Gözlerim onun arkasında duran kitaplarla dolu rafa kaydı. Klasiklere benziyorlardı. Koleksiyon. Acaba bu kitapların her birini okumuş muydu yoksa onları da gözdağı verecek bir başka unsur olarak mı görüyordu?

“Silas!” Sesi çok derin ve keskindi; kulaklarımı delen bir bıçak ucu gibiydi. Tekrar dönüp ona bakmadan önce elimle boynumun kenarına bastırıp sıktım. Sandalyesinin karşısından bana bakarak gözleriyle sessizce oturmamı emretti. O an dünün Silas’ı ânında, “Evet, efendim,” derdi diye düşündüm. Bugünün Silas’ı ise gülümsemiş ve yavaşça koltuğuna doğru yürümüştü.

“O kız bugün neden bu evdeydi?”

Charlie'den sanki bir zehirmiş gibi bahsediyordu. Tıpkı Charlie'nin annesinin benden bahsettiği tarzda. Sandalyenin koluna baktım ve yıpranmış deri parçalarından birini yoldum. “Okulda kendini iyi hissetmiyordu. Eve gitmesi gerekiyordu ve biz de kestirme yoldan buraya geldik.”

Bu adam... *babam*... sandalyesinde arkasına yaslandı. Elini çenesine götürüp çenesini ovuşturdu.

Beş saniye geçti.

On saniye geçti.

On beşincide.

Sonunda tekrar öne doğru eğildi ve “Onunla tekrar mı görüşmeye başladın?” diye sordu.

Bu tuzak bir soru muydu? Çünkü öyle gibi geldi.

Evet dersem belli ki bu onu sinirlendirecekti. Hayır dersem de onun kazanmasına izin vermiş olacaktım. Neden bilmiyorum ama bu adamın kazanmasını gerçekten istemiyordum. Kazanmaya alışmış gibiydi.

“Tekrar görüşüyorum diyelim, ne olur?”

Çenesini ovuşturmayı bırakmıştı çünkü şimdi masasından kalkıp yakama yapışma zamanıydı. Direnmek için sandalyemin kenarlarına tutunduğumda beni kendine doğru çekti. Şimdi göz gözeydik ve bana vurmak üzere olduğunu düşünüyordum. Onunla iletişimimiz hep bu şekilde miydi diye merak ettim. Her ne kadar bana vurmak istediğini bilsem de onun yerine yumruğunu göğsüme doğru savurup beni serbest bıraktı. Koltuğa geri oturdum ama yalnızca birkaç saniyeliğine. Hemen sandalyemi iterek kalktım ve birkaç adım geri çekildim.

Sanırım bu pisliğe vurmam gerekiyordu ama bunu yapacak kadar ondan nefret etmiyordum. Onu bu tepkisinden etkilenecek kadar sevmiyordum da. Bu da beni şaşırtıyordu.

Bir kâğıt tutacağını alıp odanın ortasına fırlattı, neyse ki benim olduğum yere doğru değil. Ahşap bir rafa şiddetle vurup

içindekileri yere devirdi. Birkaç kitap. Bir fotoğraf çerçevesi. Bir taş.

Hareketsiz durmuş, alnından damlayan boncuk boncuk terlerle volta atmasını seyrediyordum. Charlie'nin bugün burada olmasının neden bu kadar keyfini kaçırdığını anlamıyordum. Özellikle de Ezra birlikte büyüdüğümüzü söylemişken.

Avcunun içini masaya yasladi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, burun delikleri azgın bir boğa gibi açılıp kapanıyordu. O an ayağıyla çöp kutusunu teklemesini bekliyordum. "Seninle bir anlaşma yaptık, Silas. Sen ve ben. Eğer o adamın kızını bir daha görmeyeceğine dair bana yemin edersen seni şahitlik etmeye zorlamayacaktım." Ellerinden biriyle kilitli dolaba yaslanırken boşta kalan sol elini seyrekleşmiş saçına götürdü. "Biliyorum, dosyaları bu ofisten o kızın aldığını düşünmüyorsun ama ben onun yaptığını biliyorum. Ve bu işin peşini bırakmış olmamın tek nedeni senin bu aileyle bir daha muhatap olmayacağımıza dair bana yemin etmiş olmandı. Ve şimdi kalkmış..." Titriyordu. Gerçekten titriyordu. "Şimdi kalkmış, son on iki ayda hiçbir şey yaşanmamış gibi o kızı alıp bu eve getiriyorsun!" Daha sinirli hareket eden eller ve daha bozuk bir yüz ifadesi. "O kızın babası neredeyse bu aileyi mahvediyordu, Silas! Bu sana bir halt ifade ediyor mu?"

Pek sayılmaz, demek istedim.

Bu öfkeyi asla unutmamak için aklıma not ettim. Bu bir Nash için pek de etkileyici bir görüntü değildi. Pişmanlık ifade edecek bir duygu aradım yüzümde görebilmesi için. Ancak yaşadığım tek şey merak duygusuyken bu oldukça zordu.

Ofisin kapısı açıldı ve ikimiz de dikkatimizi içeri giren kişiye çevirdik.

"Landon, bu seni ilgilendiren bir mesele değil," dedi babam, sesi yumuşacıktı.

O kelimeler gerçekten babamın ağzından mı çıktı yoksa başkasından mı diye emin olmak için tekrar babama baktım. Az

önce şahit olduğum canavar babadan ziyade neredeyse sevecen sayılabilecek bir baba gibi çıkmıştı sesi.

Landon –*sonunda küçük kardeşimin ismini öğrendim*– bana baktı. “Silas, koç seni arıyor.”

Bana sırtını dönmüş olan babama baktım. Sanırım konuşmamız bitmişti. Kapıya doğru yürüdüm ve memnuniyetle odadan çıkıp Landon’ı yakından takip ettim.

“Telefon nerede?” diye sordum merdivenlere vardığımızda. Mantıksız bir soruydu biliyorum ama cep telefonundan mı yoksa sabit hattan mı aradığını nereden bilebilirdim ki?

Landon güldü ve yanımdan geçerken, “Telefon falan yok. Seni odadan çıkarmak için öyle söyledim,” dedi.

Merdivenlerden çıkmaya devam etti ve ben de onu en üst basamağa ulaşana kadar seyrettim, sonra sola dönüp holde gözden kayboldu. *O iyi bir kardeş*, diye düşündüm. Onun odası olduğunu tahmin ettiğim bir odaya doğru ilerleyip hafifçe kapısını çaldım. Kapı biraz aralıktı, açmak için ittim. “Landon?” Kapıyı sonuna kadar açtım, bir masada oturuyordu. Omzunun üstünden kısa bir bakış attıktan sonra bilgisayarıyla ilgilenmeye devam etti. “Teşekkürler,” dedim odaya girerken. *Kardeşler birbirine teşekkür eder mi?* Sanırım hayır. Belki devamında şöyle bir şey söylemem gerekiyordu: Çok beklettin pislik herif.

Landon sandalyesinde döndü ve başını önüne eğdi. Şaşkınlıkla hayranlık karışımı bir gülüş attı. “Senin olayın ne emin değilim. Antrenmana gelmedin ve bugüne kadar hiç böyle bir şey olmamıştı. Charlie’nin seni Brian Finley ile aldatması umurunda değilmiş gibi davranman. Sonra onu *buraya* getirmeye cesaret etmem. Hem de babam ve Brett arasında tüm o yaşananlardan sonra!” Başını salladı. “Bir katliam olmadan o ofisten çıkmana çok şaşırdım.”

Arkasını döndü ve her şeyi kafamda işlemem için beni kendi hâlime bıraktı. Döndüm ve aceleyle odama doğru gittim.

Brett Wynwood, Brett Wynwood, Brett Wynwood.

İsmi kafamda sürekli tekrar ediyordum böylece bilgisayarımda hangi ismi aratacağımı tam olarak bilecektim. *Eminim bir bilgisayarım vardır.*

Odama ulaştığımda yaptığım ilk şey şifonyerime yürümek oldu. Charlie'nin bugün bana verdiği kalemi çıkartıp üzerindeki baskıyı tekrar okudum.

Wynwood-Nash Finans Grubu.

En sonunda komodininin çekmecesine tıktırılmış bir dizüstü bilgisayar bulana kadar bütün odayı aradım.

Şifremi mi hatırlıyorum ben? Bunu da *mantıksız şeyler* listesine ekledim.

Arama butonuna *Wynwood-Nash Finans Grubu* yazdım. İlk sonuca tıkladım ve bariz bir şekilde *Wynwood*'u çıkartılmış "Nash Finans" yazan başka bir sayfaya yönlendirildim. Sayfayı hızlı bir şekilde taradım ve yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadım. İşe yaramayan birtakım şirket iletişim bilgileri.

Sayfadan çıktım ve sonuçların kalanına bakmak için sayfayı aşağı kaydardım, okuduğum öne çıkan başlıklar ve makaleler şunlardı:

Finans guruları, Wynwood-Nash Finans Grubu'nun kurucu ortakları Clark Nash ve Brett Wynwood, suikast, dolandırıcılık ve naylon faturanın da içinde olduğu dört farklı suçtan yargılanıyorlar.

Yirmi yıldan fazla bir süredir ortak olan iş dünyasının iki imparatoru şu anda suçu birbirlerine atıyorlar ve her ikisi de son soruşturmada ortaya çıkarılan yasadışı uygulamalardan haberlerinin olmadığını iddia ediyorlar.

Başka bir tanesini okudum.

Clark Nash suçlamalardan aklandı. Şirket eş başkanı, Brett Wynwood ise dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlarından on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bilgisayarımın pil ışığı yanıp sönmeye başladığında arama sonuçlarının ikinci sayfasına geçmiştim. Çekmeceyi açtım ama

şarj aleti yoktu. Her yere bakıyordum. Yatağın altına, dolaba, çekmeceme.

Bilgisayarımın şarjı ben araştırma yapınca bitmişti. Araştırmaya devam etmek için telefonumu kullanmaya başladım ama onun da şarjı bitmek üzereydi ve elimdeki tek telefon şarjı da yalnızca bilgisayara bağlanan türdendi. Aramaya devam ediyordum çünkü bu iki ailenin birbirlerinden bu kadar nefret etmesinin sebebini tam olarak öğrenmem lazımdı.

Belki şarj aleti bir şekilde yatağın arkasına sıkışıp kalmış olabilir diye düşünerek yatağı kaldırdım. Şarj aletini bulamıyordum ama deftere benzer bir şey bulmuştum. Onu yatağın altından çekip çıkardıktan sonra yatağın üstüne oturdum. İlk sayfayı açtığım anda telefonum gelen bir mesajla titredi.

Charlie: Babanla neler oldu?

Onunla ne paylaşmak istediğime karar vermeden önce daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Mesajı görmezden geldim ve bir dosyanın içine tıktırılmış kâğıt yığınlarını bulmak için defteri açtım. Tüm kâğıtların üst kısmında “Wynwood-Nash Finans Grubu” yazıyordu ama ben hiçbirini anlamıyordum. Bunların neden benim yatağımın altına saklanmış olduğunu da anlamıyordum.

Clark Nash’in aşağıda söylediği sözler kafamın içinde tekrar edip duruyordu: *Biliyorum dosyaları bu ofisten o kızın aldığını düşünümüyorsun ama ben onun yaptığını biliyorum.*

Görünen o ki yanıliyordu ama onları neden ben almış olayım ki? Onlara neden ihtiyacım olsun?

Kimi korumaya çalışıyordum?

Telefonum bir başka mesajla yeniden titredi.

Charlie: Telefonunda “okundu bilgisi” adı verilen gerçekten düzgün bir özellik var. Eğer mesajları görmezden geleceksen sanırım onu kapatmalısın ;)

En azından göz kırpma işareti koymuştu.

Ben: Görmezden gelmedim. Sadece çok yorgunum. Yarın çözülecek çok şeyimiz var.

Charlie: Hı hı.

Tek söylediği buydu. Onun zahmetsizce atılmış bu mesajına cevap vereyim mi vermeyeyim mi emin olamadım. Ama cevap vermediğim için bozulmasını da istemiyordum.

Ben: İyi geceler, Charlie bebeğim ;)

Gönder'e basar basmaz geri almak istedim. Bu cevapla ne yapmaya çalıştığımı bilmiyordum. İğneleyici değildim ama kesinlikle flörtöz de değildim.

Bunun için pişmanlık duymayı yarına bırakmaya karar verdim. Şu anda sadece uykuya ihtiyacım vardı, böylece sabah tüm bunlarla baş edebilecek kadar ayık olabilecektim.

Dizüstü bilgisayarını yatağın altına koyup ayakkabılarımı fırlattım. Yatana kadar Ezra'nın çarşafılarını değiştirdiğini fark etmedim.

Işığı söndürür söndürmez gözlerimi kapadım ve o an telefonum titredi.

Charlie: İyi geceler, Silas.

Mesajındaki sevgi yoksunluğu gözümünden kaçmamıştı fakat açıklayamadığım bir sebepten dolayı mesajı yine de beni gülümsetmişti. Tipik Charlie.

Sanırım.

Dokuzuncu Bölüm

Charlie

İyi bir gece geçirmediim.

Tavan arasının kapağı kardeşimle paylaştığım küçük odanın içindeydi. Silas'a iyi geceler mesajı attıktan sonra üzeri halıfleksle kaplı üç basamağı tırmandım. Kapağı sola kayana kadar parmağımla yukarı doğru ittim. Arkama dönüp baktığımda Janette'in kafasını telefonundan kaldırmadığını gördüm. Ona benimle gelip gelmeyeceğini sormak istiyordum ama onu akşam yemeğine götürmeye ikna etmek bile yeterince yorucuydu. Başka bir zaman artık diye düşündüm. Aramızı nasıl düzelteceğimizi bulacaktım.

Neden bilmiyorum ama kendimi bir delikten geçip daha küçük bir alana doğru yukarı çekerken gözümde Silas'ı canlandırdım. Esmer tenini, pürüzsüz cildini. Kalın dudaklarını. Kim bilir kaç kez tadına bakmıştım o dudakların ama şimdi tek bir öpücüğü bile hatırlayamıyordum.

İçerisi sıcak ve havasızdı. Bir yastık kümesinin üstünde dizlerimle süründüm ve sonra sırtımı o yastıklara dayayarak bacaklarımı önüme uzattım. Bir kitap yığınının üzerinde bir tane el feneri vardı. Açma düğmesine bastım ve kitap sırtlarını incelemeye başladım; bildiğim hikâyelerdi ama okuduğumu hatırlamıyordum. Dengeli bir şekilde bir iskeletin üzerine oturtulmuş bir et parçasının hiç tanımadığın bir ruhla doldurulmuş olması ne tuhaftı.

Onun kitaplarını tek tek alıp ilk sayfalarını okudum. Onu –yani beni– tanımak istiyordum. Önümdeki kitap yığını bitince en altta, kırmızı bir deriyle bağlanmış daha büyük bir kitap buldum. İlk aklıma gelen günlüğümü bulmuş olduğumdu. Sayfaları açarken ellerim titriyordu. Ama bu bir günlük değil, koleksiyon defteriydi. Silas’tan gelen mektupları biriktirdiğim bir koleksiyon defteri.

Bunu biliyordum çünkü her birine şimşek işaretine benzeyen bir S harfi yapmıştı. Ve onun o düz ve okunaklı el yazısını da beğenmiştim. Her not kâğıdının üst kısmına, büyük olasılıkla Silas’ın çekmiş olduğu birer fotoğraf iliştirilmişti. Kelimelere konsantre olarak notları art arda okudum. Aşk mektuplarıydı. Silas âşıktı.

Bu güzel.

Benimle bir hayat hayal etmekten hoşlanıyordu. Mektuplarından birinde, kahverengi bir kesekâğıdının arkasına yazılmış bir başka notta kendi evimiz olduğunda Noel’i nasıl geçireceğimizi şöyle anlatıyordu: Noel ağacına karşı elma şarabı içerek pişmesini beklemeden çiğ kurabiye hamuru yiyeceğiz.

Bana benimle yalnızca mumların aydınlattığı bir odada, vücudumun mum ışığındaki parıldayışını seyrederek sevişmek istediğini söylüyordu. Nota iliştirilmiş bir fotoğraf kâğıdında onun yatak odasında duran küçük bir Noel ağacı vardı. O ağacı birlikte kurmuş olmalıydık.

Bir makbuzun arkasına yazılmış ve içimde olmanın nasıl bir şey olduğunu detaylarıyla anlattığı bir başka not daha buldum. Notu tekrar tekrar okurken şehvetinden zevk almıştım ve yüzüm kızarmıştı. Bu nota omzumun çıplak olduğu bir fotoğrafım iliştilmişti. Tıpkı sözleri gibi fotoğrafları da yüzüme yumruk gibi iniyordu. Nefesimi kesiyorlardı ve hatırlayamadığım bir parçanın ona âşık olup olmadığından emin olamıyordum. Yalnızca bana arzuyla bakan bu koyu saçlı çocuğa karşı bir merak hissediyordum.

Başkasının hayatını gizlice karıştırıyormuşum gibi hissederek notu bir kenara bırakıp defteri kapattım. Bu, Charlie'ye aitti. Bana değil. Silas'ın sözcükleriyle kuşatılmış bir şekilde uyuyakaldım, cümlelerden serpiştirilmiş harfler kafamın içinde fırl fırl dönmeye başladı; ta ki...

Bir kız, dizlerinin üstüne düşüyor önümde. "Dinle beni," diye fısıldıyor. "Fazla vaktimiz yok..."

Ama ben onu dinlemiyorum. Kızı itiyorum ve o da gidiyor. Dışarıda duruyorum. Eski teneke bir kutunun içinde ateş yanıyor. Isınmak için ellerimi ovuşturuyorum. Arkamdan bir yerden bir saksafon sesi geliyor ama ses bir çığlığa dönüşüyor. İşte o an koşmaya başlıyorum. İçinde ateş olan tenekenin yanından geçiyorum ama artık o ateş her yerde ve yol üstündeki tüm binaları yalıyor. Koşuyorum, dumandan boğulmak üzereyim, etrafındaki her şey yanmış olmasına rağmen alevlerden ve duman-dan korunmuş pembe vitrinli bir dükkân görene dek koşuyorum. Burası bir "ilginç şeyler" dükkânı. Düşünmeden kapısını açıyorum çünkü orası alevlerden korunabileceğim tek yer. Silas orada beni bekliyor. Beni eski kemiklerin, kitapların ve şişelerin arasından geçirip arka tarafta bir odaya götürüyor. Bir kadın kırık aynadan yapılmış bir tahtta oturuyor ve dudaklarında ince bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ayna parçaları duvarlarda sallanan ve dans eden ışıkları yansıtıyor. Nerede olduğumuzu sormak için dönüp Silas'a bakıyorum ama o gitmiş. "Acele et!"

İrkilerek uyandım.

Janette tavan arasının kapağına yaslanmış, ayağını çekiştiriyordu.

“Uyanman lazım,” dedi. “Devamsızlık hakkın doldu.”

Hâlâ rutubetli tavan arasındaydım. Uykulu gözlerimi silip üç basamak aşağıdaki odama doğru onu izledim. Devamsızlık hakkımın dolduğunu bilmesinden ve uyandıracak kadar beni önemsemesinden etkilenmiştim. Banyoya gidip duşu açtığımda titriyordum. Rüyanın etkisinden kurtulamamıştım. Tahtın kırık parçalarında hâlâ yansımamı görebiliyordum.

Ateş gözlerimin önünde bata çıka yüzüyordu, sanki her göz kırpışında gözkapaklarımın arkasında beni bekliyordu. Eğer konsantre olursam kullandığım vücut şampuanının ve elime boşalttığım iğrenç derecede tatlı kokan şampuanın ardındaki kül kokusunu duyabilirdim. Gözlerimi kapadım ve Silas’ın sözlerini hatırlamaya çalıştım... *Sıcak ve ıslaksın ve vücudun beni, gitmemi istemiyormuş gibi tutuyor.*

Janette kapıya vurdu ve “Geç kalıyoruz!” dedi.

Giyinmek için hazırlanıyorduk ama tam kapıdan çıkacakken Janette’in nasıl olup da okula birlikte gideceğimizi düşündüğünü bile bilmediğimi fark ettim. Dün Silas’a okula giderken beni almasını söylemiştim.

“Amy neredeyse gelir,” dedi Janette. Kollarını göğsünde bağlayıp caddenin aşağısına doğru yürümeye başladı. Sanki beni görmeye tahammül edemiyormuş gibiydi. Silas’a beni almaya gelmemesini haber vermek için telefonumu çıkardım. Ayrıca tam Amy’nin mesajına bakıyordum ki küçük, gümüş rengi bir Mercedes köşeyi döndü.

“Amy,” dedim. Acaba öğlen yemeğinde birlikte oturduğum kızlardan biri miydi? İsimleri ve yüzleri hatırlamakta zorlanıyordum. Araba kaldırımında durdu ve biz de ona doğru yürüdük. Janette hiçbir şey söylemeden arka koltuğa geçti ve birkaç saniye düşündükten sonra ben de ön kapıyı açtım. Amy zenciydi.

Arabaya binmeden önce bir dakika boyunca şaşkın şaşkın ona baktım.

“Hey,” dedi yüzüme bakmadan. Dikkatimi dağıttığı için ona minnettardım çünkü böylece onu inceleme fırsatı bulmuştum.

“Selam.”

Güzeldi, saçları teninden daha açıktı ve beline kadar örgülüydü. Bana karşı rahat görünüyordu; kardeşimi ve beni okula götürmesi yüzünden değil. Biz iyi arkadaş olmalıydık.

“Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Silas’la ne yapacağına karar verebildin mi?” diye sordu bana.

“Eee... Şey... Silas mı?”

“Hı hı,” dedi. “Düşündüğüm gibi. Hâlâ bilmiyorsun. Yazık çünkü birlikte olmayı denediğinizde gerçekten bunu başarabiliyorsunuz.”

Neredeyse okula gelene kadar sessizce oturdum, ne demek istediğini merak ediyordum. “Amy,” dedim. “Daha önce hiç bizi görmemiş birine Silas’la benim ilişkiyi nasıl anlatırsın?”

“Bak, işte senin sorunun bu,” dedi. “Sen sürekli oyunlar oynamak istiyorsun.” Arabayı okulun önüne kadar çekti ve Janette arabadan indi. Her şey saat gibi işliyordu.

“Hoşça kal,” dedim kapı kapanırken.

“Çok huysuz,” dedim ve tekrar yüzümü döndüm.

Amy yüzünü çevirdi. “Ve sen iyilik kraliçesisin, değil mi? Cidden başına ne geldi bilmiyorum ama normalde olduğundan daha da fazla kafayı çizmişsin.”

Okulun otoparkına girerken dudaklarımı çiğniyordum. Araba durmadan kapısını açtım.

“Bu da neyin nesi şimdi, Charlie?”

Söyleyeceği diğer şeyleri duymayı beklemedim. Okula doğru koştum, kollarımı sıkıca vücuduma sarmıştım. *Herkes* mi nefret ediyordu benden? Kapıları iterken başımı kaldırdım. Silas’ı bulmam lazımdı. Koridorda yürürken insanlar bana bakıyordu.

Sağa sola bakmıyordum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Silas'a mesaj atmak için telefonumu çıkarmak istediğimde, yerinde olmadığını fark ettim. Yumruğumu sıktım. Ona beni almasına gerek olmadığını söylemek için mesaj attığımda telefonum vardı. Amy'nin arabasında düşürmüş olmalıydım.

Biri bana seslendiğinde arkamı dönmüş, otoparka geri yürüyordum.

Brian.

Bana doğru koşarken bizi kimlerin izlediğini görmek için etrafıma baktım. Vurduğum gözü hâlâ biraz çürük görünüyordu. Bu hoşuma gitmişti.

“Ne?” dedim.

“Bana vurdun.” Benden bir-iki adım geride duruyordu; sanki aynı hareketi tekrar yapmamdan korkuyormuş gibi. Birden kendimi suçlu hissettim. Bunu yapmamalıydım. Bütün bunlar başlamadan önce onunla ne tür bir oyun oynuyorduysam bu onun suçu değildi.

“Üzgünüm,” dedim. “Son zamanlarda kendimde değilim. Bunu yapmamalıydım.”

Ona tam olarak duymak istediği şeyi söylemişim gibi görünüyordu. Gevşedi ve bana bakarken elini boynunun arkasına koydu.

“Konuşmak için yalnız kalabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?”

Kalabalık koridorda etrafıma baktım ve başımı salladım. “Hayır,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi. “Öyleyse burada konuşabiliriz.” Üzerinde durduğum ayağımı değiştirerek omzumun üstünden arkama baktım. Beni ne kadar oyalamış olsa da hâlâ Amy'yi yakalayıp arabasının anahtarını ondan alabilirdim...

“Silas mı ben mi?”

Ona bakmak için aniden kafamı çevirdim. “Ne?”

“Seni seviyorum, Charlie.”

Aman Tanrım! Her yerim kaşınıyordu. Bir adım geri attım, beni bu durumdan kurtarabilecek biri var mı diye etrafıma baktım. “Şu an gerçekten benim için çok zor bir zaman. Amy’yi bulmam gerekiyor ve...”

“Biliyorum, sizin bir geçmişiniz var ama uzun zamandır mutsuzdun. O herif şerefsizin teki Charlie. Karidesle olanları gördün. Çok şaşırdım.”

“Neden bahsediyorsun?”

Lafını yarıda kesmişim gibi bakıyordu bana.

“Silas’tan ve ...”

“Hayır, karides derken neyi kastettin?” İnsanlar durmuş, bizi izliyorlardı. Dolapların önünde her şeye burnunu sokan insan kümeleri, gözler, gözler, gözler. Bu durumdan çok rahatsız olmuşum. Bundan nefret ediyordum.

“Ve ondan bahsediyorum,” dedi Brian başını bir kız kapıdan çıkarken ve bize doğru gelirken sola çevirdi. Kız benim ona baktığımı görünce yüzü tıpkı bir karides gibi parlak pembe bir renk aldı. Dünden hatırlıyordum kızını. Yerdeki kitapları toplayan tek kızdı. Ufak tefekti. Saçlarında yeşilimsi kahverengi gölgeler vardı, saçını kendi boyamaya çalışmış gibiydi ve kesinlikle becerememişti. Ama eğer boyamamış olsaydı da kötü görünürdü. Sivri sivri, düz olmayan perçemler, yağlı, düz ve cansız. Alnı sivilcelerle dolup taşmıştı ve burnu da bulldog köpeği gibiydi. İlk düşüncem kızın çirkin olduğuydu. Ancak bu gerçek olmaktan ziyade bir yargıydı. Kız onu seyreden kalabalığın içinden ben ona bakmadan önce gözden kayboldu. Gitmediğini hissedebiliyordum. Konuşulanları duyabilmek için kalabalığın hemen arkasında bir yerde duruyordu. Bir şeyler olduğunu anlamıştım... Onun yüzünü gördüğümde bir şeyler olduğunu anlamıştım.

Brian beni tuttuğunda başım dönüyordu. Dirseğimden tutmasına izin verdim ve beni göğsüne doğru çekti.

“Silas mı ben mi?” diye sordu tekrar. Bana dokunduğu için ona vurmuş olduğum halde hâlâ cesur davranıyordu. Ama ben onu düşünmüyordum. Ben, karides denen o kızın orada bir yerde birinin arkasında durup saklanıp saklanmadığını merak ediyordum. “Bir cevaba ihtiyacım var, Charlie.”

Yüzüne baktığımda yüzündeki çilleri görebileceğim kadar yakın duruyordu bana. “Öyleyse cevabım Silas,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Dondu kaldı. Vücudunun kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

Onuncu Bölüm

Silas

“Bugün antrenmana gelecek misin?” diye sordu Landon. Arabanın kapısının önünde duruyordu ve ben arabayı durdurduğumu hatırlamak şöyle dursun okulun otoparkına park edip etmediğimi bile hatırlamıyordum. Göz teması kurmaktan kaçınarak başımı salladım. Yol boyunca kendi düşüncelerim içinde öylesine kaybolmuştum ki bilgi almak için onu yoklamak bile gelmemiştii aklıma.

Uyandığımda hafızamın geri gelmediğı gerçeğine takılıp kalmıştım. Charlie’nin haklı olmasını ve uyandığımızda her şeyin normale dönmüş olmasını umut ediyordum. Ama dönmemiştii ve dönmüyordu.

Ya da en azından ben anılarımla birlikte uyanmamıştım. Dün gecedan beri Charlie’yle konuşmuyordum ve onun bu sabah attığı mesaj da hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu.

Mesajı açmamıştım bile. Kilitli ekranımda görünmüştü ve ilk cümlelerin bilmem gereken kadar kısmını okumuştum, bu

hiç hoşuma gitmemiştir. Ânında aklımda onu kimin almış olabileceğine ve alan kişinin yanında iyi olup olmadığına dair düşünceler dolaşmaya başlamıştı.

Ne zaman o söz konusu olsa koruma içgüdülerim devreye giriyordu. Ve bu her zaman böyle miydi yoksa şu anda ilişki kurduğum tek kız o olduğundan mı böyle davranıyordum bilmiyorum.

Arabadan indim, onu bulmaya kararlıydım. Büyük ihtimalle iyi olduğunu bilmeme rağmen bundan emin olmak istiyordum. Gerçekten onunla ilgilenmeme ihtiyaç duymadığını bilmem için onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım yoktu. Oldukça bağımsız bir kızdı o.

Tabii bu, bir daha denemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Okula girdiğimde, onu aramaya nereden başlayacağımı bilmediğim geldi aklıma. İkimiz de hangi dolapların bize ait olduğunu bilmiyorduk ve bunun bize dün dördüncü dersten sonra olduğunu düşünürsek bizim birinci, ikinci ve üçüncü derslerimizin nerede olduğuna dair bir fikrimiz yoktu.

Yönetim ofisine gitmeye ve ders programımın bir kopyasını alıp alamayacağımı sormaya karar verdim. Charlie de aynı şeyi yapmayı düşünmüştür diye umdum çünkü onunkini bana verirler mi emin değildim.

Sekreteri tanımamıştım ama o bana beni tanımış gibi gülümsedi. “Bayan Ashley ile mi görüşmek istiyorsun, Silas?”

Bayan Ashley.

Kafamı hayır anlamında sallamaya başlamıştım ki o çoktan bana ofisin açık duran kapısını işaret ediyordu bile. Bayan Ashley her kim olursa olsun, ofiste olmamın anormal karşılanmaması için onunla görüşmeliydim.

Ben açık duran ofisten içeri girmeden bir kadın dışarı çıktı. Uzun boylu, çekici ve çalışmak için oldukça genç duran bir kadındı. Burada her ne yapıyorduyorsa bunu uzun süredir yapmadığı belliydi. Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi duruyordu.

“Bay Nash,” dedi muğlak bir gülümsemeyle ve sarı saçlarını omzunun üstüne atarak. “Randevunuz var mı?”

Durdum ve ona doğru ilerlemeyi bıraktım. Bayan Ashley bana doğru bakarken ben de omzumun üstünden sekretere baktım. “Sorun değil, birkaç dakikan var. İçeri gel,” dedi.

Dikkatle arkasından yürüdüm ve ofisine girerken kapıdaki isme baktım.

Avril Ashley, Rehberlik Danışmanı.

Kapıyı arkamdan kapattı ve ben de motive edici sözlerle ve pozitif mesajlar içeren tipik posterlerle dekore edilmiş odaya göz gezdirdim. Birden kendimi çok rahatsız hissettim. Kapana kısılmış gibi. Ona onu görmek için gelmediğimi söylemeliydim ama bu rehberlik danışmanının –*görünüşe göre düzenli olarak ziyaret ettiğim*– Charlie ve benim geçmişimle ilgili bize yardımcı olabilecek bazı şeyler bilmesini umut ediyordum.

Arkamı döner dönmez Bayan Ashley elini kapının aşağısına doğru indirip kapının kilidine uzandı. Kilitledi ve bana doğru salınmaya başladı. Dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce ellerini göğsüme koydu, hemen geriye çekildim ve dosya dolabına tutundum.

Oha!

Ne oluyor be?

Ondan kaçtığım için bana bozulmuş gibi duruyordu. Bu, bizim için alışılmadık bir davranış olmalıydı.

Ben rehberlik danışmanıyyla mı yatıyorum?

Hemen Charlie’yi düşündüm ve açık bir şekilde birbirimize sadık olmayışımıza dayanarak ne tür bir ilişkimiz olduğunu sorguladım. *Neden birlikteydik?*

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Bayan Ashley.

Hafifçe arkamı döndüm ve ondan birkaç adım uzaklaşarak pencereye doğru yanaştım. “Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum.” Gözlerine baktım ve zorla gülümsedim. “Seni de hasta etmek istemem.”

Sözlerim onu rahatlattı ve aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı, bu defa eğildi ve dudaklarını boynuma yapıştırdı. “Zavallı şey,” diye mırıldandı. “Seni iyileştirmemi mi istiyorsun?”

Gözlerimi açtım, etrafı kolaçan ederek kafamda kaçış yolunun haritasını çizdim. Dikkatimi masanın üzerindeki bilgisayar ve sandalyenin arkasındaki yazıcı çekti. “Bayan Ashley,” dedim onu kibarca boynumdan uzaklaştırırken.

Bu, pek çok açıdan yanlıştı.

Güldü. “Bana yalnızken bu şekilde hitap etmezsin hiç. Tuhaf.”

Benim yanımda fazla rahattı. Oradan çıkmam lazımdı.

“*Avril*,” dedim tekrar gülümseyerek. “Bana bir iyilik yapar mısın? Benim ve Charlie’nin ders programını çıkartabilir misin?”

Birden doğruldu ve Charlie’nin adını duyunca yüzündeki gülümseme kayboldu. *Görünen o ki ortada bir çekişme var.*

“Birkaç dersimi değiştirmeyi düşünüyorum, böylece onunla bu kadar yakın olmak zorunda kalmayacağım,” dedim. Çok da gerçekdışı sayılmazdı.

Bayan Ashley –*Avril*– ellerini göğsümden aşağı kaydırды ve yüzündeki gülümseme tekrar belirdi. “Zamanı gelmişti. Sonunda danışmanın lafını dinlemeye karar verdin demek.”

Sesinden seks damlıyordu. Onunla her şeyin nasıl başlamış olabileceğini tahmin ediyordum ama bu bana kendimi sığ hissettiriyordu.

Ben ayakta beklerken o da masasına doğru gitti ve klavyesine tıklamaya başladı.

Yazıcıdan yeni çıkmış kâğıtları çekti ve bana getirdi. Ders programlarını elinden almaya çalıştım ama o sırtarak geri çekti onları. “I-ıh” dedi yavaşça başını sallayarak. “Bunlar sana pahalıya mal olacak.” Masasına doğru eğilip yanındaki kâğıtları yüzüstü masaya koydu. Gözlerini bana geri çevirdi ve o an yapmak

istediğim son şey olmasına rağmen onu tatmin etmeden oradan gidemeyeceğimi anladım.

Ona doğru yavaşça iki adım attım ve ellerimi iki yanına koydum. Boynuna doğru eğildim, konuşmaya başladığımda nefesini duyabiliyordum. “Avril, sınıfa dönmek için yalnızca beş dakikam kaldı. Beş dakika içinde sana yapmak istediğim her şeyi yapmam imkânsız,” dedim.

Elimi masasında duran kâğıtlara kaydırdım ve elimde kâğıtlarla arkamı döndüm. Alt dudağını çekiştirerek bana ateşli gözlerle bakıyordu. “Öğle tatilinde geri gel,” diye fısıldadı. “Bir saat yeterli olur mu, Bay Nash?”

Göz kırptım. “Sanırım olması gerekecek,” dedim ve kapıdan dışarı çıktım. Koridorda köşeyi dönene ve görüş alanından çıkana kadar durmadım.

On sekiz yaşındaki sorumsuz yanım görünüşe göre okulun rehberlik danışmanını kafaladığı için kendine çak bir beşlik demek istiyordu ama mantıklı yanım Charlie’ye böyle bir şey yaptığım için kendimi yumruklamak istiyordu.

Charlie açık bir şekilde çok daha iyi bir seçenektir ve ben bu ilişkiyi riske attığımı bilmekten nefret ediyordum.

Ama öte yandan Charlie de aynı şeyi yapmıştı.

Neyse ki programlarımızda dolaplarımızın numarası ve şifrelerimiz de yazıyordu. Onunki 543, benimki 544’tü. Bu kasıtlı bir seçimdi tahminimce.

Önce kendi dolabımı açtım ve içinde üç tane ders kitabı buldum. Kitapların önünde yarısı içilmiş bir kahve ve tarçınlı rulo çörek paketi vardı. Dolabın içine bantlanmış iki tane fotoğraf vardı: Biri Charlie ve ben, diğeri yalnızca Charlie.

Onun olduğu fotoğrafı alıp bakmaya başladım. Madem mutlu değildik, öyleyse neden dolabımda onun fotoğrafı vardı? Özellikle bu baktığım fotoğraf. Bu fotoğrafı benim çektiğim açıkça belli oluyordu çünkü odamda asılı duran fotoğraflarla benzer bir tarzı vardı.

Bacaklarını apraz yapmış bir şekilde bir kanepede oturuyordu. Başı hafifçe ne eğikti ve doğrudan kameraya bakıyordu.

Bakışları keskindi ve sanki kameranın içinden bana bakıyormuş gibi duruyordu. Hem kendine güvenli hem de rahat görünüyordu; fotoğrafta sırtıtmıyor ya da gülmüyor olmasına rağmen mutlu olduğunu söyleyebilirim. Bu fotoğraf her ne zaman çekilmişse o gün iyi bir gündü onun için. Bizim için. Gözleri binlerce şeyi haykırıyordu bu fotoğrafta ama en yüksek sesli olanı “Seni seviyorum Silas”tı.

Biraz daha baktıktan sonra fotoğrafı dolabın içine geri koydum. Mesaj atmış mı diye telefonumu kontrol ettim. Atmamıştı. Etrafıma bakındım ve o esnada Landon’ın koridorun diğer ucundan bana yaklaştığını gördüm. Yanımdan geçerken omzunun üstünden, “Görünüşe göre Brian henüz fotoğrafın dışında değil, kardeşim,” dedi.

Zil aldı.

Landon’ın geldiği yöne doğru baktım ve koridorun sonunda öğrencilerden oluşan ağır kalabalığı gördüm. İnsanlar durmuş ve omuzlarının üstünden bir şeye bakıyor gibi görünüyorlardı. Bazıları bana bakıyorlardı bazılarıysa koridorun sonunda her ne varsa ona odaklanmış gibiydiler. O yöne doğru yürümeye başladım ve yanlarından geçerken herkesin dikkati benim üzerime çevrildi.

Kalabalığın bir kısmı dağılınca onu gördüm. Dolapların önünde ayakta durmuş, kollarıyla kendine sarılıyordu. Brian dolaplardan birine yaslanmış, dikkatle ona bakıyordu. Brian konuşmaya konsantre olmuş görünüyordu, oysa Charlie sadece kendini koruyor gibi duruyordu. Beni aniden karşısında görünce duruşundaki ifade sertleşti. Charlie onun bakışlarını benimle göz göze gelene dek takip etti.

Anladığım kadarıyla kurtarılmaya ihtiyacı yoktu, gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde rahatladığını gördüm. Dudaklarına bir

gölümseme yerleştı ve ben o anda onu o çocuktan uzaklaştırmaktan başka bir şey istemiyordum. İki saniye kasten bekledim. Onu tehdit mi etmeliydim? Yoksa ona dün otoparkta sağlam bir şekilde vurmak istediğim gibi vurmalı mıydım? Bunlardan hiçbirini beni varmak istediğim noktaya ulaştırmayacak gibi duruyordu.

Charlie'nin ona, "Sınıfa gitmelisin," dediğini duydum. Kelimeleri ağzından hızla ve onu uyarır bir tarzda, sanki ona vuracağımından korkuyormuş gibi çıkmıştı. Endişelenmesine gerek yoktu. Birazdan yapacak olduğum şey Brian Finley'i ona vurmamdan çok daha fazla incitecekti.

İkinci zil çaldı. Kimse kıpırdamadı. Geç kalmamak için sınıfa gitmekte acele eden herhangi bir öğrenci yoktu. Etrafımdaki hiç kimse zilin sesini duyunca yerinden kımıldamamıştı.

Herkes bekliyordu. Seyrediyordu. Kavga çıkarmamı bekliyordu. Acaba eski Silas öyle mi yapardı? Peki, acaba yeni Silas ne yapmalıydı?

Charlie dışında herkesi görmezden gelip ona doğru yürüdüm, tüm bu zaman boyunca gözlerimi ondan ayırmadım. Brian benim yaklaştığımı görür görmez ondan iki adım uzaklaştı. Gözlerimi ayırmadan Brian'a doğru bakarken elimi Charlie'ye uzattım; ona elimi tutup benimle gelme ya da olduğu yerde kalma seçeneği sunuyordum.

Parmaklarını benimkilerin arasından kaydırıp elimi sıkıca kavradığını hissettim. Onu dolaplardan, Brian'dan ve öğrenci kalabalığından uzaklaştırdım. Biz köşeyi döner dönmez elimi bıraktı ve durdu.

"Bu sence de biraz dramatik değil miydi?"

Yüzümü ona döndüm. Gözlerini kısmıştı ama ağzı gülümseyecek gibiydi. Eğleniyor muydu yoksa kızgın mıydı anlayamıyordum.

"Benden bir tepki bekliyorlardı. Ne yapmamı isterdin, onun omzuna dokunup kibarca kusura bakma bölebilir miyim diye mi sorsaydım?" dedim.

Kollarını göğsünde bağladı ve “Bir şey yapmak için sana ihtiyacım olduğunu düşünmene neden olan şey nedir?” diye sordu.

Onun bu düşmanca tavrını anlamıyordum. Dün gece iyi niyetlerle ayrılmış gibi görünüyorduk, bu yüzden bana öfkelenmesi kafamı karıştırmıştı.

Elleriyle kollarını bir aşağı bir yukarı sıvazlarken gözlerini yere çevirerek, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ben sadece...” dedi ve tavana bakarak inledi. “Ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Koridorda onunla birlikte olmamın tek sebebi buydu. Flört etmiyordum.”

Cevabı beni hazırlıksız yakalamıştı. Onun duruşundaki suçluluk ifadesinden hoşlanmamıştım. Onu o çocuktan kendini suçlu hissetsin diye uzaklaştırmamıştım ama şimdi anlıyordum ki onunla birlikte olduğu için gerçekten üzüldüğümü düşünüyordu. Orada olmak istemediğini ben zaten söyleyebilirdim ama belki de o, kendisinin aklını okumayı ne kadar iyi öğrendiğimin farkında değildi.

Ona doğru bir adım attım. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturduğunda, “Seni rehberlik danışmanıya aldatıyor olduğumu söylemem kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?” dedim.

Havayı hızla içine çekti, şoke olduğu yüzünden okunuyordu.

“İkimize sadık kalmayan tek kişi sen değildin, Charlie. Görünüşe göre ikimizin de çözmesi gereken şeyler var.”

Rahatlama, muhtemelen bir kızın erkek arkadaşının onu aldatıldığını öğrendiğinde vermesi gereken tepki değildir ama Charlie’nin o an hissettiği şey kesinlikle buydu. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve tuttuğu nefesini bıraktığını duyabiliyordum.

“Vay canına...” dedi elleri kalçalarına doğru düşerken. “Öyleyse teknik olarak eşitlendik.”

Eşitlenmek. Başımı salladım ve “Bu benim kazanmak istediğim bir oyun değil, Charlie. Eğer öyleyse, ikimiz de kaybettik diyelim buna.”

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yayıldı ve sonra omzunun üzerinden bakarak, “Derslerimizin nerede olduğunu bulmamız gerekiyor,” dedi.

Programları aldığımı hatırladım ve cebimden onunkini çıkardım. “Dördüncü derse, yani tarih dersine kadar birlikte değiliz. İlk dersin İngilizce. Diğer koridorun arkasında kalıyor sınıfın,” dedim, ilk dersinin olduğu sınıfı göstererek.

Durumu değerlendiren bir tavırla başını sallayarak katlı programı açtı. “Zekice,” dedi etrafına bakarken. Muzip bir gülümsemeyle geri doğru yürüyerek bana baktı. “Zannedersem bunları rehberlik danışmanı metresinden aldın.”

Dünden önce olanlar için gerçekten pişmanlık hissetmem gerekmesi de sözleri beni üzüyordu.

“Rehberlik danışmanı eski metresim,” diye sırtarak durumu açıklığa kavuşturdu. Güldü, bu bir dayanışma gülüşüydü. Berbat bir durumda olmamız ve ilişkimizle ilgili edindiğimiz yeni bilgilerin kafa karıştırıcı olması kadar bu duruma birlikte gülebiliyor olmamız da en azından bu saçmalığı paylaştığımızın bir ispatıydı. Ve onun yanından uzaklaşırken aklımdaki tek düşünce Brian Finley’nin Charlie’nin kahkahasında boğulmasını ne kadar çok istediğimdi.

Günün ilk üç dersinde kendimi yabancı gibi hissetmiştim. Hiç kimse ve hiçbir şey bana tanıdık gelmemişti. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum, oraya ait hissetmiyordum.

Ama dördüncü derse girip Charlie’nin yanına oturduğumda ruh hâlim değişti. O tanıdıktı. Kararsızlık ve karışıklıklar dünyasında aşına olduğum tek şey.

Birbirimize birkaç bakış attık ama ders boyunca konuşmadık. Kafeteryaya girerken bile hâlâ konuşmamıştık. Masamıza baktım, çünkü herkes çoktan yerlerine oturmuş ve bizim için iki kişilik yeri boş bırakmışlardı.

Başımla yemek sırasını işaret ederek, “Önce yemeklerimizi alalım,” dedim.

Masadakiler bakmadan önce bana kısa bir bakış attı. “Ben gerçekten aç değilim,” dedi. “Masada seni bekleyeceğim,” deyip masadakilerin olduğu yere doğru yöneldi ve ben de yemek sırasına geçtim.

Tepsimi ve bir de Pepsi aldıktan sonra masaya yürüdüm ve oturdum. Charlie kendini konuşmaların dışında tutmuş, telefonuyla ilgileniyordu.

Sağımdaki çocuk –*Andrew sanırım*– dirseğiyle dürttü beni. “Silas,” dedi ve durmadan dürtmeye devam ederken. “Ona pazartesi kaç sınav geçtiğini söylesene.”

Karşımda oturan çocuğa baktım. Gözlerini devirdikten sonra sodasının kalanını masanın üzerine vurarak koydu. “Haydi ama Andrew. En yakın arkadaşının senin için yalan söylemeyeceğine inanacak kadar salak olduğumu mu düşünüyorsun?”

En iyi arkadaş.

Andrew en iyi arkadaşımdı ama ben otuz saniye öncesine kadar adının ne olduğundan bile emin değildim.

Dikkatimi ikisiyle de ilgilenmeyi bırakıp önümdeki yemeğe çevirdim. Charlie kemerini sıkarken ben de kolamı açıp bir yudum aldım. Kafeteryada çok ses olmasına rağmen karnının guruldadığını duyabiliyordum. Acıkmıştı.

Peki, açsa neden yemek yemiyor?

“Charlie?” Ona yaklaşp öne doğru eğildim. “Neden yemek yemiyorsun?” Sorumu omuz silkerek geçiştirdi. Sesimi daha da alçalttım ve “Paran var mı?” diye sordum.

Sanki bütün bir odaya büyük bir sırrını açıklıyormuşum gibi gözlerini benimkilere dikti. Yutkundu ve sonra utanarak gözlerini kaçırdı. “Hayır,” dedi sessizce. “Kalan son birkaç dolarımı da bu sabah Janette’e verdim. Eve gidince yerim.”

İçeceğimi masaya koyup tepsimi onun önüne doğru ittim. “Al bunu. Gidip kendime başka bir tane alacağım.”

Ayağa kalktım ve sıraya girip kendime başka bir tane aldım. Masaya döndüğümde yemeğinden birkaç lokma almıştı. Bana

teşekkür etmedi ve içim rahatladı. Yediği yemek, teşekkür edilmesini bekleyerek yaptığım bir iyilik değildi kesinlikle. Bunun benden yapmamı beklediği bir şey olmasını umuyordum.

Yemeklerimizi bitirmek üzereyken, “Bugün seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordum.

“Bugün de antrenmanı kaçıramazsın ahbap,” dedi Andrew dönüp bana vurarak. “Eğer bunu yaparsan koç yarın akşamki maça çıkmaya izin vermez.”

Avuç içimle yüzümü ovuşturdum ve sonra elimi cebime sokup anahtarlarımı çıkardım.

“Al,” dedim anahtarları Charlie’nin eline koyarken. “Okul çıkışında kardeşini eve götür. Antrenman bitince de gelip beni alırsın.”

Anahtarları elime geri koymaya çalıştı ama ben almadım. “Al şunları,” dedim. “Bugün arabaya ihtiyacın olacak ve ben onu kullanmıyor olacağım.”

Andrew sözümü kesti. “Arabanı sürmesine izin mi veriyorsun? Dalga mı geçiyorsun sen? Sen benim o arabanın lanet tekerinin üzerinde oturmama bile izin vermedin hiç!”

Andrew’a baktım ve omuz silktim. “Sen âşık olduğum biri değilsin.”

Charlie içeceğini kahkaha atarak püskürttü. Ona baktım, kocaman gülümsüyordu. Gülüşü bütün yüzünü aydınlatmıştı, her nasılsa kahverengi gözleri olduğundan daha az koyu görünüyordu. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamayabilirdim ancak bahse girerim gülüşü en sevdiğim yanıydı.

Gün çok yorucu geçmişti. Sanki saatlerdir sahnedeymişim ve elimde bir senaryo olmadan rol yapıyormuşum gibi geliyordu. O an için bana hitap eden tek şey ya yatağımda ya da Charlie ile birlikte olmaktı. Ya da belki de ikisinin bir kombinasyonu.

Fakat Charlie’yle ikimizin hâlâ bir amacı vardı ve o amaç da dün bize ne halt olduğunu ortaya çıkarmaktı. Her ikimiz de bugün okulla uğraşmak istemesek de okulun bizi cevaba götürece-

ğini biliyorduk. Sonuçta bu şey bizim başımıza dün okul vaktinde gelmişti ve cevap da bir şekilde burayla ilişkili olabilirdi.

Belki futbol antrenmanının bir yardımı olurdu. Son yirmi dört saattir çok fazla zaman geçirmediğim insanların arasında olacaktım. Kendim ve Charlie hakkında daha önce bilmediğim bir şeyler öğrenebilirdim. Durumumuza ışık tutabilecek bir şey.

Tüm dolapların üzerinde isimlerin yazdığını görünce rahatlardım, böylece eşyalarımı bulmak zor olmayacaktı. Zor olan onları nasıl giyeceğimi çözmeye çalışmak olacaktı. Pantolonla mücadele ediyor ve ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum. Soyunma odaları yavaşça boşalıyordu çünkü bütün çocuklar sahaya doğru gitmeye başlamışlardı ve geriye yalnızca ben kalmıştım.

Her şeyi düzgün bir şekilde giydiğimi düşündüğüm anda dolabın üstteki rafından süveterimi çekip aldım ve başımdan geçirdim. Gözüme dolabımın üst rafının arkasında bulunan bir kutu ilişti, onu kendime doğru çekip banka oturdum. Kırmızı bir kutuydu, bir mücevher parçasının sığabileceği büyüklükteki bir kutudan biraz daha büyüktü. Kapağını kaldırdım ve en üstte birkaç tane fotoğraf buldum.

Fotoğraflarda kimse yoktu. Mekân fotoğrafları gibi duruyorlardı. Hepsini geçip salıncakların olduğu fotoğrafa geldim. Yağmur yağıyordu ve salıncağın altındaki zemin suyla kaplanmış durumdaydı. Arkasını çevirdim, fotoğrafın arkasında *ilk öpüşmemiz* yazıyordu.

Bir sonraki fotoğraf bir arabanın arka koltuğuydu ama fotoğraf zeminden yukarı doğru bakılarak çekilmişti. Arkasını çevirdim. İlk kavgamız yazıyordu.

Üçüncüsü, kiliseye benzeyen bir şeyin fotoğrafıydı ama yalnızca kapıları görünüyordu. *Tanıştığımız yer.*

Kutudaki bütün fotoğrafların arkasına baktım; ta ki en sonunda kutunun altında katlanmış şekilde duran bir mektup

bulana kadar. Alıp açtım onu. Benim el yazımla Charlie'ye yazılmış bir mektuptu. Okumaya başladığımda telefonum titredi ve uzanıp açtım.

Charlie: Antrenman kaçta bitiyor?

Ben: Emin değilim. Soyunma odasında içinde eşyalarımın bulunduğu bir kutu buldum. Bilmiyorum işe yarar mı ama içinde bir de mektup var.

Charlie: Ne yazıyor?

“Silas!” diye seslendi biri arkamdan. Arkamı döndüm ve elimdeki fotoğraflardan iki tanesi yere düştü. Yüzünde öfkesiyle kapıda duran bir adam vardı. “Sahaya çık!”

Başını salladı ve koridorun aşağısına doğru yürüdü. Fotoğrafları kutuya geri sokup dolabımın içine geri koydum. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra sahaya çıktım.

Sahaya iki çizgi çizilmişti, her iki sıra da öne eğilmiş önlerinde duran adama bakıyordu. Sıralardan birinde bariz bir boşluk vardı ve ben de o boş noktaya doğru koşup diğer oyuncuların yaptıklarını taklit etmeye başladım.

“Tanrı aşkına, Nash! Neden omuzluklarını takmadın?” diye bağırdı biri.

Omuzluk. Sıçayım.

Çizgiden çıkıp soyunma odasına geri döndüm. Bu, hayatımın en uzun saati olacaktı. Futbol kurallarını hatırlamıyor olmam garipti. O kadar da zor olamazdı. Birkaç kez ileri geri koşacaktım ve antrenman bitecekti.

Dolapların arkasında duran omuzlukları buldum. Şans eseri kolayca giyilebiliyorlardı. Çabuk çabuk sahaya geri döndüm ve herkes karıncalar gibi etrafa saçılarak etrafta koşmaya başladı. Sahaya çıkıp çıkmama konusunda tereddüt ettim. Düdük çaldığında biri arkamdan itti ve “Koş!” diye bağırdı sinirle.

Çizgiler, sayılar, kaleler. Sahada diğer çocukların arasındayken dururken bunların hiçbirisi bana bir şey ifade etmiyordu. Antrenörlerden biri komut verdi ve ben farkına varmadan top bana doğru geldi. Yakaladım.

Peki şimdi?

Koşmak. Galiba koşmam gerekiyordu.

Suratım halı sahayla buluşmadan önce bir metre kadar koşmuştum. Sonra bir düdük çaldı ve adamın biri bağırdı.

Koçlardan biri dönmüş bana doğru bakarken ayağa kalktım. “Bu da neydi böyle? O kahrolası kafanı oyuna ver!”

Etrafıma baktım, ter alnımdan damlamaya başlamıştı. Landon’ın sesi arkamda çınladı. “Ahbap! Senin sorunun ne ha?”

Döndüm ve ona baktım, herkes etrafıma toplanmıştı. Onların hareketlerini takip ettim ve kollarımı sağımdaki ve solumdaki çocukların sırtlarına koydum. Birkaç saniye kimse konuşmadı ve sonra herkesin bana baktığını fark ettim. Bekliyorlardı. Sanırım bir şey söylememi bekliyorlardı. Bunun bir dua çemberi olmadığını anlamıştım.

Solumdaki çocuk, “Oyunu kuracak mısın artık?” diye sordu.

“İı...” diye kekeledim. “Sen...” diyerek Landon’ı işaret ettim. “Bunu sen yap,” dedim ve onlar beni sorguya çekmeden ben kenara çekilerek kalabalıktan kaçtım.

Birinin arkamdan, “Koç onu yedek kulübesine alacak,” diye gevelediğini duydum. Bir düdük çaldı ve sesi henüz kulaklarımdayken âdeta göğsüme bir yolcu treni çarptı.

Ya da en azından öyle hissettim.

Gökyüzü üstümdeydi, kulaklarım çınılıyordu ve nefes alamıyordum.

Landon tepemde dikiliyordu. Kaskımı tutmuş sallıyordu. “Sana ne *halt* oluyor?” Etrafına baktı ve bana geri döndü. Gözlerini kıstı. “Yerde kal. Hasta numarası yap.”

Dediğini yaptım ve o da ayağa kalktı. “Ona antrenmana gelmemesini söylemiştim, Koç,” dedi Landon. “Bütün hafta hastaydı. Sanırım dehidre* oldu.”

* Susuz kalmak. (ç.n.)

Gözlerimi kapadım ve kardeşimin sözleriyle rahatladım. Bu çocuğu seviyor gibiydim.

“Ne halt yiyorsun burada, Nash?” Şimdi de antrenör diz çökmüştü. “Soyunma odasına git ve su iç. Yarın akşam maçı-mız var.” Ayakta durmuş, yardımcı antrenörlerden birine işaret ediyordu. “Ona bir Z-pak* verin ve yarın sahaya çıkmaya hazır olduğundan emin olun.”

Landon beni yerden kaldırdı. Kulaklarım hâlâ çınliyordu fakat artık nefes alabiliyordum. Yolumu soyunma odasına doğru çevirdim, saha dışına çıkınca rahatladım. Oraya hiç çıkmamalıydım. *Zekice değildi, Silas.*

Soyunma odasına geri döndüm ve üstümü değiştirdim. Ayakkabılarımı giydiğim anda koridordan soyunma odasına yaklaşan bir ayak sesi duydum. Etrafıma baktım ve uzaktaki bir duvarda bir çıkış olduğunu fark ettim, koşarak oraya gidip kapısını açık tuttum. Neyse ki doğrudan otoparka çıkıyordu.

Arabamı görünce rahatladım. Acele acele ona doğru giderken Charlie şoför koltuğundan aşağı indi ve ben ona yaklaşırken ayaklarının üstünde hopladı. Onu gördüğümde çok rahatlamıştım; –ilişki kurabildiğim biri olduğundan– bir sonraki aşamada ne yapacağımı bile düşünemiyor olduğumdan.

Onu bileğinden tuttum ve kendime doğru çektim, kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Yüzümü saçlarına gömdüm ve iç çektim. Samimi görünüyordu. Güvenli. Hatırlayamıyor oluşumu unutturuyordu bana...

“Ne yapıyorsun?” diye patladı.

Bana karşı sertti. Soğuk tepkisi bana bizim böyle şeyler yapmadığımızı hatırlatmıştı.

Silas ve Charlie böyle şeyler yapardı.

Bok!

Boğazımı temizleyip onu serbest bıraktım, birkaç adım geri atarak, “Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Alışkanlığın gücüyle.”

* Soğuk algınlığı için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

“Bizim alışkanlıklarımız *yok*.” Beni itti ve arabamın etrafından dolandı.

“Sence bana karşı hep böyle cimri miydin?” diye sordum ona.

Dikkatle bana baktı ve başını salladı. “Param konusunda evet. Ve sanırım sen de zoru seviyorsun.”

“Tıpkı bir mazoşist gibi,” diye mırıldandım.

İkimiz de arabaya bindik, akşam için gitmeyi planladığım iki yerim vardı. İlk gideceğim yer duş almak için evimdi ama eminim ona benimle gelmek isteyip istemediğini sorsam sırf gıcıklığına hayır diyecekti. Onun yerine ona seçim şansı vermeden eve doğru sürmeye başladım.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu yolumuzda yaklaşık 5 km gittikten sonra.

Farkında değildim. Omuz silktim. “Sadece düşünüyordum,” dedim.

“Ne hakkında?”

Ona baktığımda yüzünde sabırsız bir ifadeyle cevabımı bekliyordu.

“Eski Silas’ın senin sert kabuğunu nasıl kırabildiğini merak ediyordum.”

Gülümsedi. “Yapabildiğini düşündüren nedir sana?”

Tekrar gülümsedim ama durmayı düşünmüyordum. “Videoyu gördün, Charlie. Onu sevmiştin.” Bir saniye durdum ve tekrar ettim. “*Beni. Beni sevmiştin.*”

“O sevmişti seni,” dedi Charlie ve gülümsedi. “Ama ben senden hoşlanmış mıydım ondan bile emin değilim.”

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı salladım. “Kendimi çok iyi tanımıyorum ama son derece rekabetçi biriydim kesin. Çünkü şu an bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum.”

“*Neyi* bir meydan okuma olarak kabul ediyorsun? Benim bir daha senden hoşlanacağımı mı düşünüyorsun?”

Ona baktım ve başımı olabildiğince hafif bir şekilde sallayarak, “Hayır. Seni kendime tekrar âşık edeceğim,” dedim.

Yutkunduğunda boğazındaki yumuşak yumruyu görebiliyordum ama süngüsünü düşürdüğü anda yumru tekrar ortaya çıkıyordu. “Öyleyse sana iyi şanslar,” dedi başını çevirirken. “Oldukça eminim ki bir kızı etkilemek için kendiyile yarışan ilk erkek sen olacaksın.”

“Belki de,” dedim bizim evin garaj yoluna girerken. “Ama ben kazanacağım.”

Arabayı durdurdum ve aşağı indim. Emniyet kemerini çözmedi. “Geliyor musun? Hızlıca bir duş almam lazım,” dedim.

Yüzüme bile bakmadan, “Arabada bekleyeceğim,” dedi.

Tartışmadım. Kapıyı kapatıp duş almak için eve girdim, yemin edebilirim ki bıyık altından gülüyordu.

Onu tekrar geri kazanmaya çalışmak ilk önceliğim değildi, bu kesinlikle dünden önce olduğumuz kişilere dönüşmemizi sağlayacak bir B planıydı. Çünkü tüm bu saçmalıklara rağmen –onun beni Brian’la, benim onu rehberlik danışmanıya aldatmam, ailelerimizin durumunun karışıklığı– görünen o ki hâlâ onunla birlikte olmayı denemek istiyordum. Onun için savaşmaya devam etmemi sağlayan –aramızdaki çekimden ya da basit bir çocukluk bağından daha derin– başka bir şey olmalıydı.

Bu duyguyu tekrar hissetmek istiyordum. Birine âşık olmanın ne hissettirdiğini tekrar hatırlamak istiyordum.

Hayır, birine değil. *Charlie*’ye âşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordum.

On Birinci Bölüm

Charlie

Arkamdan geldiğinde çimenliğin kenarında durmuş sokağı seyreliyordum. Yaklaştığını duymamıştım ama kokusunu alabiliyordum. Dışarıda olduğumuz hâlde kokusunu nasıl alabildiğimi bilmiyordum.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu.

Evlere bakıyordum, her biri kusursuz ve can sıkıcı derecede bakımlıydı. Havaya ateş edip içeride sakince yaşayan herkesi dışarı çıkarmak istiyordum. Bu mahalle, içinde nefes alınabilen bir hayata ihtiyaç duyuyor gibiydi. “Ne tuhaf, para bir mahalleyi nasıl da sessizleştiriyor,” dedim sessizce. “Benim yaşadığım, kimsenin parasının olmadığı sokakta çok fazla ses var. Bangır bangır çalan sirenler, bağırان insanlar, çarpılan araba kapılarının ve gümbür gümbür dinlenen müziğin sesleri. Her zaman bir yerlerde ses yapan birileri var.” Nemli saçlarını ve yeni tıraş olmuş yüzünü göreceğimi bilmeden döndüm ve ona baktım. Gözlerine odaklanmıştım, daha iyi olamazlardı. Boğazımı

temizledim ve bakışlarımı kaçırarak, “Sanırım gürültüyü tercih ederim,” dedim.

Benimle omuz omuza gelecek şekilde yanıma doğru yürüdü, ikimiz de dilsiz sokağa bakıyorduk. “Hayır, etmezdin. Onu da sevmezsin sen.” Bunu beni tanıyormuş gibi söylemişti ve ben ona beni hiç tanımadığını hatırlatmak istedim ama eliyle dirseğimi tuttu ve “Haydi gidelim buradan,” dedi. “Gidelim ve Charlie’ye ya da Silas’a ait olmayan bir şeyler yapalım. Bize ait bir şeyler.”

“Bizden mikropmuşuz gibi bahsediyorsun.”

Silas gözlerini kapadı ve başını geriye doğru attı. “Günde kaç kez vücudunu istila eden bir mikrop olmayı planladığımı bilemezsin.”

Bu kadar güleceğimi tahmin etmemiştim, birden ayaklarım birbirine dolandı ve yere düşmeyeyim diye Silas beni tuttu. Beni ayağa kaldırmaya çalışırken ikimiz de gülüyorduk ve bir yandan da kolumu bir aşağı bir yukarı ovuşturuyordu.

Gözlerimi kaçırdım. Onu beğenmekten yorulmuştum. Onunla geçirdiğim yalnızca tek bir günüm ve yarım yamalak anılarım vardı ve bu anıların hiçbirisi nefret dolu değildi. Ve şimdi o, kendini tekrar sevdirmek için üzerine düşeni yapıyordu. Bu da canımı sıkıyordu.

“Çekil,” dedim.

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve geri çekildi. “Bu kadar yeter mi?”

“Daha uzağa git.”

Bir adım daha çekildi. “Daha iyi mi?”

“Evet,” diye mızıldandım.

Silas sırtıyordu. “Kendimi çok iyi tanımıyorum ama bir sürü numaram olduğuna eminim.”

“Of, lütfen,” dedim. “Eğer sen bir oyun olsaydın Monopoly olurdu Silas. Ortaya para sürer dururdun ve sonunda herkes bundan kurtulmak için hile yapmayı bırakırdı.”

Bir dakikalığına sessiz kaldı. Şaka olmasına rağmen böyle kötü bir şey söylediğim için kendimi kötü hissettim.

“Sanırım haklısın,” dedi gülerek. “Bu yüzden beni Brian denen o aşağılık herifle aldattın. Ama şanslısın ki ben artık o Monopoly Silas değilim. Artık Tetris Silas’ım. Tüm parçalarım senin parçalarınla eşleşerek yerine oturacak.”

Burnumu çektim. “Ve görünüşe göre rehberlik danışmanın-kiler de.”

“Bel altı vuruyorsun, Charlie,” dedi başını sallayarak.

Birkaç saniye dudaklarımı kemirerek bekledim. Ve sonra, “Sanırım bana böyle seslenmenden hoşlanmıyorum,” dedim.

Silas dönüp bana bakarak, “Charlie dememden mi hoşlanmıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedim ona bakarak. “Garip değil mi? Ben kendimi oymuşum gibi hissetmiyorum. Onu tanımıyorum bile. Kendi ismimmiş gibi de hissetmiyorum.”

Arabasına doğru yürürken başını salladı. “Öyleyse sana yeni bir isim mi bulalım?”

“Tüm bu olanları çözene kadar... evet.”

“Poppy,” dedi.

“Hayır.”

“Lucy.”

“Ay hayır ya, derdin ne senin?”

Rover’ının yolcu kapısını açtım ve arabaya bindim.

“Tamam tamam. Görüyorum ki geleneksel isimleri sevmiyorsun. Daha zor bir şey deneyelim.” Arabasının önünden dolayıp şoför tarafına geçerek arabaya bindi. “Xena...”

“Hayır.”

“Rogue.”

“Uf. Hayır.”

Silas’ın GPS’i geldiğimizi söyleyene kadar bir ileri bir geri gittik durduk. Etrafıma baktım ve Silas’la buraya gelecek kadar

ona güveniyor olduğumun farkına vardım. Telefonuma baktığımda Brian'ın bana altı kere mesaj attığını gördüm. O an onunla uğraşmak istemiyordum. Telefonumu ve cüzdanımı koltuğun altına görünmeyen bir yere ittim.

“Neredeyiz?”

“Bourbon Caddesi,” dedi. “New Orleans’ın en olaylı yeri.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum şüpheyle.

“Google’dan baktım.” İkimiz de birbirimizi süzdük ve sonra aynı anda kapılarımızı kapattık.

“Google’ın ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bunun birlikte bulmamız gereken bir şey olduğunu sanıyordum.” Arabanın önünde buluştuk.

“Bence biz uzaylıyız,” dedim. “Charlie’nin ya da Silas’ın anılarının hiçbirini hatırlamıyor olmamızın sebebi bu. Ama beyinlerimiz bir bilgisayar çipi olduğundan Google ve Tetris gibi şeyleri hatırlıyoruz.”

“Öyleyse yeni ismin Uzaylı olsun mu?”

Ne söyleyebileceğimi düşünmeden elimin tersiyle Silas’ın göğsüne vurarak, “Odaklan Silas!” dedim.

Ahh dedi. Önündeki bir yeri göstererek. “O da ne öyle?” dedim ona doğru yürürken.

Kale benzeri bir bina ve beyaz. Gökyüzüne doğru uzanan üç tane kulesi var.

“Kiliseye benziyor,” dedi telefonunu çıkarırken.

“Ne yapıyorsun?”

“Fotoğrafını çekiyorum... yeniden unutma ihtimalimize karşı. Neler olduğunu ve nerelere gittiğimizi belgelemeliyiz.”

Söylediklerini düşünürken sessiz kaldım. Gerçekten de iyi fikirdi. “Gitmemiz gereken yer bir kilise mi? Çünkü kiliseler insanlara yardım eder...” dedim gittikçe azalan bir sesle.

“Evet,” dedi Silas. “Evet insanlara yardım eder, uzaylılara değil. Ve biz...”

Vurdum ona.

“Ya meleksek ve birine yardım etmemiz gerekiyorsa ve bu bedenler bize görevimizi yerine getirmemiz için verildiyse.”

İç çekti. “Söylediklerini kulakların duyuyor mu senin?”

Kilisenin kapısına vardık; gülünç ama kapıları kapalıydı. “Tamam,” dedim etrafa göz atarken. “Bize ne olduğuna dair bir fikrin var mı? Kafalarımızı tokuşturup aynı anda hafızamızı mı kaybettik? Ya da belki hayatımızı kaydıracak bir şey yemişizdir,” dedim hızla merdivenlerden inerken.

“Hey! Hey!” diye seslendi arkamdan. “Bana kızmaya hakkın yok. Bu benim hatam değil,” dedi ve ardından merdivenlerden indi.

“Nereden biliyoruz bunu? *Hiçbir şey* bilmiyoruz, Silas! Tüm bunlar senin hatan olabilir.”

“Evet, belki öyledir. Ama benim yaptığımı nereden biliyoruz, belki sen yapmışsındır. Çünkü belki farkında değilsin ama aynı gemideyiz.”

Yumruklarımı açıp kapadım, derin bir nefes aldım ve gözlerim yaşarana kadar dikkatle kiliseye bakmaya konsantre oldum.

“Bak,” dedi Silas bana yaklaşarak. “Bu durumu espriye vurduğum için üzgünüm. Olan biteni çözmeyi en az senin kadar istiyorum. Başka ne fikirlerin var?”

Gözlerimi kapadım. “Peri masalları,” dedim ona bakarak. “Peri masallarında birileri hep lanetlidir ve laneti kaldırmak için kendileri hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda kalırlar. Ve sonra...”

“Ve sonra?”

Beni ciddiye almaya çalıştığını söyleyebilirim ama bu beni daha fazla sinirlendiriyordu. “Ve sonra bir öpücük...”

Sırıttı. “Bir öpücük ha? Daha önce kimseyle öpüşmedim.”

“Silas!”

“Ne? Eğer hatırlamıyorsam sayılmaz!”

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp bir sokak müzisyeninin keman çalışını seyretmeye başladım. Kemanını ilk aldığı zamanı, çaldığı ilk notayı ve o kemanı ona kimin aldığını hatırlıyordu. Anılarına gıpta ettim.

“Ciddi olacağım, Charlie. Özür dilerim.”

Göz ucuyla Silas’a baktım. Gerçekten üzgün görünüyordu, ellerini cebine sokmuştu ve boynu ağır geliyormuş gibi önüne düşmüştü.

“Peki, öyleyse ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Öpüşmek mi?”

Omuz silktim. “Denemeye değer, değil mi?”

“Sen dedin ki peri masallarında bir şeylerin ortaya çıkması için önce...”

“Evet, örneğin Uyuyan Güzel’in uyku lanetinden kurtulabilmesi için birinin onu öpmeye cesaret etmesi gerekiyordu. Pamuk Prenses’in hayata geri dönebilmesi için gerçek bir aşk öpücüğüne ihtiyacı vardı. Ariel’in deniz cadısının yaptığı büyü bozabilmesi için Eric tarafından öpülmesi gerekiyordu.”

Gülümsedi. “Bunlar film ama...” dedi. “Bunları izlediğini hatırlıyor musun?”

“İzlediğimi hatırlamıyorum, sadece daha önce bu filmleri izlediğimi biliyorum. Bay Deetson bugün İngilizce dersinde peri masalları hakkında konuştu. Bu fikir oradan geldi aklıma.”

Yavaş ve hüzünlü bir şeyler çalmakta olan sokak müzisyeni-ne doğru yürümeye başladık.

“Lanetin kalkması çoğunlukla o kişinin elindeymiş gibi görünüyor,” dedi Silas. “Yani onun için bir şey ifade etmesi gerekiyor.”

“Evet...” dedim dinlemeyi bıraktığımda sesim alçalmıştı. Keşke çaldığı şarkıyı bilebilseydim. Daha önce dinlediğim ama ismini bilmediğim bir şeye benziyordu.

“Bir kız var,” dedim hafifçe. “Onunla konuşmak istiyorum... Belki bir şey biliyordur. Birkaç kişi ona Karides diye sesleniyor.”

Silas kaşlarını çatıp, “Ne demek istiyorsun? Kim o?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Birkaç derste aynı sınıftayız. Bu sadece bir his.”

Bir grup seyircinin arasında durduk ve Silas elime uzandı. İlk kez, ondan kaçmadım. Onun sıcak parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesine izin verdim. Boşta kalan eliyle kemancının fotoğrafını çekip bana gösterdi. “Böylece elini ilk tuttuğum ânı hatırlayabileceğim,” dedi.

On İkinci Bölüm

Silas

İki blok öteye yürümüştük ve henüz elimi bırakmamıştı. Elimi tutmaktan hoşlandığı için mi yoksa Bourbon Caddesi'nde olduğumuzdan mı bilmiyordum ama... *neyse...*

“Ah Tanrım!” dedi dönüp bana bakarken. Gömleğimi yumrukluyor ve alnını koluma bastırıyor. “Adamın biri kendini teşhir etti,” dedi ve gömleğimin koluna tutup, “Silas, az önce ilk penisimi gördüm,” diyerek güldü.

Bourbon Caddesi'ni saran kalabalık arasında ona yön vermeye çalışırken gülüyordum. Biraz yürüdükten sonra tekrar etrafa bakmaya başladı. Şimdi daha büyük, tamamı üstsüz bir saldırgan erkekler grubuna yaklaşıyorduk. Gömlek yerine boyunlarını boncuk yığınlarıyla kaplamışlardı. Hepsi üstümüzdeki balkonlara tünemiş insanlara gülüyor ve çığlık atıyorlardı. Onların yanından başarıyla geçip gidene kadar elimi sımsıkı tuttu. Onlarla aramızdaki mesafe açılınca biraz rahatlamıştı.

“O boncuklar da neyin nesiydi?” diye sordu. “Ne diye bu pejmürde mücevherlere para harcıyorlar ki?”

“Bu, Mardi Gras* geleneğinin bir parçası,” dedim ona. “Bourbon Caddesi’ni araştırırken bununla ilgili bir şeyler de okudum. Büyük Perhiz’den önceki son salı kutlanmaya başlanmış ama sanırım burada yıl boyu kutlanan bir şey hâline gelmiş.” Onu kendime doğru çektim ve önünde duran kaldırıma baktım. Kusmuk gibi bir şeye basmaktan son anda kurtulmuştu.

“Acıktım,” dedi.

Güldüm ve “Kusmuğun üstünden atlamak iştahını mı açtı?” dedim.

“Hayır, kusmuk aklıma yemeği getirdi, yemek de midemin guruldamasını sağladı. Doyur beni.” Caddenin yukarısında kalan bir restoranı işaret ediyordu. Kırmızı neon ışıklı bir tabelası vardı. “Haydi oraya gidelim,” dedi.

Önümünden yürümeye başladı, hâlâ elimi tutuyordu. Telefonuma baktım ve onu takip ettim. Üç cevapsız aramam vardı. Bir tanesi “Koç”tan, bir tanesi kardeşimden, bir tanesi de “Annem”dendi.

O an ilk kez annemi düşündüm. Nasıl biri olduğunu merak ettim. Ve neden onunla hiç karşılaşmadığımı merak ettim.

Arabanın birinin geçmesine izin vermek için kısa bir süre durduktan sonra bütün bedenimle Charlie’nin sırtına çarptım. Eli arkaya doğru savruldu ve başı çeneme çarptı. “Ahhh,” dedi başını ovalayarak.

Çenemi ovalıyor, bir yandan da saçlarını geriye atarken omzunun üstünden ona bakıyordum. Gözlerim gömleğinin arkasından ucu görünen dövme gibi bir şeye takıldı.

Tekrar yürümeye başladı ama ben omzundan tuttum ve “Bekle,” dedim ona. Parmaklarımı gömleğinin yakasına doğru

* Mardi Gras; Yağlı Salı anlamına gelen Fransa kökenli bir Katolik geleneğidir. Bir kutlama olan Mardi Gras göçmenler yoluyla Avrupa’dan Amerika kıtasına geçmiştir. Günümüzdeki en büyük Mardi Gras karnavallarından biri New Orleans’ta gerçekleşir ve hikâyenin geçtiği yer de New Orleans’tır. (ç.n.)

götürüp birkaç santim aşağı çektim. Boynunun hemen altında, siyah mürekkeple yapılmış küçük ağaç silüetleri vardı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve “Bir dövmen var,” dedim.

Ellerini dokunduğum yere götürüp, “Ne?” diye çılgık attı. Arkasına dönüp bana baktı ve “Yok,” dedi.

“Var.” Arkasını döndürüp tişörtünü tekrar aşağı doğru çektim. “Burada,” dedim elimi ağaçların üzerinde tekrar gezdirirken. Bu defa boynuna dokunduğumda ürperdiğini fark ettim. Gözlerim sırtındaki bir dizi küçük çıkıntıyı takip edip omuzlarına doğru kaydı ve sonra bakışlarım gömleğinin altında bir yere saklandı. Dönüp tekrar dövmesine baktım çünkü şimdi de onun parmakları benim hissettiklerimi hissetmeye çalışıyordu. İki parmağını tuttum ve onları tenine bastırdım. “Ağaç silüetleri,” dedim. “Tam burada.”

“Ağaç mı?” dedi başını yana doğru eğerken. “Neden ağaç yaptırayım ki?” Arkasını döndü ve telefonunu elime koydu. “Görmek istiyorum onu. Senin telefonundan bir fotoğrafını çek.”

Gömleğini, dövmesi birkaç santimden geniş olmamasına rağmen tamamını görebilsin diye yeteri kadar aşağı çektim. Saçlarını omuzlarından çektim ama bunu fotoğraf çekmek için değil, öyle yapmak istediğim için yaptım. Ayrıca elini vücudunun önünde, omzunun üstünde duracak şekilde yeniden konumlandırırdım.

“Silas,” diye söylendi. “Sadece şu lanet fotoğrafı çek. Sanat dersinde değiliz.”

Sırıttım ve acaba hep böyle miydim; bir fotoğrafı nasıl olağanüstü hâle getireceğimi bilirken öylesine bir fotoğraf çekmeyi ret mi ederdim diye merak ettim. Telefonu kaldırdım, fotoğrafı çektim ve sonra ekrana bakarak dövmenin onda bu kadar iyi durmasına hayran oldum. Arkasını döndü ve telefonu elimden aldı.

Fotoğrafa baktı ve nefesi kesildi. “Aman Tanrım!”

“Çok güzel bir dövme,” dedim ona. Telefonu bana geri verip gözlerini devirdi ve restorana doğru yürümeye başladı.

İstediği kadar gözlerini devirebilirdi. Bu, parmaklarım boynunun arkasında gezinirken verdiği tepkiyi değiştiremezdi.

Onu restorana doğru yürürken seyrettim ve fark ettim ki ben onu çoktan çözmüşüm. Benden ne kadar hoşlanırsa o kadar içine kapanıyordu. Bana karşı daha iğneleyici oluyordu. Ve bence eski Silas da bunun böyle olduğunu biliyordu. Onu bu yüzden seviyordu çünkü görünüşe göre oynamış oldukları oyundan hoşlanıyordu.

Görünen o ki ben de hoşlanıyordum çünkü bir kez daha onun izinden gitmiştim.

Restoranın kapısından girdik ve Charlie garsonun sormasına fırsat vermeden “İki kişi, koltuk olsun lütfen,” dedi. *Hiç değilse lütfen dedi.*

“Buradan buyurun,” dedi kadın.

Restoran sessiz ve karanlıktı, Bourbon Caddesi’nin gürültüsü ve neon ışıklarıyla çelişen bir kontrastı vardı. Oturduğumuzda ikimiz de rahat bir nefes aldık. Garson, menüleri verip içecek siparişlerimizi aldı. Charlie ikide bir dövmesinin taslağını çıkarır gibi elini boynunun arkasına götürüyordu. “Sence bunun anlamı ne?” dedi, hâlâ önündeki menüye bakıyordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Belki ormanları seviyordun,” diyerek bir bakış attım. “Şu bahsettiğin peri masalları. Ormanda mı geçiyordu? Belki senin lanetini bir öpücükle kaldırması gereken adam, iri kıyım bir oduncudur ve ormanda yaşıyordur.”

Göz göze geldik, şakalarımın onu kızdırıldığını görebiliyordum. Ya da belki kızıyordu çünkü beni komik buluyordu. “Dalga geçmeyi bırak benimle,” dedi. “İkimiz de tamamen aynı anda hafızalarımızı kaybetmiş bir şekilde uyandık. Hiçbir şey bundan daha saçma olamaz. Oduncuların olduğu peri masalları bile.”

Masumca gülümsedim ve ellerime baktım. “Benim nasırlarım var,” dedim ona ellerimi kaldırıp avuç içimdeki sert deriyi gösterirken. “Senin oduncun ben olabilirim.”

Yine gözlerini devirdi ama bu kez gülüyordu. “Ellerin muhtemelen çok fazla mastürbasyondan nasır tutmuştur.”

Sağ elimi kaldırdım ve “Ama sadece sol elimde değil her iki elimde de var,” dedim.

“Ambidekster,”* dedi ifadesiz bir şekilde.

İçeceklerimiz önümüze konulurken ikimiz de gülümsüyorduk. “Sipariş için hazır mısınız?” diye sordu garson.

Charlie hızlıca menüyü gözden geçirdi ve “Neden hoşlandığımızı hatırlamamaktan nefret ediyorum,” dedi. Garsona bakıp, “İzgara peynir alacağım,” dedi. “Güvenilir.”

“Hamburger ve patates, mayonezsiz,” dedim garsona. Menülerimizi geri verdikten sonra tekrar Charlie’ye odaklandım. “Sen henüz on sekiz yaşında değilsin. Nasıl dövme yaptırabildin?”

“Bourbon Caddesi kurallar konusunda tutucu bir yere benzemiyor,” dedi. “Muhtemelen bir yerden sahte bir gizli kimlik almışımıdır.”

Telefonumda arama motorunu açtım. “Bunun ne anlama geldiğini bulmaya çalışacağım. Ben bu Google konusunda oldukça iyiymişim,” dedim. Sonraki birkaç dakikayı ağaçların, ormanların ve ağaç kümelerinin olası tüm anlamlarını araştırmakla geçirdim. Tam bir şeyler bulmaya başlamıştım ki telefonu elimden çekti ve masanın üzerine koydu.

“Kalk,” dedi yerinden kalkarken. “Tuvalete gidiyoruz.” Elimi tuttu ve beni koltuktan dışarı çekti.

“Birlikte mi?”

Başını sallayıp, “Evet,” dedi.

Önümden giderken önce başının arkasına ve sonra da kalktığımız boş koltuğa baktım. Ne oluyordu...

* Ambidekster; her iki elini de kullanabilen kimse. (ç.n.)

“Haydi,” dedi arkasına bakarak.

Tuvalete giden koridora kadar onu takip ettim. Kadınlar tuvaletinin kapısını itti, içeri baktı ve sonra başını dışarı çıkarıp, “Tek kabin var ve boş,” dedikten sonra kapıyı içeri girmem için açık tuttu.

Durdum ve son derece iyi görünen erkekler tuvaletine baktım, neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum.

“Silas!” Beni kollarımdan tutup tuvaletin içine çekti. İçeri girdiğimizde, kollarını boynuma dolayıp beni öpmesini bekliyordum çünkü başka neden orada birlikte olabilirdik ki?

“Gömleğini çıkar.”

Gömleğime baktım.

Sonra tekrar döndüm ona baktım. “Biz... biz sevişecek miyiz? Çünkü ben bu şekilde olmasını hayal etmemiştim.”

Homurdanarak gömleğime uzanıp kenarını çekiştirmeye başladı.

“Bir dövmen olup olmadığına bakmak istiyorum, kaz kafalı!” dediğinde kafamın üzerinden gömleğimi çıkarmasına yardım ediyordum. Havam sönmüştü.

Kendimi ergenliğe yeni girmiş on sekiz yaşında bir çocuk gibi hissediyordum. Galiba öyleydim de zaten...

Bana arkamı döndürüp yüzümü aynaya çevirdi ve içini çekti. Gözlerini sırtıma sabitlemişti. Parmak uçları sağ kürek kemiğimle buluşurken dokunuşuyla kaslarım geriliyordu. Birkaç santimlik bir yarıçapı olan bir daire çizdi sırtıma. Gözlerimi sıkıca kapatıp nabzımı kontrol etmeye çalıştım. Birden kendimi Bourbon Caddesi’ndeki herkesin toplamından daha sarhoş hissettim. Önümdeki tezgâhı tutuyordum çünkü parmakları... tenim.

“Tanrım,” diye inledim başım omuzlarımın arasında öne doğru düşerken. Odaklan Silas. Dövmemi incelemeye ara verip, “Neyin var?” diye sordu. “Acıtmıyorum değil mi?”

Bir kahkaha patlattım çünkü üzerimde gezen elleri acının tam tersiydi. “Hayır, Charlie. Acıtmıyorsun.”

Gözlerim aynada onunkilerle buluştu ve birkaç saniye bana baktı. Sonunda bana yaptığı şeyin farkına varıp gözlerini kaçırdı ve ellerini sırtımdan çekti. Yanakları kızarmıştı. “Gömleğini giy ve git yemeklerimizi bekle,” dedi. “Benim işemem lazım.”

Ellerimi tezgâhtan çektim ve gömleğimi başımdan geçirirken derin bir nefes aldım. Masamıza geri döndüğümde dövmenin ne olduğunu sormadığımı fark ettim.

Masaya otururken, “İnci bir kolye,” dedi. “Siyah inci. Yaklaşık altı santimlik bir çapı var.”

“İnci mi?”

Başıyla onayladı.

“Bir *kolye* gibi mi?”

Tekrar başını salladı ve içeceğinden bir yudum aldı. “Silas, sırtında bir kadın kolyesi dövmesi var.” Bu sefer gülümsüyordu. “Çok oduncumsuvari.”

Bununla eğleniyordu. “Evet, güzel. Senin de sırtında ağaçlar var. Çok da övünülecek bir şey değil. Üzerlerine sinekler konacak.”

Sesli bir şekilde gülüyor ve beni de güldürüyordu. Pipetiyle içeceğini karıştırırken bardağına bakıyordu. “Kendimi...” durdu. “*Charlie*’yi tanıyorum, o gerçekten onun için bir şey ifade etmediği sürece dövme yaptırmazdı. Bıkmayacağını bildiği bir şey olmalıydı. Sevmeyi *asla* bırakmayacağı bir şey.”

İki tanıdık sözcük çıktı ağızımdan fısıltıyla “Asla asla.”

Videoda birbirimize söylediğimiz bu cümleyi anımsayarak bana baktı. Başını yana yatırdı. “Sence bunun seninle bir ilgisi var mıydı? Ya da Silas’la?” Başını sallayıp fikrime sessizce karşı çıkmıştı ama ben telefonumu elime alıp aşağı doğru kaydırmaya başladım. “Charlie o kadar aptal olamazdı,” diye ekledi. “Tennine bir erkekle ilgili bir şeyin dövmesini yaptırmazdı. Ayrıca ağacın seninle ne ilgisi var?”

Tam olarak aradığım şeyi bulmuştum ve yüzümdeki ifadeyi bozmamaya çalıştıkça gülmekten kendimi alamıyordum. Biliyorum, bu kendini beğenmiş bir gülümsemeydi ve muhtemelen ona bu şekilde bakmamalıydım ama engel olamıyordum. Telefonu ona verdim, ekrana baktı ve yüksek sesle okudu.

“Ormanları ve ağaçları ifade eden Yunanca bir isimden gelmektedir.” Bana bakıyordu. “Yani bu, bir ismin anlamı mıymış?”

Başımınla onayladım. Hâlâ pis pis sırtıyordum. “Yukarı kaydır.”

Ekranı parmağıyla yukarı kaydırды ve dudakları hayretle aralandı. “Yunan terminolojisindeki Silas isminden türetilmiştir.” Ağzı sıkıca kapanmış ve çenesi kaskatı kesilmişti. Telefonu bana geri verdi ve gözlerini kapadı. Kafasını öne arkaya hareket ettirdi. “*Senin isminin* anlamını taşıyan bir dövmesi mi var?”

Beklendiği üzere kendiyle ilgili hayal kırıklığı yaşıyordu.

Beklendiği üzere zafer benimdi.

Parmağımla onu göstererek “*Senin* bir dövmen var,” dedim. “*Senin* üstünde. *Senin* teninde. *Benim* ismim.” O aptal gülümsemenin yüzüme yayılmasına engel olamıyordum. Yemeklerimiz önümüze geldiğinde yine gözlerini devirdi.

Benimkini bir kenara itip Charlie isminin anlamını araştırmaya başladım. İnci anlamı taşıyabilecek hiçbir şey bulamamıştım. Birkaç dakika sonra nihayet içini çekerek “Margaret’i dene. İkinci ismim,” dedi.

Margaret ismini arayıp sonuçları yüksek sesle okudum. “Margaret, Yunan terminolojisinde inci anlamına gelir.”

Telefonumu kapattım. Neden bilmiyorum iddianın yalnızca birini kazanmıştım ama kendimi galip hissediyordum.

Gerçekçi davranıp, “Bana yeni bir isim bulman iyi bir şey,” dedi.

Yeni isimmiş, haydi oradan!

Tabağını önüme çektim ve bir tane patates kızartması aldım. Onu işaret edip göz kırptım. “Mühürlenmiş durumdayız. Sen ve ben. Birbirimize çok âşığız, Charlie. Hâlâ hissedebiliyor musun? Kalbini pır pır ettirebiliyor muyum?”

“Bunlar *bizim* dövmelerimiz değil,” dedi.

Başımı salladım. “Mühürlüyüz,” dedim tekrar. Parmağımı kaldırdım ve omzunun üst kısmını işaret ettim. “Tam orada. Kalıcı olarak. Sonsuza dek.”

“Tanrım,” diye inledi. “Kapa çenenin ve kahrolası hamburgerini ye.”

Yedim. Tabaktaki her şeyi yüzümde adi bir sırtışıyla silip süpürdüm.

“Şimdi ne var?” diye sordum arkama yaslanırken. Yemeğinden çok çok az yemişti ve ben muhtemelen hızlı yemek yeme rekoru kırmıştım.

Bana baktı, yüzündeki kaygılı ifadeden onun bir sonraki adımında ne yapmak istediğini bildiğini görebiliyordum, sadece itiraf edemiyordu.

“Nedir?” diye sordum.

Gözlerini kıstı ve “Sana önermek üzere olduğum şeye tepki olarak ukalaca bir yorum yapmanı istemiyorum,” dedi.

“Hayır, Charlie,” dedim hemen. “Bu gece kaçmıyoruz. Bu dövme bağılık göstergesi olarak şimdilik yeterli.”

Bu defa şakama gözlerini devirerek karşılık vermedi. İçini çekti, mağlup olmuşçasına arkasına yaslandı.

Bu tepkisinden hiç hoşlanmamıştım. Gözlerini devirdiğinde çok daha fazla hoşuma gidiyordu.

Masanın üzerinden uzanıp elini tutup başparmağımla elini ovuşturdum. “Üzgünüm,” dedim. “Sadece alay etmek her şeyi biraz daha az korkutucu hâle getiriyor,” derken ellerimi onun kilerden çektim. “Ne söyleyecektin? Dinliyorum. Söz veriyorum. Oduncu sözü.”

İ hafifçe gözlerini devirerek gülümsedi ve ben de rahatladım. Bana baktı ve koltuğunu öne çekip tekrar pipetiyle oynamaya başladı. “Birkaç tane tarot dükkânının önünden geçtik. Belki de fal baktırmalıyız.”

Yorum bile yapmadım. Başımı sallayıp cebimden cüzdanımı çıkardım. Masaya hesabı ödeyecek kadar para bıraktıktan sonra ayağa kalktım. “Bence de,” dedim elini tutmak için ona uzanarak.

Aslında aynı fikirde değildim ama kendimi kötü hissediyordum. Şu son iki gün çok yorucuydu ve onun da yorgun olduğunu biliyordum. En azından bu durumu onun için kolaylaştırabilirdim, her ne kadar bu fal saçmalığının hiçbir şekilde bizi aydınlatmayacağını bilsem de.

Etrafımıza bakınırken birkaç tane tarot dükkânının önünden geçtik ancak onlar arasından ne zaman bir tanesini seçip Charlie’ye göstersem başını sallayarak hayır dedi. Ne aradığından emin değildim ama sokaklarda onunla yürümek hoşuma gidiyordu ve şikâyet etmiyordum. Elimi tutuyordu ve ben de arada kolumu ona dayıyor, yollar çok daraldığında onu kendime doğru çekiyordum. Farkında mıydı bilmiyorum ama bu daracık yolların birçoğuna onu ben sokuyordum. Ne zaman bir kalabalık görsem onu kendime çekmekti amacım. Sonuçta o hâlâ benim B planımdı.

Yarım saatten fazla bir zaman yürüdükten sonra, Fransız Sokağı’nın sonuna gelmişiz gibi görünüyordu. Kalabalıklar gidecek ufalıyor, bana da onu kendime çekmek için daha az mazeret çıkıyordu. Yanından geçtiğimiz dükkânların bazıları çoktan kapanmıştı. St. Philip Caddesi’ne çıktığımızda bir sanat galerisinin penceresinin önünde durdu.

Onun yanında durdum ve binanın içindeki aydınlatılmış eserlere bakmaya başladım. Tavandan aşağı asılmış plastik bedenler ve duvarlara tutturulmuş dev metal bir akvaryum vardı.

Doğrudan önümüzde duran başlıca eser, üzerine bir yığın inci takılmış minik bir cesetti.

Parmağını cama vurarak cesedin üzerini işaret edip “Bak, ben,” dedi gülerek ve dikkatini içerideki diğer eserlere çevirdi.

Artık cesede bakmıyordum.

Artık dükkânın içine de bakmıyordum. Ona bakıyordum.

Galerinin içindeki ışıklar cildini aydınlatıyor ve ona, onu geçecek bir meleğe benzeten bir parlaklık veriyordu. Elimi sırtında gezdirmek ve kanatlarına dokunmak istiyordum.

Camın ardındaki her şeyi incelerken gözleri bir nesneden diğerine geçiyordu. Her bir parçaya hayretle bakıyordu. Bu sergiyi tam olarak açtıklarında onu buraya getirmeyi aklıma not ettim. Parçalardan herhangi birine elini sürdüğünde yüzünün nasıl bir ifade alacağını hayal bile edemiyordum.

Birkaç dakika daha galerinin penceresinden baktı ve ben de ona bakmaya devam ettim ancak artık ona iki adım daha yaklaşmış ve doğrudan arkasında duruyordum. Artık anlamını bildiğim için dövmesini tekrar görmek istiyordum. Ellerimi saçlarında gezdirdim ve omzunun üstüne doğru ittim onları. Arkasını dönüp elimi itmesini bekledim ancak bunun yerine hızla içini çekip ayaklarına baktı.

Parmaklarını dövmemin üzerinde gezdirirken ne hissettiğimi hatırlayarak gülümsedim. Ona aynı şeyi hissettirebilir miyim bilmiyordum ama olduğu gibi duruyor ve parmaklarımın gömleğinin yakasına doğru kaymasına izin veriyordu.

Kalbim ağzımda atıyormuşçasına üç kez yutkundum. Acaba üzerimde her zaman böyle bir etki yaratıyor muydu diye merak ediyordum.

Gömleğini aşağı çekip dövmesini açığa çıkardım. Mideme bir sancı saplandı çünkü bu dövmeyi yaptırdığımız âni hatırlamıyor olmaktan nefret ediyordum. Böyle ömürlük bir karar alırken yaptığımız tartışmaları hatırlamak istiyordum. Fikri ilk kimin

ortaya attığını hatırlamak istiyordum. İğne tenine ilk değdiğinde nasıl görüldüğünü hatırlamak istiyordum. Ve bittiğinde kendimizi nasıl hissettiğimizi hatırlamak istiyordum.

Teninin yeniden ürpermesini seyrederek elimi omzunun üstünde gezdirirken başparmağımla ağaç silüetlerine dokunuyordum. Başını yana yasladı ve boğazından minicik bir mırıltı çıktı.

Gözlerimi sıkıca kapadım. “Charlie?” Sesim zımpara kâğıdı gibi çıkmıştı. Düzeltmek için boğazımı temizledim. “Fikrimi değiştirdim,” dedim sessizce. “Sana yeni bir isim vermek istemiyorum. Şimdi eskisini daha çok seviyorum.”

Bekliyordum.

Rahatsız edici bir cevap vermesini bekliyordum. Ya da kaha kaha atmasını.

Ensesinde duran elimi itmesini.

Yavaşça önüne doğru dolanırken elimi sırtından çekmedim. Artık pencereyle onun arasında duruyordum ama o, gözlerini yerden ayırmıyordu. Bana bakmıyordu çünkü kendini zayıf hissetmekten hoşlanmadığını biliyordum. Ve şimdi ona kendini zayıf hissettiriyordum. Boşta kalan elimi yanağına koydum ve parmaklarımla çenesini aralayıp yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdım.

Gözlerimiz birbirine kenetlediğinde, kendimi onun yepyeni bir yanıyla tanışmış gibi hissettim. Çözülemeyen, savunmasız bir yanıyla. Bir şeyler hissetmesine izin veren bir yanıyla. Gülmsemek ve ona âşık olmanın ne hissettirdiğini sormak istiyordum ama o an için ona takılmanın onu sinirlendireceğini ve çekip gitmesine sebep olacağını biliyordum, bunun olmasına izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Tam da onun dudaklarıyla ilgili kurduğum sayısız fantezim nihayet gerçeğe dönüşürken olmazdı.

Diliyle alt dudağını yaladı, o an kıskançlıkla titredim çünkü bunu onun dudaklarına yapan ben olmak istiyordum.

Aslında... sanırım yapacaktım da.

Başımı ona doğru eğmeye başladığımda kollarımın iç kısmından tutarak beni itti ve “Bak,” dedi yan taraftaki bir binayı göstererek. Titreyen bir ışık dikkatini dağıtmıştı, tüm evreni çok az sayıda olan anılarımın kesinlikle en favorisini gerçekleştirmek üzereyken araya bir ampulün girmesi gibi basit bir sebep yüzünden lanetlemek istiyordum.

Bakışlarını takip ettim; geçtiğimiz diğer tarotçularınkinden farklı görünmeyen bir tabelaya bakıyordu.

Bunun diğerlerinden tek farkı yaşadığımız o ânı tamamen mahvetmiş olmasıydı. Ve *lanet olsun* ki o an iyi bir andı. *Harikaydı*. Bildiğim bir şey varsa o da Charlie’nin de aynı şeyi hissettiği ve bunun tekrar yaşanmasının ne kadar zamanımı alacağını bilmiyordum.

Dükkâna doğru yürüyordu. Sevimli bir köpek yavrusu gibi onu arkasından takip ediyordum.

İsimsiz bir binaydı burası ve böylesi güvenilmez, berbat ışıklandırmalı bir yerde onu benim dudaklarımdan uzaklaştıracak ne olduğunu merak ediyordum. Buranın bir dükkân olduğunu gösteren tek kelime karartılmış pencerelerin her birinin üzerine yapıştırılmış “Kamera Yasaktır” işaretleriydi.

Charlie elini kapıya koyup açtı. Onu takip ediyordum ve turistik bir vudu* dükkânı gibi gözüken bu yerin tam ortasında ayakta duruyorduk. Adamın biri kasada ayakta duruyor ve birkaç kişi de koridorlarda geziniyordu.

Bir yandan Charlie’yi takip ederken öte yandan da dükkân-daki her şeyi anlamaya çalışıyordum. Her şeyi elliyordu; taşlara, kemiklere, kavanozlarda duran minyatür vudu bebeklerine dokunuyordu. Arka duvara gelene dek sessizce her bir koridordan geçtik. Charlie kısa bir süre durdu ve elimi tutup du-

* Vudu; Batı Afrika kökenli bir din. Vudu büyüğü olarak bilinen ve çok tehlikeli olduğu kabul edilen bir büyüdür. (ç.n.)

vardaki bir fotoğrafı işaret etti. “Şu kapı,” dedi. “Sen o kapının fotoğrafını çekmiştin. Benim duvarımda asılı duruyor,” dedi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde karşımızda iri, *gerçekten çok iri*, kulaklarında kocaman küpe delikleri ve dilinde küpe olan bir adamın bize baktığını gördük.

Kendisine kusura bakmayın deyip olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıkmak istiyordum ama Charlie’nin başka planları vardı. “Şu kapının neyi koruduğunu biliyor musunuz? Fotoğraftaki kapının?” diye sordu Charlie omzunun üstündeki duvarı işaret ederek. Adam, gözlerini fotoğraf çerçevesine doğru kaldırdı. Ve sonra omuz silkti.

“Yeni olmalı,” dedi. “Bu fotoğrafı daha önce hiç görmedim.” Piercinglerle kaplı tek kaşını kaldırarak bana bakıyordu, o bir küçük kemik miydi? “Siz ikiniz özel bir şey arıyor musunuz?”

Başımı salladım, cevap vermeye başlamıştım ki sözlerim başka biri tarafından yarıda kesildi.

“Onlar beni görmek için buradalar.” Sağımızdaki boncuklu bir perdeden bir el uzandı. Kadının biri oradan dışarı çıktı ve Charlie hemen bana yanaştı. Kollarımın arasına aldım onu. Buranın neden bu kadar korkuttuğunu anlayamıyordum. Bu tarz şeylere inanabilecek birine benzemiyordu ama şikâyet de etmiyordum. Korkmuş bir Charlie çok şanslı bir Silas demekti.

“Bu taraftan,” dedi kadın, onu takip etmemizi işaret ederek. Tam itiraz edecektim ki birden aklıma bu tarz yerlerin böyle olduğu geldi... hepsi böyle tiyatraldı. Yılda 365 gün Cadılar Bayramı. Sadece rolünü oynuyordu. Charlie’den ya da benden bir farkı yoktu, biz de olmadığımız insanlar gibi davranıyorduk o da.

Charlie bana baktı ve sessizce onu izlemek için izin istedi. Başımı salladım ve plastik kuru kafalardan yapılmış –*perdenin boncuklarından birini elime alıp yakından baktım*– perdenin içinden geçerek kadını takip ettik. *Hoş bir detay.*

Oda küçüktü ve her yanı siyah, kadife perdelerle kaplıydı.

Odanın her yerinde mumlar yanıyor; ışıkların titreşimleri duvarları, zemini, bizi yalıyordu. Kadın, odanın ortasında duran küçük bir masaya oturdu ve bize de onun karşısına oturmamız için iki sandalye çekti. Otururken Charlie'nin elini sıkıca tuttum.

Kadın yavaş yavaş tarot kartları destesini karıştırmaya başladı. "Ortak fal olacak sanırım, değil mi?" diye sordu.

İkimiz de başımızı salladık. Kadın, desteyi Charlie'in eline koyarak tutmasını istedi. Charlie desteyi kadının elinden alarak ellerinin arasında sıkıca tuttu. Kadın başını bana doğru çevirdi. "İkiniz birden. İkiniz birden tutun desteyi."

Gözlerimi devirmek istiyordum ama onun yerine elimi Charlie'ye uzatarak onunla birlikte tutmaya başladım.

"Bu faldan ikinizin de aynı şeyi çıkarması lazım. Bazen arada uyum yoksa birden fazla şey söylediğimde her şey birbirine karışabiliyor. Bu yüzden amacınızın aynı olması önemli."

Charlie başıyla onaylayarak, "Aynı zaten," dedi.

Sanki gerçekten bir cevap alabilecekmışiz gibi sesindeki çaresizlikten hiç hoşlanmamıştım.

Elbette buna inanıyor olamazdı.

Kadın kartları elimizden almak için uzandı. Parmakları benimkilere değdi, buz gibiydiler. Elimini geri çektim ve Charlie'ninkini tutup kucağıma koydum.

Kartları birer birer masaya dizmeye başladı. Hepsi kapalıydı.

Bitirince desteden bir kart çekmemi istedi. Kartı ona verdiğimde diğerlerinden ayrı bir yere koydu. O kartı gösterdi. "Bu kart size aradığınız cevabı verecek ama diğer kartlar size o cevaba ulaşmanın yollarını gösterecek."

Parmağını ortadaki karta koydu. "Bu kart mevcut durumunuzu gösteriyor," dedi ve kartın önünü çevirdi.

"Ölüm mü?" diye fısıldadı Charlie. Eliyle sıkıca elimi tutuyordu.

Kadın, Charlie'ye baktı ve başını önüne eğdi. "Bu, ille de kötü bir şey demek değildir," dedi. "Ölüm kartı büyük bir değişimi temsil eder. Bir düzenlemeyi. İkiniz de bir çeşit kayıp yaşamışsınız."

Başka bir karta dokundu. "Bu kart yakın geçmişini temsil eder," diyerek kartın önünü çevirdi ve karta bakmadan önce kadının gözlerinin kısıldığını gördüm. Gözlerim karta takıldı. Şeytan.

"Bu, geçmişte sizi köleleştiren birinin ya da bir şeyin olduğunu gösterir. Yakınınızdaki birtakım şeyleri temsil ediyor olabilir. Ebeveyn etkisi. Sağlıksız bir ilişki." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ters çevrilmiş kartlar olumsuz bir etkiyi yansıtıyor ve geçmişini temsil etmesine rağmen şu an yaşamakta olduğunuz bir şeyi de gösteriyor olabilir."

Parmaklarını başka bir kartın üstüne koydu. "Bu kart yakın geleceğinizi temsil eder." Kartı kendisine doğru çekip önünü çevirdi. Ağzından sessiz bir nefes çıktı ve Charlie'nin irkildiğini hissettim. Ona baktım ve dikkatle kadını izlediğini gördüm, bir açıklama bekliyordu. Kadın korkunç görünüyordu.

Bu kadın ne tür bir oyun oynuyordu bilmiyordum ama bu beni sinirlendirmeye başlamıştı...

"Kule kartı mı?" dedi Charlie. "Ne anlama geliyor?"

Kadın kartı sanki destedeki en kötü kartmış gibi geri bıraktı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açıp Charlie'ye doğru baktı. "Bu... felaket demek."

Gözlerimi devirdim ve masayı iterek kalktım.

"Charlie, haydi gidiyoruz buradan." Charlie rica ederek bana baktı. "Neredeyse bitiyordu."

Yumuşadım ve masaya geri döndüm.

Kadın, Charlie'ye açıklama yapmak için iki kart daha çekti ama ağzından tek kelime çıktığını bile duymadım. Sabretmeye çalışırken odaya bir göz gezdirdim ve bitirmesine izin verdim ancak boşa zaman harcıyormuşuz gibi hissediyordum.

Charlie elimi sıkmaya başladı ve ben de dikkatimi fala çevirdim. Kadının gözleri sımsıkı kapalıydı ancak dudakları hareket ediyordu. Anlayamadığım bazı kelimeler geveliyordu.

Charlie bana yaklaştı ve içgüdüsel olarak ona sarıldım.

“Charlie,” diye fısıldadım bana bakmasını sağlayarak. “Bu bir tiyatro. Ücretini alır ve bunu yapar. Korkma!”

Sesim kadını rahatlıkla girdiği transından çıkarmış olmalıydı.

Kadın parmaklarıyla masaya vuruyor ve son bir buçuk dakikadır içinde bulunduğu hayal dünyasından çıkamıyormuş gibi davranarak dikkatimizi çekmeye çalışıyordu.

Parmaklarıyla desteden çektiğim karta dokundu. Önce benimle sonra Charlie’yle göz göze geldi. “Bu kart,” dedi yavaşça. “Sizin akıbet kartınız. Bu kart faldaki diğer kartlarla birlikte size neden burada olduğunuzu söyler.” Kartın önünü çevirdi.

Kadın kıpırdamıyordu. Gözleri parmak uçlarının altındaki karta takılmıştı.

Odadaki ürkütücü sessizlik büyümüş ve sanki bir işaret verir gibi mumlardan birinin alevi sönmüştü.

Hoş bir detay daha, diye düşündüm.

Akıbet kartına baktım. Üzerinde herhangi bir kelime yoktu. Bir başlık yoktu. Resim yoktu.

Kart boştu.

Charlie’nin karta bakarken kolumdan destek aldığını hissedebiliyordum. Masadan geri çekildim ve Charlie’yi kaldırdım. Yüksek sesle, “Bu çok gülünç,” derken yanlışlıkla sandalyeme çarpıp devirdim.

Bizi korkutmaya çalışan bu kadından korkmuyordum. Onun işi buydu. Kızgındım çünkü Charlie’yi korkutuyordu ve yüzünde hâlâ o gülünç ifade vardı.

Charlie’nin yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. “Seni korkutmak için o kartı yerleştirdi, Charlie. Saçmalık bu.” İki elini de tutarak onu çıkışa doğru götürmeye başladım.

“Benim destemde boş kart yoktu,” dedi kadın. Durdum ve yüzümü kadına döndüm. Söylediği şey değil ama söyleme şekli... Sesi korkmuş gibi gelmişti.

Bizi korkutmaya mı çalışıyor?

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. O bir aktrist, Silas. Sakin ol.

Kapıyı itip Charlie’yi dışarı çektim. Binanın etrafından dolanıp başka bir sokağa çıkana dek durmadım. Dükkândan ve o boktan titreyen tabelasından uzaklaştığımızda durdum ve onu kendime doğru çektim. Kollarını belime sardı ve başını göğsüme koydu.

“Bunların hepsini unut,” dedim onu rahatlamak için elimle sırtını sıvazlayarak. “Fal baktırmak, tarot baktırmak... çok saçma, Charlie.”

Yüzünü gömleğimden çekip bana baktı. “Evet. Saçma, ikimizin de okulda kim olduğumuza dair hiçbir fikrimiz olmadan uyanmamız gibi mi?”

Gözlerimi kapattım ve ondan uzaklaştım. Ellerimi saçlarıma götürdüm, günün hayal kırıklığı bana yetmişti. Şakalarımınla bunu hafifletebilirdim.

Onun teorilerini –tarot falları, peri masalları– ciddiye alamıyabiliyordum; sırf bana mantıklı gelmedikleri için. Ama haklıydı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi ki zaten. Ve gizemi ortaya çıkarmak için ne kadar çaba sarf edersek lanet olasıca zamanımızı o kadar boşa harcıyormuşuz gibi hissediyordum.

On Üçüncü Bölüm

Charlie

Başını sallarken dudaklarını büzdü. Oradan çıkmak istiyordu. Huzursuzluğunu hissedebiliyordum. “Belki geri dönüp ona daha detaylı sorular sormalıyız,” diye önerdim.

“Olmaz,” dedi. “Bunu tekrar kaldıramam.” O uzaklaşmaya başladığında oraya geri dönmeyi düşündüm. Mağazaya ilk adımımı atmak üzereydim ki dükkânın camındaki “Açık” işareti kapatıldı. Dükkân aniden karardı. Yanağımın içini kemiriyordum. Silas yokken geri gelebilirdim. Belki de benimle daha çok konuşurdu.

“Charlie!” diye seslendi.

Yan yana gelene kadar peşinden koştum. Yürürken nefesimizi görebiliyorduk. Hava ne zaman bu kadar soğumuştü? Ellerimi ovuşturdum.

“Acıktım,” dedim.

“Sen hep açsın. Hiç bu kadar küçük birinin bu kadar yemek yediğini görmemiştım.”

Bu sefer bana yemek ısmarlamayı teklif etmedi, bu yüzden yanında yürümeye devam ettim. “Orada ne oldu?” diye sordum. Yaşadıklarımızı şakaya vurmaya çalışıyordum ama midem bir garip olmuştu.

“Biri bizi korkutmaya çalıştı. Hepsi bu.”

Silas’a baktım. Aslında her şey yolundaydı, onun gergin duran omuzları dışında. “Ama ya o haklıysa? Ya gerçekten tarot destesinde boş kart yoktuysa?”

“Hayır,” dedi. “Sadece hayır.”

Dudağımı ısırdım ve kaldırımda dans eden bir adamdan kaçtım. “Anlamıyorum. Koşullarımızı göz önünde bulundurduğunda bir şeyi nasıl bu kadar kolay gözden çıkarabildiğini anlayamıyorum,” dedim dişlerimin arasından. “Düşünmüyor musun?” derken Silas, “Neden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz,” dedi.

“Doğru, önümüzdeki hafta sonu ne yapacağımız gibi mi? Ya da geçen hafta sonu neler yaptığımızdan bahsetmeye ne dersin? Ya da şey hakkında konuşabiliriz...” Elimi alnıma yapıştırarak, “The Electric Crush Diner,” dedim. “Nasıl unutabilirim bunu?”

“Ne?” diye sordu Silas. “O da ne?”

“Oradaydık. Sen ve ben, geçen hafta sonu. Kotumun cebinde bir makbuz buldum.” Silas bütün anlattıklarımı yüzünde ufak bir sıkıntıyla izliyordu. “Dün gece Janette’i akşam yemeğine oraya götürdüm. Garsonlardan biri beni tanıdı.”

“Hey!” diye bağırdı bir anda. “O şeyle ona dokunursan seni ortadan ikiye ayırıyorum!”

Arkamı döndüm ve adamın birinin bir köpük parmakla* kıcımı işaret ettiğini gördüm. Silas’ın yüzündeki ifadeyi görünce arkasını dönüp gitti.

* Orijinal adı Foam Finger olan ve bilhassa spor etkinliklerinde bol şans getirdiğine inanılan, sosyal medyada kullanılan beğen ikonuna benzeyen ve işaretparmağının havada durduğu eldiven şeklindeki simge. (ç.n.)

Silas alçak sesle, “Neden bana bunu söylemedin?” dedi dikkatini adamdan bana çevirerek. “Bu tarot falı gibi bir şey değil, önemli bir şey.”

“Gerçekten bilmiyorum. Söylemek istedim...”

Elimi tuttu ama bu sefer avuç içlerimizin birbirine değmesi zevk vermemişti. Bir eliyle telefonuyla bir şeyler yazarken diğer eliyle beni caddeden aşağı doğru sürüklüyordu. Hem etkilenmişim hem de benimle böyle konuşulmasından rahatsız olmuştum. Diğer hayatımızda bir şey olabilirdik ama bu hayatımızda ben onun ikinci adını bile bilmiyordum.

“North Rampart Caddesi’ndeydi,” dedim yardımcı olmaya çalışarak.

“Evet.”

Sinirlenmişti. Bu duygu hoşuma gitmişti. Çeşmesi olan bir parkı geçtik. Sokak sanatçıları sanat eserlerini çit boyunca dizmişler ve geçerken bize bakıyorlardı. Silas benim üç adımına karşılık bir adım atıyordu. Devam etmeye çalıştım. Ayaklarım acıyana kadar yürüdük ve nihayet elimi onunkinden çektim.

Durup bana döndü.

Ne diyeceğimi ya da neden kızgın olduğumu bilmiyordum, bu yüzden ellerimi kalçalarımın altına koyup ona baktım.

“Senin sorunun ne?” dedi.

“Bilmiyorum!” diye bağırdım. “Ama bütün şehirde beni arkandan sürükleyemezsin! Ben senin kadar hızlı yürüyemiyorum ve ayaklarım acıdı.”

Bu bana tanıdık geliyor. Neden tanıdık geliyor?

Uzaklara baktı, çenesinde çalışan kasları görebiliyordum. Bana döndü ve her şey çarçabuk oldu. Bana doğru iki adım attı ve beni kucağına aldı. Daha sonra adımlarını sanki kollarında hafıflemişim gibi ağırlığıma göre ayarladı. İlk çılgılığımın ardından kollarımı boynuna dolayarak kucağına yerleştim. Parfümünün kokusunu alabildiğim ve tenine dokunabildiğim bu yerde

olmak hoşuma gitmişti. Charlie'nin eşyaları arasında parfüm gördüğümü hatırlamıyordum ve varsa da onu sürmeyi düşünmüş olabileceğimden şüpheliydim. *Bu durum Silas'la ilgili ne söylüyor?* Bütün bunların ortasında, bu sabah evden çıkmadan önce bir şişe parfüm alıp onu boynuna püskürtmeyi düşünebilmişti. Acaba her zaman böyle ufak şeyleri önemseyen bir tip miydi; güzel kokmak gibi?

Ben bunları düşünürken Silas yolda durup yere düşmüş bir kadına iyi olup olmadığını sordu. Sarhoş ve pasaklıydı kadın. Ayağa kalkmaya çalışınca elbisesinin ucuna basıp yere düştü. Silas beni kaldırımda bırakıp kadına yardım etmeye gitti.

“Kanıyor mu? Yaralandınız mı?” diye sordu. Ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra onu benim durduğum yere getirdi. Kadın, sözcüklerini ağzında yuvarlıyor ve Silas'ın yanağına hafifçe vuruyordu, acaba bu kadına yardım etmeye gittiğinde onun evsiz olduğunu biliyor muydu diye merak ediyordum. Ona dokunamazdım. Kokuyordu. İkisinden de uzaklaştım ve bir onu bir diğerini seyrettim. Silas ilgiliydi. Kadın diğer sokağa gidene kadar gözlerini üstünden ayırmadı ve başını çevirip etrafta beni aradı.

O an Charlie'nin kim olduğunu anlamıştım. O Silas kadar iyi biri değildi. Silas'ı seviyordu çünkü o kendinden çok farklı biriydi. Belki de Brian'a gitmesinin sebebi Silas'a ayak uyduramamasıydı.

Tıpkı benim yapamadığım gibi.

Silas bana hafifçe gülümsedi, sanırım kendisine bakmamdan utanmıştı. “Hazır mısın?”

Ona yaptıklarının hoş olduğunu söylemek istedim ama yapılan iyilik için hoş ne kadar aptal bir kelimeydi. Herkes iyiymiş gibi yapabiliirdi ama Silas'inki doğuştandı. Koyu harflerle “**iyilik**”. Ben böyle şeyler düşünmüyordum. İlk sabah kitaplarını ayaklarımın üzerine düşüren sınıftaki kızı düşünüyordum.

Bana korkuyla bakmıştı. Ona yardım etmemi beklememişti benden. Ve dahası. Başka ne vardı?

Silas ve ben sessizce yürüdük. O, doğru yöne mi gidiyoruz diye kontrol etmek için her birkaç dakikada bir telefonuna bakarken ben de ona bakıyordum. Birine vurulmanın böyle bir şey olup olmadığını düşündüm. Bir kadına yardım eden bir erkeği seyrederken bu türden hisler beslemek yasaklanmalıydı belki de.

Ve sonra bir yere geldik. Yolun karşısında bir yeri işaret etti ve ben de başımla onayladım.

“Evet, burası,” dedim.

Ama aslında tam olarak orası değildi. Restoran Janette’le buraya gelişimizden sonra başka bir şeye dönüşmüştü. Gürültülü ve kafa şişiriciydi. Kaldırımında sıra sıra dizilmiş sigara içen adamlar vardı ve yanlarından geçerken bize yol veriyorlardı. Kapının dışında dururken bile içerideki müziğin basını ayak bileklerimde hissedebiliyordum. Bir grup içeriden çıkarken kapı açıldı. Bir kız yanımdan gülererek geçti, pembe kürk ceketini yüzümü süpürdü. İçeride insanlar dirsek vurup kış atarak kendi özel alanlarını koruyorlardı. İnsanlar yürürken bize bakıyordu. Burası benim yerim, bas git! Grubun geri kalanını beklerken bir yandan yürümeye devam ediyordum. Birkaç tane boş koltuğun yanından geçip restoranın arkalarına doğru yürümenin daha iyi olacağını düşündük. Kalabalığın içinden geçip yan yan yürürken yanımda birinin patlattığı boğuk bir kahkahayla irkildik. Ayakkabıma içki döküldü ve biri üzgünüm dedi. Kim olduğunu bile göremedim çünkü içerisi karanlıktı. Sonra birden birileri bize seslendi.

“Silas! Charlie! Bu tarafa gelin!”

Bir erkek ve... Bu sabah beni evden alan kız? Neydi adı, Annie... Amy? “Hey,” dedi yanıma yaklaşıp. “Geçen hafta sonundan sonra buraya tekrar geldiğinize gerçekten inanamıyorum.”

“Neden gelmeyelim ki?” diye sordu Silas.

Bir sandalye istedim ve oturup konuşan bu üç kişiyi seyretmeye başladım.

“Çocuğun birini dövdün, masaları devirdin ve şimdi neden gelmemen gerektiğini mi soruyorsun?” diye ekledi çocuk gülerken. Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim bu çocuk Annie ya da Amy’nin erkek arkadaşıydı bence çünkü çocuk ona aralarında bir şeyler varmış gibi bakıyordu. Hayat, belki de.

Tıpkı Silas’la benim birbirimize baktığımız gibi. Tek farkla; bizim aramızda gerçek anlamda bir şeyler yoktu.

“Tam bir göt gibi davrandın,” dedi kız.

“Amy,” dedi sıska çocuk.

Amy!

Silas’ın dövdüğü şu çocukla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

“Bunu hak etmişti,” dedim. Amy kaşlarını kaldırdı ve kafasını salladı. Aklından ne geçtiyse söylediğim şeyden çok korkmuştu çünkü arkasını dönüp gitti. Ben de erkek arkadaşında denedim şansımı.

“Sen de öyle düşünmüyor musun?” diye sordum masumca. Omuz silkti. Amy’nin yanına gidip oturdu.

Sanırım hepsi benden korkmuştu ama neden?

Kola siparişi verdim. Amy sipariş verdiğimi duyunca kafasını bana çevirdi.

“Normal kola mı? Diyet değil mi?”

“Diyet kola içmem gerekiyormuş gibi mi duruyorum?” diye patladım. Arkasına yaslandı. Bunu nereden çıkardığımı gerçekten bilmiyordum. Kaç kilo olduğumu bile bilmiyordum. Çenemi kapatıp birilerini tekrar rahatsız etmeden önce Silas’ın dedektiflik çalışması yapmasına izin vermeye karar verdim. Amy erkek arkadaşına doğru eğildi ve konuşmaya başladılar. Müzik, konuştuklarına kulak misafiri olmamı imkânsız kılıyor ve Amy

bana bakmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu, ben de bu yüzden insanları seyretmeye başladım. İnsanlar... hepsinin anıları vardı... kim olduklarını biliyorlardı. Kıskanmıştım.

“Haydi gidelim, Charlie.” Silas tepemde dikilmiş beni bekliyordu bunu söylediğinde. Amy ve erkek arkadaşı masanın karşısından bizi seyrediyorlardı. Büyük bir masaydı, başka kimler gelip onlara katılacak diye merak ettim ve bu insanların birçoğunun neden benden nefret ettiğini.

Restorandan çıkıp sokağa geri döndük. Silas boğazını temizledi.

“Ben kavga etmişim.”

“Duydum,” dedim. “Kim olduğunu söylediler mi sana?”

“Evet.”

Beklediğim ve istediğim bilgiyi vermeyince, “Yani...?” dedim.

“Buranın sahibinin yüzüne yumruk atmışım. Brian’ın babasına.”

Kafamı çevirdim, “Ne diyorsun sen be?” dedim.

“Evet,” dedi. Kirli sakalını düşünceli düşünceli kaşırken, “Çünkü bana seninle ilgili bir şey söylemiş...” dedi.

“Benim hakkımda mı?” Midem ağrımaya başlamıştı. Bir şeylerin geldiğini biliyordum ama neyin geldiğini bilmiyordum.

“Bana, sana garson olarak iş verdiğini söylemiş...”

Tamam, bu o kadar da kötü değildi. Paraya ihtiyacımız vardı.

“Çünkü sen Brian’ın kız arkadaşımıydın. Sanırım ben de bu yüzden ona yumruk atmışım.”

“Lanet olsun.”

“Evet. Bu çocuk –Eller– Brian’ın babası polisleri aramadan önce buradan ayrılmamız gerektiğini söyledi.”

“Polisler mi?” diye tekrar ettim.

“Sanırım Brian’ın babasıyla benim babam birlikte bazı işler yapıyorlarmış. Bu yüzden geçen hafta benden şikâyetçi olmayı kabul etmiş ama benim buraya tekrar gelmemem gerekiyormuş. Ayrıca Landon arayıp duruyor beni. Anlaşılan babam

antrenmanı neden terk ettiğini merak ediyor. Herkes bundan dolayı oldukça kızmış durumda.”

“Offf,” dedim.

“Offf ya!” dedi umurunda değilmiş gibi.

Geldiğimiz yola geri döndük, ikimiz de sessizdik. Daha önce fark etmediğim birkaç tane sokak sanatçısını geçtik. İki tane si çift gibi duruyorlardı. Adam gayda çalarken kadın da renkli tebeşirle kaldırıma resimler çiziyordu. Çizimlerin üzerinden atladık ve ikimiz de başımızı eğip inceledik. Silas fotoğraf makinesini çıkardı ve ben birkaç adım ötemizde öpüşen bir çifti seyrederken o da fotoğraf çekti.

Öpüşen bir çift. Bana bir şeyi hatırlattı.

“Öpüşmemiz lazım,” dedim ona.

Neredeyse telefonunu düşürüyordu. Bana baktığında gözleri kocamandı.

“Bir şey olup olmayacağını görmek için... peri masallarındaki gibi konuşmuştuk ya hani.”

“Ah,” dedi. “Evet, elbette. Tamam. Nerede? Şimdi mi?”

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaşıp kilisenin yanındaki çeşmeye doğru gittim. Silas geride kalmıştı. Yüzünü görmek istiyordum ama bakmıyordum. Bu sadece bir işti, hepsi bu. Başka bir şeyler karıştırmamalıydım. Bu bir deneydi. Hepsi bu.

Çeşmeye vardığımızda, ikimiz de kenarına oturduk. Bunu bu şekilde yapmak istemiyordum, o yüzden ayağa kalktım ve yüzüne baktım.

“Tamam,” dedim önünde durup. “Kapa gözlerini.”

Kapattı ama suratında pis bir gülümseme vardı.

“Kapalı tut,” diye emrettim. Beni görmesini istemiyordum. Az çok yüzümün neye benzediğini biliyordum ama baskı altındayken ezilip büzülmediğini bilmiyordum.

Onun başı yukarıda, benimkisi ise aşağıdaydı. Ellerimi omzuna koydum, onun ellerini belime koyup beni kendine doğru

çektığını hissedebiliyordum. Elleri izin almadan aşağı doğru süzüldü ve başparmakları karnımın üstünde gezinirken elleri hızlı bir şekilde koltukaltlarıma kaydı. Midem sıkıştı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ne yaptığımı göremiyorum.”

Bu kez gülümsedim ve o anki tepkimi görmediğine sevindim. “Ellerini belime geri koy,” diye emrettim.

Ellerini çok fazla aşağı indirdi ve kığımın üstüne koydu. Biraz sıktı ve ben de onun koluna vurdum.

“Ne?” diye güldü. “Göremiyorum!”

“Yukarı,” dedim. Biraz daha yukarı kaydırды ama yavaş yavaş. Ayak parmaklarım karıncalanıyordu.

“Daha yukarı,” dedim tekrar.

Birkaç santim yukarı çıkıp, “Bu...”

Cümlesini tamamlamadan önce yüzümü aşağı eğdim ve onu öptüm. Başta gülümsüyordu hâlâ oyuna devam ediyordu ama dudaklarımı hissedince yüzündeki gülümseme eridi.

Ağzı yumuşaktı. Ellerini yüzüme koydum ve kollarını arkama sararak onu sıkıca kendime çekip bastırdım. Ben onun alt dudağını öpüyordum, o benim üst dudağımı. İlk başta ona sadece bir ipucu vermeyi niyetim. Peri masallarında gösterilen bu kadardır, çarçabuk olur ve lanet bozulurdu. İşe yarayacak olsaydı anılarımızın çoktan geri gelmesi gerekirdi.

Yumuşak dudakları ve sert diliyle öpüyordu. Kaba saba ya da ıslak değildi, dili dudaklarımı yumuşakça emerken ağzımın içine girip çıkıyordu. Parmaklarımı boynunun arkasına uzatmış, saçlarına dokunuyordum ve durup beni bir adım geri iterek pozisyon değiştirdi. Heyecanımı saklayarak iyi iş çıkarıyordum.

Şimdi ben üst dudağını öpüyordum, o benim alt dudağımı. Beni tutarken kolunu belime dolamış ve boş elini boynumun arkasına kıvrırmıştı. Gömleğine sarılmıştım ve başım dönüyordu. Yumuşak dudaklar, sürükleniyordu...dudaklarımın arasındaki dil... sırtımdaki baskı... aramızdaki ateşi harekete geçiren bir baskı. Nefes nefese geri çekildim.

Orada durmuş ona bakıyordum, o da bana bakıyordu.

Bir şey olmuştu. Bu, hatıralarımızın uyanması değil ama bize kendimizi sarhoş hissettiren başka bir şeydi.

Ve orada öylece dururken onun beni tekrar öpmesini istiyordum, bu tam olarak gerçekleşmesi gereken şey değildi. Yeni bizi daha çok arzulayacaktık ve bu da odak noktamızı kaybetmemize neden olacaktı.

Kendini ayıltmaya çalışır gibi elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gülüyordu. “İlk gerçek öpücüğümüzün hangisi olduğu umurumda değil,” dedi. “Hatırlamak istediğim bu seferki.”

Yüzüne gülüşünü hatırlayabileceğim kadar uzun baktıktan sonra arkamı dönüp uzaklaştım.

“Charlie,” diye bağırdı.

Umursamadan yürümeye devam ettim. Bu çok aptalcaydı. Ne düşünüyordum ki? Bir öpücük hatıralarımı geri getiremezdi. Bu bir peri masalı değildi.

Kolumu tuttu. “Hey! Yavaşla,” dedi ve sonra “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Geldiğimizden emin olduğum yöne doğru yürümeye devam ettim. “Eve gitmem gerektiğini düşünüyorum. Janette’in akşam yemeğini yediğinden emin olmalıyım... ve...”

“İkimiz hakkında, Charlie.”

Bana baktığını hissedebiliyordum. “Biz diye bir şey yok.” Gözlerimi ona çevirdim. “Duymadın mı? Belli ki biz ayrılmışız ve ben Brian’la çıkıyormuşum. Babası bana bir iş vermiş. Ben...”

“Biz bir zamanlar bizdik Charlie. Ve kahretsin ki bunun nedenini anlayabiliyorum.”

Başımı salladım. *Odak noktamızı kaybedemezdik.* “Bu, senin ilk öpücüğündü,” dedim. “Herkesle böyle hissedilebilirdi.”

“Öyleyse senin için de aynı şey mi geçerli?” diye sordu, önüme geçmek için koşarken.

Ona gerçeği söylemeyi düşünüyordum. Eğer Pamuk Prenses gibi ölmüş olsaydım ve o da beni bu şekilde öpmüş olsaydı, eminim kalbim yeniden canlanırdı. Bu öpücük için kötü kadını öldüren kişi ben olurum.

Fakat bu şekilde öpüşmek için vaktimiz yoktu. Neler olduğunu ve bunu nasıl geri çevireceğimizi öğrenmemiz gerekiyordu.

“Hiçbir şey hissetmedim,” dedim. “Sadece bir öpücüktü ve işe yaramadı.”

İçimi yakan bir yalandı ve faul yapmıştım. “Gitmem gerek.”

“Charlie...”

“Yarın görüşürüz.” Elimi başımın üstüne kaldırdım ve el salladım çünkü arkamı dönüp onu görmek istemiyordum. Korkuyordum. Onunla beraber olmak istiyordum ama bu hiç de iyi bir fikir değildi. Daha fazla şeyi ortaya çıkarana kadar değildi. Beni takip edeceğini düşünerek bir taksiye el salladım ve durdurdum. Kapıyı açtım, arkamı dönüp Silas’a baktım, ona iyi olduğumu göstermek için. Kafasını salladı ve sonra telefonunu kaldırıp bir fotoğrafımı çekti. Muhtemelen *beni ilk terk edişi* diye düşünüyordu. Sonra ellerini cebine soktu ve arabasının olduğu yöne doğru döndü.

Şoföre dönüp konuşmadan önce onun çeşmeyi geçmesini bekledim. “Üzgünüm, fikrimi değiştirdim.” Kapıyı çarptım ve kaldırıma geri döndüm. Taksiye verecek param yoktu. Diner’a dönecek ve Amy’den beni eve bırakmasını isteyecektim.

Taksici aşağı doğru hareket edince ben de başka bir sokağa saptım. Böylece Silas beni göremeyecekti. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu.

On Dördüncü Bölüm

Silas

Bir başka boktan uyku gecesi daha. Yalnız bu defa, uykusuzluğumun nedeni Charlie ya da Charlie'nin ne yaptığını merak etmek ya da hafızalarımızı kaybetmiş olmamız değildi. Uykusuzluğumun nedeni kesinlikle aklıma iki şeyin takılmış olmasıydı: öpüşmemiz ve Charlie'nin buna verdiği tepki.

Benden neden uzaklaştığını ya da neden benimle gelmek yerine taksiye bindiğini bilmiyordum. Öpüşmemize onun da cevap vermiş olmasından biz öpüşürken onun da benim hissettiğim şeyi hissettiğini söyleyebilirdim. Tabii ki peri masallarındaki gibi laneti ortadan kaldıracak türden bir öpücük değildi ama ikimizin de gerçekten bunun olmasını beklediğini sanmıyordum. Bu öpücükten herhangi bir beklentimiz olduğundan emin değildim... Belki sadece biraz umut.

Dudakları benimkilere yapıştığında her şeyi ikinci plana atmayı beklemiyordum ama olan tam olarak buydu. Öpüşme nedenimizi ve gün boyunca yaşadığımız şeyleri düşünmeyi

bıraktım. Düşünebildiğim tek şey gömleğimi avuçlarının arasında nasıl tuttuğu ve beni kendine nasıl yaklaştırdığı, nasıl daha çok istediği. Öpücüklerimiz arasında ufak ufak nefes alıyordu çünkü dudaklarımız kavuşur kavuşmaz ikimiz de nefessiz kalmıştık. Ve öpüşmeyi bırakıp benden uzaklaşmasına rağmen yüzündeki şaşkın ifadeyi ve gözlerini dudaklarımdan ayıramadığını görebiliyordum.

Her şeye rağmen arkasını döndü ve uzaklaştı. Ama son iki günde Charlie hakkında bir şey öğrendiysem o da yaptığı her hareketin bir nedeninin olduğuydu. Ve genelde iyi bir nedeni, bu yüzden onu durdurmaya çalışmadım.

Telefonuma bir mesaj geldi ve telefona ulaşmak için duştan çıkarken neredeyse düşüyordum. Dün gece yollarımızı ayırdığımızdan beri ondan haber alamamıştım, endişelenmeye başlamadığımı söylesem yalan olurdu.

Mesajın Charlie'den gelmediğini görünce umudum suya düştü. Dün akşam Diner'da gördüğüm çocuk Eller'dandı.

Eller: Amy Charlie'nin okula seninle gidip gitmediğini öğrenmek istiyor. Evde değil.

Henüz durulanmamış olmama rağmen suyu kapattım. Bir elimle havluyu tutarken diğer elimle mesaja cevap veriyordum.

Ben: Hayır henüz evden çıkmadım bile. Cebini denediniz mi?

Mesajı atar atmaz Charlie'yi aradım ve hoparlöre basıp telefonu tezgâhın üstüne bıraktım. Sesli mesaj çıktığında giyiniyordum.

"Kahretsin," diye söylendim ve aramayı sonlandırdım. Kapıyı açtım ve odama girip ayakkabılarımı ve anahtarlarımı alacak kadar durup çıktım. Aşağı indim ancak ön kapıya gelmeden önce dondum.

Mutfakta Ezra dışında bir kadın daha vardı.

"Anne?"

Konuştuğumu bile fark etmeden kelime ağzımdan çıkmıştı. Etrafında döndü ve onu her ne kadar yalnızca duvarlardaki

fotoğraflardan tanıyor olsam da sanırım ona karşı bir şeyler hissedebilmişim. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Sevgi ya da tanıma hissi değildi. Soğukkanlılıkla bu duyguların üstesinden gelebilirdim.

Hayır... bu rahatlıktı. Hissettiğim duygu buydu.

“Hey tatlım,” dedi göz kenarlarına kadar ulaşan parlak bir gülümsemeyle.

Kahvaltı hazırlıyor ya da kahvaltı sonrası temizlik yapıyordu. “Dün şifonyerinin üzerine koyduğum mektubu gördün mü? Ve kendini nasıl hissediyorsun?”

Landon, ona benden daha çok benziyordu. Çenesi yumuşaktı, onunki gibi. Benimkisi ise sertti, babam gibi. Landon karakter olarak da ona benziyordu. Sanki hayat onlara iyi davranıyordu.

Başını eğdi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak, “Silas, iyi misin?” diye sordu.

Elini alnıma koymaya kalkınca bir adım geri atıp, “İyiym,” dedim.

Ondan uzaklaşmama bozulmuş gibi elini göğsüne koyup, “Ah,” dedi. “Peki. İyi, güzel. Zaten bu hafta okulu asmışsın ve akşama da maçın var,” diyerek mutfığa geri döndü. “Hastayken geç saatlere kadar dışarıda kalmamalısın.”

Arkasından ona baktım ve bunu bana neden söylediğini merak ettim. Tüm bunlar başladığından beri onu ilk kez görüyordum. Ezra ya da babam Charlie’nin buraya geldiğini ona söylemiş olmalıydı.

Acaba Charlie’nin buraya gelmesi onu sinirlendirmiş midir diye merak ettim. Acaba Charlie konusunda annemle babam aynı fikirde miydiler?

“Şimdi iyi hissediyorum kendimi,” diye cevap verdim. “Dün gece Charlie’yleydim, o yüzden geç geldim.”

Tuzak yorumuma tepki vermedi. Suratıma bile bakmadı.

Cevap verecek mi diye birkaç saniye daha bekledim. Cevap vermeyince arkamı döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Arabaya ulaştığımda Landon çoktan ön koltuğa oturmuştu bile. Arka kapıyı açıp sırt çantamı içeri attım. Ön kapıyı açtığımda elini bana uzattı. “Bu çalıp duruyordu. Koltuğun altında buldum onu.”

Telefonu elinden aldım. Bu Charlie’nindi.

“Telefonunu arabamda mı unutmuş?”

Landon omuz silkti.

Ekrana baktım ve birkaç cevapsız arama ve mesaj geldiğini gördüm. Brian’ın ve Amy’nin isimlerini gördüm. Onları açmaya çalıştım ama şifreyi girmem gerekiyordu.

“Şu kahrolası arabaya bin artık, zaten geç kaldık!”

Arabaya bindim ve geri geri giderken Charlie’nin telefonunu konsolun üstüne koydum. Tekrar elime alıp parolasını bulmaya çalışırken Landon elime vurdu ve telefon elimden düştü.

“Geçen sene yaptığın trafik kazasından ders almadın mı?” Telefonu konsola fırlattı.

Huzursuzdum. Charlie’nin telefonunun onda olmaması hoşuma gitmiyordu. Okula Amy’le gitmemiş olması hoşuma gitmiyordu. Eğer Amy oraya gitmeden evden çıktıysa onu okula kim götürmüştü? Eğer onu okula Brian’ın götürdüğünü fark edersem buna nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

“Bunu mümkün olan en güzel şekilde sormak istiyorum,” dedi Landon. Ona baktım ve yüzünde temkinli bir ifade gördüm. “Ama... Charlie hamile mi?”

Frene asıldım. Neyse ki önümüzde kırmızı ışık yanıyordu ve benim verdiğim reaksiyon kasıtlı yapılmış gibi gözüküyordu.

“Hamile mi? Neden böyle bir şey sordun? Birinden mi duydu?”

Landon başını salladı. “Hayır, sadece... Bilmiyorum. Sana neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ve tek akla yatkın gerekçe bu gibi görünüyordu.”

“Dün antrenmanı kaçırdım ve sen de bu yüzden Charlie’nin hamile olduğunu sandın, öyle mi?”

Landon bıyık altından güldü. “Sadece o değil, Silas. Her şey. Brian’la kavga ediyorsun, bütün hafta antrenmanları kaçıırıyorsun, pazartesi yarım gün, salı tam gün ve çarşamba yarım gün okulu kırıyorsun. Bu sen değilsin.”

Bu hafta okulu mu kırdım?

“Ayrıca sen ve Charlie birlikteyken de garip davranıyorsunuz. Her zamanki siz gibi değilsiniz. Beni okuldan almayı unuttun, okul olan günlerde sokağa çıkma yasağını deldin. Bu hafta gerçekten kendinde değildin ve ne halt döndüğünü bana söylemek istiyor musun bilmiyorum ama bu beni gerçekten endişelendirmeye başladı.”

Yüzünün hayal kırıklığıyla dolduğunu görüyordum.

Yakındık. Kesinlikle iyi bir kardeşti ve ona anlatabilirdim. Bütün sırlarımı ve düşüncelerimi biliyordu. Acaba normal zamanlarda bu sırları okula gidiş gelişlerimizde mi paylaşıyorduk? Acaba ona gerçekten ne düşündüğümü söylesem bana inanır mıydı?

“Yeşil yandı,” dedi yüzünü çevirirken.

Arabayı tekrar sürmeye başladım ama herhangi bir sırrımı paylaşmadım onunla. Ne söyleyeceğimi, hatta gerçeği anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim ona yalan söylemek istemediğimdi çünkü bu eski Silas’ın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

Otoparka geldiğimizde kapısını açtı ve arabadan indi.

“Landon,” dedim kapıyı kapamadan önce. Eğildi ve bana baktı. “Üzgünüm. Sadece kötü bir hafta geçiriyorum.”

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı ve bakışlarını okula çevirdi. Çenesini öne arkaya doğru hareket ettirdi ve sonra gözlerini tekrar bana dikti. “Umarım haftan bu geceki maçtan önce eski hâline gelir,” dedi. “Şu an sana karşı aşırı sinirli olan takım arkadaşların var.”

Kapıyı çarparak okul yönünde yürümeye başladı. Charlie'nin telefonunu alıp içeri girdim.

Onu koridorlarda bulamadım bu yüzden ilk iki sınıfa bakmaya gittim. Onlarda da bulamayınca üçüncüye gittim, ondan hâlâ bir haber yoktu. Eminim yalnızca geç uyumuştı ve dördüncü derse birlikte girdiğimizde onu görecektim. Ama bir şeyler yolunda gitmiyor gibi hissediyordum. Her şey bitmiş gibi geliyordu.

Benden kaçıyor olabilirdi ama bu, onun yapacağı bir şey gibi durmuyordu. Belki de benimle konuşmak istemediğini anlamam için yoluma çıkmıyordu. Bunu yüzüme vuruyordu.

Üçüncü dersimin kitabı olan matematik kitabımı almaya dolabıma gittim. Kitaplarından eksik olan var mı diye onun dolabına da bakmak istedim ama dolabının şifresini bilmiyordum. Ders programının üzerinde yazıyordu ama dün onu ona vermiştim.

“Silas!”

Arkamı döndüm ve Andrew'un kalabalık koridorda akıntıya karşı yüzmeye çalışan bir balık gibi savaştığını gördüm. Sonunda vazgeçti ve “Janette onu aramanı istiyor!” diye bağırdı. Döndü ve tekrar ters yöne doğru ilerlemeye başladı.

Janette... Janette... Janette...

Charlie'nin kız kardeşi!

Telefon rehberimden ismini buldum. İlk çalışta açtı.

“Silas sen misin?” diye sordu.

“Evet, benim.”

“Charlie seninle mi?”

Paniğin karın boşluğuma yerleşmeye başladığını hissederek gözlerimi kapadım. “Hayır,” diye yanıtladım. “Dün akşam eve gelmedi mi?”

“Hayır,” dedi Janette. “Normalde endişe etmem ama genelde eve gelip gelmeyeceğini bana söylerdi. Hiç aramadı ve şimdi de mesajlarıma cevap vermiyor.”

“Telefonu bende.”

“Telefonu neden sende?”

“Arabamda bırakmış,” dedim. Dolabımı kapadım ve çıkışa doğru gitmeye başladım. “Dün gece bir tartışma yaşadık ve taksiye bindi. Doğruca eve döneceğini sandım.”

Kafama dank ettiğinde durdum. Dün öğlen yemeği için parası yoktu; bu da dün gece taksi parasını ödeyemediği anlamına geliyordu.

“Okuldan çıkıyorum,” dedim Janette’e. “Onu bulacağım.”

Ona cevap verme şansı bırakmadan telefonu kapadım. Otoparkın yanındaki kapıya doğru hızla ilerledim fakat köşeyi döner dönmez aniden durdum.

Avril.

Siktir. Şimdi sırası mıydı? Başımı çevirip önünden geçip gitmeyi denedim ama o gömleğimin kolundan yakaladı beni. Yürümeyi bırakıp ona baktım.

“Avril, şu an yapamam,” diyerek çıkışı işaret ettim. “Gitmem lazım. Acil bir durum var.”

Gömleğimi bıraktı ve kollarını göğsünde bağladı. “Dün öğle yemeğinde hiç görünmedin. Geç kaldığını düşündüm ama kafeteryaya baktım ve sen oradaydın. *Onunla.*”

Tanrım, şu an bunu yapamam diye düşündüm. Aslında kendimi gelecekte yaşayacağımı düşündüğüm bir sıkıntıdan kurtarıp bu işi orada bitirmeliydim.

İçimi çektim ve elimi saçıma götürdüm. “Evet,” dedim. “Charlie ve ben... aramızdaki sorunları çözmeye karar verdik.”

Avril başını eğdi ve bana inanamıyormuşçasına bakarak, “*Hayır, Silas. İstedğin bu değil ve bu kesinlikle benim için geçerli olmayacak.*”

Soluma, koridorun aşağısına ve sonra da sağa baktım. Etrafta kimseyi görmeyince ona doğru bir adım attım. “Dinleyin Bayan Ashley,” dedim profesyonelce konuşmaya özen göstererek.

Doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. “Sizin, bana ikimiz arasında yaşanan şeylerin bundan sonra nasıl devam edeceğini söyleyecek bir pozisyonda olduğunuzu sanmıyorum.”

Aniden gözlerini kıstı. Şaka yaptığımı söyleyip gülmem için birkaç saniye sessizce bekledi. Benim kendimden emin olduğumu görünce sırtını dikleştirdi ve ellerini göğsüme koyup beni itti. Topuklarının tıklaması gitgide azalıyordu ben ondan uzaklaşıp çıkışa doğru giderken.

Charlie’nin evinin kapısı nihayet üçüncü çalışımda açıldı. Annesi önümde duruyordu. Vahşi saçları ve daha vahşi gözleriyle. Sanki orada olduğumu fark ettiği anda nefretten nefesi kesilmişti.

“Ne istiyorsun?” dedi tükürükler saçarak.

Evin içini görmek için arkasına doğru bakmaya çalışıyordum. Görmemi engellemek için hareket ettiğinden omzunu işaret ederek, “Charlie’yle konuşmam lazım. Burada mı o?” dedim.

Annesi bir adım geri atıp arkasında duran kapıyı kapadı, böylece artık içeriyi hiç göremiyordum. “Bu seni ilgilendirmez,” diye tısladı. “Defol git evimden!”

“Burada mı değil mi?”

Kollarını göğsünde bağlayıp, “Eğer beş saniye içinde evimin önünden çekilmezsen polisi arayacağım,” dedi.

Kollarımı yenilgiyle aşağı indirerek bağırdım. “Kızınız için endişeleniyorum, bu yüzden öfkenizi bir dakikalığına kenara bırakıp bana içeride olup olmadığını söyler misiniz?”

Bana doğru hızlıca iki adım attı ve parmağıyla göğsümü dürterek, “Sakın bana sesini yükseltmeye cesaret etme!” dedi.

Aman Tanrım.

Onu itip kapıya tekme atarak içeri girdim. İlk dikkatimi çeken içerideki havaydı. İçeride bayat bir hava vardı. Kalın bir sigara dumanı bulutu havayı kaplamış ve ciğerlerime hücum

ediyordu. Salonun yanından geçerken nefesimi tuttum. Barın üstünde boş bir bardağın yanında boş bir viski şişesi duruyordu. Mektuplar masanın üstüne saılmışlardı ve günlerdir orada duruyor gibiydiler. O mektupları açmak bu kadının umurunda değilmiş gibiydi. Zarf yığınının üzerinde Charlie'ye gönderilmiş bir mektup vardı.

Onu oradan almak için harekete geçtim ama kadının arkamdan eve girdiğini duydum. Salondan koridorun aşağısına doğru gittim ve solda iki kapı gördüm. Solumdaki kapıyı açar açmaz Charlie'nin annesi çığlık atmaya başladı. Onu görmezden gelip yatak odasına girdim.

“Charlie!” diye bağırdım. Orada olmadığını bildiğim hâlde etrafa bakındım ama yine de yanılmış olmayı umuyordum. Eğer burada değilse onu başka nerede arayacağımı bilmiyordum. Gezdiğimiz yerlerin hiçbirini hatırlamıyordum.

Ama sanırım Charlie de hatırlayamazdı.

Annesi yatak odasının kapısından “Silas!” diye bağırdı. “Defol! Polis ağırıyorum. Muhtemelen telefonunu almak için kapının orada gözden kayboldu. Aramaya devam ettim... Neyi aradığımı bile bilmiyordum. Charlie bariz bir şekilde burada değildi ama ben yardımcı olabilecek bir şey bulma umuduyla yine de etrafıma bakmaya devam ediyordum.

Yatağın üzerinde duran kapı fotoğrafı sayesinde odanın hangi tarafının Charlie'ye ait olduğunu biliyordum. Benim çektiğimi söylediği fotoğraf.

İpucu bulmak için etrafıma bakıyordum ama hiçbir şey bulamıyordum. Odanın içinden bir tavan arasına çıkıldığından bahsetmişti, bu yüzden tavan arasına da baktım. Tepede küçük bir delik vardı. Rafları merdiven olarak kullanıyor gibi duruyordu. “Charlie!” diye seslendim.

Hiçbir şey.

“Charlie, orada mısın?”

Tam ayağımla ilk rafın sağlamlığını kontrol ediyordum ki kafamın yanına bir şey çarptı. Döndüm ama kadının, elindeki tabağı bana fırlattığını görünce başımı eğerek kaçtım. Tabak kafamın yanındaki duvara çarptı. “Çık buradan!” diye çığlık atıyordu. Atacak başka şeyler arıyordu, bu yüzden de ellerimi teslim oluyormuş gibi kaldırdım.

“Gidiyorum,” dedim ona. “Gideceğim.”

Geçmeme izin vermek için kapı ağzından çekildi. Koridorun önündeyken hâlâ bağıırıyordu. Ön kapıya doğru giderken Charlie’ye gönderilen bardaki zarfı yürüttüm. Charlie’nin annesine Charlie eve gelirse beni arasın demeyi de ihmal etmedim.

Arabama binip tekrar caddeye çıktım.

Hangi cehennemde bu kız?

Birkaç kilometre uzaklaşana kadar bekledim ve sonra telefonuna bakmak için kenara çektim. Landon telefonun koltuğun altında çaldığını duyduğundan bahsetmişti. O yüzden eğildim ve elimi koltuğun altına uzattım. Boş bir soda kutusu, ayakkabı ve nihayetinde bir cüzdan çıkardım; onun cüzdanı. Açtım ve karıştırmaya başladım ama bilmediğim hiçbir şey bulamadım.

Telefonunun ve cüzdanının olmadığı bir yerlerdeydi. Hiç kimsenin numarasını ezbere bilmiyordu. Eğer eve gelmediyse nereye gitmiş olabilirdi?

Direksiyona yumruk attım. “Kahretsin, Silas!”

Tek başına gitmesine asla izin vermemeliydim.

Hepsi benim hatamdı.

Telefonuma bir mesaj geldi. Mesaj Landon’dandı, okuldan neden çıktığımı merak ediyordu.

Telefonu koltuğa bırakıp Charlie’nin evinden yürüttüğüm mektubu fark ettim. Gönderen adresi yoktu. Puldaki tarih salı gününe aitti; tüm bunlar olmadan bir gün önceye.

Zarfı açtım ve içinde birkaç sayfa buldum, iç içe katlanmış şekilde. En önde “Hemen aç” yazıyordu.

Sayfaları açtım ve gözlerim ânında sayfanın üst kısmında yazılı olan iki isme takıldı.

Charlie ve Silas...

İkimize de mi hitap ediyordu? Okumaya devam ettim.

Bunu neden okuduğunuzu bilmiyorsanız o zaman her şeyi unutmuşsunuz demektir. Kimseyi tanımıyorsunuz, kendinizi bile.

Lütfen panik yapmayın ve mektubu sonuna kadar okuyun. Bildiğimiz her şeyi paylaşacağız, şu anda çok da fazla olmayan bildiklerimizi.

Bu neyin nesiydi? Okumaya devam ederken ellerim titriyordu.

Neler olduğundan emin değiliz ama eğer yazmazsak bunun tekrar olabileceğinden korkuyoruz. En azından her şey yazılır ve birden fazla yere bırakılırsa bu tekrarlandığında daha hazır olacağız.

İlerleyen sayfalarda bildiğimiz tüm bilgileri bulacaksınız. Belki bu bir şekilde yardımı dokunur.

–Charlie ve Silas

Gözlerim bulanana kadar sayfanın altındaki isimlere baktım.

Sonra sayfanın üstündeki isimlere tekrar baktım. *Charlie ve Silas.*

Sonra tekrar sayfanın altındaki isimlere baktım. *Charlie ve Silas.*

Kendimize bir mektup mu yazmıştık?

Çok saçmaydı. Eğer kendimize bir mektup yazmışsak...

Hemen devamındaki sayfalara geçtim. İlk iki sayfa zaten bildiğimiz şeylerdi. Adreslerimiz, telefon numaralarımız. Hangi okula gittiğimiz, derslerimizin neler olduğu, kardeşlerimizin isimleri, anne babalarımızın isimleri. Bunları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde okudum.

Üçüncü sayfaya geldiğimde ellerim korkunç derecede titriyordu. Yazıyı güçlükle okuyabiliyordum. Bitirebilmek için sayfayı kucağıma koydum. Bu bölümde daha kişisel bilgiler vardı; birbirimizle ilgili ortaya çıkardığımız şeyler, ilişkimiz, ne kadar zamandır birlikte olduğumuz gibi şeylerin bir listesi vardı.

Mektupta Brian'ın adından Charlie'ye sürekli mesaj atan biri olarak bahsediliyordu. Üçüncü sayfanın sonuna gelene kadar tüm tanıdık gelen bilgileri atlardım.

İkimizin de ilk hatırladığı şeyler 4 Ekim Cumartesi gününe ait, saat 11:00 civarı. Bugünse günlerden 5 Ekim Pazar. Bu mektubun bir kopyasını bizzat kendimiz hazırlayacağız fakat ne olur ne olmaz diye kopyalarını sabahleyin postalayacağız.

Dördüncü sayfaya geçtim, 7 Ekim tarihine aitti.

Yine oldu. Bu kez 6 Ekim Pazartesi günü tarih dersinde oldu. Yine günün aynı saatinde fakat 48 saat sonra olmuş gibi görünüyordu. Mektuba ekleyeceğimiz yeni bir şey yok. İkimiz de geçen bu süre zarfında hastalanmış numarası yaparak ailelerimizden ve arkadaşlarımızdan uzak durmak için elimizden geleni yaptık. Öğrendiğimiz her yeni bilgi de birbirimizi arıyorduk ancak anlaşılan o ki bu şey başımıza ikinci kez geliyor. Birincisinde cumartesi günüydü, ikincisi ise pazartesi. Keşke bu konuda daha fazla şey bilseydik ama ne olduğundan ve bu konuda ne yapılması gerektiğinden emin olmadığımız için kendimizi bir çeşit deli gibi görüyorduk. Geçen sefer yaptığımız şeyi yapıp bu mektubun kopyalarını birbirimize yollayacağız. Bir tane de Silas'ın arabasının torpido gözüne bırakacağız. Geçen sefer ilk baktığımız yer orasıydı, bu yüzden tekrar oraya bakma şansı var.

Torpido gözüne hiç bakmamıştım.

Orijinal mektupları kimse bulmasın diye güvenilir bir yerde saklayacağız. Mektupları bulan ya da bir şeylerden şüphelenen birinin delirdiğimizi düşünmesinden korkuyoruz. Her şey Silas'ın yatak odası dolabının üçüncü rafının arkasındaki kutuda olacak. Eğer bu tekrar olacak olursa büyük ihtimalle 8 Ekim Ekim Çarşamba saat 11:00'de gerçekleşecek. Umarız böyle bir şey tekrarlanmaz ama tekrarlanması hâlinde bu mektubun çarşamba günü ikinize de ulaşması lazım.

Zarfin üzerindeki tarih damgasına tekrar baktım. Salı sabahı hemen yollanmıştı. Ve çarşamba günü tam olarak saat 11:00'de bu durum tekrar başımıza gelmişti.

Eğer yardımcı olabileceğini düşündüğünüz bir şey daha bulursanız son sayfaya ekleyin.

Son sayfaya geçtim ama boştu.

Saate baktım. 10:57'ydi. Günlerden cumaydı. Bu şey bize neredeyse 48 saat önce olmuştu.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu olamazdı.

48 saat üç dakikadan az bir süre sonra dolacaktı.

Konsolu açıp bir kalem aradım. Bulamadım ve torpido gözünü açtım. Üst tarafta üzerlerinde Charlie'nin ve benim isimlerimizin yazılı olduğu bir mektup duruyordu. Mektubu kaldırdım ve altında birkaç tane kalem buldum, içlerinden birini alıp kâğıdı direksiyona yasladım.

Tekrar oldu yazdım. Ellerim titriyordu, kalemi düşürdüm. Tekrar aldım ve yazmaya devam ettim.

8 Ekim Çarşamba günü saat 11:00'de, Charlie ve ben hafızalarımızı kaybettik ve bu başımıza art arda üçüncü kez gelmiş gibi görünüyor. Son 48 saatte öğrendiğimiz şeyler:

- Babalarımız bir zamanlar birlikte çalışıyorlarmış.
- Charlie'nin babası hapiste.

Elimden geldiğince çabuk yazıyordum, ilk olarak neleri yazmam gerektiğini ve hangilerinin en önemli olduklarını bulmaya çalışıyordum çünkü zamanım dolmak üzereydi.

- *St. Philip Caddesi'nde bir tarotçuya gittik. Oraya tekrar bakmak işe yarayabilir.*

- *Charlie okuldaki bir kızdan bahsetti, ona Karides diyorlar. Charlie bana onunla konuşmak istediğini söyledi.*

- *Charlie'nin yatak odasında bir tavan arası var. Orada çok zaman geçiriyor.*

Zamanımı boşa harcıyormuşum gibi geliyordu. Bu lanet listeye önemli olabilecek hiçbir şey eklemiyordum. Eğer bu doğruysa ve tekrar yaşanmak üzereyse mektubu yollamak şöyle dursun kopyasını çıkarmak için bile zamanım olmayacaktı. Bu

şey tekrar olduğunda eğer mektup elimde olursa umarım onu okumayı akıl ederim ve bir kenara atmam.

- *Biz birlikte büyümüştük ancak şu anda ailelerimiz birbirlerinden nefret ediyorlar. Bizim birlikte olmamızı istemiyorlar.*

- *Silas rehber öğretmeniyle Charlie ise Brian Finley'le yatıyordu. Ama ikimiz de bunu yapmayı bıraktık.*

- *Landon iyi bir kardeş, mecbur kaldığında ona güvenebilirsiniz.*

Yazmaya devam ettim. Dövmelerden, The Electric Crush Dinner'dan, Ezra'dan ve son 48 saatle ilgili hatırladığım her şeyi ama her şeyi yazıyordum.

Saate baktım. 10:59.

Charlie'nin bu mektuptan haberi yoktu. Eğer şimdiye kadar bu mektupta yazan her şey doğruysa ve geçen cumartesiden beri gerçekten gerçekleşiyorsa bu bildiğim her şeyi unutmak üzere olduğum anlamına geliyordu. Ve onu nasıl bulacağımı, nasıl uyaracağımı bilmiyordum.

Kalemi kâğıda bastırdım ve son bir şey daha yazdım.

- *Charlie dün gece Bourbon Caddesi'nden bir taksiye bindi ve o zamandan beri onu gören olmadı. Onun bu mektuptan haberi yok. Onu bul. Yapman gereken ilk şey onu bulmak. Lütfen.*

ASLA ASLA

Kısım İki ve Kısım Üç

Birinci Bölüm

Silas

Yavaşça başladı.

Yağmur.

Bir damla buraya, bir serpinti şuraya. Önce arabanın önümde duran camına ve sonra da beni çevreleyen pencerelere. Damlalar arabamın tavanında binlerce parmak ucu dolaşıyormuş gibi ses çıkarmaya başladılar. *Tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp*. Ses her yanıma sarmış durumdaydı. Sanki içimden geliyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu. Yağmur, ön camdan aşağıya doğru gözyaşlarına benzeyen uzun çizgilere karışarak akmaya başladı. Aşağıya doğru kaydılar, camın altında gözden kayboldular. Silecekleri açmaya çalıştım ama arabamın kontağı kapalıydı.

Arabamın kontağı neden açık değil?

Dışarıyı görebilmek için avuç içimle camdaki buharı sildim ama yağmur artık o kadar şiddetli yağıyordu ki hiçbir şey göremiyordum.

Neredeyim?

Dönüp arka koltuğa baktım ama hiç kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tekrar önüme döndüm.

Düşün, düşün, düşün.

Nereye gidiyordum? Uyuyakalmış olmalıydım.

Ben nerede olduğumu bilmiyorum.

“Ben” nerede olduğumu bilmiyorum.

Ben... ben... ben...

Kimim ben?

Ben kelimesini içeren düşüncelerin akla gelmesi çok doğal gibi gözükiyordu. Fakat düşüncelerimin her birinin içi boş ve önemsizdi çünkü “ben” kelimesi hiç kimseye bağlı değildi. İsim yoktu, yüz yoktu. Ben bir *hiçtim*.

Caddede benimkinin yanına gelerek yavaşlayan bir arabanın motor sesiyle dikkatim dağıldı. Geçerken ön camından sular sıçrattı. Araba yavaşlarken stop lambalarını yaktım ve o da gelip önüme çekti.

Geri vites lambaları.

Kalbim boğazımda, parmaklarımın ucunda, şakaklarımda atmaya başladı. Arabanın üzerindeki ışıklar beni kendime getirdi. *Kırmızı, mavi, kırmızı, mavi*. Arabadan birinin çıktığını gördüm. Tek algılayabildiğim arabama doğru yaklaşmakta olan gölgesiydi. O yolcu kapısına doğru yürürken boynumu zorlukla hareket ettirebildim ve pencereye ulaştığında ona ancak gözlerimi çevirebildim.

Cama vurdu.

Tık, tık, tık.

Camı açmak için düğmeye bastım ve cam açıldı; *bunu yapmayı nasıl biliyordum?*

Bir polisti.

Yardım edin, demek istedim.

Nereye gittiğimi unuttum, demek istedim.

“Silas?”

Onun sesiyle irkildim. Yüksek tondaydı. *Silas* kelimesini söylerken yağmurun sesini bastırmaya çalışıyordu.

Ne demekti bu kelime? *Silas*. Belki adam Fransız'dı. Belki ben Fransa'daydım ve *Silas* da selamlaşmak anlamına geliyordu. Belki ben de *Silas* diye karşılık vermeliydim.

Adam boğazını temizledi ve sonra, "Araban mı bozuldu?" diye sordu.

Fransız değil.

Arabamın kontrol göstergelerine baktım. Dudaklarımı bir kelime oluşturabilmek için zorladım. Bunun yerine farkında olmadan nefesimi tuttuğumdan soluk aldım. Akciğerlerimdeki havayı serbest bıraktığımdaysa titrek bir şekilde dışarı çıktı... utanç vericiydi. Yeniden dönüp camdaki polis memuruna baktım. "Hayır," dedim. Sesim beni korkutmuştu. Tanıdık değildi.

Memur bana doğru eğildi ve kucagımı işaret etti. "Orada ne var?" diye sordu. "Bir yerlerin yol tarifi mi? Kayıp mı oldun?"

Kucagımda duran tanıdık gelmeyen kâğıt yığınınına baktım. Kurtulmak istercesine onları yolcu koltuğuna doğru ittirdim ve tekrar başımı salladım. "İıı... şey... ben..."

Sözlerim bir telefon sesiyle bölündü. Yüksek tonda çalan bir telefon sesi, arabanın içinden geliyordu. Sesi takip ettim, altındaki telefona ulaşmak için kâğıtları koltuktan ittim. Arayanın kim olduğuna baktım. *Janette*.

Janette diye birini tanıımıyordum.

"Yolun kenarından çekilmelisin, evlat," dedi polis memuru, bir adım geri çekilerek. Telefonu sessize almak için yanındaki bir tuşa bastım. "Düz devam et ve okula geri dön. Büyük maç bugün."

Büyük maç. Okul.

Neden bunların hiçbirini tanıdık gelmiyor?

Başımı onaylarcasına salladım.

"Yağmur birazdan duracak olmalı," diye ekledi. Arabamın çatısına beni oradan gönderirmişçesine vurdu. Yeniden başımı sal-

ladım ve parmağım la pencere camlarını kontrol eden düğmeye bastım. “Babana bana bu gece yer tutmasını söyle.”

Tekrar başımla onayladım. *Babam.*

Memur bana yüzünde sorgulayan bir ifadeyle birkaç saniye daha baktı. En sonunda başını salladı ve arabasına doğru yürümeye başladı.

Telefona baktım. Tam bir tuşuna basacaktım ki telefon bir kez daha çalmaya başladı.

Janette.

Bu Janette her kimse belli ki birinin cevap vermesini gerçekten çok istiyordu. Ekranı kaydurdım ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Alo?”

“Onu buldun mu?” Telefondaki sesi tanıımıyordum. Cevaplamadan önce kapanmasını umut ederek birkaç saniye bekledim. “Silas, alo?”

Telefondaki kız da polis memuruyla aynı kelimeyi söylemişti. *Silas.* Bir farkla, kız bu kelimeyi birinin adını söyler gibi telaffuz etmişti.

Bu benim adım mı?

“Ne?” dedim telefonda, her şey yüzünden kafam karışmıştı.

“Onu bulabildin mi?” Kızın sesinde bir panik havası vardı.

Onu bulmuş muydum? Kimi aramam gerekiyordu? Arkamı döndüm ve arka koltuğu bir kez daha kontrol ettim, üstelik arabada benimle kimsenin olmadığını biliyor olmama rağmen. Tekrar önüme döndüm, bana yöneltilen soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. “Onu buldun mu?” diye sordum, sorusunu tekrar ederek. “Ben... sen buldun mu?”

Janette’ten bir feryat yükseldi. “Bulmuş olsam seni neden arayayım?”

Telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım. Kafam çok karışmıştı. Telefonu kulağıma yeniden götürdüm.

“Hayır,” dedim. “Onu bulmadım.”

Belki de bu kız benim küçük kız kardeşimdi. Sesi genç geliyordu. Benden genç. Belki köpeğini kaybetmişti ve ben de onu aramak için dışarı çıkmıştım. Belki yağmurda hâkimiyetimi kaybetmiş ve kafamı çarpmıştım.

“Silas, bu onun yapacağı bir şey değil,” dedi Janette. “Eve gelmeyeceğini ya da okulda olmayacağını bana söylediler.”

Tamam, zannımca burada bahsettiğimiz şey bir köpek değildi. Oldukça emin olduğum bir gerçek vardı; belli ki ortadan kaybolmuş bir kız hakkında tartışıyorduk ve daha kendi kimliğim hakkında bile emin olmadığımı göz önünde bulundurursam bu durum beni gerçekten rahatsız etti.

“Janette, kapatmam gerekiyor. Aramaya devam edeceğim.” Kapat tuşuna bastım ve telefonu yanımdaki koltuğa bıraktım. Gözüm az önce kucağımda duran kâğıtlara takıldı. Uzanıp onları aldım. Sayfalar birbirine zımbalanmıştı. İlk sayfayı çevirdim. Bu bir mektuptu, bana ve Charlie adındaki bir başka erkeğe yazılmıştı.

Charlie ve Silas,

Bunu neden okuduğunuzu bilmiyorsanız o zaman her şeyi unutmuşsunuz demektir.

Bu da neyin nesiydi şimdi? İlk cümle okumayı beklediğim bir şey değildi. Ne okumayı beklediğimi de bilmiyordum.

Kimseyi tanııyorsunuz, kendinizi bile.

Lütfen panik yapmayın ve mektubu sonuna kadar okuyun.

Panik yapmayın kısmı için biraz geç olmuştu.

Neler olduğundan emin değiliz ama eğer yazmazsak bunun tekrar olabileceğinden korkuyoruz. En azından her şey yazılır ve birden fazla yere bırakılırsa bu tekrarlandığında daha hazır olacağız. İlerleyen sayfalarda bildiğimiz tüm bilgileri bulacaksınız. Belki bu bir şekilde yardımı dokunur.

–Charlie ve Silas

Sonraki sayfaya hemen geçmedim. Sayfaları kucığıma koydum ve ellerimi yüzüme götürdüm. Yukarı aşağı, yukarı aşağı ovaladım. Dikiz aynasına baktım ve sonra birden bana bakan gözleri tanıyamayınca bakışlarımı çevirdim.

Böyle bir şey olamazdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve parmaklarımı burnumun kemerine götürdüm. Uyanmayı bekledim. Bu bir rüyaydı ve uyanmalıyım.

Bir araba geçti ve ön camından biraz daha su sıçrattı. Bir kez daha suların aşağıya doğru akışını ve kaputun altında kaybolmasını izledim.

Rüya görüyor olamazdım. Her şey çok canlı ve bir rüya olmayacak kadar detaylıydı. Rüyalar kusurludur ve her şey o saniye gerçekleşiyormuşçasına bir andan diğerine ilerlemez.

Sayfaları tekrar elime aldım ve her cümleyle okumak biraz daha zorlaşıyordu. Ellerim gitgide daha fazla titriyordu. Gözlerimle diğer sayfayı tararken aklım karman çorman olmuştu. Silas'ın kesinlikle benim adım olduğunu ve Charlie'nin de aslında bir kız adı olduğunu öğrenmişim. Bu o kayıp kız mı diye merak ettim. Okuduğum sözcükleri kabullenecek kadar kuşkularımdan kurtulamasam da okumayı sürdürdüm. Yine de neden kendime buna inanmak için izin vermediğimi bilmiyordum çünkü okuduğum her şey kesinlikle hiçbir şey hatırlamadığım gerçeğiyle örtüşüyordu. Ancak ve ancak kuşkularımdan kurtulabilirsem bunun mümkün olabileceğini kabul edebilirdim. Okuduğum şeyde yazarlara göre; art arda dördüncü kez hafızamı kaybetmişim.

Tıpkı arabamın tavanına düşen yağmur damlaları gibi nefesim de düzensizdi. Sol elimi boynumun arkasına götürdüm ve son paragrafı okurken enseme sıktım. Bundan yalnızca on dakika kadar önce yazmışım gibi gözükten paragrafı.

Charlie dün gece Bourbon Caddesi'nden bir taksiye bindi ve o zamandan beri onu gören olmadı. Onun bu mektuptan haberi yok. Onu bul. Yapman gereken ilk şey onu bulmak. Lütfen.

Mektubun son birkaç sözcüğü kargacık burgacık yazılmıştı ve pek okunaklı değildi, sanki yazarken zamanım tükeniyormuş gibi. Öğrendiğim her şey üzerine kafa patlatırken mektubu koltuğun üzerine bıraktım. Bilgiler zihnimde, kalbimin göğsümdeki atış hızından daha hızlı koşuşturuyorlardı. Bir panik atak nöbetinin yaklaştığını hissedebiliyordum ya da belki bir sinir krizinin. Direksiyonu iki elimle tuttum ve burnumdan nefes alıp verdim. Bunun sakinleştirici bir etki yaratacağını nereden bildiğimi bilmiyordum. İlk başta işe yarıyor gibi gözüküyordu fakat ben yine de bu şekilde birkaç dakika oturdum ve öğrendiğim şeyleri düşündüm. *Bourbon Caddesi, Charlie, erkek kardeşim, Karides, tarotçu, dövmelerimiz, benim fotoğraf tutkum.* Neden bunların hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu? Bu bir şaka olmalıydı? Tüm bu olanlar başka biriyle ilgili olmalıydı. Silas ben olamazdım. Eğer ben olsaydım kendimi öyle gibi *hissederdim*. Kendimi olmam gereken bu kişiden tamamen farklı hissediyordum.

Tekrar telefonumu aldım ve kamera uygulamasını açtım. Öne doğru eğildim, arkama doğru uzanıp tişörtümü öne çektim ve kafamdan çıkardım. Kamerayı arkama tuttum ve sırtımın fotoğrafını çektim, daha sonra tişörtümü tekrar giyip telefona baktım.

İnciler.

Sırtımda siyah incilerden oluşan bir kolyenin dövmesi vardı, tıpkı mektupta söylediği gibi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım fotoğrafa bakarken.

Midem. Sanırım kusacağım...

Arabanın kapısını tam zamanında açtım. Sabah kahvaltısında yediğim ne varsa artık ayaklarımın altındaydı. Yine midem bulandır diye orada beklerken kıyafetlerim sıırıslıklam oldu. Bulantının geçtiğini düşündüğümde arabaya geri döndüm.

Saate baktım, 11:11'i gösteriyordu.

Hâlâ neye inanacağımdan emin değildim ancak hatırlamadan geçirdiğim her anla birlikte, bu şeyin tekrar başıma gelme-

sinden önce kırk yedi saatten biraz daha uzun zamanım olduğu fikri aklıma daha da yatmaya başlamıştı.

Koltuğa doğru uzanıp torpido gözünü açtım. Neye baktığı mı bilmiyordum ama burada oturup hiçbir şey yapmamak bana zaman kaybı gibi geliyordu. Araç ve sigorta belgelerini bir kenara koyup içindekileri dışarı çıkardım. Üzerinde adlarımızın yazıldığı bir zarf buldum. Okuduğum her şeyin bir kopyasıydı. Torpido gözünün en altındaki katlanmış bir kâğıt parçası dikka-timi çekene kadar karıştırmaya devam ettim. Kâğıdın üst köşe-sinde benim adım yazıyordu. Açtım, önce alt kısımdaki imzaya baktım. Bu, Charlie'den bana yazılmış bir mektuptu. Sayfanın başına dönüp okumaya başladım.

Sevgili Silas,

Bu bir aşk mektubu değil. Tamam mı? Her ne kadar kendini bu-nun öyle olduğuna ikna etmeye çalışsan da öyle değil. Çünkü ben o tip bir kız değilim. Her daim sevgi pıtırıcığı olan ve mide bulandıran o kızlardan nefret ediyorum. Öğk.

Her neyse, bu bir anti-aşk mektubu. Örnek vermek gerekirse, geçen hafta hastalandığımda senin bana portakal suyu ve ilaç almandan hiç hoşlanmadım. Hem o kartta ne yazıyordu? Kendimi daha iyi hissetmemi dilediğin ve beni sevdiğin mi? Öff...

Ayrıca senin arızalı bir robot numarası yaptığın dans etme tarzın-dan kesinlikle hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil ve beni hiç güldür-müyor.

Ah, bir de beni öptüğünde bana ne kadar güzel olduğumu söylemek için geri çekilmen yok mu? Bundan bir parça bile hoşlanmıyorum. Neden sen de sadece kız arkadaşlarını görmezden gelen diğer erkek-ler gibi olamıyorsun? Bununla uğraşmak zorunda olmam büyük haksızlık.

Ayrıca hazır her şeyi nasıl yanlış yaptığından bahsetmişken ponpon kızlar provasında sırtımı incittiğim günü hatırlıyor musun? Ve sen

o gün sırtıma Biofreeze sürüp benimle Pretty Woman izlemek için David'in partisine gitmemiştin. Gerçekten ne kadar zavallı ve ben-cil olabildiğinin açık bir işaretiydi bu. Bu ne cüret Silas!

Bir de artık arkadaş çevremizde benim hakkımda söylediklerine daha fazla tahammül edemeyeceğim. O gün Abby kıyafetimle dalga geçtiğinde, ona ben plastik bir poşet bile giysem üzerimde özel bir tasarım gibi duracağını söyleyerek sınırı aştın. Ve Janette'i artan baş ağrıları yüzünden göz doktoruna götürdüğünde sınırı daha da çok aştın. Birinin seni durdurması gerekiyor. Tüm bu korumacı ve düşünceli olma hâlin hiç çekici değil.

İşte bu yüzden, seni bu gezegendeki herhangi bir insandan daha fazla sevmediğimi söylemek için yazıyorum. Ayrıca sen her odaya girdiğinde ben karnımda uçuşan kelebekler değil hasta, tek kanatlı, sarhoş güveler varmış gibi hissediyorum. Üstelik çok ama çok iticisin. Senin o lekesiz cildini her gördüğümde irkiliyorum ve Tanrım, bu çocuk biraz sivilce ve çarpık dişlerle çok daha çekici olabilirdi diye düşünüyorum. Evet, sen berbatsın Silas.

Sana âşık değilim.

Hem de hiç.

Asla asla.

Charlie.

Mektubun son kısmına gözlerimi diktim ve şu sözcükleri birkaç kez daha okudum.

Sana âşık değilim.

Hem de hiç.

Asla asla.

Charlie.

Bir tarih görmeyi umarak mektubun arkasını çevirdim. Ne zaman yazıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Eğer bu kız bana böyle mektuplar yazdıysa o zaman ilişkimizin şimdiki durumu hakkındaki notlarımda okuduğum her şey nasıl doğru olabilirdi? Açık bir şekilde ona âşıktım. Ya da en azından âşıkmişim.

Ne olmuştu bize?

Ne olmuştu *ona*?

Mektubu katlayıp bulduğum yere geri koydum. Kâğıtta listelenen adresler arasında ilk gideceğim yer Charlie'nin eviydi. Onu orada bulamasam da belki annesinden daha fazla bilgi alabilir ya da daha önce gözden kaçırdığımız bir şeyler bulabilirdim.

Evin önündeki garaj yoluna girdiğimde garaj kapısı kapalıydı. Evde birinin olup olmadığını bilemiyordum. Yerler pisti. Kaldırımın yanında birisinin çöp tenekesi devrilmiş duruyordu, içindeki çöpler caddeye dökülmüştü. Bir kedi poşetlerden birini eşeliyordu. Arabadan indiğimde kedi caddenin aşağısına doğru hızla kaçtı. Evin ön kapısına doğru ilerlerken etrafa baktım. Kimse yoktu, komşunun pencerelerinin ve kapılarının hepsi sımsıkı kapalıydı. Birkaç kez kapıya vurdum ama kimse cevap vermedi.

Tokmağı çevirmeden önce son bir kez daha etrafıma baktım. *Açık*. Kapıyı sessizce ittim.

Birbirimize yazdığımız mektuplarda birkaç kez Charlie'nin tavan arasından bahsetmiştik, o yüzden arama yapacağım ilk yer orası olacaktı. *Charlie'nin tavan arası*. Kızla tanışmadan önce tavan arasıyla tanışacaktım. Kapılardan biri koridora açılıyordu. İçeri girdim ve yatak odasını boş buldum. İki yatak vardı, Charlie ve kız kardeşi burada uyuyor olmalıydılar.

Dolaba doğru yürüdüm ve yukarı baktım, tavan arasının girişini buldum. Kıyafetleri bir kenara ittim ve burnuma bir koku doldu. Ona mı aitti? Çiçek kokusu. Tanıdık gelmişti ama bu delilik değil miydi? Eğer onu hatırlayamıyorsam muhtemelen kokusunu da hatırlayamazdım. Dolap raflarını merdiven olarak kullanıp yukarı çıktım.

Tavan arasında ışık yalnızca odanın diğer ucundaki pencereden geliyordu. Nereye gittiğimi göreceğim kadar aydınlıktı

fakat yine de çok değildi, bu yüzden telefonumu çıkardım ve el feneri uygulamasını açtım.

Durdum ve telefonumda açtığım uygulamaya bakakaldım. *Onun orada olduğunu nereden biliyordum?* Keşke neden bazı şeyleri hatırlayıp bazılarını hatırlayamadığımızla ilgili ortada bir mantık veya gerekçe olsaydı. Hatıralarım arasında ortak bir bağ kurmaya çalışıyordum ama bu tamamen boşunaydı.

Tavan dik durmam için çok alçak olduğundan eğilmek zorunda kaldım. Tavan arasında odanın diğer tarafında bulunan derme çatma bir oturma alanına doğru ilerledim. Orada yastıklarla çevrili bir battaniye yığını vardı.

O gerçekten burada mı uyuyor?

Birinin bu izole ortamda isteyerek zaman geçirdiğini hayal etmeye çalışmak bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Yalnızlığı seven biri olmalıydı.

Başımı çatı girişlerine vurmamak için daha fazla eğmem gerekiyordu. Onun kendi için düzenlediği bu alana ulaştığımda etrafa baktım. Yastıkların yanında kitap yığınları vardı. Masa olarak kullanıldığı kitaplardan bazıları, fotoğraf çerçeveleriyle kaplıydı.

Onlarca kitap. Acaba hepsini okumuş muydu yoksa onlara sadece rahatı için mi ihtiyaç duyuyordu? Belki onları gerçek hayattan bir kaçış olarak kullanıyordu. Buranın görünüşünden dolayı onu ayıplamazdım.

Eğilip bir tanesini aldım. Koyu bir kapağı vardı ve bir evle bir kız sanki birbirinin içine geçmiş, tek parça olmuş gibiydi. Ürperticiydi. Burada yalnız başıma oturduğumu ve karanlıkta böyle kitaplar okuduğumu hayal bile edemiyordum.

Kitabı bulduğum yere bıraktım ve duvara dayanmış bir sandık dikkatimi çekti. Ağır ve eski gözüküyordu, belki de ailesinde nesilden nesile geçen bir şeydi. Ona doğru yürüdüm ve kapağı açtım. İçinde birtakım kitaplar vardı ve hepsinin de kapakları boştu. En üsttekini alıp kapağını açtım.

7 Ocak - 15 Temmuz 2011

Sayfaları çevirdim ve bunun bir günlük olduğunu anladım. Bunun altındaki kutuda en az beş tane daha vardı.

Yazmayı seviyor olmalıydı. Yastıkları ve battaniyeleri kaldırarak etrafa baktım, günlükleri koymak için bir şeyler aradım. Eğer bu kızı bulmak istiyorsam nerelere takıldığını bilmeliydim. Gidebileceği yerler, tanıyabileceği insanlar. Bu bilgilere ulaşmak için en iyi yol günlüklerdi.

Yerde boş ve yıpranmış bir sırt çantası buldum, onu alıp bütün günlükleri içine doldurdum. Her şeyi kenara itmeye, kitapları sallayarak etrafta bana yardımcı olabilecek bir şeyler aramaya başladım. Çeşitli yerlerde birkaç mektup, birkaç fotoğraf yığını, gelişigüzel yazılmış yapışkan notlar buldum. Sırt çantasına sığdırabildiğim her şeyi aldım ve tavan arasına açılan kapağa doğru yöneldim. Kendi evimdeki yatak odasında da bir şeyler olduğunu biliyordum, bu yüzden buradan sonra oraya gidecek ve olabildiğince hızlı bir şekilde araştırma yapacaktım.

Kapağa ulaştığımda önce sırt çantasını delikten aşağı bıraktım. Gürültülü bir şekilde yere düştü ve daha sessiz olmam gerektiğini bildiğim için irkildim. Basamakları teker teker inerken Charlie'nin her gece bu derme çatma merdivenlerde bir aşağı bir yukarı inip çıktığını hayal etmeye çalıştım. Bu tavan arasına kaçmayı bir seçenek olarak gördüğüne göre hayli kötü bir hayatı olmalıydı. Aşağı indiğimde sırt çantasını aldım ve ayağa kalktım. Onu omzuma geçirip kapıya doğru yöneldim.

Donakaldım.

Ne yapacağımdan emin değildim. Çünkü az önce arabamın camına tıklayan polis memuru şu anda karşımda durmuş bana bakıyordu.

Kız arkadaşımın evinde olmam yasadışı mı?

Kapı ağzında duran polisin arkasında bir kadın vardı. Gözleri öfkeyle doluydu ve sanki uykudan yeni kalkmış gibi rimeli

akmıştı. Saçları dağınıktı ve birkaç adım uzağında olmama rağmen alkol kokusu odanın diğer ucuna kadar geliyordu.

“Sana yukarıda olduğunu söylemiştim!” diye bağırdı beni göstererek. “Onu daha bu sabah evimden uzak durması konusunda uyardım ve yine geri geldi!”

Bu sabah?

Harika. Keşke mektupta kendimi bu konuda bilgilendirmiş olsaydım.

“Silas,” dedi polis memuru. “Benimle dışarı gelmeye ne dersin?”

Kafamı salladım ve onlara doğru temkinli bir şekilde ilerledim. Yanlış bir şey yapmışım gibi gözükmüyordu çünkü sadece benimle konuşmak istemişti. Eğer yanlış bir şey yapmış olsaydım bana ânında haklarımı okuyor olurdu.

Kadın koridordan oturma odasına doğru yürürken, “Burada olmaması gerektiğini biliyor, Grant!” diye bağırdı. “Bunu biliyor ve hâlâ gelmeye devam ediyor! Sadece beni çileden çıkarmaya çalışıyor!”

Bu kadın benden nefret ediyordu. Hem de çok. Sebebinin bilmemek, ona her ne halt ettiysem bunun için özür dilememi zorlaştırıyordu.

“Laura,” dedi polis memuru. “Dışarıda Silas’la konuşacağım fakat sakın olmalı ve kenara çekilmelisin ki bunu yapabileyim.”

Laura kenara çekildi ve yanından geçerken ters ters bana baktı. “Yaptığın her şey yanına kâr kalıyor, tıpkı baban gibi,” dedi. Gözlerimi ondan kaçırdım, böylece yüzümdeki kafa karışıklığı ifadesini göremeyecekti. Omzumdaki çantayı sımsıkı tutup dışarı çıkan Polis Memuru Grant’i takip ettim.

Neyse ki yağmur kesilmişti. Arabamın yanında durana dek yürümeye devam ettik. Polis memuru yüzünü bana çevirdi ve onun bana yöneltmek üzere olduğu sorulara cevap verip vere-

meyeceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama çok spesifik şeyler olmayacaklarını umuyordum.

“Neden okulda değilsin, Silas?”

Dudak büktüm ve bunun cevabını düşündüm. “Eee... şey...” Arkasından geçen bir arabaya baktım. “Charlie’yi arıyorum.”

Bunu söylemeli miydim bilmiyordum. Şundan emindim, eğer onun kaybolduğunu polislerin bilmemesi gerekseydi buna mektupta bir açıklık getirirdim. Ancak mektup sadece onu bulmak için elimden geleni yapmam gerektiğinden bahsediyordu ve atacağım ilk adım onun kaybolduğunu haber vermemmiş gibi görünüyordu.

“Onu arıyorum demekle neyi kastediyorsun? O neden okulda değil?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Aramadı, kız kardeşi de ondan haber alamamış ve bugün okulda da görünmedi.” Elimi arkama, evin olduğu yöne doğru çevirdim ve “Kendi annesi açıkça görüldüğü üzere onun kaybolduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş ve işte bu yüzden ben de onu kendi kendime bulmaya çalışmalıyım diye düşündüm,” dedim.

İlgili olmaktan ziyade meraklı bir tavırla başını eğdi. “Onu son gören kişi kim? Ve ne zaman?”

Rahatsız bir şekilde ayaklarımı hareket ettirirken yutkundum ve dün geceyle ilgili mektupta yazanları hatırlamaya çalıştım. “Ben. Dün gece. Tartıştık ve onu eve bırakma teklifimi reddetti.” Polis Memuru Grant arkamdan bize doğru gelmekte olan birini işaret etti. Arkamı döndüm, Charlie’nin annesi açık kapı eşliğinde duruyordu. Eşiği geçip avluya doğru yürüdü.

“Laura, kızının nerede olduğunu biliyor musun?”

Kadın gözlerini devirdi. “Olması gerektiği gibi okulda.”

“Değil,” diye müdahale ettim.

Memur Grant gözlerini Laura’dan ayırmıyordu. “Charlie dün akşam eve geldi mi?”

Laura önce bana baktı, ardından memura döndü ve “Elbette geldi,” dedi. Sanki söylediğinden emin değilmiş gibi sesi cümlelerin sonuna doğru alçaldı.

“Yalan söylüyor,” diye patladım.

Polis Memuru Grant beni susturmak için elini havaya kaldırdı ve sorularını Laura’ya yöneltmeye devam etti. “Ne yapıyordun evde?”

Laura’nın yüzüne çöken şaşkınlık ifadesini görebiliyordum. Omuz silkti. “Bu hafta okulu kırdığı için onu azarlamıştım. O yüzden de sanırım yukarıda tavan arasındaydı.”

Gözlerimi devirdim. “Evde bile değildi,” dedim sesimi yükselterek. “Bu kadın çok açık bir şekilde kendi öz kızının evde olup olmadığını bile bilemeyecek kadar çok sarhoş!”

Aramızdaki mesafeyi aşır yumruklarını kollarıma ve göğsüme doğru savurmaya başladı. “Defol git evimden seni piç kurusu!” diye çığlık attı.

Polis onu kollarından yakaladı ve gözleriyle arabamı işaret ederek, “Sana son kez söylüyorum, Nash. Okula geri dön,” dedi.

Laura debeleniyor ve kurtulmaya çalışıyordu fakat onu sıkıca tutan adama etki edemiyordu. Bu, polis memuruna o kadar normal geliyordu ki Laura daha önce de benim yüzümden polisi aradı mı acaba diye düşünmeden edemedim.

“Ama... peki ya Charlie?” Kimsenin neden onun hakkında endişelenmediği konusu kafamı karıştırmıştı. Özellikle de kendi annesinin.

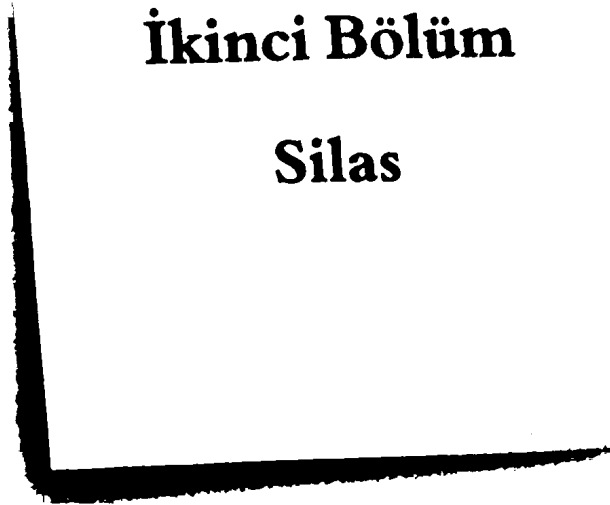
“Annesinin de söylediği gibi belki de okuldadır,” dedi Grant. “Ne olursa olsun akşamki maça gelecektir. Onunla orada konuşuruz.”

Başımla onayladım ama çok iyi bildiğim bir şey vardı ki o da okula geri dönmeyecek olduğumdu. Charlie’nin sırlarıyla dolu çantamı aldım ve daha fazla şey bulmak üzere doğruca eve gittim.

İkinci Bölüm

Silas

Evin kapısına doğru yürüdüğümde ilk yaptığım şey, duraklamak oldu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, duvardaki fotoğraflar bile. Her şeyin aklımda yer etmesi için birkaç saniye bekledim. Evi arayabilir ya da fotoğraflara göz atabilirdim ancak muhtemelen bunu daha önce zaten yapmıştım. Bir dönüm noktasındaydım ve eğer Charlie'ye ne olduğunu –bize ne olduğunu– ortaya çıkarmak istiyorsam daha önce yapmakla zaman harcamadığımız şeylere odaklanmalıydım.

Yatak odamı buldum ve doğruca dolaba doğru yürüdüm; topladığımız diğer tüm eşyaların olduğu rafa. Her şeyi yatağımın üzerine boşalttım, spor çantasının içindekileri de. Her şeyi eleyerek nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Çok eşya vardı. Elime bir kalem aldım, böylece bu durum yine her şeyi unutmamla sonuçlanırsa faydalanabileyim diye bulduğum her şeyi not edebilecektim.

Charlie'yle son zamanlarda nasıl bir ilişkim olduğu hakkında bir sürü şey biliyordum ama bu bir işe yaramıyordu. Nasıl bir araya geldiğimiz ya da ailelerimizin nasıl parçalandığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bunlardan herhangi birinin başımıza gelen şeye bir katkısı olup olmadığını da bilmiyordum ancak araştırmak için en iyi yerin başlangıç noktası olduğunu hissediyordum.

Charlie'ye hitaben yazılmış –kendi yazdığım– eski görünümülü notlardan birini elime aldım. Mektup dört yıldan daha eskiydi ve tavan arasından aldığım bir yığın mektuptan yalnızca biriydi. Belki benim bakış açımla bir şey okumak ne tür bir insan olduğumu anlamama yardımcı olacaktı, her ne kadar bu mektup dört yıldan eski olsa da.

Yatağa oturdum ve kafamı karyola başlığına dayayıp okumaya başladım.

Charlie,

Birbirimiz olmadan geçirdiğimiz herhangi bir tatil hatırlayabiliyor musun? Bugün bunu düşündüm. Böyle bir şeyin nasıl hiçbir zaman çekirdek ailem ve benim aramda olmadığını. İkimiz için de ailelerimiz daima Landon, Janette, sen ve ben olduk.

Büyük bir aile.

Ayrı geçirdiğimiz herhangi bir bayram var mı pek emin değilim. Noel, Paskalya, Şükran Günü. Bunların hepsini daima birlikte geçirdik, ya sizin evde ya da bizimkinde. Belki de bu yüzden hiçbir zaman yalnızca tek bir erkek kardeşim varmış gibi hissetmedim. Her zaman bir erkek, iki de kız kardeşim var gibi hissettim. Bu şekilde hissetmediğimi hayal dahi edemiyorum, sen ailemin bir parçasısın.

Ama korkarım ben bunu mahvettim. Ve sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum çünkü dün gece seni öptüğüm için özür dilemek istemiyorum. Pişman olmam gerektiğini biliyorum ve yine biliyorum ki arkadaşlığımızı resmen mahvetmiş olduğum gerçeğini

ıclafı etmek için elimden geleni yapmalıyım ama pişman değilim.
Bu hatayı uzun zamandır yapmak istiyordum.

Sana olan hislerimin değişip değişmediğini anlamaya çalıştım
ancak bu gece değişmediklerini fark ettim. Sana en yakın ar-
kadaşım olarak beslediğim hislerim hiç değişmedi sadece evrim
geçirdi.

Evet, seni seviyorum ama artık sana âşığım da. Ve seni yalnızca en
yakın arkadaşım olarak görmek yerine şimdi artık öpmeyi arzula-
dığım en yakın arkadaşım olarak görüyorum.

Evet, seni bir erkek kardeşin kız kardeşini sevdiği gibi seviyordum
ama şimdi bir erkeğin bir kızı sevebileceği şekilde seviyorum.

Bu öpücüğe rağmen sana aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğine
dair söz veriyorum. Daha fazlası olacak sadece. Çok daha iyisi.

Dün gece bu yatakta yanımda yatarken, kahkahalar atarak bana
bakarken kendime engel olamadım. Birçok kez nefesimi kesmiş
ya da kalbim karnımın içinde sıkışıp kalmış gibi hissettirmiştin
bana. Fakat dün gece on dört yaşındaki bir oğlanın üstesinden
gelebileceğinden çok daha fazlası oldu. İşte bu yüzden yüzünü
ellerimin arasına aldım ve seni öptüm; tıpkı bir yıldan fazla za-
mandır hayalini kurduğum gibi.

Son zamanlarda senin yanındayken seninle konuşamayacak
kadar sarhoş hissediyordum kendimi. Daha önce hiç alkol kul-
lanmamıştım ama eminim ki sarhoş olmak da seni öpmek gibi
bir histir. Hâl böyleyken, daha şimdiden ayılmaktan korkmaya
başladım bile çünkü seni öpmenin bağımlısı olduğumu anladım.
Dün gece beni itip odamdan çıktığın andan beri senden haber
alamadım, dolayısıyla da öpüşmemiz konusunda benim gibi
düşünmediğinden endişelenmeye başladım. Telefonuma cevap
vermedin. Mesajlarıma geri dönmedin. Bu yüzden benim hak-
kımda gerçekten ne hissettiğini hatırlaman gerektiğinde okuman
için sana bu mektubu yazıyorum. Çünkü belli ki sen unutmaya
çalışıyorsun.

Lütfen unutma Charlie.

İçindeki inatçı keçinin seni bu öpücüğün bir hata olduğuna inandırmak için konuşmasına asla izin verme.

Dudaklarım nihayet seninkilerle buluştuğunda bunun sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutma.

Seni tekrar böyle öpmem için bana ihtiyaç duymaktan asla vazgeçme.

Beni kendine nasıl çektiğini, kalbimin göğsünün içinde attığını hissetmeyi nasıl istediğini asla unutma.

Gelecekte kahkahalarından biri yine senin bir parçan olmam için bende bir arzu uyandırdığında seni öpmeme asla engel olma.

En sonunda dün gece sana sarıldığım gibi sana yeniden sarılmak istediğimde bana asla engel olma.

Benim, senin ilk gerçek öpücüğün olduğumu asla unutma. Ve senin de benim sonuncum olduğunu.

Ve tüm bu olanlar arasında beni sevmekten asla vazgeçme.

Asla vazgeçme Charlie.

Asla unutma.

Silas

Mektuba ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Bana kendimi nasıl hissettirdiği konusunda kafam iyice karışacak kadar uzun süreydi. Bu kızı hiç tanımıyor olsam da bir şekilde bu mektubun her kelimesine inanmıştım. Hatta belki biraz hissetmiştim bile. Nabzım hızlanmaya başlamıştı çünkü geçen bir saat içinde onu bulmak için bildiğim her şeyi yapmıştım ve artık onun iyi olduğunu bilme ihtiyacım kaçınılmaz bir hâl almıştı.

Onun için endişeleniyordum.

Onu bulmam gerekiyor.

Daha fazla ipucu bulmak için elime başka bir mektup daha almıştım ki telefonum çaldı. Telefonu alıp arayanın kim olduğuna bakmadan açtım. Beni arayacak olan kişilerin hiçbirini ta-

nınmadığım için arayanın kim olduğunu görmemin bir anlamı yoktu.

“Alo?”

“Bu akşam ki maçın futbol kariyerinin en önemli maçlarından biri olduğunun farkındasın, değil mi? Ne halt yemeye okulda değilsin?”

Ses gür ve öfke doluydu.

Babam olmalı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve bakışlarımı telefona çevirdim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Silas’ın normalde babasına nasıl tepki vereceğini bilebilmem için bu mektuplardan daha fazla okumam gerekiyordu. Benim hakkımda her şeyi bilen bu insanlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

“Alo?” diye tekrar ettim.

“Silas, ne olduğunu bilmiyorum...”

“Seni duyamıyorum,” dedim daha yüksek bir sesle. “Alo?”

Tekrar konuşmaya başlamadan önce aramayı sonlandırıp telefonu yatağın üzerine bıraktım. Sırt çantasına sığacak bütün mektupları ve günlükleri aldım. Çıkmak için acele ediyordum çünkü orada olmamalıydım. Henüz iletişim kurmaya hazır olmadığım birisi ortaya çıkabilirdi.

O birisi babam olabilirdi.

Üçüncü Bölüm

Charlie

Neredeyim ben?

Bu ilk sorumdu. Ve sonrasında şu soru geliyordu:

Ben kimim?

Kafamı sağa sola salladım çünkü bu basit hareket beynimi tekrar çalışma düzenine sokabilirdi. İnsanlar normalde uyanırlar ve kim olduklarını bilirler... *değil mi?* Kalbim ağrıyor ve çok hızlı çarpıyordu. Yerimden kalkıp doğrulmaya korkuyordum, bunu yaptığımda görecektik olduklarımdan korkuyordum.

Kafam karışmıştı... şaşkına dönmüştüm, böylece ağlamaya başladım. *Kim olduğumu bilmezken normalde ağlayan bir tip olmadığımı bilmek çok tuhaf, değil mi?* Gözyaşlarımı sert bir şekilde silerken ağladığım için kendime çok kızgındım ve yattığım yerden doğrulurken kafamı yatağın metal başlığına vurdum. Yerimden zıpladım ve kafamı ovuşturmaya başladım.

Yalnızdım. Bu iyiydi.

Kim olduğum veya nerede olduğum konusunda hiçbir fik-

rim olmadığını birine nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Bir yataktaydım. Bir odada. Buranın nasıl bir oda olduğunu anlatmak zordu. Çünkü çok karanlıktı. Penceresi yoktu.

Tavandaki ampul zoraki bir şekilde Mors alfabesinde titreşiyordu. Küçük odayı yeterince aydınlatacak kadar güçlü bir ışık değildi ancak yerlerin parlak beyaz fayanstan yapıldığını ve duvara monte edilmiş küçük bir televizyon dışında duvarların çıplak ve beyaza boyalı olduğunu söyleyebilirdim.

Bir kapı vardı. Ona doğru gitmek için ayağa kalktım fakat adımlarımdan birini diğerinin önüne attığımda midemde çok güçlü bir ağrı hissettim. *Kilitlenecek, kilitlenecek...*

Kilitlendi.

Paniklemiştim ama nefes al diyerek kendimi sakinleştirdim. Sırtımı kapıya yaslayıp vücuduma baktım; titriyordum. Hastane elbisesi ve çorapları giyiyordum. Kıllı olup olmadıklarını kontrol etmek için ellerimi bacaklarımdan üzerinde gezdirdim; çok değillerdi. Bu, onları yeni tıraş ettiğim anlamına geliyordu. Siyah saçlarım vardı. İncelemek için bir parçasını yüzümün önüne doğru çektim. Adımı bile bilmiyordum. Bu delilikti. Ya da belki de ben deliydim. *Evet. Aman Tanrım.* Bir akıl hastanesindeydim. Mantıklı olan tek şey buydu. Arkamı döndüm ve kapıya vurdum.

“Merhaba?”

Kulağımı kapıya yasladım ve sesleri dinledim. Bir şeyin yumuşak uğultusunu duyabiliyordum. Jeneratör? Klima? Bu tip bir makineydi. Ürperdim.

Yatağa koştum ve köşeye kıvrıldım, bu sayede kapıyı da görebiliyordum. Dizlerimi göğsüme doğru çektim, zor nefes alıyordum. Korkuyordum ama beklemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Dördüncü Bölüm

Silas

Koridordaki öğrenci yığınınına doğru ilerlerken sırt çantamın askısı omzuma batıyordu. Ne yaptığımı –nereye gittiğimi– biliyormuş gibi gözükmeye çalışıyordum ama hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey bunun okula ilk adım atışım olduğuydu. Bu insanların yüzlerini ilk defa görüyordum. Bana gülümsüyorlar ve başlarıyla selam veriyorlardı. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Dolaplardaki numaralara baktım ve benimkini bulana kadar koridorda gezindim. Yazdıklarına bakılacak olursa daha bu sabah buradaydım ve saatler önce dolabımı karıştırıyordum. Belli ki hiçbir şey bulamamıştım ve o yüzden şimdi de hiçbir şey bulamayacağımdan emindim.

Sonunda dolabımı bulduğumda, yitirdiğimi sandığımı bir umutla doldum. Sanırım bir parçam Charlie'nin orada bir yerde durup beni içine çektiği bu dâhiyane şakaya gülüyor

olmasını umuyordu. Bu karmaşanın sona ermesini ümit ediyordum.

O kadar şanslı olmadığım çok açık.

İlk olarak Charlie'nin dolabının şifresini girdim ve daha önce gözden kaçırdığımız bir şeyler bulabilmek üzere dolabı açtım. Onun dolabını araştırırken birilerinin arkamdan bana yaklaştığını hissettim. Arkamı dönmek ve tanımadığım bir yüzle etkileşime geçmek zorunda kalmak istemiyordum, bu yüzden uzaklaşıp gitmelerini umarak orada durduklarını fark etmemiş gibi davrandım.

“Ne arıyorsun?”

Bu bir kız sesiydi. Charlie'nin sesinin neye benzediğini bilmediğimden onun olmasını umarak arkamı döndüm. Bunun yerine karşımda bana Charlie'ymiş gibi bakmayan birini buldum. Görünüşünden bunun Annika olduğunu tahmin ettim. Charlie'nin yazdığı notlardaki arkadaşlarımızla ilgili verdiği tarrife uyuyordu.

Büyük gözler, kıvrık saçlar, sıkılmış gibi bakan bir kız.

“Sadece bir şeye bakıyorum,” diye homurdandım Charlie'nin dolabına sırtımı dönerken. Herhangi bir ipucu bulamamıştım, bu yüzden dolabı kapattım ve kendi dolabıma dönüp şifresini girmeye başladım.

“Amy, bu sabah Charlie'yi almaya gittiğinde onun evde olmadığını söyledi. Janette bile onun nerede olduğunu bilmiyor-muş,” dedi Annika. “Nerede o?”

Omuz silktim ve şifremi elimde tuttuğum bir kâğıttan okuduğumu çaktırmamaya çalışarak açmak için dolabın kapağını kendime doğru çektim. “Bilmiyorum, hâlâ bir haber yok ondan.”

Annika dolabımı aramamı bitirene kadar sessizce arkamda durdu. Telefonum cebimde çalmaya başladı. Babam tekrar arıyordu.

“Silas!” diye bağırdı biri yanından geçerken. Kendimin daha genç ve daha az... *yoğun* bir yansımasını görmek üzere sese doğru baktım. *Landon*. “Babam onu aramanı istiyor,” diye bağırdı ters yöne doğru geri geri giderken.

Telefonumu elime aldım ve ekranı bağırarak giden kişiye doğru tuttum, böylece bunun zaten farkında olduğumu öğrenmiş oldu. Kahkahayla başını salladı ve koridorda gözden kayboldu. Ona geri dönmesini söylemek istiyordum. Sormak istediğim bir sürü sorum vardı ama tüm bunların kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyordum.

Aramayı reddetmek için bir tuşa basıp telefonu cebime geri koydum. Annika ise hâlâ orada duruyordu ve onu başımdan nasıl savacağımı bilmiyordum. Eski Silas’ın kararlılıkla ilgili bir sorunu var gibi görünüyordu ve Annika’nın bu durumu bilenlerden olmamasını umuyordum.

Eski benin şimdiki ben için işleri zorlaştırdığı kesindi.

Tam son dersime girmem gerektiğini söyleyecektim ki Annika’nın omzunun üstünden bir kızın bana baktığını fark ettim. Gözlerimiz kilitlendi ama o hızlıca bakışlarını başka yöne çevirdi. Birden onun Charlie’nin notlarımızda Karides olarak bahsettiği kız olması gerektiğini anladım. Çünkü o gerçekten de bir karidese benziyordu: pembemsi bir cilt, açık renk bir saç ve koyu boncuk gibi gözler.

“Hey!” diye bağırdım.

Diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Annika’yı geçip aceleyle kızın ardından gittim. Tekrar, “Hey!” diye bağırdım ama o hızını artırdı ve daha da içine kapanarak asla arkasını dönmedi. Onun adını öğrenmem gerekiyordu. Adıyla seslenirsem muhtemelen duracaktı ama ona “Hey, Karides!” diye seslenmemin yararına olmayacağını da biliyordum.

Bu ne biçim bir takma addı ki. Gençler çok acımasız olabiliyorlardı. Onlardan biri olduğum için utanıyordum.

O tam sınıf kapılarından birinin tokmağını tutacaktı ki sırtım kapıya dönük bir şekilde önüne geçtim. Hızla geri çekildi, dikkatlice ona baktığımı görünce şaşırdı. Kitaplarını göğsüne bastırdı ve etrafına baktı ancak koridorun sonuna gelmiştik ve etrafımızda hiç öğrenci yoktu.

“Ne... ne istiyorsun?” dedi, sesi perişan bir fısıltı hâlinde çıkmıştı.

“Charlie’yi gördün mü?” Bu soru onu, onunla konuştuğum gerçeğinden çok daha fazla şaşırtmışa benziyordu. Hemen bir adım daha geri çekilerek benden uzaklaştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu bu defa. “O beni aramıyor, değil mi?” Sesi korku doluydu. *Neden Charlie’den korkuyor ki?*

“Dinle,” dedim kimsenin bizi duymadığına emin olmak için koridora göz atarak. Sonra tekrar ona baktım ve nefesini tuttuğunu fark ettim. “Bir iyiliğe ihtiyacım var ama burada konuşmak istemiyorum. Okuldan sonra benimle buluşabilir misin?”

Yüzünde yine o şaşırmış ifade vardı. Hemen başını sağa sola salladı. Charlie ya da benimle bir şey yapma konusundaki isteksizliği ilgimi çekmişti. Ya bir şey biliyor ve bunu saklıyordu ya da bir şey biliyor ve bunun bana yardımcı olabileceğinden haberi bile yoktu.

“Sadece birkaç dakikalığına?” diye sordum. Biri bizden tarafa doğru yürümeye başladığında o tekrar başını sağa sola salladı. Sohbeti kısa kesip onun bir daha hayır demesine fırsat vermedim. “Dersten sonra benimle dolabımın orada buluş. Sana birkaç sorum var,” dedim.

Dönüp arkama bakmadım. Koridorun ortasına doğru ilerledim ama aslında nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen spor salonuna gitmeli ve oradaki dolabımı bulmalıydım. Notlarımızda okuduklarıma göre soyunma odasında

bazı fotoğraflarla birlikte, henüz okumadığım bir mektup daha vardı.

Aceleyle köşeyi döndüm ve bir kıza çarpıp çantasını düşürmesine sebep oldum. Özür diledim ve etrafından dolanıp kordorda ilerlemeye devam ettim.

“Silas!” diye bağırdı kız.

Durdum.

Siktir. Kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve kız karşımda dikiliyordu, çantasının askısını omzuna doğru çekti. Başka bir şey söylemesini bekledim ama o sadece bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra avuçlarını havaya kaldırdı ve sinirli bir şekilde, “Pekâlâ!” dedi.

Karman çorman olmuş bir hâlde başımı önüme eğdim. Özür mü bekliyordu? “Pekâlâ... ne?”

Somurtarak kollarını göğsünde birleştirdi. “Ablamı buldun mu?”

Janette. Bu Charlie'nin kız kardeşi Janette. Siktir.

Kayıp bir insanı aramanın yeterince zor olduğunun farkındaydım ama kendinin, insanların ya da etrafındaki herhangi birinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yokken birini aramaya çalışmak imkânsızı kovalamak gibiydi.

“Henüz değil,” dedim ona. “Hâlâ arıyorum. Sen?”

Bana doğru bir adım daha attı ve çenesini sıkarak, “Onu bulmuş olsam sana *onu buldun mu* diye sormazdım öyle değil mi?” dedi.

Bir adım geri çekildim ve bu kızgın bakışlarla arama mesafe koydum.

Tamam. Demek ki Janette çok da sevimli bir insan değildi. Bunu, gelecekte referans olması için notlarıma yazmalıydım.

Çantasından bir telefon çıkarıp, “Polisi arıyorum,” dedi. “Onun için gerçekten endişeleniyorum.”

“Ben çoktan konuştum polisle.”

Gözlerini benimkilere çevirip, “Ne zaman? Ne söylediler?” dedi.

“Sizin evdeydim. Annen beni tavan arasında Charlie’yi ararken bulunca polis çağırdı. Polise onun dün gecedan beri kayıp olduğunu söyledim ama annen aşırı tepki gösterdiğimi söyledi, bu yüzden de polis beni ciddiye almadı.”

Janette inledi. “Anlaşıldı,” dedi. “Ben tekrar arıyorum. Telefonun daha iyi çekmesi için dışarı çıkmam gerekiyor. Ne dediklerini söylerim sana.” Dışarı çıkmak için etrafımdan dolandı.

Gidince ben de spor salonu olabileceğini düşündüğüm yöne doğru ilerledim.

“Silas,” diye seslendi arkamdan biri.

Şaka mı bu? Birine cevap vermek zorunda kalmadan şu koridorda beş adım atamayacak mıyım?

Yüzümü bana seslenen kişiye dönüp vaktimi boşa harcayan ve Avril Ashley tanımına tastamam uyan bir kadını karşımda buldum.

Bu kesinlikle şu an ihtiyacım olmayan bir şeydi. “Seni ofisimde görebilir miyim? Lütfen?” Enseme ovuşturup başımı salladım. “Yapamam Avril.”

Kafasından neler geçtiğini hiç belli etmiyordu. Bana mesafeli bir tavırla baktı ve dedi ki, “Ofisime. Şimdi.” Topuklarının üzerinde döndü ve koridorun sonuna doğru yol aldı.

Diğer yöne doğru koşmayı istedim ama dikkatleri üzerime çekmek benim için iyi olmayacaktı. İdarenin kapısına ulaşana kadar isteksizce onu takip ettim ve ardından sekreterini geçip ofisine girdim. O kapıyı kapatırken kenara çekildim ama oturmadım. Dikkatle izliyordum ama o hâlâ bana bakmıyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, kollarını kendine doladı. Ortamdaki sessizlik en iyimser tabirle garipti.

“Cuma akşamı ne olduğunu açıklamak ister misin?” diye sordu.

Neden bahsettiğini anlayabilmek için hemen bebek hafızamı yoklamaya başladım.

Cuma, cuma, cuma.

Önümde notlarım olmadan boşluğa düşüyordum. Son iki saat içinde okuduklarımın her ayrıntısını hatırlamam da mümkün değildi.

Cevap veremediğimde yumuşak bir kahkaha attı. “Sen inanılmazsın,” dedi, artık yüzüme bakıyordu. Gözleri kızarmış ama henüz kuruydu. “Babamı ne diye yumrukladın?”

Oh. Akşam yemeği. Restoranın sahibiyle, yani Brian’ın babasıyla olan kavgı.

Bekle.

Daha bir dik durdum çünkü ensemden aşağı doğru bir ürperti sarmıştı beni. Avril Ashley, Brian Finley’nin *kız kardeşi* miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Biz, Charlie ve ben, neden onlara bulaşmıştık ki?

“Bunun onunla bir ilgisi var mıydı?” diye sordu.

Bu kadarı fazla gelmişti. Ellerimi yine enseme götürdüm ve gerginliğimi alması için ovdum. Görünen o ki şu an bunu tartışmak için havamda olup olmamamı umursamıyordu. Bana doğru birkaç adım attı ve gelip parmağıyla göğsümü dürttü.

“Babam ona iş teklif etmişti, biliyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum, Silas.” Arkasını döndü ve pencereye geri yürüdü ama sonra yılmış bir ifadeyle ellerini kaldırdı ve bana döndü. “İlk olarak üç hafta önce buraya geldin ve Charlie’nin Brian’la olan ilişkisi yüzünden hayatın mahvolmuş gibi davrandın. Senin için üzülmemi sağladın. Brian’ın kardeşi olduğum için bana kendimi suçlu hissettirdin. Sonra seni öpmem için bunu kullandın, sonunda kafese girdim ama şimdi de her geçen gün yeni bir şeyle karşıma çıkıyorsun. Bir de babamın restoranına gidip ona saldırıyorsun ve devamında da benimle aranda olanlara bir son veriyorsun.” Bir adım geri çekildi ve elini alına

koydu. “Başımı ne kadar belaya sokabileceğinin farkında mısın, Silas?” İleri geri yürümeye başladı. “Senden hoşlanmıştım. Senin için işimi riske attım. Kahretsin, senin için öz kardeşimle ilişkiyi bile riske attım.” Dik dik tavana bakarak ellerini kalçasına koydu ve “Ben bir geri zekâlıyım,” dedi. “Evliyim ben. Kariyeri olan evli bir kadını ve burada kalkmış öğrencinin biriyle sırf çekici olduğu için amaçsızca takılıyorum, üstelik birinin beni kullandığını anlayamayacak kadar da aptalım.”

Bilgi bombardımanı. Az önce söylediklerine cevap bile veremedim.

“Bu konuda birine bir şey söyleyecek olursan babamın sana dava açacağından emin olabilirsin,” dedi tehditkâr bir bakışla.

Bu yorumun üzerine dilim çözüldü. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim, Avril. Bunu biliyorsun.”

Bunu biliyor *muydu*? Eski ben çok da güvenilir değil gibiydi.

Cevabım onu tatmin edene dek birkaç saniye gözlerini gözlerimden ayırmadı ve sonra, “Git. Öğretim yılının geri kalanında bir danışmana ihtiyacın olursa ikimize de bir iyilik yap ve okul değiştir,” dedi.

Elimi kapı tokmağına koyup başka bir şey söylemesi için bekledim. Söylemeyince eski Silas’ın hatasını telafi etmeye çalışarak, “Ne olursa olsun... yine de üzgünüm,” dedim.

Dudaklarını ince bir çizgi hâline gelecek şekilde sıkı ve arkasını dönüp öfkeyle masasına yürüdü. “Defol git ofisimden, Silas!” dedi.

Memnuniyetle.

Beşinci Bölüm

Charlie

İçim geçmiş olmalıydı. Yumuşak bir *bip* sesi duydum, sonra da metal üzerinde kayan metalin sesini. Aniden gözlerimi açtım ve içgüdüsel olarak kendimi iyice duvara doğru çektim. Uyuduğuma inanamıyordum. Onlar beni uyuşturmuş olmalıydılar.

Onlar. Onların kim olduğunu bulmak üzereydim.

Kapı açıldı ve nefes alıp verişlerim hızlanırken duvara daha da sokuldum. Bir ayak, düz beyaz tenis ayakkabıları ve sonra... bir kadının güler yüzü. Arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bir şarkı mırıldanarak içeri girdi. Bir nebze rahatladım. Hemşireye benziyordu, soluk sarı bir önlük giyyordu. Saçları koyuydu, düşük bir atkuyruğuyla toplamıştı onları. Yaşça büyüktü, belki kırklarındaydı. Bir an kaç yaşında olduğumu merak ettim. Sanki cildime dokunarak yaşımı tahmin edebilirmişim gibi ellerimi yüzümde gezdirdim.

“Merhaba,” dedi neşeyle. Henüz bana bakmamıştı. Yemek tepsiyle meşguldü. Kollarımı dizlerime doladım. Yatağın yanındaki küçük bir masanın üstüne tepsiyi bırakıp ilk kez bana baktı.

“Öğle yemeğini getirdim. Aç mısın?”

Öğle yemeği? Kahvaltıya ne olduğunu merak ettim. Hâlâ cevap vermediğimi görünce beni ayartmak istercesine bir gülümsemeyle tabaklardan birinin kapağını açtı.

“Bugün spagetti var,” dedi. “Sen spagettiye seversin.”

Bugün? Acaba kaç gündür buradaydım. Ona sormak istiyordum ama korkudan dilim tutulmuştu.

“Kafan karıştı. Tamam. Burada güvendesin,” dedi.

Komik, kendimi güvende hissetmiyordum.

Bana kâğıt bir bardak uzattı. Ona baktım.

“İlaçlarını almalısın,” dedi bardağı sallayarak. İçinde birden fazla ilacın tıkırdadığını duyabiliyordum. Uyuşturuluyordum.

“Ne için bunlar?” Sesimin tınısından ürkmüştüm, rahatsız ediciydi. Ya bir süredir kullanmıyordum ya da çok çılgılık atmıştım.

Kadın yine gülümsedi. “Her zamanki gibi, aptal.” Kaşlarını çatı ve aniden ciddileşti. “İlaçlarını almadığında neler olduğunu biliyoruz, Sammy. Yine aynı şeyleri yaşamak istemezsin, değil mi?”

Sammy.

Ağlamak istiyordum çünkü artık bir adım vardı. Bardağa uzandım. Onun ne demek istediğini bilmiyordum ama yine aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. O şeyler muhtemelen benim burada bulunma sebebimdi.

“Neredeyim ben?” diye sordum. Bardakta üç tane ilaç vardı: biri beyaz, biri mavi, biri de kahverengi.

Bana plastik bardakta su verirken kafasını yana eğdi ve “Saint Bartholomew Hastanesi’ndesin. Hatırlamıyor musun?” dedi.

Ona baktım. Hatırlamam mı gerekiyordu? Eğer ona sorular sorarsam delirdiğimi düşünebilirdi ancak muhtemelen zaten delirmiştim. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordum, yine de...

İçini çekti ve “Bak ufaklık, seninle gerçekten çok uğraşıyorum ama bu kez daha iyisini yapmalısın. Daha fazla olay istemiyoruz,” dedi.

Ben bir ufaklıktım ve sorun çıkarıyordum. Demek bu yüzden buraya kilitlenmişim.

İlaçları dilimin üzerinde hissedene kadar bardağı dikledim. Bana suyu uzattı, içtim. Susamışım.

“Yemeğini ye,” dedi ellerini çırparak. Tepsiyi kendime doğru çektim. Çok acıkmışım.

“Biraz televizyon seyretmek ister misin?”

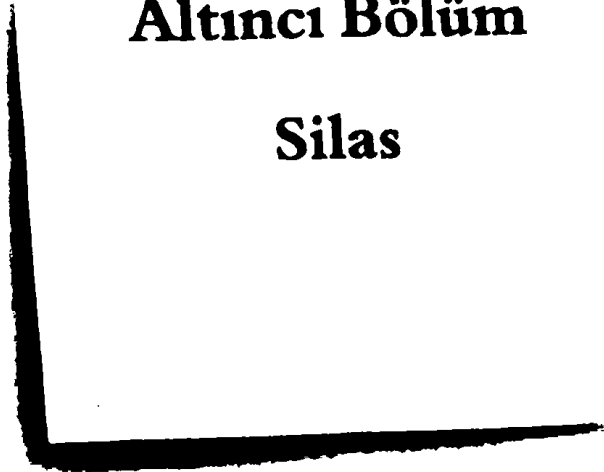
Başımı salladım. Gerçekten çok iyi bir kadındı. Ben de televizyon seyretmek *istiyordum*. Cebinden uzaktan kumandayı çıkarıp televizyonu açtı. Bir aile hakkında bir program vardı. Hepsi bir masanın etrafında oturmuş akşam yemeği yiyorlardı. *Benim ailem nerede?*

Tekrar uykum gelmeye başlamıştı.

Altıncı Bölüm

Silas

Ağzımı kapalı tutarak ne kadar çok şey öğrenebildiğimi görmek inanılmazdı.

Avril ile Brian abla kardeşti.

Avril evliydi ama ben onu bir şekilde yasak ilişki yaşamaya ikna etmiştim. Bu kesinlikle beklemediğim kadar yeni bir şeydi. Ayrıca Charlie ve Brian'ın birlikte olduğunu öğrendiğimde rahatlamak için ona gitmiş olmam da tuhaf görünüyordu.

Silasla –ya da kendimle– ilgili öğrendiklerime dayanarak kendimi Charlie'den başka birini isterken düşünemiyordum.

İntikam? Belki de Avril'i sadece Charlie ve Brian hakkında bilgi toplamak için kullanıyordum.

Sonraki on dakikayı spor salonunu bulmak için kampüsün etrafını dolanırken öğrendiklerimi düşünerek geçirdim. Her şey aynı görünüyordu: yüzler, binalar, salak motivasyon posterleri. Sonunda pes ettim ve boş bir sınıfa daldım. Arka duvarın oradaki bir sıraya oturup geçmişimle dolu sırt çantasını açtım.

Günlükleri ve birkaç mektubu çıkarıp tarihlerine göre sıraladım. Mektupların büyük bir çoğunluğu Charlie ile benim aramdaydı ancak bazıları babasındandı ve hapishaneden yazılmıştı. Üzülmüştüm. Birkaç tane de rasgele insanlardan, sanıyorum ki arkadaşlarından gelen mektup vardı. Onların sığ, ergen dertleri ve imla hatalarıyla dolu notları beni rahatsız etmişti. Onları bir kenara ittim, can sıkıcıydılar. Bize her ne olduysa bizden başka kimsenin bununla bir ilgisi olmadığını hissediyordum.

Charlie'nin babasının yazdığı mektuplardan birini aldım ve ilk önce onu okudum.

Sevgili Yerfistiğim,

Sana neden böyle seslendiğimi hatırlıyorsun, değil mi? Doğduğunda çok küçüktün. Senden önce hiçbir bebeği kucağıma almamıştım ve annenin senin için şöyle dediğini hatırlıyorum: "O küçücük bir kız, tıpkı bir yerfistiği gibi!"

Seni özlüyorum bebeğim. Biliyorum, bu senin için zor olmalı. Kız kardeşin ve annen için güçlü ol. Onlar bizim gibi değiller, onların olanları anlamaları için bir süre sana ihtiyaçları olacak. Ben eve dönene dek. İnan bana eve dönmek için çok çalışıyorum evlat. Bu arada çok fazla okuma yapıyorum. Hatta senin çok beğendiğin o kitabı okudum bile. Kapağında elma olan. Vayyyy! Bu Edward'ı... nasıl buldun... rüya gibi değil mi?

Her neyse, seninle önemli bir şey hakkında konuşmak istiyorum. O yüzden lütfen beni dinle. Silas'ı çok uzun zamandır tanırıyorsun. O iyi bir çocuk. Babasının yaptığı şey için onu suçlamıyorum. Ama bu aileden uzak durmalısın, Charlize. Onlara güvenmiyorum. Keşke her şeyi açıklayabilseydim ve bir gün açıklayacağım da. Ama lütfen, Nashlerden uzak dur. Silas babasının oyununda sadece bir piyon. Korkarım ki bana ulaşmak için seni kullanacaklar. Bana söz ver Charlize, onlardan uzak duracaksın. Annene bir süre idare etmesi için diğer hesaptaki parayı

kullanmasını söyledim. Gerekirse onun yüzüklerini sat. Bunu yapmanı istemeyecektir ama sen yine de yap.

Seni seviyorum.

Baban

Hiçbir şey kaçırmadığımdan emin olmak için mektubu iki kez okudum. Babamla babası arasında her ne olduysa bu oldukça ciddi bir şeydi. Adam hapisteydi ve mektupta okuduklarıma bakacak olursak cezasının adil olduğunu düşünmüyordu. Babamın gerçekten bundan sorumlu olup olmadığını merak ediyordum.

Mektubu ayrı tutmak için onu yeni bir yığının içine koydum. Eğer bana bir şey ifade edebilecek tüm mektupları kendi yığınlarında saklarsam ve olur da tekrar hafızalarımızı kaybedecek olursak amacımıza hizmet etmeyen mektupları okumak için boşa zaman harcamamız gerekmeyecekti.

Yüzlerce kez okunmuş gibi duran başka bir mektubu açıp okumaya başladım.

Charlie bebeğim,

Acıktığında gerçekten çok sinirli oluyorsun. Aç ve sinirli. Sanki aynı kişi değilmişsin gibi. Çantanda granola çubukları ya da başka bir şeyler bulundurabilir miyiz? Aslında tek derdim taşaklarım. Çocuklar bana kılıbık demeye başladılar. Ve ben bunun dışarıdan nasıl gözüktüğünü biliyorum. Dün bir kova tavuk alabilmek için tavşan gibi koştururken maçın en iyi yerini kaçırdım. Futbol tarihinin en büyük derbilerinden birini kaçırdım. Hepsi korktuğumdan, yani sana âşık olduğumdan. Belki de kılıbığımdır. Ama yüzündeki tüm o tavuk parçalarıyla çok seksi görünüyordun. Eti dişlerinle vahşi bir şekilde parçaladığında. Tanrım! Seninle evlenmek istiyorum.

Asla Asla

Silas

Yüzümde oluşmaya başlayan gülümsemeyi ânında yok ettim. Gerçek şu ki bu kız dışarıda bir yerlerdeydi ve onun kim olduğu ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken gülümsemenin hiç de sırası değildi. Bu defa ondan bana yazılmış bir şey olmasını umarak elime başka bir mektup aldım.

Silas bebeğim,

Şimdiye kadarki. En iyi. Konser. Sanırım Harry Styles'tan çok daha sevimlisin, özellikle de o omuz hareketiyle sigara içermiş gibi yaptığın zaman. Bizi o süpürgeliğe kilitleyip sözünde durduğun için teşekkür ederim. O süpürgeliği GERÇEKTEN çok ama çok sevdim. Dilerim bir gün aynısını evimizde de yapabiliriz. Çocuklar uyurken oraya gider sevişiriz. Tabii atıştırmalıkları saymazsak çünkü... açken sinirli oluyorum. Yemek demişken gitmem lazım çünkü bakıcılığını yaptığım çocuklar bir kavanoz turşuyu tuvalete boşaltıyorlar. Belki de sadece bir köpeğimiz olmalı.

Asla Asla,

Charlie

Onu sevmiştim. Hatta benimle birlikte olmasını bile sevmiştim diyebilirim. Sıkıcı bir ağrı göğsümü yokladı. Onun el yazısına bakarken göğsümü ovalıyordum. Bu durum çok tanıdık gelmişti.

Bu hüznün. Hüzünlü olmanın nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Kişiliğim hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak başka bir mektup daha okudum.

Charlie bebeğim,

Bugün seni hiç özlemediğim kadar çok özledim. Zor bir gün oldu. Aslına bakarsan zor bir yaz. Hatta gelecek duruşmaya kadar seninle görüşmeme izin verilmemesi de eklenince resmen hayatımın en kötü yılı oldu.

Ve her şeyin ne kadar güzel başladığını düşündüm.

Pencerenden gizlice içeri sızdığım geceyi hatırlıyor musun? Ben net bir şekilde hatırlıyorum ama bunun nedeni belki de o gecenin videosunun hâlâ duruyor olması ve benim o videoyu her gece seyrederiyor olmamdır. Ama biliyorum ki video hiç olmasaydı da ben yine her detayını hatırlıyor olurdum. Çift olarak geçirdiğimiz ilk geceydi, her ne kadar o geceyi o şekilde geçirmememiz gerekse de. Ama uyanmak ve pencereden dolan parlak güneş ışığını yüzünde görmek bana kendimi bir rüyadaymışım gibi hissettirmişti. Tıpkı son altı saattir kollarımda tuttuğum bu kızın gerçek olamayacağı gibi. Çünkü hayat o anki kadar kusursuz, dertsiz ve tasasız olamazdı.

Bazen o geceyi çok sevdiğim için beni suçladığını biliyorum ama sanırım bunun sebebi sana bunu neden yaptığımı hiç söylememiş olmamdı.

Sen uyuduktan sonra kamerayı bize daha çok yaklaştırdım. Kollarımla seni sardım ve uyuyana kadar nefes alıp verişini dinledim.

Bazen uyumakta zorlandığımda bu videoyu açıyorum.

Tuhaf olduğunu biliyorum ama zaten sen de bende bunu seviyorsun. Seni çok sevmemi seviyorsun. Çünkü evet seni çok seviyorum. Sevilmeyi hak eden herkesten daha çok. Ama buna engel olamıyorum. Sen normal aşkı zorlaştırıyorsun. Beni psikopat bir âşığa çeviriyorsun.

Günün birinde bu karmaşa bitecek. Ailelerimiz birbirlerini ne kadar kırdıklarını unutacaklar. Sahip olmaya devam ettiğimiz bağı görecek ve bunu kabul etmek zorunda kalacaklar.

O zamana kadar umudunu asla kaybetme. Beni sevmekten asla vazgeçme. Asla unutma.

Asla Asla,

Silas.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yavaşça nefesimi bıraktım. Hatırlayamadığın birisini özlemek nasıl mümkün olabilirdi?

Mektupları bir kenara bıraktım ve Charlie'nin günlüklerine göz atmaya başladım. Babalarımızı çevreleyen olayları bulmam gerekiyordu. Bu yaşananlar ilişkimizin katalizörü olmuş gibi görünüyordu. Günlüklerden birini alıp rasgele bir sayfa açtım.

Annika'dan nefret ediyorum. Tanrım, bu kız çok salak.

Başka bir sayfaya geçtim. Ben de nedense Annika'dan nefret ediyordum ama o an bunun bir önemi yoktu.

Silas doğum günüm için bana pasta yapmış. Berbattı. Sanırım yumurta koymayı unutmuş. Ama bu şimdiye kadar gördüğüm en harika çikolatalı fiyaskoydu. Öyle mutluydum ki bir dilim yediğimde bile yüzümü kusacakmış gibi yapmadım. Yine de çok kötüydü. Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş.

Bu mektubu okumaya devam etmek istiyordum ama yapamadım. Ne tip bir geri zekâlı yumurta koymayı unuturdu ki? Birkaç sayfa ileri atladım.

Bugün babamı aldılar.

Daha dik oturdum.

Bugün babamı aldılar. Hiçbir şey hissetmiyorum. Duygularım geri gelecek mi? Ya da belki de her şeyi hissediyordumdur. Tek yapabileceğim burada oturup duvara bakmak. Kendimi çok çaresiz hissediyorum, bir şeyler yapmam gerekiyor. Her şey değişti, göğsüm sıkışıyor. Silas eve gelmeye devam ediyor ama ben onu görmek istemiyorum. Hiç kimseyi görmek istemiyorum. Bu adil

değil. Madem aptalca boklar yiyip çocuklarınızı terk edeceksiniz ne diye çocuk yapıyorsunuz? Babam her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve gerçeğin ortaya çıkacağını söylüyor ama annem ağlamayı kesmiyor. Ve kredi kartlarımızın hiçbirini kullanamıyoruz çünkü her şey dondurulmuş durumda. Telefon durmadan çalışıyor ve Janette yatağında oturmuş küçükken yaptığı gibi başparmağını emiyor. Ölmek istiyorum. Bunu aileme yapan her kimse ondan nefret ediyorum. Bunu yapamam...

Birkaç sayfa atladım.

Evimizden taşınmak zorundayız. Bugün babamın avukatı söyledi bunu. Mahkeme borca karşılık eve el koymuş. Tek bildiğim bu çünkü bunu anneme söylediğinde ofis kapısının dışında onları dinliyordum. Adam gider gitmez annem kendini odasına kilitledi ve iki gündür dışarı çıkmıyor. Beş gün içinde evi boşaltmalıyız. Eşyalarımızdan bazılarını paketlemeye başladım ama onları götürmeye iznimiz olup olmadığından bile emin değilim. Ya da nereye gitmemiz gerektiğinden. Bir hafta önce saçım dökülmeye başladı. Taradığımda ve duştayken büyük öbekler hâlinde dökülüyor. Ve dün Janette okulda babamızın hapishanede olmasıyla dalga geçen bir kızın yüzünü tirmalayıp başını belaya soktu.

Tasarruf hesabımda birkaç bin dolarım var ama bana kim daire kiralayacak? Ne yapacağımı bilmiyorum. Silas'ı hâlâ görmedim ama o yine de her gün geliyor. Janette'e onu evden göndermesini söyledim. Çok utanıyorum. Herkes bizden bahsediyor, arkadaşlarım bile. Annika beni yanlışlıkla birbirlerine hapishane fotoğrafları yolladıkları bir gruba ekledi. Düşündüm de bence bunu yanlışlıkla yapmadı. Eminim pençelerini Silas'a geçirmeyi çok isterdi. Ve şu anda böyle bir şansı var. Zira Silas ailemin utanç verici durumunun farkına varır varmaz benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir.

Off Ben böyle biri miydim? Neden bu şekilde düşünüyordu ki? Asla yapmazdım... en azından yapmayacağımı düşünüyordum.

Yapar mıydım? Günlüğü kapatıp alınımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu ve olan biteni anlamaya yaklaşmışım gibi bile hissetmiyordum. Bir sayfa daha okumaya karar verdim.

Evimi özliyorum. Artık orası benim evim değil, öyleyse hâlâ böyle diyebilir miyim? Eskiden evim olan yeri özliyorum. Bazen oraya gidiyorum ve sadece caddenin karşısında durup eski günleri hatırlıyorum. Babam hapse girmeden önce hayat güzel miydi ya da ben lüks bir fanusta mı yaşıyordum onu bile bilmiyorum. En azından böyle hissetmiyordum. Şimdi ezik gibi hissediyorum. Annemin tek yaptığı şey içmek. Artık onun umurunda bile değiliz. Acaba Janette ve ben hiç umurunda olmuş muyduk yoksa onun o göz alıcı hayatında yalnızca bir obje miydik diye merak ediyorum. Çünkü annemin şu an umurunda olan tek şey, onun kendini nasıl hissettiği. Ben Janette için üzüliyorum. Benim en azından gerçek bir aileyle, gerçek bir hayatım oldu. O ise hâlâ çok küçük. Bu onu mahvedecek çünkü bir ailenin tam olarak neye benzediğini bilemeyecek bile. Sürekli asabi. Ben de öyleyim. Dün ağlatana kadar onunla dalga geçtim. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Aynı zamanda da kötü. Ancak babamın da dediği gibi onlardan daha zalim olduğum sürece bana dokunamazlar. Onlar beni yalnız bırakana dek canlarına okumaya devam edeceğim.

Okuldan sonra birazcık Silas'la görüştüm. Beni hamburger yemeye götürdü ve sonra da eve bıraktı. Şu an içinde yaşadığımız bok çukurunu ilk kez gördü. Yaşadığı şoku yüzünden okuyabildim. Silas beni bıraktıktan bir saat sonra dışarıda bir biçme makinesinin sesini duydum. Eve gidip yaşadığımız yeri bir şekle sokmak için birkaç alet edevat alıp geri gelmiş. Yaptığı şeye bayılmak isterdim ancak bu beni yalnızca utandırdı.

Hayatımın ne kadar değiştiğine aldırımıyormuş gibi yapıyor ama aldırıldığını biliyorum. Öyle de olmak zorunda. Ben, eski ben değilim.

Babam bana mektup yazıyor ve bir şeyler söylüyor ama ben artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ya o haklıysa... bunu düşünmek bile istemiyorum.

Babasından gelen mektuplara göz attım. Hangisinden bahsediyordu acaba? Ve sonunda buldum. Karnıma ağrı girdi.

Sevgili Charlize,

Dün annenle konuştum. Bana hâlâ Silas'la görüştüğünü söyledi. Hayal kırıklığına uğradım. Seni ailesi hakkında uyarmıştım. Onun babası benim şu anda hapishanede olmamın sebebi ve sen yine de onu sevmeye devam ediyorsun. Bunun beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın?

Biliyorum, onu tanıdığını düşünüyorsun ama onun da babasından bir farkı yok. O ailedeki herkes yılan. Charlize, lütfen seni incitmeye çalışmadığımı anla. Seni o insanlardan korumaya çalışıyorum ama işte buradayım, bu parmaklıkların arkasında kilitliyken kendi ailemi korumayı beceremiyorum. Sizin için yapabileceğim tek şey sizi uyarmak ve sözlerimi önemsemenizi ummak. Her şeyimizi kaybettik: evimizi, itibarımızı, ailemizi. Ve onlar hâlâ sahip oldukları her şeyin yanı sıra artık bir zamanlar bizim olan her şeyin de sahibiler. Bu hiç adil değil. Lütfen onlardan uzak dur. Bak, neler yaptılar bana. Hepimize.

Lütfen kız kardeşine onu sevdiğimi söyle.

Baban

Mektubu okuduktan sonra Charlie'ye karşı bir sempati oluştu içimde. Belli ki onu seven bir erkekle onu manipüle eden bir baba arasında kalmıştı.

Babasını ziyarete gitmem gerekiyordu. Bir kalem buldum ve kızına yolladığı mektuplardaki gönderen adresini not aldım. Telefonumu çıkarıp adresi Google'ladım. Hapishane New Orleans'tan arabayla neredeyse iki buçuk saat uzaklıktaydı.

Toplamda yalnızca kırk sekiz saatim varken tek yön için iki buçuk saat büyük zaman kaybıydı. Ve ben şimdiden bir sürü zaman kaybetmişim zaten. Ziyaret saatlerini not ettim ve babasını, eğer olur da Charlie'yi ertesi sabaha kadar bulamazsam o zaman ziyaret etmeye karar verdim. Okuduğum mektuplardan Charlie'nin herkesten çok babasına yakın olduğunu anlamıştım. Yani eski Silas'ı saymazsak. Ve Charlie'nin nerede olduğuna dair bir ipucum olmadığına göre babası, yanında olması muhtemel birkaç kişiden biriydi. Acaba benimle görüşmeyi kabul eder miydi diye merak ediyordum.

Okulun bittiğini haber veren son zil çaldığında oturduğum sırada doğruldum. Mektupları ayrı bir şekilde sırt çantama yerleştirdim. Bu zil son ders ziliydi ve Karides'in ona olmasını söylediğim yerde olmasını umuyordum.

Yedinci Bölüm

Charlie

Bir erkekle aynı odaya kapatılmışım. Oda küçücüktü ve çamaşır suyu kokuyordu. Uyuyakalmadan önce bulunduğum odadan bile daha küçüktü. Uyanma ve taşınma kısmını hatırlamıyordum ama oradaydım ve dürüst olalım zaten son dönemde pek bir şey hatırlamıyordum. Çocuk sırtını duvara yaslamış dizleri açık bir şekilde yerde oturuyordu. Başını geriye doğru atışını ve yüksek sesle “Oh Cecelia”nın nakaratını söyleyişini seyreliyordum.

Çocuğun sesi epey bir rahatsız ediciydi.

“Tanrı aşkına,” dedim. “Madem buraya kapatıldık en azından daha iyi bir şeyler söyleyebilir misin?”

Bunu nereden çıkardığımı bilmiyordum. Çocuğu tanı mıyordum bile. Son kelimesini detone bir şekilde vurgulayarak şarkıyı noktaladı. İşte o an yalnızca söylediği şarkıyı değil, sözlerini de bildiğimi fark ettim. Her şey bir anda değişti ve ben artık o kız değildim. Çocuğa bakan kıza bakıyordum.

Ben rüya görüyordum.

“Acıktım,” dedi kız.

Çocuk kışını yerden kaldırdı ve ceplerini karıştırdı. Ellerini cebinden çıkardığında elinde hayat kurtaran bir şey tutuyordu.

“İşte sen böyle bir kurtarıcısın,” dedi kız, çocuğun elinden yiyeceği alırken. Kız, çocuğun ayağını tekmeledi ve çocuk da kıza sırttı.

“Neden bana kızmıyorsun?” diye sordu çocuk.

“Ne için? Benimle sevişebilmek için bizi süpürgeliğe kilitleyip konseri kaçırmamıza sebep olarak gecemizi mahvettiğin için mi? Ne diye kızgın olmalıyım ki?” Dişlerinin arasında gezdirdiği naneyi gösterdi. “Sence konser bittiğinde bizi duyarlar mı?”

“Umarım. Yoksa gerçekten aç ve sinirli olacak, bütün gece başımın etini yiyeceksin.”

Kız güldü ve salak salak birbirlerine sırttılar. Çalan müziği duyabiliyordum. Bu seferki biraz daha yavaş bir şarkıydı. Sevişirken burada kilitli kalmışlardı. Çok hoş. Kışkırdım.

Kız çocuğun üstüne çıktı, çocuk da ona karşılık vermek için bacaklarını aşağı indirdi. Kız bacaklarını iyice ayırırken çocuk da ellerini kızın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Kız mor bir elbise ile siyah çizme giyiyordu. Yanlarında birkaç tane kirli paspas ve devasa sarı bir kova vardı.

“Seni temin ederim ki One Direction’ı izlerken bunları yapamazdık,” dedi çocuk ciddi bir şekilde.

“One Direction’dan nefret ediyorsun.”

“Evet ama sanırım bunu telafi etmem gerekiyor. Çünkü iyi bir erkek arkadaş olmak bunu gerektirir.” Çocuk ellerini kızın bacaklarının açıkta kalan kısmında dolaştırıyor, parmaklarını kalçasının üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu. Kızın tüylerinin ürperdiğini hissedebiliyordum.

Bu kez kız, başını geriye doğru atıp One Direction’ın bir şarkısını söylemeye başladı. Arkalarında çalan müziğe uyum sağlayamıyordu ve çocuktan daha da kötü bir şarkıcıydı.

“Oh Tanrım,” dedi çocuk ağzını kapatarak. “Seni seviyorum ama hayır.” Ellerini geri çekti ve sonra kızın avucunun içini öpmek için tekrar uzattı.

“Evet, seviyorsun. Ben de seni seviyorum.”

Öpüştüklerinde uyandım. Yoğun bir hayal kırıklığı hissediyordum. Tekrar uyuyabilmeyi ve onlara ne olduğunu görebilmeyi umarak hareketsiz bir şekilde yattım. The Vamps’ın hiç olmazsa bir şarkısına yetişebilmek için oradan zamanında çıkıp çıkmadıklarını öğrenmem gerekiyordu. Ya da çocuğun sözünü tutup One Direction’a götürüp götürmediğini. Onların birlikteliği bana kendimi inanılmaz derecede yalnız hissettirdi, yüzümü yastığa gömüp ağladım. Onların sıkışık küçük odasını benimkinden daha çok sevmiştim. Çalmakta olan şarkının melodisini mırıldanmaya başladım ve sonra aniden yataktan fırladım.

Onlar dışarı çıktı. Konser arasında. Kahkahalarını duyabiliyordum ve onlara kapıyı açan görevlinin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Bunları nasıl bilebilirdim? Hiç olmamış bir şeyi nasıl görebilirdim? Yoksa...

O bir rüya değildi. Yaşanmış bir andı.

Ben yaşamıştım.

Aman Tanrım. O kız bendim.

Yüzüme dokunmak için uzandım, hafifçe gülümsedim. O beni sevmişti. O... hayat doluydu. Yatağa uzandım, o çocuğa ne olduğunu ve burada bulunmama onun sebep olup olmadığını merak ettim. Neden beni bulmaya gelmemişti? Bir insan böyle bir aşkı unutabilir miydi?

Ve hayatım o hâldeyken nasıl olmuş da... böyle bir kâbusa dönüşmüştü?

Sekizinci Bölüm

Silas

Okul paydos edeli on beş dakikadan fazla olmuştu. Koridor boştu ama yine de orada duruyor ve Karides'in ortaya çıkmasını bekliyordum. Ortaya çıktığında ne sormam gerektiğinden pek emin değildim ama onu gördüğümde bir hisse kapılmıştım, bir şeyler gizlediği hissi. Belki de gizlediğinin bile farkında olmadığı bir şeydi ama ben bildiği şey her neyse onu öğrenmek istiyordum. Charlie'den nefret etme nedenini. Benden bu kadar çok nefret etme nedenini.

Telefonum çaldı. Yine babamdı. Reddet'e bastım ve o an birkaç tane mesajı gözden kaçırdığımı fark ettim. Mesajları açtım ama hiçbirisi Charlie'den değildi. Zaten olamazlardı da çünkü telefonu bendeydi. O an tüm bunların bir şaka olduğuna dair hâlâ biraz da olsa umudum kaldığı gerçeğini kabullendim. Sanki Charlie birden arayacak, mesaj atacak ya da ortaya çıkıp olanlara gülecekti.

En son mesaj Landon'dandı.

Kaldır kıyını ve antrenmana gel. Bir kez daha yedeğin olarak sahaya çıkmayacağım, ayrıca üç saat içinde maçımız var.

Ne yaparsam zamanımı en verimli şekilde kullanmış olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak bunun antrenman olmadığı kesindi, o an için futboldan daha az önemsedığım başka bir şey yoktu. Ama eğer normalde o saatlerde antrenman yapıyorduydum, Charlie'nin ortaya çıkma ihtimaline karşı orada bulunmalıydım. Sonuçta herkes o gece orada olacağını düşünüyordu. Ve başka nereye bakacağımı ya da ne yapacağımı bilmediğimden sanırım onu orada arayacaktım. Ve görünüşe göre Karides de teklifimi kabul etmemiştii zaten.

★★★

Sonunda soyunma odalarını buldum ve boş olduklarını görünce rahat bir nefes aldım. Herkes sahaya çıkmıştı ve ben de bu mahremiyeti kendime yazdığım mektupların olduğu kutuyu bulmak için kullandım. Kutuyu dolabın üst rafından çekip aldım, banklardan birinin üstüne oturup kapağını açtım.

Fotoğrafları hızlıca karıştırdım. İlk öpüşmemiz. İlk kavgamız. Tanıştığımız yer. En sonunda kutunun altındaki bir mektuba ulaştım. Mektubun en tepesinde benimki olduğunu düşündüğüm bir el yazısıyla Charlie'nin adı yazıyordu.

Odada hâlâ kimsenin bulunmadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve mektubu açtım.

Bu mektup geçen hafta yazılmıştı. Hafızalarımızı ilk kaybettiğimiz günden yalnızca bir gün önce.

Charlie,

Şey, sanırım buraya kadar. Bu bizim sonumuz. Charlie ile Silas'ın sonu. En azından sürpriz olmadı. İkimiz de biliyorduk bunu, babanın ceza aldığı günden beri bunun üstesinden gelemeceğimizi biliyorduk. Sen benim babamı suçluyorsun, ben seninkini. Babalarımız birbirlerini suçluyorlar. En iyi arkadaş olan annelerimiz artık birbirlerinin adlarını bile ağızlarına almıyor.

.Ama en azından dencedik, değil mi? Çok uğraştık ancak iki aile yollarını ayırmışken –tıpkı bizim gibi– muhtemel geleceğimizi düşünerek önümüze bakmak ve onun için heyecanlanmak biraz zor.

Dün Avril hakkında beni suçladığında bunu reddettim. Sen de bunu kabul ettin çünkü sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Her nasıl oluyorsa kafamın içinde neler olup bittiğini ben o şeyi yapmadan önce anlıyorsun, işte bu yüzden de hiçbir zaman bana gerçeği söyleyip söylemediğimi sormuyorsun çünkü zaten biliyorsun.

Vé bu beni rahatsız etti çünkü doğrusunu bildiğinden emin olduğum yalanımı çok çabuk kabullendin. Vé bu da benim kendi yalanıma inanmama sebep oldu. Brian’la görüşmenin nedeni ondan hoşlanman değil. Arkamdan intikam almak için de görüşmüyorsun onunla. Onunla olmanın tek nedeni, kendini cezalandırmaya çalışman. Yalanımı kabullendin çünkü eğer benden ayrılırsan bu seni suçluluk duygusundan kurtaracaktı.

Sen suçunu örtbas etmek istemezsin. Suçluluk duygusu; senin kendini davranışların yüzünden cezalandırma yöntemin ve o duygu olmadan insanlara bugüne kadar davrandığın gibi davranamazsın.

Bunun böyle olduğunu nereden mi biliyorum, Charlie? Çünkü biz aynıyız. Son zamanlarda ne kadar sert davranmaya çalışırsan çalış, derinlerde bir yerlerde adaletsizliğin varlığı yüzünden kanayan bir kalbin olduğunu biliyorum. Biliyorum ki sen ne zaman biriyle laf dalaşına girsen bu seni içinde kahrediyor. Yine de bunu yapıyorsun çünkü yapman gerektiğini düşünüyorsun. Çünkü baban seni yeterince kinci olursan insanların sana dokunamayacağına inanman için yönlendiriyor.

Bir keresinde bana bir insanın hayatında çok fazla iyi şey olursa bunun onun gelişimini engelleyeceğini söylemiştin. Acının gerekli olduğunu çünkü bir insanın başarılı olabilmesi için öncelikle

zorlukları yenmeyi öğrenmesi gerektiğini demiştin. İşte bu senin yaptığın şey... karşına çıktığında zorlukları kucaklıyorsun. Belki bunu saygı kazanmak için yapıyorsun. Belki de korkutmak için. Sebebin her ne olursa olsun, ben artık bunu yapamam. Kendini inşa etmek için insanları yıkmaya seyrirci kalamam. En yukarıdaki seni aşağılamaktansa en aşağıdaki seni sevmeyi tercih ederim.

Böyle olmak zorunda değil, Charlie. Babanın söylediklerine rağmen beni sevebildin. Mutlu olabildin. İzin vermemen gereken şey, aynı havayı solurken olumsuzlukların seni boğması olmalı. Brian'la görüşmeyi kesmeni istiyorum. Ama aynı zamanda benimle görüşmeyi de kesmeni istiyorum. Babanı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum. Babanın seni yönlendirmesine izin vermekten de vazgeçmeni istiyorum. Kendi babamı her koruyuşumda bana kızmaktan vazgeçmeni istiyorum. Herkesin yanındayken aynı davranıyorsun ama gece seninle telefonda konuştuğumda gerçek Charlie'ye kavuşuyorum. Her gece senin numaranı çevirememek ve uyumadan önce sesini duyamamak gerçek bir işkence olacak ama artık bunu yapamam. Yalnızca gerçek sana ait parçayı sevmeyi bir türlü başaramıyorum. Ben hem geceleri konuştuğum seni hem de gün boyunca gördüğüm seni sevmek istiyorken sen iki farklı tarafını göstermeye başlıyorsun.

Vé ben bu iki taraftan yalnızca birini seviyorum.

Ne kadar denesem de baban gittiğinden beri ne kadar üzülmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama bunun seni değiştirmesine izin veremezsin. Lütfen artık başkalarının ne söylediğini umursamayı kes. Babanın yaptıklarının seni tanımlamasına izin vermeyi bırak. Benim âşık olduğum Charlie'ye ne yaptığının farkına var. Bunu anladığında, ben burada bekliyorum olacağım. Sana daha önce de söylediğim gibi seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Vé ne olduğumuzu asla unutmayacağım.

*Ama görüñse göre son zamanlarda sen unuttun.
Zarfa incelemeni istediğim birkaç tane fotoğraf koyuyorum.
Umarım bir gün tekrar yaşayabileceklerimizi sana hatırlatırlar.
Ailelerimiz tarafından dikte edilmeyen ya da ailelerimizin du-
rumuyla tanımlanmayan bir aşk. Denesek de durduramayacağı-
mız bir aşk. Hayatımızın en zor zamanlarının üstesinden gelen
bir aşk.
Asla unutma.
Asla vazgeçme.
Silas*

Dokuzuncu Bölüm

Charlie

“Koç beş dakika içinde giyinip sahada olmanı istiyor, Silas.”

Sesin geldiği yöne doğru ayağa kalktım. Soyunma odasının kapısında duran adamı tanımıyor olmama hiç şaşırmadım ama sanki tanıyormuşçasına kafamı salladım. Tüm fotoğrafları ve mektupları kutunun içinden alıp çantama koymaya başladım ve dolabımın içine tıktırdım.

Ondan ayrılacaktım.

Acaba ayrılmış mıydım? Ama mektup hâlâ bende idi. Hafızalarımızı kaybetmeden bir gün önce yazılmıştı. İlişkimiz açık bir şekilde hızlı bir düşüşe geçmişti. Belki de ona kutuyu vermiştim ve o da mektubu okuyup bana geri mi vermişti?

Futbol kıyafetlerini giymeye çalışırken sonsuz olasılıklar ve teoriler kafamı istila etmişti. Sonunda tüm o teçhizatı nasıl giyeceğime bakmak için telefonumdan Google’ı açtım. Ben giyinip sahaya çıkana kadar on dakika geçmişti bile. Beni ilk fark eden Landon oldu.

Sıradan çıkıp bana doğru koşmaya başladı. Ellerini omzuma koydu ve bana yüklendi.

“Seni idare etmekten yorulдум. Kafanı karıştıran her ne haltsa onu oradan uzaklaştır. Odaklanmalısın, Silas. Bu maç çok önemli ve eğer mahvedecek olursan babam fena kızacak.”

Ellerini omuzlarımdan çekip sahaya geri döndü. Adamların hepsi sıraya geçmişti, bana hiçbir şey ifade etmeyen pek çok şey yapıyorlardı. Bazıları topla ileri geri pas atıyordu. Diğerleri çimlerin üzerine oturmuş esneme hareketleri yapıyordu. Landon’ın yanında çimlerin üstünde bir yere oturdum ve hareketlerini taklit etmeye başladım.

Ondan hoşlanıyordum. Yaptığımız yalnızca iki sohbeti hatırlayabiliyordum ve bunların her ikisi de Landon’ın bana bir çeşit yön çizmesinden ibaretti. Onun ağabeyi olduğumu biliyordum ama Landon sanki ona saygı göstermem gerekiyormuş gibi davranıyordu. Yakın olmalıydık. Bana bakışlarından davranışlarımdan şüphelendiği sonucunu çıkarabiliyordum. Bir şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu beni.

Bunu lehime kullanmaya çalışıyordum. Bacaklarımı öne doğru uzatıp üzerlerine eğildim. “Charlie’yi bulamadım,” dedim. “Onun için endişeleniyorum.”

Landon bıyık altından güldü. “Bunun onunla ilgili olduğunu anlamalıydım.” Bacaklarını çevirdi ve yüzünü bana döndü. “Ne demek onu bulamıyorum? Bu sabah onun telefonu senin arabadaydı. Seni oradan arayamaz. Muhtemelen evdedir.”

Başımı salladım. “Dün gecedен beri kimse ondan haber almadı. Eve hiç gitmemiş. Bir saat önce Janette onun kaybolduğunu haber verdi.”

Gözlerini benimkilere dikmişti ve endişeyle baktığını görebiliyordum. “Peki ya annesi?”

Başımı salladım. “Kadının nasıl olduğunu biliyorsun. Ondan umut yok.”

Landon başıyla onayladı. “Doğru,” dedi. “Utanç verici birine dönüştü.”

Onun bu sözleri beni düşündürdü. Eğer her zaman böyle değildiyse onu değiştiren ne olmuştu? Belki de bu mahkûmiyet olayı onu mahvetmişti. Kadına ufaktan bir sempati hissettim. Aslında bu sabahki hâlini düşündüğümde ufaktan biraz daha çok.

“Polis ne dedi? Eğer onun yaptığı tek şey bugün okulu kırmaksa ona kayıp muamelesi yapacaklarından şüpheliyim. Ellerinde kaybolduğuna dair daha fazla delil olmak zorunda.”

Delil kelimesi onun ağzından çıktığında aklıma takıldı.

Bunu kendime itiraf etmek istemiyordum çünkü onu bulmaya odaklanmak niyetindeydim ama derinlerde bunun benim için ne ifade ettiğine dair şüphelerim vardı. Eğer gerçekten kayıpsa ve yakın bir zamanda ortaya çıkmazsa polisin sorgulamak isteyeceği tek kişinin, onu gören son kişi olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve onun cüzdanının, telefonunun ve bugüne kadar yazdığı her mektupla birlikte günlüğünün de elimde olduğunu düşünürsek bu Silas Nash için hiç de iyi bir şey değildi.

Eğer beni sorgularlarsa onlara ne söyleyeceğimi nasıl bilecektim? Son sözlerimizi hatırlamıyordum. Ne giydiğini hatırlamıyordum. Tüm eşyalarının neden bende olduğuna dair geçerli bir mazeretim bile yoktu. Onlara verdiğim her cevap yalan üstüne yalan söylemek olurdu çünkü hiçbirini hatırlamıyordum.

Ya ona bir şey olduysa ve bundan sorumlu kişi bensem? Ya bir tür şok yaşamış ve bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyorsam? Ya onu yaraladıysam ve bu da aklımın beni onu yaralamadığıma inandırma yöntemiye?

“Silas? İyi misin?”

Gözlerimi Landon’ın gözlerine çevirdim. *Delilleri saklamıyorum.*

Avuçlarımla yere bastırıp ayağa kalktım. Soyunma odalarının olduğu yöne doğru koşmaya başladım.

“Silas!” diye bağırdı arkamdan. Koşmaya devam ettim. Binaya varıncaya kadar koştum ve kapıyı hızla açıp çarparak kapattım. Doğrudan dolabımın yanına koşup kapağını açtım.

İçine baktım ama hiçbir şey yoktu.

Hayır.

Dolabın duvarlarına, kapağına dokundum ve ellerimi her boş santiminde gezdirdim.

Gitmiş.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve sırt çantamı yerde unutmuş olduğumu umarak etrafta dolanıp soyunma odasına göz gezdirdim. Landon’ın dolabını açtım ve içindeki her şeyi dışarı çıkardım. Orada da değildi. Yanındaki dolabı açıp aynısını yaptım. Ve sonra onun yanındakini. Hiçbir şey bulamadım.

Sırt çantam hiçbir yerde yoktu.

Ya deliriyordum ya da orada başka biri vardı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Duvarın o tarafındaki bütün dolapların içindekileri yere döktüğümde diğer duvardakilere geçtim ve aynı şeyi yapmaya başladım. İnsanların sırt çantalarını karıştırdım. Spor çantalarını boşaltıyor spor kıyafetlerini yere fırlatıyordum. Cep telefonlarından tut da prezervatiflere kadar her şeyi ama her şeyi bulmuştum.

Ne var ki ne mektupları, ne günlükleri ne de fotoğrafları bulabilmişim.

“Nash!”

Kapı ağzında duran adama bakmak için döndüm, kim olduğuma ya da başıma ne geldiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. Onunla aynı fikirdeydim. “Ne halt yiyorsun sen?”

Yaptığım pisliğe baktım. Sanki soyunma odasından bir kasır-ga geçmiş gibiydi.

Bu işten nasıl kurtulacağım?

Oradaki bütün dolapları tek tek aşağı indirmiştım. Peki, bunu onlara nasıl açıklayacaktım? *Çalınan delillerimi arıyorum, böylece polis beni kız arkadaşımın kaybolması yüzünden tutuklayamayacak mı diyecektim?*

“Biri...” Yine elimle enseme sıktım. Sanırım böyle bir tikim vardı; stresi ensemden sıkıp dışarı atıyordum. “Biri cüzdanımı çalmış,” diye söylendim.

Koç soyunma odasına baktı, yüzündeki öfke asla kaybolmuyordu. Beni işaret etti. “Derhal burayı temizle, Nash! Şimdi! Ve sonra kıcını kaldırıp ofisime gel!” Dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Hiç zaman kaybetmedim. Hemen soyundum ve eşyalarımı eşyalarımın çalındığı dolabıma değil, bankın üzerine bıraktım. Anahtarlarım hâlâ pantolonumun cebindeydi. Futbol formamdan kurtulur kurtulmaz kıyafetlerimi giydim ve kapıdan çıktım. Ancak ofislerin olduğu tarafa değil dosdoğru otoparka gittim.

Arabama doğru ilerledim.

Charlie’yi bulmak zorundaydım.

Bu akşam.

Aksi takdirde tamamen çaresiz bir şekilde hapisane hücresinde oturmak zorunda kalabilirdim.

Onuncu Bölüm

Charlie

Kilidin tekrar açıldığını duydum ve doğruldum. Hemşirenin verdiği ilaçlar beni uyuşturuyordu. Ne kadar zamandır uykuda olduğumu bilmiyordum fakat diğer öğün zamanı gelecek kadar uzun zaman geçmiş olamazdı. Yine de kadın elinde bir tepsiyle gelmişti. Ama ben daha acıkmamıştım bile. Önceki spagettimi bitirip bitirmediğimi merak ediyordum. Yediğimi bile hatırlamıyordum ki. Düşündüğümünden de deli olmalıydım. Ama bir anım vardı. Bunu onunla paylaşacaktım ama sonra bunun bana özel bir şey olduğunu düşündüm. Kendime saklamam gereken bir şey olduğunu.

“Akşam yemeği zamanı!” dedi tepsiyi yerleştirirken. Bir tabak pilav ve sosisin olduğu tabağı göstermek için kapağını kaldırdı. Daha çok hap almam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Aklımı okuyormuşçasına bana ufacık kâğıt bir bardak uzattı.

“Hâlâ buradasın,” dedim, ayakta durmaya çalışarak. Bu haplar bana kendimi bok gibi hissettiriyordu.

Gülümsedi. “Evet. Haplarını al ki böylece yemeğini de soğumadan yiyebileşin.” Kadın beni seyrederken ben de hapları ağzıma döküp bir yudum su içtim.

“Eğer bugün gerektiği gibi davranırsan belki yarın bir süreligine oyun odasına gidebilirsin. Bu odadan çıkmak için can attığını biliyorum.”

Ne tür davranışlardı bunlar? Şimdiye kadar uyanmak dışında bir şey yapmamıştım ki.

Kadın beni seyrederken plastik bir çatalla yemeğimi yedim. Akşam yemeğinde bile denetlenmem gerektiğine göre gerçek bir suçlu olmalıydım.

“Oyun odası yerine tuvaleti kullanmayı tercih ederim,” dedim.

“Önce yemeğini ye. Sonra seni tuvalet ve duş için almaya geleceğim.”

Kendimi bir hastadan ziyade mahkûm gibi hissediyordum. “Neden buradayım?” diye sordum.

“Hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyor olsam sorar mıydım?” diye patladım. Hemşire gözlerini kısıp bana bakarken ben de ağzımı sildim.

“Yemeğini bitir,” dedi soğuk bir şekilde.

Bu durum sinirlerimi tepeme çıkardı – hayatımın her anında yapmam gerekenleri kendi hayatıymış gibi bana dikte etmesine uyuz olmuşum.

Tabağı odanın öteki tarafına fırlattım. Televizyonun yanındaki duvara çarptı. Pirinç ve sosis her yere saçıldı.

Bu iyi gelmişti. Hatta *iyiden* de fazlasıydı. Kendim gibi hissettirmişti.

Ardından bir kahkaha patlattım. Kafamı geriye yatırmış gülüyordum. Bu, içten gelen korkunç bir kahkahaydı. Aman Tanrım! İşte bu yüzden buradaydım. *Delirmiştiüüüim.*

Kadının çenesindeki kasları görebiliyordum. Onu kızdırmıştım. Ayağa kalktım ve tabağın kırık parçalarından birini almak

için koştum. Bana neler olduğunu anlamıyordum ama bu bana kendimi iyi hissettirmişti. Kendimi savunmak bana iyi gelmişti.

Beni yakalamaya çalıştı ama ben onun kollarından sıyrılmıştım. Elime keskin bir porselen parçası aldım. Ne tür bir akıl hastanesi porselen tabak verirdi ki? Bu, gerçekleşmesi beklenebilecek bir faciaydı. Parçayı ona doğru tuttum ve ileriye doğru bir adım attım. “Bana neler olduğunu anlat.”

Yerinden kıpırdamadı. Hatta oldukça sakin görünüyordu. Arkamdaki kapı o an açılmış olmalıydı çünkü hatırladığım son şey, boynumda sert bir acı hissedip yere yığıldığım oldu.

On Birinci Bölüm

Silas

Yolun kenarına çektim. Kendimi sakinleştirmek için direksiyonu tutuyordum.

Hepsi gitmişti ve onları kimin almış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen birisi şu anda mektuplarımızı okuyordu. Birbirimize yazdığımız şeyleri okuyacaklar ve kimin aldığına bağlı olarak muhtemelen klinik bir vaka olduğuma hükmedeceklerdi.

Arka koltukta bulduğum bir parça boş kâğıdı aldım, bir şeyler yazmaya başladım. Hatırladığım her şeyi. Sinir olmuştum çünkü sırt çantasındaki notlarda yazanların yalnızca ufak bir kısmını hatırlayabiliyordum. Adreslerimizi, dolaplarımızın şifrelerini, doğum günlerimizi, arkadaşlarımızın ve aile fertlerimizin adlarını; bunların hiçbirini hatırlayamıyordum. Hatırladıklarım her ne kadar ufak şeyler de olsa hepsini yazdım. Bunun onu bulmama engel olmasına izin veremezdim.

Bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum. Yeniden tarot dükkânını ziyaret edebilir ve Charlie'nin oraya geri dönüp dönmediğini kontrol edebilirdim. Odasında duran kapı fotoğrafından o kapının adresini bulmayı deneyebilirdim. Aynı fotoğrafın bulunduğu tarot dükkânıyla bir bağlantısı olmalıydı.

Hapishaneye gidebilir, Charlie'nin babasını ziyaret edebilir ve neler bildiğini öğrenebilirdim.

Yine de muhtemelen hapishane şu an için gitmem gereken son yer.

Telefonumu aldım, aşağı doğru kaydırmaya başladım. Önceki gecedен kalma fotoğrafları geçtim. Tek bir saniyesini bile hatırlamadığım bir gece. Benle Charlie'nin fotoğrafları, dövme-lerimizin fotoğrafları, bir kilisenin ve bir sokak müzisyeninin fotoğrafları.

Son fotoğraf, Charlie bir taksinin yanında dururken çekilmişti. Görünüşe göre o yolun karşısındaydı ve taksiye binmeye hazırlanırken fotoğrafını çekmiştim.

Bu, onu son gördüğüm an olmalıydı. Mektupta Bourbon Caddesi'nde bir taksiye bindiği yazıyordu. Fotoğrafı yakınlaştırdım ve heyecandan boğazım düğümlendi. Taksinin ön tarafında plakası ve yanında da bir telefon numarası vardı.

Bunu neden daha önce akıl etmedim?

Telefon numarasını ve plakayı kaydedip numarayı çevirdim. Sonunda ilerleme kaydettiğimi hissedebiliyordum.

★★★

Taksi şirketi bilgi vermeyi reddetti. Sonunda operatöre bir dedektif olduğumu ve taksi şoförünü kayıp bir kişiyle ilgili olarak sorgulamam gerektiği konusunda ikna ettim. Söylediğim şey tamamen yalan değildi. Telefondaki adam bunu etrafa sorması gerektiğini ve beni geri arayacağını söyledi. Telefonumun tekrar çalması yaklaşık otuz dakika sürdü.

Bu kez konuştuğum kişi gerçekten taksinin şoförüydü. Charlie'nin tarifiyle eşleşen bir kızın dün gece taksisini durduğunu, ancak onu herhangi bir yere götüremeden kızın boş verin deyip arabadan inerek kapıyı çarpıp gittiğini söyledi.

Ne yani öylece çekip gitti mi?

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Neden gelip bana yetişmemişti? Eğer o köşede ayrıldıysak muhtemelen bir sonraki köşenin oralarda bir yerde olacağımı biliyor olmalıydı.

Bir randevusu olmalıydı. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum ama okuduklarıma göre yaptığı her şeyin bir amacı var gibi görünüyordu. Ama gecenin o saatinde Bourbon Caddesi'nde ne amaçla bulunuyor olabilirdi ki?

Akla gelen tek şey tarot dükkânı ve akşam yemeğiydi. Fakat notlarda, Amy adında birinden gelen bilgilere dayanarak, Charlie'nin yemeğe geri dönmediği yazıyordu. Brian'ı bulmaya mı gidiyordu acaba? Düşününce bir parça kıskançlık hissettim ama bunu yapmamış olduğundan neredeyse emindim.

Tarot dükkânına gitmiş olmalıydı.

★★★

Telefonumdan Google'ı açtım ve notlarda yazılan yerin tam ismini hatırlayamasam da aradım. Fransız Sokağı'ndaki iki yeri işaretledim ve GPS'imi beni oraya götürmesi için ayarladım.

Neredeyse içeri girer girmez ânında oranın notlarda tarif ettiğimiz dükkân olduğunu anlamıştım. Orası önceki gece gittiğimiz yerd.

Önceki gece. *Tanrım*. Neden sadece bir gün önce olan bir şeyi hatırlayamıyordum?

Raf aralarında bir aşağı bir yukarı yürüyordum, etrafımdaki her şeyi ne aradığımdan bile emin olmadan inceliyordum. Son rafın oraya geldiğimde duvarda asılı duran fotoğrafı tanıdım. Kapının fotoğrafıydı.

Dekorasyon için oradaydı. Satılık bir şey değildi. Çerçevesine parmaklarımla dokunana dek ayak parmaklarımla ucunda yükseldim ve daha yakından inceleyebilmek için onu aşağı çektim. Kapı fotoğrafta zar zor seçebildiğim arkasındaki bir evi koruyordu. Kapıyla bağlantısı bulunan kocaman sütunlardan birinin köşesinde evin adı yazıyordu. *Jamais Jamais*.*

“Yardımcı olabilir miyim?”

Tepemde dikilen etkileyici derecede heybetli adama bakmak için kafamı kaldırdım. Ehliyetime göre 1.82 boylarındaydım. Bu adamsa 1.98 olmalıydı.

Elimde tuttuğum fotoğrafı göstererek, “Bu fotoğrafın ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

Adam fotoğrafı elimden çekti ve “Ciddi misin sen?” diye sordu. Tedirgin görünüyordu. “Aynı soruyu dün gece kız arkadaşın sorduğunda da bilmiyordum ve bu gece de hâlâ bilmiyorum. Lanet bir fotoğraf işte,” dedi ve onu duvara geri astı.

“Satılık olmayan veya satın almayacağın hiçbir şeye elini sürme.” Yürümeye başladı ve ben de ardından onu takip ettim.

“Bekle,” dedim. Onun tek adımına karşılık ben iki adım atıyordum. “Kız arkadaşım mı?”

Kayıt masasına doğru duraksamadan yürüdü. “Kız arkadaşın. Kız kardeşin. Kuzenin. Her neyinse işte.”

“Kız arkadaşım,” diyerek durumu açıklığa kavuşturdum neden açıklığa kavuşturduğumu bile bilmeden. Belli ki adamın umurunda değildi. “Dün gece buraya geri geldi mi? Biz gittikten sonra?”

Adam kayıt masasının arkasına doğru yöneldi. “Siz ikiniz gittikten hemen sonra kapattık biz.” Bakışlarını üzerime dikti ve kaşını kaldırdı. “Bir şey satın alacak mısın yoksa gecenin geri kalanını aptalca sorularınla beni takip ederek mi geçireceksin?”

Yutkundum. Bana kendimi olduğumdan daha küçük his-

* Asla Asla ikilemesi Fransızca olarak “Jamais Jamais” şeklinde kullanılmış. (ç.n.)

settiriyordu. Olgunlaşmamış. O erkeğin ta kendisiydi ve ben-
se kendimi onun karşısında korkmuş bir çocuk gibi hissediyordum.

Bunu kabullen, Silas. Sen korkak değilsin.

“Sadece tek bir aptalca sorum daha var.”

O esnada bir müşteriyi aramaya başladı. Cevap vermeyince ben de devam ettim.

“Jamais Jamais ne demek?”

Adam suratıma bile bakmadı.

“Asla Asla demek,” dedi arkamdan biri.

Hemen arkamı döndüm ama ayaklarım sanki ayakkabılarının içine saplanmışlar gibi ağırlaşmıştı. *Asla Asla* mı?

Bu bir tesadüf olamazdı. Charlie ve ben bu ifadeyi mektuplarımızda sürekli tekrar ediyorduk.

Sesin ait olduğu kadına baktım ve bana bakıp çenesini kaldırdı, doğrudan yüzüme bakıyordu. Saçlarını geri attı. Saçları koyuydu, gri çizgilerle gelişigüzel boyanmıştı. Kadın uzun dökümlü kumaştan, yerlere kadar uzanan bir şey giyiyordu. Bunun bir elbise olduğundan pek emin değildim. Sanki bir kumaşa öylesine elle şekil verilip dikiş makinesinde dikilmiş gibi duruyordu.

Bu kadın tarot falcısı olmalıydı. Rolünü iyi oynuyordu.

“Bu ev nerede? Duvardaki fotoğrafta bulunan ev?” diyerek fotoğrafı işaret ettim. Döndü ve birkaç saniye boyunca fotoğrafa baktı. Yine yüzüme bakmadan parmağıyla onu takip etmemi işaret ederek dükkânın arkasına doğru yöneldi.

Tereddüt ederek onu takip ettim. Boncuklu perdelerin olduğu bir kapı aralığından geçmeden önce telefonum pantolonumun cebinde titreşmeye başladı. Telefon anahtarlarımın çarparak şingirdediğinde, kadın dönüp omzunun üstünden bana bakarak, “Kapat onu,” dedi.

Ekranı baktım ve yine babam olduğunu gördüm. Telefonu sessize aldım. “Buraya fal baktırmaya gelmedim,” diye konuyu açıklığa kavuşturdum. “Yalnızca birini arıyorum.”

“O kızı mı?” dedi kadın, odanın ortasındaki sehpanın diğer tarafındaki koltuğa oturarak. Oturmamı işaret etti ama teklifini reddettim.

“Evet. Dün gece buradaydık.”

Kadın başını salladı, sonra da kart destesini karıştırmaya başladı. “Hatırlıyorum,” dedi. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Kâğıtları destelere ayırırken onu seyrediyordum. Kafasını kaldırdı, yüzü ifadesizdi. “Ama bunu yalnızca kendi adıma söyleyebilirim, öyle değil mi?” dedi.

Bu sözler tüylerimi ürpertmişti. İleri doğru hızlıca iki adım attım ve boş sandalyenin arkasına tutundum. Düşünmeden bir anda, “Sen bunu nereden biliyorsun?” dedim.

Kadın tekrar sandalyeyi işaret etti. Bu kez oturdum. Bildiklerini anlatması için konuşmasını bekledim. Bana ne olduğuyla ilgili bir fikri olan ilk kişi oydu.

Ellerim titremeye başladı. Nabzım gözlerimin arkasında atıyordu. Gözlerimi sertçe kapadım ve gerginliğimi gizlemek için ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Lütfen,” dedim ona. “Eğer bir şey biliyorsan lütfen söyle bana.”

Kadın başını yavaşça sallamaya başladı. Öne arkaya, öne arkaya. “O kadar kolay değil, Silas,” dedi.

Adımı biliyordu. *Zafeeeerrr* diye bağırmak istiyordum fakat hâlâ hiçbir şeyin cevabını bilmiyordum.

“Dün gece kartın boş çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Ellerini bir deste kartın üzerinde gezdirdi ve sonra desteyi bir sıra hâlinde dizdi. “Bunu daha önce duymuştum. Bunun gerçekleştiğini *hepimiz* duymuştuk ama bu olayı gerçekten yaşamış biriyle hiç *tanışmamıştım*.”

Boş kart mı? Sanki bunu notlarımızda okuduğumu hatırlıyor gibiydim ama artık o notlar elimde olmadıklarından bunun bana hiçbir yardımı olmuyordu. Ve bu kadın bunu *hepimiz* duymuştuk derken kimleri kastediyordu?

“Bunun anlamı ne? Bana ne söyleyebilirsin? Charlie’yi nasıl bulabilirim?” Sorularım ağzımdan dökülmüş, birbirlerine takılıp düşmüştü.

“Şu fotoğraf,” dedi. “Neden bu evi bu kadar merak ediyorsunuz?”

Charlie’nin odasındaki fotoğrafı anlatmak için ağzımı açtım ama sonra çenemi kapattım. Bu kadına güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Onu tanı mıyordum. Yine de bana neler olduğunu anlayan ilk kişiydi. Bu bir cevap da olabilirdi, bir suçun göstergesi de. Eğer Charlie ve ben bir çeşit büyüün etkisindeyse muhtemelen bu kadın, böyle bir şeyin nasıl yapılacağını bilen birkaç kişiden biriydi.

Tanrım, bu çok saçmaydı. Büyü mü? Neden bu tarz şeyler düşünmek için kendime izin veriyordum ki?

“Yalnızca adını merak ediyorum,” dedim, fotoğraftaki evi neden sorduğumla ilgili yalan söyleyerek. “Bana başka neler anlatabilirsin?”

Kadın kart yığınlarını asla arkalarını çevirmeden hizalamaya devam ediyordu. “Sana ne anlatabilirim ki... sana söyleyebileceğim tek şey... biri umutsuzca senin bir şeyi unutmanı isterken, senin o şeyi hatırlaman gerekiyor...” Benimle göz göze geldi ve yine çenesini kaldırdı. “Şimdi gidebilirsin. Daha fazla yardımcı olamam.”

Kadın masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Elbisesini seri bir hareketle savururken altındaki ayakkabıları kadının gerçekliğini sorgulamama sebep oldu. Çingenelerin yalınayak olduklarını sanırdım. Ya da cadı mı demeliydim? Ya da bir büyücü? O her ne ise umutsuzca bana daha fazla yardım edebileceğine inanmak istiyordum. Aslında ben bu boktan şeyleri yutacak bir tip değildim. Ama çaresizliğim şüphelerimden daha ağır basıyordu. Eğer Charlie’yi bulmak için ejderhalara inanmak gerekiyorsa o zaman ejderhanın ateşine karşı kılıç çeken ilk kişi ben olacaktım.

“Başka *bir şey* olmalı,” dedim ona. “Charlie’yi bulamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bana bundan daha fazla bilgi vermelisin.” Bekledim, sesim umutsuzdu ve gözlerim daha da umutsuz.

Kadın sadece başını eğip gülümsedi. “Silas, sorularının cevabı sana çok yakın birinde.” Kapıyı işaret etti. “Şimdi gidebilirsin. Yapman gereken çok şey var.”

Bana çok mu yakın?

Babam? Landon? Charlie’den başka kime yakındım ki? Kapıdaki boncuklu perdelere baktım ve sonra kadına döndüm. O çoktan binanın arka tarafındaki bir kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Gidişini seyrettim.

Ellerimi yüzüme kapadım. Çığlık atmak istiyordum.

On İkinci Bölüm

Charlie

Uyandığımda her şey temizlenmişti. Ne pilav, ne sosıs ne de o şıllığı kesebileceğim porselen parçaları ortada yoktu.

Oha! Bu da ne? Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Kadın kusursuz bir zamanlama anlayışına sahipti.

Sammy'yi bayılt ve sonra ona boktan yemekler getir, Sammy'yi bayılt ve sonra ona boktan yemekler getir.

Ama hemşire bu kez geri geldiğinde, yanında o berbat yemekleri yoktu. Bir havlu ve küçük bir kalıp sabun taşıyordu.

Sonunda! Banyo.

“Banyo zamanı,” dedi. Bu kez hiç cana yakın değildi. Ağzı yüzünün ortasında gergin bir çizgi gibi duruyordu. Hafiften sendeleyerek ayağa kalktım. Boynumdan yaptıkları iğnenin etkisi daha önce verdikleri şeylerden daha güçlüydü ama kendimi sersem gibi hissetmiyordum. Zihnim açık ve bedenim tepki vermeye hazırды.

“Neden bir tek sen gcliyorsun?” dedim. “Eğer sen bir hemşireysen vardiyalı çalışıyor olman gerekir.”

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

“Merhaba..?”

“Terbiyeli ol,” dedi. “Bir dahaki sefere işler senin için bu kadar yolunda gitmeyecek.”

Çenemi kapattım çünkü beni bu kutudan dışarı çıkarıyordu ve ben o kapının ardında ne olduğunu görmeyi gerçekten çok istiyordum.

Kadın kapıyı açtı, önden çıkmam için bana yol gösterdi. Önümde başka bir kapı vardı. Şaşırmıştım. Sağa döndü ve orada bir koridor olduğunu gördüm. Hemen sağımda bir banyo vardı. Saatlerdir tuvaletimi yapmıyordum ve tuvaleti gördüğüm anda mesanem ağrımaya başladı. Bana havluyu uzatıp, “Duştan sadece soğuk su akar. Fazla uzun kalma,” dedi.

Kapıyı kapattım. Sığınak gibi bir yerdi. Penceresi yoktu, ham betondan yapılmıştı. Tuvaletin bir kapağı ya da oturağı yoktu, kenarları olmayan bir delik ve yanında da bir lavabo vardı.

Lavabonun üst kısmında yeni bir hastane elbisesi ve iç çamaşırı vardı. İşerken bir şeyler bulabilmek için her şeyi inceledim. Herhangi bir şey. Zemine yakın paslı bir boru vardı, duvardan dışarı doğru verilmişti. Sifonu çektim ve ona doğru yürüdüm. Elimi içine sokup etrafını yokladım. İğrenç. Borunun bir parçası paslanmıştı.

Kadının beni dinliyor olma ihtimaline karşı gidip duşun suyunu açtım. Küçük bir metal parçası bulmuştum ve eğer biraz uğraşırsam onu duvardan sökebilirdim. En azından bu da bir şeydi.

Onu duşa taşıdım. Su çok soğuktu; dişlerimin birbirine vurmasına engel olamıyordum. Çenemi sıkı sıkıya kapatmaya çalışıyordum ama ne kadar denesem de dişlerim başımın içinde zangırdıyordu.

Ne kadar iler acısı bir durumdaydım! Dişlerimi kontrol edemiyordum. Anılarımı kontrol edemiyordum. Yemek yiyeceğim, uyuyacağım, işeyeceğim zaman bile benim kontrolümde değildi.

Kontrol edebileceğimi düşündüğüm tek şey; bulunduğum yerden olası kaçışımdı. Boruyu tüm gücümle kavradım, bunun bana biraz olsun kontrol kazandırabilecek tek şey olduğunu biliyordum.

Banyodan çıkarken onu tuvalet kâğıdına sardım ve iç çamaşıma, bana bıraktığı düz beyaz külotun içine tıktırdım. Henüz bir planım yoktu, doğru zamanı bekleyecektim.

On Üçüncü Bölüm

Silas

Hava kararmıştı. İki saatten uzun süredir bir sonraki durağımın neresi olduğunu bilmeden araba kullanıyordum. Eve dönemezdim. Charlie'nin evine de dönemezdim. Kimseyi tanıımıyordum, işte bu yüzden de yapabileceğim tek şey araba kullanmaktı.

Sekiz cevapsız çağrım vardı. İki tanesi Landon'dandı. Bir tanesi Janette'ten.

Kalanlar ise babamdandı.

Ayrıca henüz hiçbirini dinlemediğim sekiz tane de sesli mesajım vardı. O an bunların hiçbirisi için endişelenmek istemiyordum. Hiçbirinin gerçekte neler olup bittiğine dair bir fikri yoktu ve onlara söylediğimde kimse bana inanmayacaktı. Onları suçlamıyordum. Bütün günü kafamda tekrar etmeye devam ediyordum ve olanlara inanmak bile fazlasıyla saçmayken ben bir de bunları yaşıyordum.

Her şey çok saçmaydı ama yol son derece gerçektir.

Benzin almak için arabamı bir benzinciye çektim. Gün boyunca bir şey yiyip yemediğimden bile emin değildim ama hafiften başım dönüyordu, bu yüzden de dükkâna girdim ve bir paket cipsle bir şişe su aldım.

Depomu doldururken Charlie'yi düşünüyordum.

Tekrar yola çıktığımda hâlâ Charlie'yi düşünüyordum.

Charlie bir şeyler yemiş midir diye merak ediyordum.

Acaba yalnız mıdır?

Kendine dikkat ediyor mudur?

Onun dünyanın herhangi bir yerinde olma ihtimali varken acaba onu nasıl bulabilecektim. Yaptığım tek şey, araba kullanırken kaldırımda yürüyen bir kız gördüğümde yavaşlayıp etrafında daireler çizmekten ibaretti. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Onu kurtaran adam nasıl olunur bilmiyordum.

İnsanlar gidecekleri ya da ait oldukları bir yer olmadığında ne yapıyorlardı acaba?

Acaba deli olmak nasıl bir şeydi? Klinik anlamda deli. Kendi zihnim üzerinde tamamen sıfır kontrolüm olduğunu düşünüyordum.

Ve eğer onu kontrol eden ben değilsem... kimdi?

Yine telefonum çalıyordu. Arayanın kim olduğuna baktım ve Landon olduğunu gördüm. Neden bilmiyorum ama cevap vermek için telefonu açtım. Belki de sadece kendi kafamın içinde olmaktan ve cevap alamamaktan yorulmuştum. Onunla konuşmak için arabamı kenara çektim.

“Alo?”

“Lütfen bana ne haltlar döndüğünü söyle.”

“Seni duyan var mı?”

“Hayır,” dedi. “Maç şimdi bitti. Babam polisle konuşuyor. Herkes seni merak ediyor, Silas.”

Cevap vermedim. Onları endişelendirdiğim için kendimi kötü hissetmişim ama daha da kötüsü kimse Charlie için endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

“Hâlâ Charlie’yi bulamadılar mı?”

Arkadaki insanların bağrıışlarını duyabiliyordum. Kardeşimin sesi maç bittiğinden beri beni arıyormuş gibi geliyordu. “Arıyorlar,” dedi.

Ama sesinde başka bir şey vardı. Konuşulmayan bir şey.

“Ne oldu, Landon?”

Tekrar iç çekti. “Silas, seni de arıyorlar. Senin...” Sesi endişeyle ağırlaştı. “Senin onun nerede olduğunu bildiğini düşünüyorlar.”

Gözlerimi kapattım. Bunun olacağını biliyordum. Avuç içlerimi kotuma sildim. “Onun nerede olduğunu bilmiyorum.”

Landon tekrar konuşana kadar birkaç saniye geçti. “Janette polise gitmiş. Garip davrandığını düşündüğünü söylemiş, bu yüzden de Charlie’nin eşyalarını spor salonundaki dolabında duran sırt çantasında bulduğunda, onları polise teslim etmiş. Cüzdanı sendeymiş, Silas. Ve telefonu.”

“Charlie’nin eşyalarının bende olması onun ortadan kaybolmasından benim sorumlu olduğumun kanıtı değil, benim onun erkek arkadaşı olduğumun kanıtı.”

“Eve gel,” dedi. “Onlara saklayacak hiçbir şeyin olmadığını söyle. Sorularına cevap ver. Onlarla işbirliği yaparsan, seni suçlamak için hiçbir nedenleri kalmayacaktır.”

Ya tabii! Keşke sorularına cevap vermek çok kolay olsaydı.

“Onun ortadan kaybolmasıyla benim ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Var mı?”

“Hayır.”

“O zaman hayır,” dedi. “Senin bununla bir ilgin olduğunu düşünmüyorum tabii ki. Neredesin?”

“Biliniyorum.”

Telefonu eliyle kapıyormuş gibi boğuk sesler duyuyordum. Arkadaki sesleri duyabiliyordum.

“Yakaladın mı onu?” diye sordu bir adam. “Hâlâ uğraşıyorum, baba,” dedi Landon.

Homurtular arttı.

“Orada mısın, Silas?” diye sordu.

“Evet. Sana bir sorum var,” dedim. “Hiç *Jamais Jamais* adında bir yer duydun mu?”

Sessizlik. Cevap vermesini bekliyordum ama vermiyordu.

“Landon? Duydun mu böyle bir yer?”

Ağır bir iç çekiş daha. “Charlie’nin eski evi Silas. Derdin ne senin? Uyuşturucu mu kullanıyorsun sen? Aman Tanrım Silas. Ne bok aldın sen? Charlie’ye olan da bu mu? Bu yüzden mi...”

Hâlâ hararetli bir şekilde soru sormaya devam ediyordu ki telefonu kapattım. İnternette Brett Wynwood’un ev adresine baktım. Biraz zamanımı aldı ama sonuçlarda iki tane adres çıktı.

Birini hatırlıyordum çünkü bugün sabah saatlerinde oradaydım. Charlie’nin şu an yaşadığı yerdi.

Diğerini ise bilmiyordum.

Jamais Jamais’yi tarif ediyordu.

★★★

ALTIDÖNÜM ARAZİ ÜZERİNE KURULU EV, BORGNE GÖLÜ’NE BAKMAKTADIR. 1860 YILINDA İNŞA EDİLMİŞTİR, YANİ TAM OLARAK İÇ SAVAŞIN BAŞLAMASINDAN BİR YIL ÖNCE. EVİN ORJİNAL ADI “TOPRAK SUYLA BULUŞTU” ANLAMINA GELEN “LA TERRE RENCONTRE L’EAU”DUR.

SAVAŞ BOYUNCA HASTANE OLARAK KULLANILMIŞ VE YARALI MÜTTEFİK ASKERLERİNE EV SAHİPLİ-

ĞI YAPMIŞTIR. SAVAŞTAN YILLAR SONRA 1880 YILINDA BU EV, BİR BANKACI OLAN FRANK WYNWOOD TARAFINDAN SATIN ALINMIŞTIR. ÜÇ NESİL BOYUNCA AİLEYE MİRAS KALAN EV, SON OLARAK 1998 YILINDA 30 YAŞINDAKİ BRETT WYNWOOD'A GEÇMİŞTİR.

BRETT WYNWOOD VE AİLESİ 2005 YILINDA KATRINA KASIRGASI MÜLKE BÜYÜK ZARAR VERENE KADAR BURADA YAŞAMIŞTIR. AİLE EVİ TERK ETMEK ZORUNDA KALMIŞ VE EV, TADİLAT ÖNCESİ BİRKAÇ YIL EL DEĞMEDEN BIRAKILMIŞTIR. BÜTÜN EV YIKILIP YENİDEN İNŞA EDİLMİŞ VE EVİN ORJİNAL HÂLİNDEN YALNIZCA DIŞ DUVARLARIN BİR BÖLÜMÜYLE ÇATI KURTARILABİLMİŞTİR.

2011 YILINDA WYNWOOD AİLESİ EVLERİNE GERİ DÖNMÜŞTÜR. AÇILIŞ TÖRENİNDE BRETT WYNWOOD EVE YENİ BİR İSİM VERİLDİĞİNİ DUYURMUŞTUR: “*JAMAIS JAMAIS.*”

KENDİSİNE NEDEN ASLA ASLA'NIN FRANSIZCA TERCÜMESİNİ TERCİH ETTİĞİ SORULDUĞUNDA, BU İSME ASLINDA ON DÖRT YAŞINDAKİ KIZI CHARLIZE WYNWOOD'UN KARAR VERDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİR. “KIZIM BU İSMİ AİLE TARİHİNE HÜRMETEN SEÇTİĞİNİ SÖYLÜYOR. SENDEN ÖNCE YOLU AÇANLARI ASLA UNUTMA. SENDEN SONRA YAŞAYACAK OLANLAR İÇİN DÜNYAYI İYİLEŞTİRMekten ASLA VAZGEÇME.”

WYNWOOD AİLESİ, 2013 YILINDA WYNWOOD-NASH FİNANS GRUBU'NA YAPILAN BİR SORUŞTURMAYI TAKİBEN EVE HACİZLE EL KONULANA DEK BURADA YAŞAMIŞLARDIR. 2013 YILININ SONLARINA DOĞRU AÇIK ARTIRMADA EV GİZLİ BİR TEKLİF SAHİBİNE SATILMIŞTIR.

Sayfayı telefonumun favorilerine ekledim ve makaleye bir not düştüm. Evi buldum, arabamı evin önündeki kilitli kapının dibine çektim.

Kapı o kadar yüksekti ki sanki o kapının ardındaki insanlar onları ziyarete gelenlere kendi kudretlerini gösteriyor gibiydi.

Acaba Charlie'nin babası burada yaşarken kendini nasıl hissediyordu? Acaba nesillerden beri ailesinin sahip olduğu bu evin mülkiyetini biri gelip ondan aldığında kendini ne kadar kudretli hissetmişti?

Ev izbe bir yolun sonundaydı, sanki yol da o kapıya aitmiş gibi görünüyordu. Kapının etrafından ve yanından içeri girmek için bir yol bulmaya çalıştıktan sonra böyle bir yolun olmadığı sonucuna vardım. Hava kararmıştı ve belki de bu yüzden yolu ya da alternatif bir girişi gözden geçiriyor da olabilirdim. O kapıdan neden geçmek istediğimi bile bilmiyordum ama bu evin fotoğraflarının bir ipucu olabileceğini düşünmekten başka çarem yoktu.

Sorguya çekilmek üzere arandığım hesaba katıldığında, gece artık daha fazla araba kullanmamak muhtemelen en iyisi olacaktı, ben de bu yüzden sabaha kadar orada kalmaya karar verdim. Arabamı durdurdum. Eğer yarın bir şey yapacaksam en azından birkaç saat uyumayı denemeliydim.

Koltuğumda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve acaba gece rüya görür müyüm diye düşünmeye başladım. Neyle ilgili rüya göreceğimi bile bilmiyordum. Eğer uyumazsam rüya da göremezdim ve o gece uykuya dalmamın imkânsız olduğunu biliyordum.

O an aklıma gelen bir fikirle gözlerimi açtım.

Video.

Mektuplarımdan birinde Charlie'nin uyurken çekilmiş bir videosuyla uyuyakaldığımdan bahsetmiştim. Telefonumda videoyu bulana kadar aradım. Oynat tuşuna bastım ve Charlie'nin sesini ilk kez duymak için beklemeye başladım.

On Dördüncü Bölüm

Charlie

Biraz daha uyudum.

Bu kez ilaçlar yüzünden değildi. Çünkü bu kez onları içiyormuş gibi yapıp çenemin altına saklamıştım ama kadın yanımda fazla uzun kaldığından ilaçlar çözünmeye başlamıştı. Neyse ki kapı onun ardından kapanır kapanmaz hepsini avucuma tükürmüştüm.

Artık sersemlemek yoktu. Açık bir zihne ihtiyacım vardı.

Kendi hâlimde uykuya daldım ve daha önceki gibi rüyalar gördüm. İlk rüyadaki çocuğu gördüm. Ya da ilk rüya değil de ilk anım mı demeliydim? Rüyamda, bu çocuk beni kirli bir sokağa götürüyordu. Bana bakmıyordu, önüne bakıyordu ve bütün vücudu görünmez bir güç tarafından ileri doğru çekiliyor gibiydi. Sol elinde bir kamera vardı. Aniden durdu ve sokağa baktı. Bakışlarını takip ettim.

“Orada,” dedi. “Bak.”

Ama ben bakmak istemedim. Gördüğüm şeye sırtımı döndüm ve onun yerine bir duvara baktım.

Sonra birdenbire elimi bıraktı. Döndüm ve çocuğun kar-
şidan karşıya geçip duvarda bağdaş kurmuş bir kadına doğ-
ru yaklaştığını gördüm. Kollarında, yün battaniyeye sarılmış
küçük bir bebek tutuyordu. Çocuk, kadının önünde çömeldi.
Uzunca bir süre konuştular. Çocuk ona bir şey uzatıp gülüm-
sedi. Ayağa kalktığı anda bebek ağlamaya başladı. İşte çocuk o an
fotoğrafını çekti.

Uyandığımda yüzü hâlâ gözümün önündeydi ama bu
gerçek bir görüntü değildi, bir fotoğraftı. Onun çektiği bir
fotoğraf. Saçları düğüm olmuş pasaklı bir anne gözlerini be-
beğine dikmiş, bebeğin minik ağzı ağlarken kocaman açılmış,
arka planda ise parlak mavi bir kapının yontulmuş boyası.

Rüya bittiğinde geçen seferki gibi üzgün değildim. Acıyı
böyle canlı bir şekilde belgeleyen bu çocukla gerçekten tanış-
mak istiyordum.

Gecenin büyük bir kısmını uyuyormuş gibi yapıp uzanarak
geçirdim. Kadın elinde kahvaltıyla geri döndü.

“Yine sen,” dedim. “Boş günün ya da saatin yok sanırım.”

“Evet,” dedi. “Az personelimiz var, o yüzden çift mesai ya-
pıyorum. Ye.”

“Aç değilim.”

Bir bardak dolusu hap uzattı bana. Almadım.

“Doktoru görmek istiyorum,” dedim.

“Doktor bugün çok meşgul. Senin için randevu alabilirim.
Belki haftaya bir gün seni muayene edebilir.”

“Hayır. Doktoru bugün görmek istiyorum. Bana hangi ilaç-
ları verdiğinizi ve neden burada olduğumu bilmeliyim.”

Suratında ilk kez bıkkın bir cana yakınlık dışında bir ifade gö-
rüyordum. Öne doğru eğildiğinde nefesindeki kahve kokusunu

alabildim. “Baş belası gibi davranma,” diye tısladı. “Burada bir şey talep edemezsin, anlıyor musun?” dedi ve ilaçları bana doğru itti.

“Bir doktor gelip bana bunları neden aldığımı söyleyene kadar içmeyeceğim,” dedim başımla bardağı işaret ederek. “Anladın mı *beni*?”

Bana vuracağını sandım. Elimi yastığımın altındaki boru parçasına götürdüm. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki kaslarımı gerip ayaklarımın ön kısmıyla yerdeki fayanslara bastırdım. Gerekirse atlamaya hazırdım. Ama hemşire sırtını döndü, kapıyı kilitledi ve gitti. Yine yalnız kalmıştım.

On Beşinci Bölüm

Silas

“Böyle bir şeyi yaptığına inanamıyorum,” dedim ona. Ellerimle belinden tutup sırtı yatak odasının kapısına yaslanıncaya kadar iteledim onu. Avuçlarını göğsüme yerleştirip bana yüzünde masum bir gülümsemeyle baktı.

“Nasıl bir şeyi yaptığıma?”

Gülüp dudaklarımı boynuna yapıştırdım. “Aile tarihine hürmeten ha?” diye güldüm ve dudaklarımı boynunda gezdirip onun dudaklarına doğru yaklaştırdım. “Eğer bir gün benden ayrılmak istersen ne yapacaksın? İsim olarak eski erkek arkadaşınla kullandığınız bir ifadeyi verdiğin evde sıkışıp kalacaksın.”

O kafasını salladı ve beni itip yürüyüp gitti. “Eğer bir gün senden ayrılmak istersem o zaman babama evin adını değiştirmesini söylerim olur biter.”

“Baban böyle bir şeyi asla kabul etmez, Charlie. O senin ona yaptığın saçma sapan açıklamanın çok dâhice olduğunu düşünüyor.”

Omuz silkti. “Tamam, öyleyse ben de evi yakar kül ederim,” dedi. Yatağının kenarına oturdu, ben de gidip yanına oturdum ve onu sırtüstü yatağına devirdim. Üzerine eğilip onu kenara sıkıştırınca kıkırdamaya başladı. Çok güzeldi.

Onun güzel olduğunu her zaman biliyordum ama bu yıl ona yaramıştı. *Gerçekten* yaramıştı. Göğüslerine baktım. Kendime engel olamıyordum. Onlar da bu sene çok... *mükemmel* bir hâl almışlardı.

“Sence göğüslerinin büyümesi sona ermiş midir?” diye sordum ona.

Gülüp omzuma bir şaplak indirdi. “İğrençsin.”

Tiştörtünün aşağı doğru inen yakasında parmaklarımı kaydardım. Ellerimi tiştörtünün içine daldırmadan önce göğsünde gezdirdim. “Onları görmeme ne zaman izin vereceksin?”

“*Jamais Jamais*,” dedi ve güldü.

Mızıldandım. “Hadi ama Charlie bebeğim. Seni on dört yıldır seviyorum. Bu bana bir şey kazandırmalı: hızlı bir bakış, tiştörtün altına uzanma.”

“Biz on dört yaşındayız, Silas. Bunu bana on beş yaşındayken tekrar sor,” dedi.

Gülümsedim. “Bu benim sadece iki ay uzağımda.” Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, hızlı hızlı nefes aldığı için benimkinin üzerinde yükselen göğsünü hissedebiliyordum. *Tanrım, bu işkence.*

Dilini ağzımın içine soktu ve elleriyle başımın arkasını tutup beni kendine iyice yaklaştırdı. *Tatlı tatlı işkence.*

Elimi beline doğru indirdim, parmaklarım tenine ulaşana dek tiştörtünü ufak ufak çekiştirdim. Elim belinde gezdirirken vücudunun sıcaklığını avuçlarımda hissettim.

Vücudunu keşfederken onu öpmeye devam ettim, santim santim; ta ki parmak uçlarımdan biri sutyeninin kumaşıyla buluşana dek.

Devam etmek ve parmaklarımın altındaki yumuşaklığı hissetmek istiyordum. İstedğim şey...

“Silas!”

Charlie yatağa gömülmüştü. Sanki bütün vücudu çarşaflar tarafından yutulmuş ve ben de boş yastığını avuçlarken öylece kalakalmıştım.

Bu da neydi böyle? Nereye gitmişti? İnsanlar böyle birdenbire ortadan kaybolmazlardı.

“Silas, kapıyı aç!”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Charlie? Neredesin?”

“Uyan!”

Gözlerimi açtım ve artık Charlie’nin yatağında değildim.

Artık on dört yaşında ve ilk kez bir memeyi elleyecek o oğlan çocuğu da değildim.

Ben... Silas’tım. Kaybolmuş, kafası karışık ve lanet olası bir arabada uyuyan Silas.

Şoför koltuğunun olduğu tarafın camına bir yumruk indi. Arabamın içine sızan güneş ışığına bakmadan önce gözlerime buna hazırlanması için birkaç saniye daha tanıdım.

Landon kapıdaydı. Hemen doğruldum ve arkama dönüp sağıma, soluma, etrafıma baktım.

Sadece Landon vardı. Yanında kimse yoktu.

Kapının koluna uzandım ve açmadan önce yana çekilmesini bekledim. “Onu buldunuz mu?” diye sordum arabamdan inerken.

Başını salladı. “Hayır, hâlâ arıyorlar.” Tıpkı benim gergin ya da stresli olduğumda yaptığım gibi ensesini ovdu.

Tam ona beni nerede bulacağını nasıl bildiğini soracaktım ki telefonu kapatmadan hemen önce ona evi sorduğumu hatırladım. Tabii ki buraya bakacaktı.

“Onu bulmaları için onlara yardım etmelisin, Silas. Bildiğin her şeyi anlatmalısın.”

Güldüm. Bildiğim her şey. Arabama yaslandım ve kollarımı göğsümde bağladım. Durumun saçmalığı karşısında sırıtmayı kesip gözlerimi kardeşimin gözlerine diktim. “Hiçbir şey bilmiyorum, Landon. Hatta seni bile tanımıyorum. Ve hafızama göre Charlize Wynwood’la da hiç tanışmadım. Polise bunu nasıl anlatırım?”

Landon başını salladı. Bana bakıyordu... sessiz ve meraklıydı. Delirdiğimi düşünüyordu; bunu gözlerinde görebiliyordum.

Belki de haklıydı.

“Arabaya bin,” dedim ona. “Sana anlatacak çok şeyim var. Hadi biraz turlayalım.”

Kapımı açıp tekrar arabaya bindim. Landon ise birkaç saniye bekledi ama sonra gidip yolun kenarındaki bir hendeğin oraya park ettiği arabasını kilitleyip benim arabamın yolcu koltuğuna doğru yürümeye başladı.

“Dur bakayım anlamış mıyım,” dedi öne doğru eğilerek. “Sen ve Charlie’nin bir haftadan uzun bir süredir hafızanız kayıp. İkiniz de birbirinize mektuplar yazıyorsunuz. Bu mektuplar Janette’in bulup polise götürdüğü sırt çantasındaydı. Bunu bilen tek kişi ise rasgele bir tarot falcısıydı. Bu şey günün hep aynı saatinde, kırk sekiz saatte bir gerçekleşiyor ve sen o kaybolmadan önceki gün neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını iddia ediyorsun, öyle mi?”

Başımla onayladım.

Landon gülüp arkasına yaslandı. Başını salladı, sonra da içeceğini eline alıp pipetini ağzına soktu. Büyük bir yudum aldı ve bardağını masaya koyarken derin derin içini çekti.

“Eğer bu senin cinayetten sıyrılma yönteminse lanet bir vudu büyüsünden çok daha güçlü bir mazerete ihtiyacın olacak.”

“O ölmedi.”

Sorgularcasına kaşını kaldırdı. Onu suçlayamazdım. Roller değişecek olsa ağızımdan çıkan hiçbir şeye ben de inanmazdım.

“Landon, bana inanmanı beklemiyorum. Gerçekten. Ama Tanrı aşkına, birkaç saat olsun bana ayak uyduramaz mısın? Cevapları zaten bildiğimi düşünsen bile bana inanıyormuş gibi davranıp sorularıma cevap veremez misin? Eğer hâlâ deli olduğumu düşünüyor olursan yarın istersen beni polise teslim edebilirsin.”

Hayal kırıklığına uğramışçasına başını salladı. “Deli olduğunu düşünsem bile seni asla polise teslim etmem, Silas. Sen benim kardeşimsin.” Gelip içkileri doldurması için garsona işaret etti. Bir yudum alıp gevşedi. “Tamam. Devam et.”

Gülümsedim. Landon’dan neden hoşlandığımı anlamıştım.

“Brett ile babam arasında neler oldu?”

Landon bıyık altından güldü. “Bu çok saçma,” diye homurdandı. “Sen bu konuda benden daha fazla şey biliyorsun,” dedi ama sonra bana doğru eğilerek soruma cevap vermeye başladı. “Dış denetim sebebiyle birkaç yıl önce bir soruşturma başlatıldı. Birçok insan çok para kaybetti. Babam aklandı ama Brett sahtekârlıkla suçlandı.”

“Babam gerçekten suçsuz muydu?”

Landon omuz silkti. “Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. İtibarı zedelendi ve olanlardan sonra işlerinin büyük bir kısmını kaybetti. İşleri yoluna koymaya çalışıyor ama artık kimse ona parasını teslim etmek konusunda güvenmiyor. Ama sanırım şikâyet edemeyiz. Sonuçta hâlâ Charlie’nin ailesinden çok daha iyi bir durumdayız.”

“Babam, Charlie’yi ofisinden bazı dosyaları almakla suçlamış. Babam neden bahsediyor?”

“Paranın nereye gittiğini anlayamadılar, bu yüzden Brett veya babamın parayı yurtdışındaki bankalarda sakladığını düşündüler.

Duruşmadan önce babamın üç gün boyunca uyumadığı gergin bir dönem yaşandı. Son on yılda gerçekleşmiş her işlemin ve makbuzun her bir detayını gözden geçirdi. Bir gece ofisinden elinde bir dosyayla çıktı. Brett'in parayı sakladığı yeri bulduğunu söyledi. Sonunda tüm bu olanlardan Brett'in sorumlu tutulmasını sağlayacak gerekli bilgiyi elde etmişti. Avukatını arayıp birkaç saat uyuduktan sonra delilleri kendisine teslim edeceğini söyledi. Ertesi gün... dosyaları bulamadı. Bunu Charlie'ye senin haber vermiş olduğunu farz ederek seni suçladı. O gün o dosyaları Charlie'nin aldığını düşündü. Ama o inkâr ediyordu. Sen de inkâr ediyordun. Babam da sahip olduğunu iddia ettiği deliller olmadan Brett'i hiçbir şekilde suçlayamazdı. Bu durumda o herifi belki de beş yılda iyi hâlden salacaklardı onu ama babamın söylediğine göre eğer o dosyalar ortadan kaybolmasaydı müebbet yiyecekti.”

Tanrım. Hatırlayacak ne çok şey.

Parmağımı kaldırdım. “Hemen geri geleceğim.” Masadan kalkıp koşarak restorandan çıkıp doğruca arabama gittim. Not almak için başka kâğıt var mı diye bakındım. Restorana döndüğümde Landon hâlâ masada oturuyordu. Bana anlattığı her şeyi not edene kadar başka soru sormadım. Daha sonra sırf ne cevap vereceğini görmek için ona ilgisini çekecek bir bilgi verdim.

“O dosyaları alan bendim,” dedim Landon’a. Ona baktım, gözlerini kısmıştı.

“Hiçbir şey hatırlayamadığını söylediğini sanıyordum.”

Başımı salladım. “Hatırlayamıyorum. Ama bulduğum bazı dosyaları sakladığımla ilgili notlar almışım. Peki, sence bu dosyalar babamın masumiyetini kanıtlayacaksa neden onları almış olabilirim?”

Landon bir an için sorumu düşündü ve başını salladı. “Onları her kim aldıysa onlarla hiçbir şey yapmadı. Yani onları saklamanın tek sebebi Charlie'nin babasını korumak olabilir.”

“Neden Brett Wynwood’u korumak isteyeyim ki?”

“Belki onun iyiliği için korumuyordun Brett’i. Bunu Charlie için yapmış olabilirsin.”

Kalemi bıraktım. İşte bu. O dosyaları almış olmamın tek sebebi... bunu Charlie’yi korumak için yapmış olmamdı.

“Charlie babasına yakın mıydı?”

Landon güldü. “Çok. O babasının kızıydı. Dürüst olmak gerekirse bence senden daha çok sevdiği tek kişi babasıydı.”

Kendimi bir yapbozu çözmüş gibi hissediyordum. Eski Silas’ı tanıyordum; o Charlie’yi mutlu etmek için her şeyi yapardı. Buna, babası hakkındaki gerçeği bilmesini engellemek de dahildi.

“Peki, bundan sonra Charlie’yle bana ne oldu? Demek istediğim... eğer babasını o kadar çok seviyorsa babamın onu parmaklıklar arkasına tıktırdığını düşündüğünde onun bir daha benimle konuşmak istememesi gerekirdi.”

Landon başını sağa sola salladı. “Sen onun sahip olduğu her şeydin,” dedi. “Onun yanında olmak için her şeyi yaptın ve hiçbir şey babamı tamamen onun yanında durmadığını bilmek kadar kızdırmadı.”

“Babamın masum olduğunu mu düşünüyordum?”

“Evet,” dedi Landon. “Tek yaptığın şey, konu Charlie ve babam olduğunda taraf tutmamaktı. Maalesef, babama göre bu yaptığın *onların* tarafını tutman anlamına geliyordu. Siz ikinizin bir-iki yıldır aranızın çok iyi olduğu söylenemez. Cuma akşamları yapılan maçlarda tribünden sana bağırması dışında konuşmazdınız.”

“Peki, neden benim futbol oynamam konusunda bu kadar takıntılı?”

Landon yine güldü. “O, oğulları olacağını bilmeden önce bile oğullarının Alma takımına girmesi konusuna takmıştı kafayı. Yürümeye başladığımız anda futbol topunu elimize tutuşturmuştu.

Bu durumu benim çok umurumda değildi ama sen her zaman futboldan nefret etmiştin. Bu onu kızdırıyordu çünkü sen futbolda yeteneklisin. Kanında var. Ama sen hiçbir zaman hiçbir şeyi futbolu bırakmaktan daha çok istemedin.” Gülümsedi. “Tanrım, dün gece oraya gelip senin sahaya çıkmadığını gördüğünde onu görmeliydin. Seni bulana kadar maçı durdurmayı denedi ama yetkililer buna izin vermedi.”

Bunu da not ettim. “Biliyorsun... Ben nasıl futbol oynandığını hatırlamıyorum.”

Landon’ın dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. “Aslında bu, bana bugün söylediğin şeyler içinden ilk inandığım şeydi. Geçen günkü antrenmanda da unutmuş gibi görünüyordun zaten,” dedi ve kahkaha attı. “Yani bunu da listene ekle. Futbol oynamayı unuttuğunu. Ne kadar da uygun olur.”

Listeye ekledim.

Şarkı sözlerini hatırlıyorum.

Tanıdığımız insanları unuttum.

Tanımadığımız insanları hatırlıyorum.

Kamera nasıl kullanılır hatırlıyorum.

Futboldan nefret ediyorum ama oynamak zorunda bırakılıyorum.

Futbol oynamayı unuttum.

Listeye baktım. Eminim eski listemde çok daha fazla şey yazıyordu ama ben hiçbirini hatırlayamıyordum.

“Bakayım,” dedi Landon. Daha önce yazdığım notlara da baktı. “Siktir. Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun.” Notlara birkaç saniye baktıktan sonra bana geri verdi. “Görünen o ki şarkı sözleri ve kamera kullanmak gibi kendi kendine öğrendiğin şeyleri hatırlayabiliyorsun. Ama sana öğretilen şeyleri unutuyorsun.”

Listeyi önüme çekip baktım. Haklı olabilirdi ama öte yandan insanları hatırlayamadığım gerçeği de vardı. Bunu da not aldım ve sorularıma devam ettim.

“Charlie’yle Brian ne zamandan beri çıkıyorlar? Biz ayrılmış mıydık?”

Landon elini saçlarından geçirip sodasından bir yudum aldı. Ayaklarını yukarı doğru çekip duvara yaslandı, bacaklarını da koltuğa uzattı. “Bütün gün burada olacağız, değil mi?”

“Eğer bu bütün günümüzü alacaksa evet.”

“Brian’ın her zaman Charlie’ye karşı bir ilgisi vardı ve bunu herkes biliyordu. Sen ve Brian bu yüzden hiçbir zaman anlaşmazdınız ama sen futbol takımının hatırına onunla anlaşmaya çalışıyordun. Babası hapishaneye girdikten sonra Charlie değişmeye başladı. Kibar davranmıyordu... gerçi hiçbir zaman çok kibar olmamıştı. Son zamanlarda bir zorbaya dönüşmüştü. İkiniz artık kavga etmekten başka bir şey yapmıyordunuz. Açıkçası Charlie’nin onunla uzun zamandır çıktığını sanmıyorum. Brian’la sadece sen etrafta olduğunda ilgilenmeye başladı, sırf seni kızdırmak için. Bunu yapmaya devam etmek için de sanırım yalnız kaldıklarında da onunla görüşmeyi sürdürmek zorunda kaldı. Ama ben yine de ondan hoşlandığına inanmıyorum. O, Brian’dan çok daha zeki biri ve eğer içlerinden biri kullanılmışsa o da Brian’dır.”

Her şeyi yazıyordum ama bir yandan da başımı sallayarak onu dinlediğimi gösteriyordum. Gerçekten o çocuğa karşı bir şeyler hissetmediğini düşünüyordum. Görünüşe göre Charlie’yle olan ilişkim pamuk ipliğine bağlıydı ve o da gücümüzü sınamak için elinden geleni yapıyordu.

“Charlie’nin dini inançları nasıldı? Vudu büyüsüne, sihre ya da benzeri bir şeylere inanıyor muydu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Landon. “Hepimiz Katolik olarak yetiştirildik. Önemli bir bayram olmadıkça da ibadet etmiyoruz.”

Bunu not aldım ve başka bir soru düşünmeye çalıştım. Hâlâ bir sürü sorum vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum. “Başka bir şey var mı? Geçen hafta gerçekleşen olağandışı bir şey?”

Yüz ifadesindeki değişiklikten ve koltuğunda kayma biçi-
minden bir şeyler sakladığını hemen anladım.

“Ne oldu?”

Ayaklarını koltuktan aşağı indirdi ve masaya doğru eğilip kısık bir sesle “Polisler... bugün evdeydiler. Sıradışı bir şey var mı diye Ezra’yı sorguladıklarını duydum. Başta reddetti ama bence suçluluk duygusu galip geldi. Odanda bulduğu çarşafı anlattı. Üzerlerinde kan olduğunu söyledi.”

Sandalyemin arkasına yaslanıp tavana baktım. İşte bu hiç iyi olmamıştı.

“Bekle,” dedim ve tekrar öne doğru eğildim. “O geçen hafta oldu. Charlie kaybolmadan önce. Eğer düşündükleri buysa bunun onunla bir bağlantısı olamaz.”

“Hayır, bunu biliyorum. Bunu Ezra da söyledi. Bunun geçen hafta olduğunu ve o gün Charlie’yi gördüğünü söyledi. Ama yine de Silas, sen ne haltlar karıştırıyordun? Neden çarşaf-
ların üzerinde kan vardı? Polisler senin Charlie’yi dövdüğünü ya da ona benzer bir şeyler yaptığını ve hatta çok daha ileri git-
tiğini düşünüyorlar.”

“Ona asla zarar vermem,” dedim savunmacı bir tavırla. “O kızı seviyorum.”

Sözler ağızımdan çıktığı anda başımı salladım, neden böyle söylediğimi anlamamıştım. Onunla hiç tanışmamıştım. Onunla konuşmamıştım bile.

Ama öyle olmalıydı. Onu sevdiğimi söylemiştim ve bunu tamamen içimden gelerek yapmıştım.

“Onu nasıl sevebilirsin ki? Onu hatırlayamadığını iddia ediyorsun.”

“Hatırlamayabilirim ama hislerimden eminim,” diyerek ayağa kalktım. “Ve işte bu yüzden onu bulmamız gerekiyor. Babasından başlayacağız.”

Landon beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama toplamda sadece kırk sekiz saatin olduğunda sekiz saat kaybetmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordu.

Saat neredeyse akşam sekiz olmuştu ve biz tüm günü resmen boşa harcamıştık. Restorandan çıkar çıkmaz Brett Wynwood'u ziyaret etmek için hapishaneye doğru yola koyulduk. Hapishane neredeyse üç saat uzaklıktaydı. İki saatlik bir bekleyişin ardından bize yalnızca o günkü ziyaretçi listesinde olmadığımız ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı söylenmişti. Kızgından da fazlaydım.

Dünden beri öğrendiğim her şeyi unutmadan önce ve Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek için saatlerim kalmışken hatayı kaldıramazdım.

Landon'ın arabasının yanına gittik. Kontağı kapattım ve arabadan inip kapıya doğru yürüdüm. Üzerinde iki tane asma kilit vardı ve hiç kullanılmamış gibi duruyorlardı.

“Bu evi kim aldı?” diye sordum Landon'a.

Arkamdan güldüğünü duydum, ona döndüm. İçinde bulunduğum durumda şaka kaldıramayacağımı anlamış ve kafasını çevirmişti.

“Hadi ama Silas. Rol yapmayı bırak artık. Evi kimin aldığını biliyorsun.”

Derin nefesler alıyordum, kendime tüm bunları uydurduğumu düşündüğü için onu suçlayamayacağımı hatırlattım. Başımı salladım, ardından tekrar kapıya döndüm. “Geç dalganı, Landon.”

Yerdeki taşları tekmeleyip homurdandığını duydum. Ve sonra, “Janice Delacroix,” dedi.

Bu ad benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama arabama geri dönüp not etmek için kapıyı açtım. “Delacroix. Bu bir Fransız ismi mi?”

“Evet,” dedi. “Şehir merkezindeki turistik dükkânlardan birinin sahibi. Tarot ve benzeri şeylere bakıyor. Kimse böyle bir yeri nasıl alabildiğini bilmiyor. Kızı da bizim okula gidiyor.”

Yazmayı bıraktım. Tarot falcısı. Bu, fotoğrafı ve neden bana daha fazla bilgi veremeyeceğini açıklıyordu; ona evi hakkında sorular sormam garip geliyordu.

“Peki, bu insanlar gerçekten burada mı yaşıyorlar?” diye sorarken yüzüne bakmak için arkamı döndüm.

Landon omuz silkti. “Evet. Ama sadece ikisi; kızı ve kendi. Muhtemelen farklı bir giriş kullanıyorlar. Bu kapı pek açılmış gibi durmuyor.”

Kapının arkasına baktım... eve doğru. “Kızının adı ne?”

“Cora,” dedi düşünmeden. “Cora Delacroix. Ama herkes ona Karides der.”

On Altıncı Bölüm

Charlie

Uzun süredir kimse gelmiyordu. Sanırım cezalandırılıyordum. Susamıştım ve tuvalete gitmeliydim. Tutabildiğim kadar tuttuktan sonra kahvaltı tepsimdeki plastik bir bardağın içine işeyip dolu bardağı odanın köşesine bıraktım.

Odada volta atıyor, saçımı çekiştirerek delireceğimi düşünüyordum. Ya hiç kimse gelmezse? Ya beni burada ölüme terk ettilerse?

Kapıda bir hareket olmayınca yumruklamaya başladım. Sesim kısılana dek birinin bana yardım etmesi için çığlık attım.

Kapı nihayet açıldığında, başımı ellerimin arasına almış yerde oturuyordum. Ayağa kalktım. Bu o hemşire değildi; bu kez daha genç başka biriydi. Önlüğü minyon bedenini örtüyordu. Bu hâliyle doktorculuk oynayan küçük bir çocuğa benziyordu. Temkinli bir şekilde gözlerimle takip ediyordum onu. Köşedeki bardağı fark edip kaşlarını kaldırdı.

“Tuvaleti mi kullanman gerekiyor?” diye sordu.

“Evet.”

Tepsiyi kenara koydu ve karnım guruldadı.

“Doktoru görmek istediğimi söylemiştim,” dedim.

Gözlerini kaçırdı. *Gergin. Ama neden?*

“Doktor bugün meşgul,” dedi bana bakmadan.

“Diğer hemşire nerede?”

“Bugün onun izin günü,” dedi. Yemeğin kokusunu alabiliyordum. Çok acıkmıştım.

“Tuvalete gitmeliyim,” dedim. “Götürür müsün beni?”

Başıyla onayladı ama bana benden korkuyormuş gibi bakıyordu. Küçük odadan çıkıp dar koridorda onu takip ettim. Ne tür bir hastanede tuvaletler hastaların olmadığı ayrı bir alanda olurdu ki? Ben tuvaleti kullanırken o uzakta durdu, ellerini ovuşturuyordu ve yüzünün rengi pembenin berbat bir tonunu almıştı.

İşimi bitirdiğimde kapıya doğru dönmek gibi bir hata yaptı. Kapıyı açtığı anda ben de hastane geceliğimin içinden boru parçasını çıkarıp onun boynuna dayadım.

Yüzünü bana döndü, boncuk gibi gözleri dehşetle açılmıştı.

“Anahtarları bırak ve yavaşça geri çekil,” dedim. “Yoksa bunu boğazına saplarım.”

Başını salladı. Anahtarlar yere düştü ve ben kıza doğru ilerledim, silahım hâlâ boynundaydı. Onu arkaya, odanın içine doğru ilerlettim ve yatağa doğru itekledim. Geriye doğru düşüp bağırdı.

Sonra ben anahtarları alarak kapıdan çıktım. Ben kapıyı çekip kapatacakken o da kapıya doğru koşmaya ve çığlık atmaya başladı. Ben anahtarı kapı deliğine takmaya çalışırken o kapıyı açık tutmaya uğraştığından biraz mücadele ettik ama sonra metalik tık sesini duydum.

Bir sonraki kapıyı açacak doğru anahtarı bulmaya çalışırken ellerim titriyordu. O kapının ardında ne bulmayı beklediğimi gerçekten bilmiyordum. Bir hastane koridoru, hemşireler ve doktorlar? Biri orada beni o küçük odaya geri götürmek için bekliyor olabilir miydi?

Hayır.

Asla geri dönmeyecektim. Bu yerden çıkmama engel olmaya çalışan herkese zarar verecektim.

Kapıyı açtığımda ne bir hastane, ne bir personel ne de herhangi başka birini gördüm. Bunun yerine karşımda son derece etkileyici bir şarap mahzeni vardı. Tozlu şişeler yüzlerce küçük deliğe oturtulmuştu. Maya ve kir kokuyordu. Mahzenin bir köşesinden yukarı doğru bir merdiven çıkıyordu. Yukarıda ise bir kapı vardı.

Merdivenlere doğru koşarken ayak parmağımı betona çarp-tım, ıslak kanın ayağımdan aktığını hissedebiliyordum.

Merdivenlerin tepesi tezgâhları ve zemini aydınlatan tek ışıklı bir mutfığa açılıyordu. Etrafa bakmak için duraksamadım. Bir çıkış kapısı bulmalıydım! Buldum ve kapının kolunu tut-tum, bu kez kilitli değildi. Kapı açılırken zafer çığlıkları atıyordum. Gecenin hafif rüzgârı yüzüme vuruyordu. Onu minnetle içime çektim.

Ve sonra koştum.

On Yedinci Bölüm

Silas

“İzinsiz giremezsin, Silas!” diye bağıyordu Landon.

Kapıya tırmanmaya çalışıyordum ama ayağım sürekli kayıyordu. “Yardım etsene bana,” diye bağırdım ona.

Bana doğru yürüdü, her ne kadar sözde benim oraya tırmanmamı engellemeye çalışsa da bana ellerini ve avuç içini uzattı. Elllerine bastım ve beni yukarı kaldırdı, böylece kapının üstündeki demir çubukları tutabildim.

“On dakikaya döneceğim. Sadece evi kontrol etmek istiyorum.” Bugün söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını biliyordum, bu yüzden bu Cora denen kızın bir şeyler sakladığı gerçeğini ona söylemedim. Eğer kız evdeyse onu benimle konuşmaya zorlayacaktım.

En sonunda tırmanıp kapının diğer tarafına geçtim. Ayaklarım yere değince ayağa kalktım. “Ben dönene kadar gitme.”

Dönüp eve baktım. İki yüz metre uzakta, salkımsöğütlerin ar-

dına saklanmıştı. Uzun kollara benzeyen bu ağaçlar, ön kapıya doğru uzanıyor ve beni daha ileri gitmeye zorluyordu.

Yavaş yavaş sundurmaya doğru giden yola yöneldim. Güzel bir evdi. Charlie'nin burayı neden bu kadar özlediğini anlayabiliyordum. Pencerelelere baktım. Üst kattakilerden ikisinin perdeleri açıktı ama alt kattakiler tamamen karanlıktı.

Neredeyse evin ön cephesine uzanan sundurmaya gelmiştim. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki onu gerçekten duyabiliyordum. Ara sıra yükselen böcek sesleri –ve nabzımın atması dışında– bu yer tamamen sessizdi.

Şimdiye kadar.

Çok yakınlardan bir yerden gelen yüksek bir havlama sesi karnımda gümbürdeyip göğsümde titreşti. Sesin nereden geldiğini göremiyordum.

Ani hareketler yapmamaya dikkat ederek olduğum yerde durdum.

Derin hırlamalar sanki gök gürültüsü gibiydi. Vücudumu çevirmeden omzumun üstünden yavaşça baktım.

Köpek arkamda duruyor, ağzını aralayarak hırıliyordu, dişleri bembeyaz ve keskin görünüyor, âdeta parlıyordu.

Arka ayaklarının üzerinde havaya kalktı ve koşmama ya da onunla kavgaya edebilecek bir şeyler bulmama fırsat vermeden sıçrayıp bana saldırdı.

Doğrudan boğazıma doğru.

Dişlerinin arkada kalan elimi deldiğini hissedebiliyordum ve biliyordum ki eğer boğazımı korumamış olsaydım o dişler şahdamarımda olacaktı.

Köpeğin muazzam gücü beni yere devirdi. Hayvan kafasını sağa sola sallarken ve ben de ondan kurtulmak için savaş verirken elimden bir parça kopardığını hissettim.

Ama sonra bir şey ona çarptı ya da vurdu ve inleyerek küt diye yere düştü.

Ve sonra sessizlik oldu. Ne olduğunu görebilmek için çok karanlıktı. Derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Yerdeki köpeğe baktım ve boynuna saplanan keskin bir metal parçasının ucunu gördüm. Kan başının etrafında toplanıyor, çimleri gece yarısının rengine boyuyordu.

Ve sonra güçlü bir çiçek kokusu... *zambak*... bir rüzgâr seli gibi beni sardı.

“Bu sensin.”

Fısıltıyla çıksa da onun sesini hemen tanıdım. Ayın aydınlattığı yüzüyle sağımda duruyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken eliyle ağzını kapattı. Kocaman olmuş gözleriyle şok içinde bana bakıyordu.

O burada.

Yaşıyor.

Onu kollarıma alıp sarılmak, her şeyin yolunda olduğunu ve bu işi çözeceğimizi söylemek istiyordum. Ama muhtemelen benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

“Charlie?”

Ellerini yavaşça ağzından çekti. “Adım Charlie mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. Yüzündeki dehşet dolu ifade yavaşça bir rahatlamaya dönüştü. Öne doğru atılarak kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. Hıçkırıklara boğulduğunda bedeni de titremeye başladı.

“Gitmemiz lazım,” dedi gözyaşları içinde. “Onlar beni bulmadan buradan çıkmalıyız.”

Bulmak mı?

Kollarımı onun bedenine doladım, sonra elinden tuttum ve kapıya doğru koşmaya başladık. Landon, Charlie’yi görünce kapıya doğru koştu ve kilitleri sallamaya başladı. Charlie kapıya tırmanamayacağı için bizi oradan dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

“Arabamı kullan,” dedim ona. “Kapıyı eđ. Acele etmeliyiz.”

Landon önce arabama, sonra bana baktı. “Kapıyı kırarak açmamı mı istiyorsun? Silas, o araba senin bebeğin.”

“Araba umurumda bile değil!” diye bağırdım. “Buradan çıkınmanız gerek.”

Kardeşim hızla hareket ederek arabaya doğru koştı. Arabaya binerken, “Yoldan çekilin!” diye bağırdı. Arabayı döndürüp geri vites taktıktan sonra gaza bastı. Demirin metal üzerinde çıkardığı ses, arabamın parçalara ayrıldığına şahit olan kalbimin çıkardığı sesin yanında hiçti. Neyse ki o arabaya pek bağlanmamıştım. Zaten onu iki günden az bir süredir tanıyordum.

Landon’ın, Charlie’nin ve benim geçmemize yetecek kadar demirleri eğmek için iki kez daha geri vites takıp gaza basması gerekti. Kapının diğer tarafına geçtiğimizde arabasının arka kapısını açtım ve Charlie’nin içeri girmesine yardım ettim.

“Benim arabamı burada bırak,” dedim ona. “Onun için daha sonra endişeleniriz.”

Hepimiz arabaya binip nihayet evden uzaklaşırken Landon telefonunu eline aldı.

“Babamı arayıp ona senin Charlie’yi bulduğunu söyleyeceğim, böylece o da polislere haber verebilir.”

Telefonu elinden kaptım. “Hayır. Polis olmaz,” dedim.

Hüsrarla elini direksiyona vurdu. “Silas, onlara Charlie’nin iyi olduğunu söylemek zorundasın. Bu çok saçma. İkiniz de tamamen saçmalıyorsunuz.”

Kardeşıme dönüp dikkatlice suratına baktım. “Landon, bana inanmalısın. Charlie ve ben bildiğimiz her şeyi on iki saatten biraz fazla bir süre sonra unutacağız. Onu bir otele götürmem lazım, böylece ona her şeyi açıklayabilirim ve ayrıca not yazmak için de zamana ihtiyacım var. Eğer polise haber verirse sorgulamak için bizi ayırabilirler. Bu şey yeniden başımıza geldiğinde onunla birlikte olmalıyım. Bana inanıp inanmaman umurumda

değil ama sen benim kardeşimsin ve bunu benim için yapman gerekiyor.”

İsteğime yanıt vermedi. Yolun sonuna gelmiştik ve sağa mı sola mı dönmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu; boğazında yutkunurken oluşan yumruyu görebiliyordum.

“Lütfen,” dedim. “Yalnızca yarına kadar zamana ihtiyacım var.”

Landon titrek bir nefes verdi, sonra sağa evimizin ters istikametine döndü. Rahat bir nefes aldım. “Sana borçlandım.”

“Bir milyon dolar kadar,” diye bana katıldı.

Charlie’nin oturduğu arka koltuğa baktım, gözlerini bana dikmişti ve belli ki duydukları karşısında dehşete kapılmıştı.

“Bu şey yarın yine gerçekleştiğinde derken ne demek istedin?” diye sordu sesi titreyerek.

Arka koltuğa geçtim ve Charlie’yi kendime çektim. Göğsüme yığılırken kalbinin benimkiyle yarıştığını hissedebiliyordum. “Otelde her şeyi açıklayacağım.”

Başını salladı ve sonra, “Sana Silas mı dedi o? Bu senin adın mı?” diye sordu. Sesi sanki çığlık atmaktan kısılmış gibi çatlıyordu. Dünden beri neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordum.

“Evet,” dedim elimle kolunu okşayarak. “Silas Nash.”

“Silas,” dedi yumuşak bir tonda. “Dünden beri adının ne olduğunu merak ediyordum.”

Birden kaskatı kesildim ve ona baktım. “Merak ediyordum derken ne demek istiyorsun? Beni nasıl hatırlıyorsun?”

“Rüyamda seni gördüm.”

Rüyasında beni görmüş.

Cebimden kısa notlarımı çıkarıp Landon’dan kalem istedim. Torpidosundan bir tane çıkarıp bana uzattı. Rüyaları ve Charlie’nin benimle ilgili hiçbir anısı olmadan nasıl olup da beni tanıyabildiğini yazdım. Ardından kendi gördüğüm, bir anıya benzeyen rüyamı da not aldım. Rüyalarımız geçmişimizle ilgili ipucu verebilir miydi?

Charlie, son bir saatte meydana gelen her şeyi yazarken beni seyrediyordu. Ama hiç soru sormuyordu. Kâğıdı katlayıp cebime geri koydum.

“Peki, bizim olayımız ne?” diye sordu. “Birbirimize âşık mıydık ya da her ne haltsa işte?”

Dün sabahtan beri ilk kez kahkaha atmıştım. “Evet,” dedim, hâlâ gülüyordum. “Görünüşe göre sana on sekiz yıldır âşığım ya da işte ne haltsa.”

Landon’a yarın saat on bir otuzda otel odamıza gelmesini söyledim. Bu şey tekrar başımıza gelirse durumumuza uyum sağlamak ve notlarımızı okumak için zamana ihtiyacımız olacaktı. Tereddüt etti ama sonunda kabul etti. Babama bütün gün bizi aradığını ama bulamadığını söyleyecekti.

İnsanları yarına kadar endişelendirecek olduğum için üzülüyordum ama kendimi tekrar Charlie’nin görüş alanımdan çıkmasına sebep olacak bir duruma sokmayacaktım. Duş almak istediğini söylediğinde bile kapıyı kapatmasına izin veremeyeceğimi söyledim ona. *Sıcak* bir duş diye düzeltti.

Otele ulaştığımızda bildiğim her şeyi ona anlattım. Her şeyi ortaya döktüğümde çok da bir şey ifade etmeyen her şeyi.

Charlie de bana dün sabahtan beri neler olduğunu anlattı. Çok ciddi şeyler olmadığını öğrenince rahatlamıştım ama onu bodrumda tutmalarından rahatsız olmuşum. Karides ve annesi onu ne diye iradesi dışında orada tutmuşlardı ki? Kadın dün, “*Sorularının cevabı sana çok yakın birinde,*” derken açıkça beni yanıltmaya çalışmıştı.

Evet, sanırım. Sorularımın cevapları bana çok yakın birinde yatıyordu. Sadece iki adım ötemde duran birinde.

Geçen haftadan beri edindiğimiz en iyi bilgiydi bu ama hâlâ neden onu rehin tuttukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu,

yarın anlamaya çalışacağımız ilk şey olacaktı. Bu yüzden notlarımızın detaylı ve net olması için uğraşıyordum, böylece çok daha iyi bir başlangıç yapabiliirdik.

Charlie'ye de karakola gidip tüm eşyalarının kendisine geri verilmesini istemesi için bir not yazdım. O artık kayıp olmadığına göre eşyaları ellerinde tutamazlardı. Bizim o mektuplara ve günlüklere umutsuzca ihtiyacımız vardı. Her şeyin anahtarı orada bir yerde yazıyor olabilirdi ve hepsini tekrar alana kadar tamamen sıkışıp kalmış durumdaydık.

Banyonun kapısının açıldığını ve Charlie'nin yatağa doğru yürüdüğünü duydum. Ben hâlâ masada oturmuş notlar alıyordum. Yatağa otururken ona baktım, ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmış beni izliyordu.

Çektiği bunca çilenin ardından sarsılmış olmasını bekliyordum ama o daha da güçlenmişti. Bildiğim her şeyi anlatırken beni pürdikkat dinledi ve bir an olsun benden şüphe etmedi. Hatta kendi de birkaç teori atıyordu ortaya.

“Eğer kendimi tanıyorsam, yarın tanımadığım bir erkekle bu otel odasında uyanırsam muhtemelen kaçmaya çalışırım,” dedi. “Belki de kendime bir not yazarak kapı tokmağının üzerine yapıştırıp en azından öğlene kadar beklemem gerektiğini söylemeliyim.”

Güçlü ve zeki.

Charlie'ye bir parça kâğıt ile bir kalem verdim, kendine bir not yazıp otel odasının kapısına doğru yürüdü.

“Biraz uyumaya çalışmalıyız,” dedim ona. “Eğer bu şey yeniden başımıza gelirse iyice dinlenmiş olmalıyız.”

Anlaştık anlamında başını salladı ve yatağa girdi. Yatakları ikiye ayırmayı teklif bile etmedim. Bilmiyorum neden. Gece-nin nasıl biteceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım sadece ona karşı fazla korumacıydım. Yalnızca iki adım ötemdeki bir yatakta bile olsa, hemen yanı başımda olduğunu bilmemek beni rahatsız ediyordu.

Alarımı sabah on otuza kurdum. Bu bize uyanmamız ve hazırlanmamız için zaman verecekti, bu yüzden altı saat iyi bir uyku çekebilmeyi umuyordum. Işıkları kapattım, yatakta yanıma kıvrıldım. Charlie kendi tarafında yatıyordu ben kendi tarafımda. Ona sokulmamak, en azından kolumu onu üzerine atmamak için yapabileceğim her şeyi yapıyordum. Ürkmesini istemiyordum ama nedense ona böyle şeyler yapmak da bana çok doğal geliyordu.

Yastığımı kabarttım, yanağımı daha soğuk olan tarafına koydum. Benimle aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız olmadığından emin olmak için yüzümü duvara, sırtımı ona döndüm.

“Silas?” diye fısıldadı.

Sesi hoşuma gitmişti. Rahatlatıcı bir elektriği vardı. “Evet?” dedim.

Yüzünü bana döndüğünü hissedebiliyordum ama benim sırtım hâlâ ona dönüktü. “Neden bilmiyorum ama eğer bana sarılırsan sanki daha iyi uyurmuşuz gibi hissediyorum. Sana dokunmamak dokunmaktan daha garip geliyor bana.”

Odanın içi karanlık olsa da gülümseyişimi gizlemeye çalışıyordum. Hemen arkamı döndüm ve o göğsüme sokuldu. Kollarımı ona dolayıp iyice kendine çektim; vücudu mükemmel bir şekilde vücuduma doğru kıvrılmış, ayaklarını ayaklarıma kenetlemişti.

İşte bu.

İşte bu yüzden onu bulmak için sarsılmaz bir ihtiyaç hissetmiştim. Çünkü şu âna kadar, kaybettiğim tek şeyin Charlie olduğunu sanıyordum. O ortadan kaybolduğunda benim de bir parçam kaybolmuş olmalıydı. Çünkü dün uyandığım andan bu yana kendimi ilk kez kendim gibi –Silas Nash– gibi hissediyordum.

Karanlıkta elimi buldu, parmaklarını benimkilere doladı. “Korkuyor musun, Silas?”

İçimi çektim. Bunu düşünerek uykuya dalacak olmasından nefret ettim. “Endişeleniyorum,” dedim ona. “Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Ama korkmuyorum çünkü bu kez senin nerede olduğunu biliyorum.”

Eğer bir gülümsemenin ne söylediğini duymak mümkün olsaydı, eminim onunki bir aşk şarkısı olurdu.

“İyi geceler, Silas,” dedi sessizce.

Derin derin içini çekerken omuzları bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Nefesi birkaç dakika sonra yavaşlamaya başladı ve o an uyuduğunu anladım.

Ben gözlerimi kapamadan önce pozisyonunu değiştirdi ve bir anlığına dövmesini gördüm. Ağaçların silueti tişörtünün arkasından gözüküyordu.

Keşke bu dövmeleri yaptırdığımız geceyi anlatan bir mektup olsaydı. Bu anıyı hatırlamak için her şeyimi verirdim, aramızda yaşananların sonsuza dek süreceğine inanmak için birbirimizi sevmenin yeterli olduğu zamanları görmek isterdim.

Belki o geceyi düşünerek uykuya dalarsam onu rüyamda görebilirdim.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu bilerek gözlerimi kapattım.

Charlie ve Silas.

Birlikte.

Neden ayrıldığımızı bilmiyordum ama bir şeyden emindim, bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecektim.

Saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Bunu muhtemelen milyonlarca kez yapmıştım ama midemde dolaşan sarhoş, tek kanatlı güveler bana bunu sanki ilk kez yapmışım gibi hissettiriyorlardı.

“İyi geceler, Charlie bebeğim.”

On Sekizinci Bölüm

Charlie

Güneş ışığıyla uyandım.

Pencereden içeri doluyor, yüzümü ısıtıyordu. Silas'a bakmak için döndüm ama yastığı boştu.

Bir an için beni terk ettiğini ya da birisinin gelip onu aldığını sanıp korktum. Ama sonra bir bardak şingirtisi duydum ve onun hareket ettiğini fark ettim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Yemek kokusu alıyordum. Yatakta döndüm.

“Kahvaltı,” dedi. Yataktan ne yapmam gerektiğinin bilincinde olarak kalktım. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve uykuyu gözlerimden sildim. Silas masa başında oturmuş kahve içip bir şeyler yazıyordu.

Bir sandalye çekip karşısına oturdum ve bir kruvasan alıp saçımı kulağımın arkasına attım. Yemek istemiyordum ama yine de yedim. Silas saat on birden önce güzelce dinlenip karnımızı doyurmamızı istiyordu. Ama midem, iki gün önce hafızamı kaybetmiş bir şekilde uyandığımda kendimi nasıl hissetmiş olduğumu

düşünmenin gerginliğiyle doluydu. Bunu tekrar yaşamak istemiyordum. Bu, daha önce hoşuma gitmemişti, bundan sonra da hoşuma gitmeyecekti.

Her birkaç saniyede bir bana bakıyor ve işini yapmaya dönmeden önce gözlerimiz kenetleniyordu. O da gergin görünüyordu.

Kruvasanın ardından pastırma yedim, sonra yumurta ve sonra da simit. Silas'ın kahvesini bitirdim, portakal suyumunu içtim ve sandalyemi iterek masadan uzaklaştırdım. Gülümsedi ve ağzının kenarına dokundu. Yüzümdeki kırıntıları elimle temizledim, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Ama o buna rağmen benimle alay etmiyordu. Biliyordum.

Bana hâlâ paketinde bir diş fırçası uzattı ve beni banyoya kadar takip etti. Dişlerimizi birlikte fırçalayıp aynada birbirimizi seyrettik. Saçları dimdik duruyordu, benimkilerse karman çormandı. Bu bir hayli komikti. Rüyalarımındaki çocukla aynı odada olduğuma inanamıyordum. Gerçeküstü bir şeydi bu.

Banyodan çıkarken saate baktım. On dakikamız kalmıştı. Silas'ın notları hazırды, tıpkı benimkiler gibi. Onları yatağın üzerine serdik, böylece bizi çevreliyorlardı. Bildiğimiz her şey buradaydı. Bu sefer farklı olacaktı. Birlikteydik. Ve Landon vardı. Bunun çaresine bakacaktık. Yüzlerimiz birbirimize dönük bir şekilde yatağa oturduk, dizlerimiz birbirine değiyordu. Oturduğum yerden saatin kırmızı sayılarının 10:59'u gösterdiğini görebiliyordum.

Bir dakika. Kalbim hızla çarpıyordu.

Korkuyordum.

Aklımdan geri sayıma başladım.

59... 58... 57... 56...

Otuza kadar gelmiştim ki Silas birden bana doğru eğildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Kokusunu alabiliyor, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

Zaman kavramını yitirdim. Hangi saniyede olmam gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

“Asla asla,” diye fısıldadı. Onun sıcaklığı, dudakları, elleri.

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırıp derin bir şekilde öptü ve ben...

On Dokuzuncu Bölüm

Charlie

İlk farkına vardığım şey göğsümdeki çarpıntıydı. Çok hızlı ve acı vericiydi. Bir kalp neden bu kadar sert atardı ki? Burnumdan derin bir nefes aldım ve verirken gözlerimi açtım.

Sonra kendimi geriye attım.

Neyse ki yataktaydım ve şiltenin üstüne düşmüştüm. Gözlerini bana dikmiş adamdan yuvarlanarak uzaklaştım ve ayaklarımın üzerine indim. Geri geri giderken gözlerimi kısmış ona bakıyordum. Beni seyrediyor ama kımıldamıyordu. Bu, kalbimin çarpıntısını birazcık azaltmıştı. *Birazcık.*

Gençti. Yetişkin değildi, belki on dokuz-yirmi yaşlarındaydı. Oradan kaçmak istiyordum. Kapı... bir kapı bulmalıydım ama gözlerimi ondan ayırırsam o belki bana...

“Sen de kimsin?” diye sordum. Kim olduğunun bir önemi yoktu. Yalnızca ben oradan çıkmanın bir yolunu ararken dikkatini dağıtmalıydım.

Beni dikkatle süzerken bir an sessiz kaldı. “Ben de aynı şeyi sana soracaktım,” dedi.

Sesini duyunca bir an sağa sola bakmayı bıraktım. Sesi toktu... sakindi. Çok sakin. Belki de abartıyordum. Cevap verecektim –biri sana kim olduğunu sorduğunda yapılması en makul olan şeydi– ama yapamadım.

“Önce ben sordum,” dedim. Neden kendi sesim bana yabancı geliyordu? Elimi boğazıma götürdüm ve boynumu tuttum.

“Ben...” Tereddüt etmişti. “Bilmiyorum,”

“Bilmiyor musun?” dedim inanmayarak. “Nasıl olur bu?”

Gözlerimi üzerinden ayırmadan kapı eşiğine yaklaştım. Yataкта dizlerinin üzerinde duruyordu ama uzun boylu görünüyordu. Omuzları genişti ve giydiği tişört üstüne yapışmıştı. Eğer üstüme gelirse onunla mücadele edebileceğimi sanmıyordum. Bileklerim ince görünüyordu. İnce görünmek mi? Bileklerimin ince olduğunu neden bilmiyordum?

Bu kadarı yeterdi. Harekete geçmeliydim.

Kapıya gitmek için harekete geçtim. Yalnızca birkaç adım ötemdeydi; eğer kapıyı açabilirsem yardım istemek için koşabilirdim. Kapıya doğru koşarken çığlık atmaya başladım. İnsanın kanını donduran, kulakları sağır eden bir çığlıktı. Elimle kapı kolunu kavradım ve arkamı dönüp onun nerede olduğuna baktım.

Aynı noktadaydı, kaşlarını kaldırdı. “Neden çığlık atıyorsun?”

Sustum. “Neden... neden arkamdan gelmiyorsun?” Tam kapının önündeydim. Teknik olarak kapıyı açabilir, o yataktan kalkmadan önce kaçabilirdim. İkimiz de bunu biliyorduk, öyleyse neden beni durdurmaya çalışmıyordu?

Elini yüzünün üzerinde gezdirdi ve başını salladı, derin bir iç çekti. “Adın ne senin?” diye sordu.

Onu hiç ilgilendirmeyen bu soruya cevap vermek için ağzımı açtım ve sonra adımı bilmediğimi fark ettim. Lanet olasıca adımın ne olduğunu bilmiyordum.

Madem öyle... “Delilah.”

“*Delilah* mı?”

İçerisi epeyce karanlıktı ama gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

“Evet ya... ne o beğenemedin mi?”

Başını salladı. “*Delilah* harika bir isim,” dedi. “Dinle *Delilah*. Burada ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum ama başının gerisinde, kapıya sıkıştırılmış bir kâğıt parçası var. Onu çekip okuyabilir misin?”

Arkamı dönersem bana saldırır diye korkuyordum. Arkama bakmadan el yordamıyla kâğıda uzandım. Kâğıt parçasını kapıdan çıkardım ve yüzümün önüne getirdim.

Charlie! Bu kapıyı henüz açma! Odadaki o adam... ona güvenebilirsin. Yatağa geri dön ve tüm notları oku. O notlar sana her şeyi açıklayacak.

“Sanırım bu sana,” dedim. “Adın Charlie mi?” diye sordum yataktaki çocuğa bakarak. O da bir şey okuyordu. Bana baktı ve küçük beyaz bir dikdörtgeni bana doğru uzattı.

“Şuna bir bak,” dedi.

Öne doğru bir adım attım, sonra bir adım ve sonra bir adım daha. Bir sürücü belgesiydi. Fotoğrafa baktım, sonra da çocuğun yüzüne. Aynı kişiydi.

“Eğer senin adın Silas ise Charlie kim?”

“Sensin,” dedi.

“*Ben* mi?”

“Evet.”

Yataktan bir defter kâğıdı almak için eğildi. “İşte burada yazıyor,” dedi. Kâğıdı bana uzattı, ben de ehliyetini geri verdim.

“Charlie bir kız adı değil,” dedim. Sayfalarda yazılanları okurken kendimi çok kötü hissettim. Sertçe yatağın kenarına bıraktım kendimi ve oturdum.

“Bu da ne böyle?”

Silas denen çocuk da bir şeyler okuyordu. Bakışları yüzünün önünde tuttuğu kâğıtta geziniyordu. O okurken gizlice seyrettim ve bunu yaptığımda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Biraz daha okudum. Daha da kafam karışmıştı. Bu notları sözde bu çocuk ve ben yazmıştık ama hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Okurken yakında duran bir kalemi aldım ve kapıda bulduğum kâğıtta yazanları gerçekten benim yazıp yazmadığımı anlamak için tekrar yazdım.

El yazıları birbirinin aynısıydı.

“Oha, oha, oha!” dedim. “Delilik bu!” Kâğıdı bıraktım ve başımı salladım. Bunlardan herhangi biri nasıl doğru olabilir-di? Sanki bir roman okuyor gibiydim. Kayıp hafızalar, ailelerine ihanet eden babalar, büyüler. *Tanrım*. Bir anda kusma isteği hissettim.

Neden kim olduğumu hatırlayamıyordum? Dün ne yapmıştım? Eğer bu notlarda yazılanlar doğruysa...

Tam bunu söylemek üzereydim ki Silas bana başka bir kâğıt parçası uzattı.

Yalnızca 48 saatiniz var. Neden hiçbir şeyi hatırlayamadığınıza ya da her şeyin ne kadar garip hissettirdiğine odaklanmayın.

Charlie

Yine benim el yazımdı. “İkna oldum,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Pekâla... Neredeyiz biz?” Etrafımda döndüm ve masanın üzerindeki yeni yenmiş yemekleri fark ettim. Silas komodinin üzerinde duran küçük kâğıtlardan birini işaret etti. Bir oteldeydik. New Orleans’ta. *Harika*.

Kapı çaldığında dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüyordum. İkimiz de donup kaldık, kapıya doğru bakıyorduk.

“Kim o?” diye bağırdı Silas.

“Benim!” diye yanıtladı bir ses.

Silas odanın diğer köşesine geçip kapıdan uzaklaşmamı işaret etti ama yapmadım. Sadece birkaç dakikadır kendimi tanıyordum ve inatçı biri olduğumu söyleyebilirdim.

Silas kapının kilidini açtı ve kapıyı araladı. Dağınık kahverengi saçlı bir kafa kapının aralığından bakıyordu.

“Hey,” dedi çocuk. “Söylediğiniz gibi tam 11:30’da geldim.” Elleri ceplerindeydi ve yüzü koşmuş gibi kırmızıydı. Bir Silas’a bir ona baktım. Birbirlerine benziyorlardı.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordum.

Genç olanı, Silas’ın farklı bir versiyonu başını salladı. “Biz kardeşiz.” Bunu önce Silas’ı, sonra kendini işaret ederek yüksek sesle söylemişti. Silas’a bakarak, “Ben senin kardeşimim,” dedi yeniden.

“Bunu az evvel söyledin zaten,” dedi Silas, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Bana baktı ve sonra Landon’a dönüp, “Sakıncası yoksa kimliğine bakabilir miyim?” dedi.

Çocuk gözlerini devirdi ama yine de arka cebinden cüzdanını çıkardı.

“Yaptığın o havalı göz devirme hareketi hoşuma gitti,” dedi Silas çocuğun cüzdanını açarken.

“Adın ne senin?” diye sordum. Çocuk başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı. Bunu bilmem gerekiyormuş gibi, “Benim, *Landon*,” dedi bana. “Nash’in ondan daha yakışıklı olan kardeşi.”

Silas, Landon’ın kimliğine bakarken hafifçe gülümsedim. İyi bir çocuktü. Gözlerinden anlaşılıyordu.

“Pekâla,” dedim Silas’a dönerek. “Sen de mi kim olduğunu bilmiyorsun? Ve tüm bunları beraber mi anlamaya çalışacağız? Ve her kırk sekiz saatte bir yeniden her şeyi unutacağız öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Tam üstüne bastın.”

Her şey sanki bir rüyaydı. Gerçek değildi.

Evet, anlamıştım. *Rüya görüyordum.* Tam Landon bana bir poşet uzattığı an kahkahayı bastım. Sanırım kahkaham onu gafil avladı.

“Bu ne?” diye sordum torbayı açarken.

“Benden üstünü değiştirmek için kıyafet istemiştin.”

Bir giydiğim hastane önlüğüne baktım, bir de kıyafetlere. “Neden bunu giyiyorum?”

Omuz silkti. “Dün gece Silas seni bulduğunda bunu giyiyordun.”

Silas giyinmem için banyo kapısını açtı. Kıyafetlerin etiketleri üzerlerindeydi, çıkardım ve giyinmeye başladım.

Güzel siyah bir üst ve sanki benim için yapılmış gibi tam üstüme oturan bir kot pantolon. *Kim rüyasında yeni kıyafet alır ki?*

Banyo kapısına doğru, “Sevdim bu rüyayı!” diye bağırdım.

Giyinmeyi bitirince kapıyı açtım ve ellerimi cırparak, “Pekâlâ, çocuklar. Hadi gidelim. Ama nereye?”

Yirminci Bölüm

Silas

Charlie ve Landon çıktıktan sonra hızla odayı kontrol ettim. Masanın altındaki küçük çöp kutusunun içinden boş torbayı alıp tüm notlarımızı içine koydum. Her şeyi aldığımdan emin olduktan sonra Landon ile Charlie'nin peşinden dışarı çıktım.

Arabaya ulaştığımızda Charlie hâlâ gülümsüyordu. Bunun gerçekten bir rüya olduğunu düşünüyordu ve benim ona öyle olmadığını söyleyecek cesaretim yoktu. Bu bir rüya değildi. Hatta tam olarak bir kâbustu ve biz bunu bir haftadan fazla bir zamandır yaşıyorduk.

Landon arabaya bindi ama Charlie arka kapının orada beni bekliyordu. "Kardeşinle öne geçmek ister misin?" diye sordu parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Başımı iki yana salladım ve ona kapıyı açmak için elimi uzattım. "Hayır, önde oturabilirsin." Kolunu tutunca döndü. Kulâğına eğildim ve fısıldadım. "Rüya görmüyorsun, Charlie. Bu,

gerçek. Bu, ikimizin başına gelen bir şey ve ciddiye al ki çözebilelim, tamam mı?”

Geri çekildiğimde, gözleri kocaman açılmıştı. Yüzündeki gülümseme silindi ama başıyla onaylamadı. Yalnızca arabaya binip kapıyı kapadı.

Arka koltuktaki yerimi aldım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ayarlanmış bir hatırlatıcı vardı, hemen açtım.

Önce karakola git. Sırt çantanı al. Okuyabildiğin her notu ve günlük sayfasını oku... olabildiğince çabuk.

Önümüzdeki iki saat içinde beş hatırlatma daha alacağımı bilerek hatırlatıcıyı kapattım. Biliyordum... çünkü dün akşam her birini ayarladığımı hatırlıyordum.

Elimde sıkıca tuttuğum otelin küçük çöp torbasındaki notların hepsini yazdığımı hatırlıyordum.

Saat 11:00 olmadan hemen önce Charlie'nin yüzünü tuttuğumu hatırlıyordum.

Onu öpmeden önce *asla asla* diye fısıldadığımı hatırlıyordum.

Dudaklarımız birbirine değdikten on saniye sonrasını hatırlıyordum... o geri çekilmişti ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Son kırk sekiz saate dair hiçbir anısı yoktu.

Ama... Ben son iki günün her dakikasını hatırlıyordum.

Sadece gerçeği söyleyememiştim. Çünkü onu korkutmak istememiş ve onunla aynı durumda olduğuma inanmasını sağlamak daha rahatlatıcı bir seçenek gibi görünmüştü.

Bu kez neden ben unutmamıştım ya da o unutmuştu bilmiyordum. Başımıza gelen şey her ne haltsa benim açımdan bitmiş olmasının beni rahatlatmış olması gerekirdi ama hiç rahatlamamıştım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu olayda onu yalnız bırakmaktansa tekrar hafızamı kaybetmeyi tercih ederdim. Bu durumu beraber yaşarken en azından bunun birlikte çözebileceğimiz bir şey olduğunu biliyorduk.

Model alınan şey artık yok olmuş ve yaşanan bu şey ortaya çıkarılması daha da zor bir hâl almıştı. Bu kez neden ben ayrı tutulmuştum? Neden o değildi? Neden ona karşı dürüst olamayacağımı düşünüyordum? Hep bu kadar suçluluk duyar mıydım?

Hâlâ kim olduğumu ya da geçmişte kim olduğumu bilmiyordum. Yalnızca geçtiğimiz kırk sekiz saati hatırlıyordum ki bu da önemli bir şey sayılmazdı. Ama yine de Charlie'nin yarım saatlik anılarından daha iyiydi.

Ona karşı dürüst olmalıydım ama olamıyordum. Bunun onu korkutmasını istemiyordum ve şu an onu rahatlatacak tek şey bu konuda yalnız olmadığını bilmesiymiş gibi geliyordu.

Landon bir bana bir ona bakmaya devam ediyordu. İkimizin de aklımızı kaçırdığını düşündüğünü biliyordum. Aklımızı kaçırmıştık, evet ama düşündüğü şekilde değil.

Landon'ı seviyordum. Hâlâ şüpheleri varken bu sabah çıkıp geleceğinden emin olamamıştım. Bence bizimle ilgili hâlâ şüpheleri vardı ama bana olan sadakati mantığının önüne geçiyordu. Eminim çok az insan bu nitelikte olabilirdi.

Polise doğru giderken yolda çoğunlukla sessizdik, ta ki Charlie dönüp Landon'a bakana dek.

"Sana yalan söylemediğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Charlie. "Madem olanlarla bir ilgin yok, neden bize ayak uyduruyorsun ki?" Benden çok ondan şüpheleniyordu.

Landon direksiyonu kavradı ve dikiz aynasından bana baktı. "İkinizin de yalan söyleyip söylemediğini *bilemem*. Tüm bildiğim bundan kurtulmaya çalıştığınız. Yüzde doksanım ikinizin de saçmaladığını ve yapacak başka bir işiniz olmadığını düşünüyor. Yüzde beşlik kısmım ise belki doğruyu söylüyorsunuzdur diye düşünüyor."

"Doksan beş etti," diye arka koltuktan lafa girdim.

"Çünkü diğer yüzde beşlik yanımda delirenin ben olduğumu düşünüyor da ondan," dedi.

Charlie buna güldü.

Karakola gelmiştik ve Landon otoparkta araba için bir yer buldu. Araba durmadan önce Charlie, “Sadece emin olmak için soruyorum, içeride ne söylemem gerekiyor? Sırt çantamı almaya geldim mi?” diye sordu.

“Ben de seninle içeri geleceğim,” dedim. “Çünkü notlarda herkesin senin kaybolduğunu düşündüğü ve senin kaybolman yüzünden benden şüphelendikleri yazıyordu. Eğer içeri beraber girersek artık beni suçlayacakları bir şeyleri kalmayacaktır.”

Arabadan dışarı çıktı ve karakola doğru yürürken, “Neden onlara neler olup bittiğini anlatmıyoruz? Hiçbir şey hatırlayamadığımızı?” dedi.

Kapıda onu elimle durdurdum. “Çünkü Charlie, notlarda birbirimizi bunu yapmamamız konusunda özellikle uyarmışsınız. Bizi hiç tanımayan insanlara güvenmektense hatırlayamadığımız versiyonlarımıza güvenmeyi tercih ederim,” dedim.

Başını onaylarcasına salladı. “Haklısın,” dedi. Duraksadı ve başını yana doğru eğerek, “Sen zeki misin acaba?” diye sordu.

Yorumu beni güldürmüştü.

İçeri adım attığımızda giriş kısmında kimse yoktu. Cam pencereye doğru yöneldim. Bankonun arkasında kimse yoktu ama bir hoparlör vardı, ben de yanındaki butona bastım ve bir cızırtı duyuldu.

“Merhaba?” dedim. “Kimse yok mu?”

Bir kadının, “Geliyorum!” diye bağırdığını duydum. Birkaç saniye sonra bankonun arkasında göründü. Charlie ile beni görünce gözleri korkuyla büyüdü.

“Charlie?” diye sordu.

Charlie ellerini gergin şekilde ovuşturarak başıyla kadını onayladı. “Evet,” dedi. “Eşyalarım için geldim. Sırt çantam burada mı?”

Kadın birkaç saniye Charlie’ye baktı ve sonra gözlerini onun ellerine çevirdi. Charlie’nin ayakta durması onun gergin gözükmesine sebep oluyordu... sanki bir şeyler gizliyormuş gibi. Kadın bize

ne yapabileceğine bir bakması gerektiğini söyleyip yeniden masanın orada gözden kayboldu.

“Rahatlamaya çalış,” diye fısıldadım Charlie’ye. “Bunu yapmaya seni ben zorluyormuşum gibi gözükme. Zaten benden şüpheleniyorlar.”

Charlie ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi, başını salladı ve ardından başparmağını ağzına götürdü. Tırnak etlerini koparmaya başladı. “Nasıl rahat gözükülür bilmiyorum,” dedi. “Rahat değilim, karmakarışığım.”

Kadın geri dönmedi ama solumuzda bir kapı açıldı ve üniformalı bir polis kapı ağzında belirdi. Önce Charlie’yi, sonra beni süzdü. Bize onu takip etmemizi işaret etti.

Bir ofise girdi ve oturmak için masasının arkasına geçti. Başıyla karşısındaki iki sandalyeyi gösterdi ve biz de oturduk. Adam öne eğilmişti ve boğazını temizlerken hiç memnun görünmüyordu.

“Şu anda sizi kaç kişinin aradığının farkında mısınız, küçükhanım?”

Charlie ciddileşmişti. Nasıl bir karmaşanın içine düştüğünü anlayabiliyordum. Hâlâ geçtiğimiz bir saatte olanları kavramaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden onun yerine cevap verdim.

“Gerçekten çok üzgünüz,” dedim adama. Gözleri birkaç saniye boyunca Charlie’nin üzerinde kaldı ve sonra bana kaydı. “Kavga ettik. O da her şeyi gözden geçirmek için birkaç günlüğüne ortadan kaybolmaya karar verdi. Kimsenin onu arayacağını ya da kayıp ilanı vereceğini bilmiyordu.”

Polis benden sıkılmış görünüyor. “Kız arkadaşın yerine cevap verme yeteneğine hayran kaldım ama Bayan Wynwood’un söyleyeceklerini duymak gerçekten çok hoşuma gider,” dedi ve ayağa kalktı, bize yukarıdan bakarak kapıya doğru hareket etti. “Dışarıda bekleyin Bay Nash. Onunla yalnız konuşmak istiyorum.”

Siktir.

Onu bu adamla yalnız bırakmak istemiyordum. Tereddüt ettim ama Charlie koluma güven bana dercesine dokundu. “Tamam, sorun yok. Dışarıda bekle,” dedi. Ona daha yakından baktım ama kendinden emin görünüyordu. Biraz zorlanarak ayağa kalktım ve sandalyemi arkaya doğru iterken berbat bir ses çıktı. Memura bir daha baktım. Sonra dışarı çıktım ve arkamdan kapıyı kapatıp boş girişe doğru ilerlemeye başladım.

Charlie birkaç dakika sonra omzuna asılı bir sırt çantası ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çıkageldi. Ben de ona onun elinden gelenin en iyisini yapacağından asla şüphe duymadığımı gösterircesine gülümsedim. Bu onun dördüncü başlangıcıydı ve görünüşe göre ilk birkaç seferi de sorunsuz atlatmıştı. Bu kez de farklı olmamalıydı.

Bu sefer öne oturmadı. Arabaya yaklaştığımızda bana, “İkimiz de arkaya oturalım ki tüm bu eşyalara birlikte bakabilelim,” dedi.

Landon zaten şaka yaptığımızı ve bunu fazla uzattığımızı düşündüğünden bize sinir oluyordu, şimdi de onu bize şoförlük yapmaya zorluyorduk.

“Şimdi nereye?” diye sordu.

“Sadece nereye gitmek istediğimizi bulana dek etrafta dola,” dedim.

Charlie çantanın fermuarını açtı ve içeri karıştırmaya başladı. “Sanırım hapishaneye gitmeliyiz,” dedi. “Babamın mutlaka bir açıklaması vardır.”

“Yine mi?” diye sordu Landon. “Silas’la ben bunu dün denedik. Onunla konuşmamıza izin vermediler.”

“Ama ben onun kızıyım,” dedi. Sessizce sanki onayımı istiyormuş gibi bana baktı.

“Charlie’ye katılıyorum,” dedim. “Hadi babasını görmeye gidelim.”

Landon derin bir iş çekti. “Bu iş bitene kadar dayanamayacağım,” dedi ve karakolun önünden sertçe dönerek araba yolundan çıktı. “Saçmalık,” diye söylendi. Radyoya uzanıp sesini açarak gürültümüzü bastırdı.

Eşyaları çantadan çıkarmaya başladık. Birkaç gün önce bu parçalar ilk elime geçtiğinde onları iki ayrı yığın hâline getirdiğimi hatırlıyordum. Yığınlardan biri işimize yarayanlar, diğeri yaramayanlardı. Charlie’ye günlükleri verdim ve daha önce okuduğumu bildiğim bazı şeyleri atladığımı fark etmemesini umarak mektupları sıralamaya başladım.

“Bu günlüklerin hepsi dolu,” dedi sayfaları karıştırırken. “Bu kadar çok ve sık yazıyorduksam bir tanesinin güncel olması gerekmez mi? Bu yılını bulamıyorum.”

İyi bir noktaya değinmişti. Tüm bunları almak için tavan arasına girdiğimde onun güncel günlüğü dikkatimi çekmemiştir. Omuz silktim. “Belki de hepsini alırken onu kaybettik,” dedim.

Öne eğildi ve müziğı bastırarak konuşmaya başladı. “Evime gitmek istiyorum,” dedi Landon’a. Çantasını göğsüne bastırarak koltukta arkasına yaslandı. Ne mektuplara ne de günlüklere bakıyordu artık. Mahallesine yaklaşırken sessizce pencereden dışarıyı seyreliyordu.

Evine vardığımızda arabanın kapısını açmaya tereddüt etti. “Burası mı yaşadığım yer?” diye sordu.

Eminim bunu beklemiyordu ama yine de ona ne moral verdim ne de onu içeride karşılaşacaklarıyla ilgili uyardım çünkü hâlâ hafızamı kaybettiğimi sanıyordu.

“Seninle içeri gelmemi ister misin?”

Başını hayır anlamında salladı. “Sanırım bu pek de iyi bir fikir değil. Notlarda annemden uzak durman gerektiğı yazıyordu.”

“Doğru,” dedim. “Şey, notlarda tüm bu eşyaları tavan arasında bulduğumuz da yazıyordu. Belki bu kez odana bakabi-

liriz. Eğer şu sıralar tuttuğun bir günlüğün varsa muhtemelen yatağının yakınlarında bir yerdedir.”

Başını salladı ve arabadan çıkıp eve doğru yürümeye başladı. İçeride gözden kaybolana kadar onu seyrettim.

Landon’ın dikiz aynasından şüpheyle bana baktığını g rebi-liyordum. Onunla göz teması kurmaktan ka ınıyordum. Bize zaten inanmadığını biliyordum ama son kırk sekiz saatle ilgili herhangi bir şey hatırladığımı öğrenirse *kesinlikle* yalan söyledi-ęimi düşünecekti. Ve sonra da bize yardım etmeyi bırakacaktı.

Henüz okumadığım mektuplardan birini almış ve tam onu açmaya başlamıştım ki arka kapı açıldı. Charlie arabanın içine bir kutu fırlattı ve içinde yeni günlük de d hil olmak üzere, daha fazla eşya bulduğunu görünce rahatladım. Arabanın  n kapısı açılırken Charlie arabaya biniyordu.  n koltuğa bakınca Janette’in de partiye katıldığını gördüm.

Charlie omuzlarımız birbirine değene dek eğildi ve “Sanı-rım bu benim kız kardeşim,” diye fısıldadı. “Benden çok da hoşlanıyormuş gibi görünmüyor.”

Janette kapısını kapattı, hemen koltuğunda arkasına dönüp bana baktı. “Kız kardeşimin hayatta olduğunu haber verdiğin için teşekkürler, g t herif.” Tekrar  ne döndü ve Charlie’yi kıs kıs gülerken yakaladım.

“şaka mı bu?” diye sordu Landon,  n koltuktaki Janette’e dik dik bakarak. Janette’in peşimize takılması hiç hoşuna gitmi-ře benzemiyordu.

Janette başını çevirdi ve bağırdı. “Of, hadi ama,” dedi Lan-don’a. “Ayrılığımızın üzerinden bir yıl geçti. Benimle aynı ara-bada oturmak seni öldürmez. Ayrıca bütün gün Loco Laura’yla evde kalamam.”

“Siktir,” diye homurdandı Charlie.  ne doğru eğildi ve “Siz ikiniz çıkıyor muydunuz?” diye sordu.

Landon başıyla onayladı. “Evet ama  ooooook zaman  ncey-di. Ve bir hafta falan sürdü.”

Vites değiştirip arabayla geri geri gitmeye başladı.

“İki hafta,” diye düzeltti Janette.

Charlie kaşını kaldırarak bana baktı. “Ve işler karışıyor...” dedi.

şahsen Janette’in varlığını yardımcı olmaktan çok rahatsız edici buluyordum. En azından Landon bizimle ilgili olan bitenden haberdardı. O ise böyle bir şeyi kaldırabilecek birine benzemiyordu.

Janette çantasından bir tp dudak parlatıcısı çıkarıp yolcu koltuğunun oradaki aynada sürmeye başladı. “Pekâlâ, nereye gidiyoruz?”

Charlie arka koltuktaki kutuyu karıştırırken, “Brett’i görmeye,” diye soğukkanlılıkla cevap verdi.

Janette arkaya döndü. “Brett mi? Babam olan Brett mi? Babamı görmeye mi gidiyoruz?”

Charlie günlüğünü çıkarırken başını salladı. “Evet,” dedi. Janette’e bakıp, “Bununla ilgili bir sorunun varsa seni eve geri bırakabiliriz,” dedi.

Janette çenesini kapatıp sessizce önüne döndü. “Hayır, bir sorunun yok,” dedi. “Ama arabadan inmeyeceğim, onu görmek istemiyorum.”

Charlie bana doğru bakıp bir kaşını kaldırdı ve koltukta arkasına yaslanıp günlüğünü açtı. İçinden katlanmış bir mektup çıktı, öncelikle onu açtı. Derin bir nefes alıp bana baktı. “Haydi bakalım başlıyoruz, *Silas bebeğim*. Birbirimizi tanıyalım,” diyerek mektubu açtı ve okumaya başladı.

Ben de henüz okumadığım mektuplardan birini açıp koltuğuma yerleşerek, “Başlayalım, *Charlie bebeğim*,” dedim.

Yirmi Birinci Bölüm

Charlie

Charlie bebeğim,

Annem dövmemi gördü. Birkaç yıl saklayabilirim diye düşünmüştüm ama kahretsin işte, keşke bu sabah odama kapıyı çalmadan girdiğinde bandajımı çıkarıyor olmasaydım.

Üç yıldır odama kapıyı çalmadan girmiyordu! Sanırım evde olmadığımı düşünüyordu. Ne yaptığımı anladığında yüzünü görmeliydin. Tek başına dövme zaten yeterince kötüydü. Bir de bunun seni temsil eden bir şey olduğunu fark etmiş olsaydı neler olacağını hayal bile edemiyorum.

Bunun için teşekkür ederim bu arada. İsimlerimizin gizli anlamları, birbirimizin isimlerini dövme yaptırmaktan çok daha iyi bir öneriydi. Anneme bir dizi incinin cennetin incili kapılarının sembolü olduğunu ya da ona benzer bir şeyler söyledim. Bu açıklamanın üstüne fazla bir şey demedi sanki her gün kiliseye gidiyormuş gibi.

Sadece on altı yaşında olan birine kimin dövme yaptığını öğrenmek istedi ama ona söylemedim. Tahmin edememesine şaşırdım çünkü geçen ay ona Andrew'un ağabeyinin dövme sanatçısı olduğunu söylediğime eminim.

Her neyse. Üzüldü ve ona bir daha dövme yaptırmayacağıma yemin ettim. Yine de babamın önünde tişörtümü çıkarmamamı söyledi.

Hâlâ yaptığımız şey karşısında biraz şoktayım. Dövme yaptırmamız gerekiyor dediğimde yarı şaka yarı ciddi söylemiştim ama senin heyecanını görünce aslında ne kadar da ciddi olduğumu fark ettim. İnsanların ilişki yaşadığınız biri için asla dövme yaptırmayın dediğini biliyorum ve sadece on altı yaşında olduğumuzu da biliyorum ama bu hayatta senin tenimde olmanı istememe sebep olacak hiçbir şey olamaz.

Hiç kimseyi senin gibi sevmeyeceğim.

Vé en kötüsü olur da eğer ayrı büyürsek bu dövmeden asla pişmanlık duymayacağım. Yaşadığım şu on altı yılda hayatımın çok büyük bir parçası oldun ve sonunda birlikte olsak da olmasak da ben hayatımın bu kısmını daima hatırlamak istiyorum. Belki de bu dövmeler, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize dair bir varsayımdan ziyade bir hatıra anlamı taşıyordur. Her iki durumda da bundan on beş yıl sonra bu dövmelere bakıp hayatımızın bu kısmı için minnettar olacağımızı ve zerre pişman olmayacağımızı umuyorum.

Benden daha dayanıklı biri olduğunu söylemem gerek. Ben seni sakinleştirecek ve acının geçeceğine inanman konusunda seni rahatlatmak kişi olmayı umuyordum ama tam tersi oldu. Belki de benimki seninkinden daha çok acıdır ;)

Tamam, hadi geç oldu. Seni aramak ve iyi geceler demek üzereydin ama her zamanki gibi ilk önce tüm düşündüklerimi bir mektupla sana anlatmak zorundaydım. Daha önce de söyledim, biliyorum ama birbirimize hâlâ mektup yazıyor oluşumuzu se-

viyorum. Mesajlar silinir ve sohbetler kaybolup gider ama yemin ederim ki bana yazdığın her mektubu öleceğim güne dek saklayacağım. #SonsuzaDekMektup
Seni seviyorum. Seni benimde kamufle edecek kadar.
Asla vazgeçme. Asla unutma.
Silas

Silas'ın oturduğu koltuğa doğru baktım ama o da kendi okuduklarına dalmıştı. O dövmeyle canlı canlı görmek istiyordum ancak henüz ondan üstünü çıkarmasını isteyecek kadar rahat değildim.

Ona yazdığım mektuplardan birini bulana dek sayfaları çevirmeye devam ettim. Ona, bana âşık görüldüğünün yarısı kadar bile âşık mıydım merak ediyordum.

Silas,

Geçen gece öpüştüğümüzü düşünmeden duramıyorum. Ve bir de senin bana olan hislerini açıkladığın mektubunu.

Daha önce kimseyi öpmemiştim. Gözlerimi kapayamadım. Çok korktum. Filmlerde gözlerini kapıyorlar ama ben benimkileri kapatamadım. Gözlerinin kapalı olup olmadığını ve dudakların dudaklarımdayken nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum. Bir de saatin kaç olduğunu bilmek istiyordum, böylece ilk öpüşmemizin tam olarak saat kaçta olduğunu her zaman hatırlayabilecektim (bu arada saat 11'di). Ve tam o anda gözlerin kapalıydı.

Senden ayrıldıktan sonra eve gittim ve bir saat boyunca sadece duvara baktım. Artık orada olmasalar da dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu delilikti ve böyle mi olması gerektiğini bilemiyordum. Ve üzgünüm, bu olaydan sonraki tüm aramalarını görmezden geldim. Seni endişelendirmek istememiştim, yalnızca zamana ihtiyacım vardı. Beni bilirsin. Her şeyi gözden geçirmeli ve bunu yalnız başıma yapmalıyım.

Bunu yaşamayı uzun zamandır istiyordum ama ailelerimizin deli olduğumuzu düşüneceklerini de biliyordum. Annemin bizim yaşımızdaki insanların gerçekten âşık olamayacağını söylediğini duymuştum ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Yetişkinler, bizim duygularımızın onlarınki kadar büyük ve önemli olmadığını, ne istediğimizi bilmek için çok genç olduğumuzu iddia etmeyi seviyorlar. Ama bence bizim isteklerimiz de onlarınkilere benziyor. Biz de bize inanan birini bulmak istiyoruz. Yanımızda olacak ve daha az yalnız hissetmemizi sağlayacak birini.

Bir şey olacak ve senin en iyi arkadaşım olduğun gerçeği değişecek diye çok korkuyorum. İkimiz de biliyoruz ki arkadaşın olduklarını söyleyip sonra öyle davranmayan birçok insan var ama sen hiçbir zaman öyle biri olmadın. Şu an resmen afallamış hâldeyim. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Silas. Hem de çok. Belki yeşil elmalı pamuk şekerden, pembe İNEKLERDEN ve hatta SPRITE'tan bile çok. Evet, yanlış okumadın.

Charlie

Çok tatlıydı. Bir erkeğe ilk kez âşık olan bir kız için çok tatlıydım. Keşke ilk öpücüğümün nasıl hissettirdiğini hatırlayabilseydim. Acaba öpüşmekten fazlasını yapmış mıydık? Daha fazlasını bulmak için mektupları tek tek gözden geçirdim. İçlerinden birinde geçen bir kelimeye gözüm takıldı.

Sevgili Silas,

Otuz dakikadır bu mektubu yazmaya çalışıyorum ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama sanırım bir yolunu bulmam lazım, değil mi? Sen her zaman çok güzel sözler ediyorsun ve bense her zaman dilim tutulmuş hâldeyim.

Önceki gece yaptıklarımızı düşünmeden duramıyorum. Dilinle yaptığın o şeyi... düşünürken kendimden geçmek istiyorum. Ben fazla mı dürüstüm? Kartlarımı fazla mı açık oynuyorum?

Babam öyle derdi. "İnsanlara tüm kartlarını gösterme, Charlie." Kartlarımı senden saklamak istemiyorum. Sırlarım konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum. Silas, beni yeniden böyle öpmen için sabırsızlanıyorum. Dün gece senden ayrıldıktan sonra gezegendeki her kız gibi mantıksız ve öfkeli hislere kapıldım. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama dilinle yaptıklarını benden başka kimseye yapmanı istemiyorum. Kıskanç biri olduğumu sanmıyorum ama benden önce arzuladığın birini kıskanırım. Deli olduğumu düşünmeni istemiyorum, Silas ama eğer başka bir kıza bana baktığın gibi bakarsan gözlerini kaşıkla oyarım. Üstelik onu öldürebilir ve suçu da üstüne atarım. Yani kör bir mahkûm olmak istemiyorsan gözlerini üzerimden ayırmamanı tavsiye ederim. Öğle yemeğinde görüşürüz!

Seni seviyorum!

Charlie

Utandım ve göz ucuyla Silas'a baktım. Yani biz... ben... şey...

Notu bacağımanın altına sıkıştırdım, böylece onu okuyamayacaktı. Ne kadar utanç verici. Böyle bir şeyi biriyle yaşamak ve hatırlamamak. Özellikle diliyle yaptığı o şey konusunda çok iyi olduğu düşünülünce. Diliyle yaptığı hangi şey? Ona gizlice bir daha baktım ve bu kez o da bana baktı. Ve anında ateş bastı.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. O an nasıl görüldüğümü bilmediğimi fark ettim. Acaba güzel miydim? Cüzdanımı bulana kadar sırt çantamı karıştırdım. Kimliğimi çıkarıp baktım. Fena değildim... Önce gözlerimi fark ettim çünkü tıpkı Janette'inkilere benziyorlardı. Ama sanırım Janette benden biraz daha güzeldi. "Anneme mi yoksa babama mı daha çok benziyoruz?" diye sordum Janette'e.

Ayaklarını yukarı kaldırdı, “Çok şükür anneme,” dedi. “Eğer babam gibi silik bir tip olarak doğsaydım ölürdüm.”

Bu cevapla birlikte koltuğuma gömüldüm. Babamıza daha çok benziyoruzdur diye ummuştum, böylece az sonra onu gördüğümde gözüme biraz olsun tanıdık gelirdi. Bana hayat veren insanlar hakkında hiçbir şey hatırlamadığım gerçeğinden uzaklaşmak için günlüğümü elime aldım.

Yazdığım son sayfayı çevirdim. Muhtemelen okumam gereken ilk şey oydu ama ben önce biraz içindekilere bakmak istemiştim. Son güne ait iki tane yazı vardı, ilkinden başladım.

3 EKİM CUMA

Köpeğinin kaçtığı gün

Babanın hapse girdiği gün

Çocukluğumu geçirdiğim evden bir çöplüğe taşınmak zorunda kaldığım gün

Annemin bize bakmayı bıraktığı gün

Erkek arkadaşımın birisinin babasını yumrukladığı gün

Hayatımın en boktan günleri. Bununla ilgili konuşmak bile istemiyorum. Ama gelecek hafta herkes bunu konuşacak. Her şey daha da kötüye gidecek. Bir şeyleri yoluna koymak, düzeltmek için çok uğraşıyorum. Her ne kadar gideceğimiz yer tam olarak öyle bir yer olsa da ailemi bu bataklıktan uzak tutmaya çalışıyorum. Kendimi büyük bir dalgaya karşı yüzüyormuş ve kazanmamın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyorum. Okuldaki insanlar bana farklı bir gözle bakıyorlar. Silas her şeyi kafamda kurduğumu söylüyor ama onun için buna inanmak daha kolay. Ne de olsa babası var onun. Hayatı hâlâ sapasağlam. Belki bunu söylemem doğru değil ama bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde çok sinirleniyorum çünkü girmeyecek. Kesinlikle girmeyecek. O, babasının suçsuz olduğunu düşünüyor. BEN ÖYLE DÜŞÜNÜYÖRÜM! Ailesi tarafından aşağılandı-

ğım biriyle nasıl beraber olabilirim? Babam ortada olmadığı için tüm nefretlerini bana kusuyorlar. Benim ailem onların kıymetli ailelerinin kötü görünmesine sebep oldu. Onlar sanki babamın hapiste olmasının bir önemi yokmuşçasına etrafta dolanıp hayatlarına devam ederken benim babam hapiste çürüyor. Aileme yaptıkları şeyin bir önemi var ve hiçbir şey yoluna falan girmeyecek. Babam Silas'tan nefret ediyor. Babamı hapse tıkan adamla kan bağı olan biriyle nasıl beraber olabilirim ki? Bu durum beni hasta ediyor. Tüm bu olanlara rağmen ondan uzaklaşmak benim için çok zor. Sinirlendiğimde hep bana güzel şeyler söylüyor. Ama kalbimin derinliklerinde bunun ikimiz için de doğru olmadığını biliyorum. Silas çok inatçı. Ondan ayrılmaya çalışsam da buna izin vermiyor. Bu onun için bir meydan okuma.

Ben umurumda değilmiş gibi davranıyor muyum? Ama o davranıyor.

Ben onu can düşmanıyla aldatıyor muyum?

Ama o beni onun can düşmanının kız kardeşiyle aldatıyor.

O hiç benim restoranda arkadaşlarımla takıldığımı duyuyor mu?

Ama o arkadaşlarıyla takılıyor.

Birbirimize çabuk parlıyoruz. Eskiden böyle değildik. Her şey babalarımızın başına gelenlerle başladı. Biri gelip bana bir gün ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyleseydi yüzüne güler geçerdim. Birbiriyle mükemmel derecede uyumlu hayatlarımızın bir gecede tanınmayacak bir hâl alacağı kimin aklına gelirdi ki?

Artık Silas ve Charlie'nin hayatı birbirine uymuyor. Artık bunu yürütmek çok zor. Artık bunu yürütebilmek için çok çaba harcamak gerekiyor.

Silas'ın benden nefret etmesini istemiyorum. Tek istediğim artık beni sevmemesi.

İşte bu yüzden... artık ona farklı davranıyorum. Farklı davranma konusunda zorlanmıyorum çünkü tüm olanlardan sonra ben

de farklıyım. Ama bunu ondan saklamak yerine görmesine izin veriyorum. Kabalaştım. Bu kadar kaba olabileceğimi bilmezdim. Ve bu kadar uzak. Öyle ki başka erkeklerle flörtleştığimi görmesine izin veriyorum. Birkaç saat önce Brian'ın babasının başka bir müşteriye benim Brian'ın kız arkadaşım olduğunu söylediğini duyunca adama yumruk attı. Sanırım daha önce hiç bu kadar büyük bir kavga etmemiştik. Bana bağırmasını istiyordum. Beni olduğum gibi görmesini istiyordum.

Daha iyisini bulabileceğini görmesini istiyordum.

Ama bunun yerine o, restorandan atılmadan önce bana doğru bir adım attı ve kulağıma doğru eğilip, "Neden Charlie? Neden senden nefret etmemi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Benden uzaklaşırken hıçkırıkları boğazımda düğümlendi. Dışarıya çıkarılırken gözlerini üzerime dikti. Gözündeki o bakış daha önce hiç görmemişim... Hissizlikle doluydu. Sonunda umut etmekten vazgeçmiş gibi.

Ve günlüğümü yazmaya başlamadan az önce ondan aldığım mesaja dayanarak söyleyebilirim ki... sanırım artık bizim için savaştırmayı bıraktı. Mesajında şöyle yazıyordu: Sizin eve geliyorum. Bana doğru dürüst bir ayrılık borçlusun.

Sonunda bitti. Ve biz bittik. Gerçekten bittik. Memnun olmam lazım çünkü başından beri bunu planlıyordum ama bunun yerine durmadan ağlıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Silas

Charlie okurken fazlasıyla sessizdi. Ne not tutuyor ne de bize yararı olabilecek herhangi bir şey söylüyordu. Bir ara elini gözüne götürdüğünü gördüm ve eğer bu bir gözyaşıysa saklamayı iyi becermişti. Ne okuduğunu merak edip omzunun üstünden şöyle bir baktım ve günlüğü okumaya çalıştım.

Ayrıldığımız gece hakkındaydı. Aramızda olanların üzerinden yalnızca bir hafta geçmişti. Yanına sokulup kalanını onunla okumaktan başka bir şey istemiyordum ama o Landon'a çiş geldiğini söyledi.

Landon arabayı hapishaneye bir saat mesafedeki bir benzin istasyonuna çekti. Janette arabada kaldı ve benzincinin marketine girerken Charlie yanımda kaldı. Ya da bilmiyorum, belki de ben *onun* yanında kalmışımdır. Çok da emin değilim. Onu koruma arzusu yakamı bırakmıyordu. Eğer ona bir şey olursa yanında olarak buna çok daha fazla dahil olabilirdim. Son iki –neredeyse üç– günle ilgili her şeyi hatırlıyordum ve bu onu

tanıdığını unutmamı zorlaştırıyordu. Ya da onu sevdiğimi. Yapabildiğim tek şey, bittiğinde birbirimizi hatırlamayacağımızı bilerek öpüştüğümüz bu sabahki o ânı düşünmekti. Onun artık Charlie olmaktan çıktığı o âna dek onu öpmeme ve kollarıma almama izin verişini düşünmek.

Adını biliyormuş gibi yaptığında gülmemek için kendimi zor tutmuştum. *Delilah* mı? Hafızasını kaybetmiş olsa da hâlâ aynı inatçı Charlie'ydi. Kişiliğinin birkaç özelliğinin dün gece olduğu gibi bugün de parladığını görmek şaşırtıcıydı. Acaba ben tüm bunlar olmadan önceki bana benziyor muydum?

Onu tuvaletten çıkana kadar bekledim. İçeceklerin olduğu dolaba doğru yürüdük ve su almak için uzandım. O ise kendine bir Pepsi kaptı ve neredeyse ona dün okuduğum mektuplardan birine dayanarak onun Coca Cola'yı tercih ettiğini söyleyecektim ki bir anda dünü hatırlamamam gerektiğini hatırladım. İçeceklerimizi alıp kasaya gittik ve aldıklarımızı tezgâha bıraktık.

“Acaba Pepsi seviyor muyum?” diye fısıldadı.

Güldüm. “Ben bu yüzden su aldım. Kendimi sağlama alıyorum.”

Raftan bir paket patates cipsi kaptı ve kasiyerin okutması için tezgâhın üzerine koydu. Sonra bir paket Cheetos kaptı. Sonra bir paket Funyuns.* Ve sonra da Doritos. Tezgâhın üzerine cips yığmaya devam ediyordu. Ben ona bakarken o omzunu silkti, “Sadece kendimi sağlama alıyorum,” dedi.

★★★

Arabaya döndüğümüzde elimizde on farklı cips ve sekiz farklı gazoz vardı. Janette aldığımız yiyecekleri görünce Charlie'ye bir bakış attı. “Silas cidden acıkmış,” dedi Charlie ona.

Landon direksiyonun başına geçmiş, dizini bir kaldırıp bir

* Amerika'da ünlü bir cips markası. (ç.n)

indiriyordu. Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutarken, “Silas araba kullanmayı hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Bakışlarını takip ettim ve karşıımızdaki yolun kenarına park etmiş iki polis arabası gördüm. Yola çıkmak için onların önünden geçmemiz gerekiyordu ama bunun Landon’ı neden gerdiğini anlayamadım. Charlie artık kayıp değildi, yani polis konusunda paranoyak olmak için nedenimiz yoktu.

“Sen neden kullanamıyorsun?” diye sordum.

Yüzüme bakmak için arkasını döndü. “On altı yaşıma daha yeni girdim,” dedi. “Yalnızca ruhsatım var. Henüz ehliyeteye başvurmadım.”

“Harika,” diye bağırdı Janette.

Büyük resme baktığımda ehliyetsiz araç kullanmak endişelenmem gereken şeyler listemde önceliğim değildi.

“Sanırım senin ceza almandan daha büyük sorunlarımız var,” dedi Charlie düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek. “Silas’ın araba sürmesine gerek yok. O zaten bu işten kurtulmam için bana yardım ediyor.”

“Eski aşk mektuplarını okumak çok daha önemli tabii,” dedi Janette. “Eğer Landon ehliyetsiz araç kullanırken ceza alırsa ona ehliyet vermezler.”

“O zaman sen de polislere yakalanma,” dedim Landon’a. “Hâlâ gidiş için iki, dönüş için de üç saatlik yolumuz var. Sırf sen ehliyetin için endişeleniyorsun diye beş saati boşa harcamam.”

“Siz ikiniz neden bu kadar tuhaf davranıyorsunuz?” dedi Janette. “Ve ne diye eski aşk mektuplarınızı okuyorsunuz?”

Charlie günlüğüne bakarken Janette’e gönülsüzce cevap verdi. “Sıradışı bir amnezi vakası yaşıyoruz ve kim olduğumuzu hatırlayamıyoruz. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Şimdi önüne dön ve kendi işine bak.”

Janette gözlerini çevirdi ve poflayarak döndü. “Akıl hastaları,” diye söylendi.

Charlie bana gülümsedi ve ardından da günlüğü işaret etti. “İşte,” dedi. “Birazdan yazdığım son şeyleri okuyacağım.”

Aramızda duran kutuyu kaldırdım ve yazdıklarını birlikte okuyabilmek için ona yaklaştım. “Bu sana tuhaf geliyor mu? Günlüğünü benimle paylaşmak?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Pek değil. Okuduklarımız biz değilmişiz gibi geliyor.”

3 EKİM CUMA

Günlüğüme son yazdıklarımın üzerinden yalnızca on beş dakika geçti. Kapattığım anda Silas mesaj attı ve dışarıda olduğunu söyledi. Annem artık evimize girmesine izin vermediğinden söyleyeceklerini duymak için dışarı çıktım.

Nefes kesiciydi ve o an öyle hissettiğim için kendimden nefret ettim. Land Rover’ına yaslanma şekli, ayaklarını çaprazlayışı, ellerini ceketinin cebine sokuşu. İçim ürperdi ve o anda çizgili pijamayla karşısına çıktığım için kendime kızdım.

Arabasına doğru yürüdüğüm sırada yüzüme bile bakmadı. Yanına geçip ellerimi göğsümde kavuşturarak arabaya yaslandım. Orada birkaç dakika sessizce durduk.

“Yalnızca tek bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Arabasına yaslanmayı bıraktı ve tam karşımda durdu. Başımı ellerinin arasına alıp beni tuttuğunda sinirlendim. Birbirimizle göz göze gelene dek bana doğru yaklaştı. İçinde bulunduğumuz pozisyon bizim için yeni bir şey değildi. Daha önce milyonlarca kez böyle durmuştuk ancak bu kez bana beni öpmek istiyormuş gibi bakmıyordu. Bu kez bana kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Yüzüme tam bir yabancı gibi bakıyordu.

“Charlie,” dedi ve sesi titriyordu. Alt dudağını ağzına çekti ve sonraki lafını söylemeye hazırlanırken hafifçe ısırdı. “İstediğinin bu olduğuna emin misin?”

“Evet.”

Kararlı cevabımla gözleri kocaman açıldı. Yüzündeki o ifadede saklamaya çalıştığı şey kalbimi acıtırıyordu. Şok. Beni vazgeçirmeye çalışmayacağı gerçeğinin farkına varmışım.

Arabasını iki kez yumrukladı, sonra da benden uzaklaştı. Ben de hemen oradan uzaklaştım, hazır hâlâ onu terk edecek gücüm varken bir an evvel eve girmek istiyordum. Kendime devamlı bunu neden yaptığımı hatırlatıp duruyordum. Biz birbirimize uygun değiliz. O, benim babamın suçlu olduğunu düşünüyor. Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor. Artık farklı insanlarız.

Evin ön kapısına ulaştığımda Silas, arabasına binmeden evvel son bir şey daha söyledi.

“Seni özlemeyeceğim, Charlie.”

Onun bu sözü beni şoke etmişti ve dönüp ona baktım.

“Ben eski Charlie’yi özleyeceğim. Âşık olduğum Charlie’yi. Bu dönüştüğün kişiyi değil...” Elleriyle yukarıdan aşağıya doğru beni gösterdi. “Bu, benim özleyeceğim biri değil.”

Arabasına bindi ve kapıyı çarptı. Garaj yolundan çıktı ve uzaklaştı; lastikleri oturduğum kenar mahallenin sokaklarında acı acı çığlık attı.

Ve o artık gitmişti.

Küçük bir parçam daha fazla çabalamadığı için ona kızgındı.

Ama içimdeki büyük bir parça sonunda bittiği için rahatlamıştı.

Bunca zamandır, bana ne kadar güzel bir ilişkimiz olduğunu hatırlatmak için elinden geleni yapmıştı. Kendisini bir gün yine öyle olabileceğimize ikna etmişti.

O tüm zamanını bunu hatırlatmaya çalışarak geçiriyordu... bense unutmaya çalışarak.

Onu öpmenin nasıl olduğunu hatırlamak istemiyorum.

Onu sevmenin nasıl olduğunu hatırlamak istemiyorum.

Silas Nash’i ve bu dünyada bana onu hatırlatan her şeyi unutmak istiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Charlie

Hapishane beklediğim gibi değildi. Zaten ne bekliyordum ki tam olarak? Fonda gri gökyüzü ve çorak toprakların olduğu, karanlık ve çürümüş bir şey mi? Nasıl görüldüğümü hatırlamıyordum ama bir hapishanenin neye benzemesi gerektiğini hatırlıyordum. Arabadan inip kıyafetlerimi düzeltirken güldüm. Kırmızı tuğlalar mavi gökyüzünün altında parlıyordu. Çim alan boyunca yetişmiş, esintiyle birlikte hafifçe dans eden çiçekler vardı. Buranın tek çirkin tarafı çitlerin üzerindeki dikenli tellerdi.

“O kadar da kötü görünmüyor,” dedim.

Arkamdan gelen Silas kaşını kaldırdı. “Orada kilit altındaki sen değilsin,” dedi.

Yanaklarımdan bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Kim olduğumu bilmiyor olabilirdim ama söylenebilecek en aptalca şeyi söylediğimi biliyordum. “Evet,” dedim. “Sanırım Charlie götün teki.”

Güldü ve itiraz etmeme fırsat vermeden elimi tuttu. Arkamı dönüp Janette ile Landon’un camlarından bizi seyrettiği arabaya doğru

baktım. Üzgün, küçük köpek yavrularına benziyorlardı. “Onlarla kalmalısın,” dedim. “Genç yaşta hamilelik önemli bir sorun.”

Kıs kıs güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Bütün yol nasıl kavga ettiklerini görmedin mi?”

“Cinsel çekim,” dedim danışmanın bulunduğu kısmın kapısını açarken.

İçerisi ter kokuyordu. Cama doğru yürürken yüzümü buruşturdum. Çocuğunu çekiştiren bir kadın önümde durdu. Danışmadakiler ismini söylemeden önce onlara küfredip kimliğini uzattı.

Siktir. Burada birini ziyaret etmek için kaç yaşında olmak gerekiyordu? Beceriksizce ehliyetimi aradım ve sıraya geçtim. Silas elimi sıkınca ona hafifçe gülümsedim.

“Sıradaki,” dedi bir ses. Cama doğru yürüdüm ve sert bakışlı bir kadına kimi görmeye geldiğimi söyledim.

“İsminiz listede var mı?” diye sordu. Başımla onayladım. Mektuplar, babam hapse girdiğinden beri onu birkaç kez ziyarete geldiğimi gösteriyordu.

“Peki ya o?” dedi kadın ehliyetini uzatan Silas’ı işaret ederek.

Sonra kimliği geri verdi ve başını iki yana salladı. “Hayır, o listede yok.”

“Ya,” dedim. Kadının her şeyi bilgisayara girmesi birkaç dakikasını aldı ve ardından bana bir ziyaretçi rozeti uzattı.

“Çantayı arkadaşına bırak,” dedi. “Seni dışarıda bekleyebilir.”

Çığlık atmak istiyordum. Oraya yalnız başıma girmek ve babam olması gereken adamla konuşmak istemiyordum. Silas kendi kıcını kurtarmıştı. Ama ben onun da benimle gelmesini istiyordum.

“Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum,” dedim. “Ona ne soracağımı bile bilmiyorum.” Beni omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. “Charlie, onun o manipülatif mektuplarını düşünürsek bu adamın bir pislik olduğu

ortada. Söylediklerini dikkate alma. Cevaplarını al ve çık, tamam mı?”

“Tamam,” dedim başımla onaylayarak. Bekleme salonuna şöyle bir göz attım, sarı duvarlara ve zar zor ayakta yaşayan saksı bitkilere. “Dışarıda mı bekleyeceksin?”

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerime baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Beni öpmek istiyormuş gibi hissettim ve bu beni çok heyecanlandırdı. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu eskiden bildiğim gerçeğini saymazsak tabii. Sadece hatırlayamıyordum.

“Eğer uzun sürerse arabada Landon ve Janette ile beklemelisin,” dedim. “Genç yaşta hamilelik ve tüm o bokları biliyorsun.”

Güven verircesine gülümsedi.

“Tamam,” diyerek bir adım geri attım. “Çıkışta görüşürüz.”

Metal detektörlerinden geçerken ve gardiyanın biri üzerimi ararken büyük ve kötü biri gibi görünmeye çalıştım. Bacaklarım titriyordu. Dönüp elleri ceplerinde durmuş beni seyreden Silas’a baktım. Başıyla ilerlememi işaret etti ve biraz olsun cesaret kazandım.

“Bunu yapabilirim,” dedim sessizce. “Altı üstü babama ufak bir ziyaret.”

Bir odaya alındım ve beklemem söylendi. Odada yirmiye yakın masa vardı. Sırada önümde duran kadın başını ellerinin arasına almış oturuyordu, çocuklarıysa bir köşede blokları üst üste dizme oyunu oynuyordu. Onlardan olabildiğince uzağa oturup gözlerimi kapıya diktim. Her an babam olacak adam kapıların birinden çıkacaktı ve ben onun neye benzediğini bile bilmiyordum. Ya yanlış adama doğru gidersem? Tam oradan çekip gitmeyi ve bir an evvel oradan kaçıp bizimkilere babamın benimle görüşmek istemediğini söylemeyi düşünüyordum ki birden içeri girdi. O olduğunu biliyordum çünkü gözleri ânında beni bulmuştu. Gülümsedi ve bana doğru yürüdü. *Yürümek*

kelimesi ne yaptığını tarif eden bir kelime değildi. Sallanıyordu. Ayağa kalkmadım.

“Hey, yercfistığı,” dedi. Ben kazık gibi dururken o gelip beceriksizce bana sarıldı.

“Selam... baba.”

Kendine bir sandalye çekti ve karşıma oturdu, hâlâ gülümseyordu. Ona bayılmak isten bile değildi, bunu çok net görabiliyordum. Hapishane tulumunun içinde bile diğerlerinden ayrışıyordu. Beyaz dişleri ve düzgün taranmış sarı saçlarıyla burasıyla tamamen tezat oluşturunuyordu. Janette haklıydı. Annemi-ze benziyor olmalıydık çünkü ikimizin de onunla alakası yoktu. Sanırım ağız kısmımı ondan almıştım. Ama soluk ten rengini değil. Gözlerimiz benzemiyordu. Fotoğrafıma baktığımda ilk fark ettiğim şey bu olmuştu. Benim hüzünlü bakışlarım vardı. Onunsa gülecek hiçbir şeyi olmasa da gülen gözleri. Etkilenmişim.

“İki haftadır gelmiyorsunuz,” dedi. “Kızlarımın beni burada çürümeye terk ettiğini düşünmeye başlamıştım.”

Az önce ondan aldığım babalık enerjisini omuzlarımdan silkip attım. *Kendini beğenmiş hıyar*. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen nasıl bir taktik izlediğini çözmüştüm. Bir şey söylerken gözleri gülüyor fakat sözleri ağzından kırbaç gibi çıkıyordu.

“Bizi beş parasız bıraktın. Arabamız sorunlu ve hâliyle de benim bu kadar uzağa o arabayla gelmem çok zor oluyor. Ve annem bir alkolik. Sanırım bunun için de sana kızgınım ama hatırlamıyorum.”

Bir süre suratıma baktı, gülümsemesi yüzünde donmuştu. “Böyle hissetmene üzüldüm,” dedi. Kollarını masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Beni inceliyordu. Bu beni rahatsız etti; hakkımda benden daha fazla şey biliyor gibiydi. Sanırım içinde bulunduğum durumda bu doğrudu da.

“Bu sabah bir telefon aldım,” dedi arkasına yaslanırken.

“Ya öyle mi? Kimden?”

Başını iki yana salladı. “Kimden olduğunun bir önemi yok. Önemli olan bana söyledikleri. Seninle ilgili söyledikleri.”

Ona en ufak bir bilgi veremezdim. Bana yem atıp atmadığını bilemezdim.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Charlize?”

Başımı önüme eğdim. Ne tür bir oyun oynuyordu. “Yok, hayır,” dedim.

Hafifçe başını salladı ve dudaklarını büzdü. Parmaklarını çenesinin altında birleştirip masanın karşısından bana doğru baktı. “Birinin özel mülküne izinsiz girerken yakalandığın söylendi. Ve ilaçların etkisi altında olduğuna dair de kanıtları varmış.”

Ona cevap vermeden önce biraz zaman kazandım. *Haneye tecavüz mü? Ona kim birinin mülküne izinsiz girdiğini söylemiş olabilirdi ki? Tarot falcısı mı? Çünkü onun evine girmiştım. Bildiğim kadarıyla kimseye orada neler olduğunu söylememiştik. Notlarımıza göre de oradan sonra hemen otele gitmiştik.*

Aklımdan bir sürü şey geçiyordu.

“Neden eski evimizdeydin, Charlie?”

Nabzım hızlanmaya başladı. Ayağa kalktım. “Burada içecek bir şey var mı?” diye sordum etrafıma bakınırken. “Susadım.” İçecek makinesini gördüm ama üzerimde hiç param yoktu. Tam o sırada babam elini cebine attı ve bir avuç çeyreklik çıkardı. Paraları masanın üzerine koyup bana doğru uzattı.

“Burada yanında para taşımana izin veriyorlar mı?”

Beni şüpheli şekilde inceleyerek başını aşağı yukarı salladı. Bozuklukları alıp içecek makinesine doğru yürüdüm. Çeyreklikleri makineye atıp ona baktım. Bana bakmıyordu. Masanın üzerine koyduğu ellerine bakıyordu.

İçeceğimin bölmeye düşmesini bekledim, sonra alıp bir yudum içerken bir dakika daha bekledim. Bu adam beni tedirgin ediyordu ve nedenini bilmiyordum. Charlie de bu adamı böy-

le mi gördüğünü bilmiyorum. Ama sanıyorum ki babamla ilgili anılarım olsaydı belki ona karşı daha farklı hissedebilirdim. Ne var ki anılarım yoktu. Sadece gördüklerime göre hareket edebilirdim ve şu anda onu bir suçlu olarak görüyordum. Boncuk gözlü, solgun herifin teki.

Az kalsın gazozumu düşürüyordum. Fark ettiğim şey karşısında bir anda tüm kaslarım harekete geçmişti. Silas'ın notlarımızda yazdığı bir tanım geldi aklıma. Karides'in fiziksel tanımı. *Cora'nın.*

"Herkes ona Karides diyor çünkü boncuk gibi gözleri ve konuştuğu zaman pembenin on farklı tonuna bürünen bir teni var."

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Cora'nın babası Brett mi?

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, muhtemelen yanına geri dönmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Ona doğru ilerledim. Masaya ulaştığımda ona sert bir bakış attım. Oturduğumda öne doğru eğildim ve en ufak bir endişenin kendime olan güvenimin önüne geçmesine izin vermedim.

"Gel seninle bir oyun oynayalım," dedim.

"Olur," dedi eğleniyormuş gibi tek kaşını kaldırıp.

"Hafızamı kaybetmişim gibi davranalım. Beni boş bir yazı tahası gibi düşün. Bir başka deyişle sana hayranlık duymadan önceki zamanlara ait şeyleri bir araya toplamaya çalıştığımı farz edelim. Kabul mü..?"

"Tam olarak değil," dedi. Yüzünü buruşturdu. Acaba insanlar onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığında yüzü hep bu şekli mi alırdı?

"Başka bir kızın daha var mı? Yani bilmiyorum, belki beni zorla hapis tutacak kadar deli bir annesi olan bir kız."

Yüzü bembeyaz oldu. Hemen inkâr etmeye başladı, bedenini benden başka yöne çevirdi ve bana deli olduğumu söyledi. Ama yüzündeki paniği görmüştüm, bir şeyler yakaladığımı biliyordum.

"Cümlemin sonunu duydun mu yoksa duymazdan mı geliyorsun?" Bana bakmak için başını çevirdi ve bu kez bakışları yumuşak

değildi. “Beni kaçırdı,” dedim. “Beni evinde –bizim eski evimizde– bir odaya kilitledi.”

“Seni onun evine izinsiz girerken bulmuş,” dedi sonunda. “Öfkeli davrandığını söyledi bana. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yokmuş. Polisi aramak istememiş çünkü uyuşturucunun etkisi altında olduğunu düşünmüş, bu yüzden de seni ayıltmaya çalışıyordu. Bunun için benim iznimi aldı, Charlie. Seni evde bulur bulmaz beni aradı.”

“Ben *uyuşturucu* kullanmıyorum,” dedim ona. “Ve hangi aklı başında insan başka birini zorla zapteder ki?”

“Polisi aramasını mı tercih ederdin? Delirmiş gibi konuşuyormuşsun! Ve de gecenin bir yarısı evine girmişsin!”

Artık neye inanacağımı bilmiyordum. Olanlarla ilgili hatırladığım tek şey kendime yazdığım notlardı.

“Ve o kız benim üvey kız kardeşim mi? Cora?”

Benimle göz göze gelmemeye çalışarak bakışlarını masaya dikti. Cevap vermeyince oyunu onun gibi oynamaya karar verdim. “Bana karşı dürüst olmak senin çıkarına. Silas ve ben Clark Nash’in senin davandan önce umutsuzca aradığı bir dosyaya rastladık.”

Tepki vermedi. Duygularını kusursuzca saklıyordu. Bende hangi dosyanın olduğunu sormadı. “Evet, o senin üvey kız kardeşin. Annesiyle yıllar önce bir ilişkim vardı,” dedi sadece.

Sanki her şeyi televizyon programındaki bir karakter yaşıyor gibiydi. Gerçek Charlie buna nasıl bir tepki verirdi acaba? Gözyaşlarına mı boğulurdu? Ayağa kalkıp kaçarmıydı? Yoksa bu herifin suratına bir tane çakar mıydı? Onunla ilgili okuduklarımı düşününce muhtemelen ikincisini yapardı.

“Vay be! Annem biliyor mu?”

“Evet, evimizi kaybettikten sonra öğrendi.”

Ne kadar da zavallı bir bahane. Önce annemi aldatmış. Başka bir kadını hamile bırakmış. Sonra da tüm bunları yakalanana kadar karısından ve çocuklarından saklamış mı yani?

“Tanrım,” dedim. “Alkolik olmasına şaşmamalı.” Arkama yaslanıp tavana baktım. “Ona hiç sahip çıkmadın mı? O kız bunu biliyor mu?”

“Biliyor,” dedi.

Müthiş bir öfke hissettim. Charlie için, onunla aynı okula gitmek ve hiçbir zaman sahip olamayacağı bir hayatı izlemek zorunda kalan o zavallı kız için ve tüm bu berbat durum için.

O karşımda sessizce otururken kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Keşke onun suçluluk duygusundan kıvrandığını söyleyebilseydim ama bu adamın suçluluk hissedebileceğini hiç sanmıyordum.

“Peki, neden benim büyüdüğüm evde yaşıyorlar? Evi onlara mı verdin?”

Bu soru karşısında hafifçe kızardı. Sağa sola bakarken çenesini öne doğru çıkardı. Konuştuğunda artık sesi daha alçaktı, böylece onu yalnızca ben duyabiliyordum. “O kadın benim bir müşterimdi, Charlie. Ve bu bir hataydı. Onu yıllar önce terk etmiştim, hamile olduğunu öğrenmeden bir ay önce. Bir çeşit anlaşmaya vardık. Finansal olarak yanında olacağımı ama başka hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Bu, herkes için en iyisiydi.”

“Yani onun suskunluğunu satın mı aldın?”

“Charlie...” dedi. “Bir hata yaptım. İnan bana, bedelini misli misli ödedim. Onca yıldır gönderdiğim parayı açık artırmadaki evimizi satın almak için kullandı. Bunu sırf benden hıncını almak için yaptı.”

Ve kadın haklıydı. Belki biraz da çılgın. Babam da onu bu yüzden suçluyor muydu?

Yüce Tanrım. Durum iyice kötüye gidiyordu.

“Söyledikleri şeyi gerçekten yaptın mı?” diye sordum. “Madem gerçekleri konuşuyoruz, sanırım bunu da bilmeye hakkım var.”

Bizi kimlerin dinlediğini görmek için odaya yeniden göz attı.

“Tüm bu soruları neden soruyorsun?” diye fısıldadı. “Sanki konuşan sen değilsin.”

“On yedi yaşındayım. Sanırım değişmeye hakkım var,” dedim. Ona bakarken gözlerimi kaçırmak istiyordum ama öncelikle ondan daha fazla cevap koparmalıyım.

“Seni bunu yapmaya Clark Nash mi zorladı?” diye sordu hem sözleriyle hem de tavırlarıyla suçlarcasına öne eğilerek. “Silas’la yine mi birliktesiniz?”

Konuyu bana çevirmeye çalışıyordu. Artık bana karışamazdı. “Evet baba,” dedim tatlı tatlı gülümseyerek. “Silas’la yeniden birlikteyim. Biz âşîğiz ve çok mutluyuz. Sorduğun için teşekkürler.”

Şakaklarındaki damarlar şişti. Yumruklarını öfkeyle sıktı. “Charlie, bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun,” dedi.

Tepkisi beni çileden çıkardı. Ayağa kalktım ve sandalyemi tiz bir gıcırtyla geri ittim. “Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi baba?” Masadan bir adım uzaklaşıp parmağımla onu işaret ettim. “Sen çok fazla hayatın içine ettin. Paranın sorumluluklarının yerini alabileceğini düşündün. Seçimlerin annemi alkole yönlendirdi. Kızlarına hiçbir şey bırakmadan onları terk ettin, onlara örnek bile olamadın. Şirketinde dolandırdığın tüm o insanlardan bahsetmiyorum bile. Ve şimdi oturmuş herkesi suçluyorsun. Çünkü sen gerçekten bok gibi bir insansın. Ve dahası bombok bir babasın!” dedim. “Charlie ve Janette’i çok iyi tanımıyorum ama daha iyisini hak ettiklerini düşünüyorum.”

Arkamı dönüp uzaklaştım ve omzumun üzerinden birkaç söz daha edip çıktım. “Hoşça kal Brett! Sana hayatta başarılar dilerim.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Silas

Charlie geri döndüğünde, arabanın motor kapağının üstünde bağdaş kurup oturmuş ön cama yaslanarak notlar alıyordum. Bir saatten uzun süredir içerideydi ve ben de onun söylediği gibi kardeşlerimize göz kulak olmak için geri dönüp beklemeye gelmiştim. Onu görür görmez doğruldum. Bir şey öğrenip öğrenmediğini sormadım, sadece bir şeyler söylemesini bekledim. O an hiç de konuşmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Dosdoğru arabaya yöneldi. Yanımdan geçerken kısa bir an göz göze geldik. Başımı çevirdim ve arabanın önce arkasına, sonra önüne doğru yürümesini seyrettim. Ve sonra yine arkasına. Sonra yine öne.

Yumruklarını sıkıyordu. Janette kapıyı açıp arabadan indi.

“Dünyanın en harika hapishane babası ne söyledi?”

Charlie durdu. “Sen Cora’yı biliyor muydun?”

Janette başını geriye attı ve iki yana salladı. “Cora mı? O kim?”

“Karides!” dedi Charlie yüksek sesle. “Babamın onun da babası olduğunu biliyor muydun?”

Janette’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ve ben de hemen arabanın üstünden indim.

“Bekle. Ne?” dedim Charlie’ye doğru yürürken.

Ellerini yukarı kaldırdı ve yüzünü ovaladıktan sonra ellerini birleştirerek yavaşça nefes aldı. “Silas, sanırım sen haklıydın. Bu bir rüya değil.”

Her zerresinde hissettiği korkuyu görebiliyordum. Birkaç saat önce tekrar hafızasını kaybettiğinden bu yana hissetmediği korkuyu. Her şeyi şimdi idrak ediyordu.

İleri doğru yavaşça bir adım atıp elimi uzattım. “Charlie. Tamam, bir şey yok. Halledeceğiz.”

Geri çekildi ve başını iki yana salladı. “Ya yapamazsak? Ya sürekli devam ederse?” Tekrar volta atmaya başladı, bu kez ellerini başının arkasında birleştirmişti. “Peki ya hayatımızın sonuna dek tekrar tekrar olursa!” Göğsü, aldığı derin nefesler yüzünden inip kalkmaya başlamıştı.

“Neyin var senin?” diye sordu Janette. Bir sonraki sorusunu doğruca bana sordu. “Bir şey mi kaçırdım ben?”

Landon’ın yanımda durduğunu fark edince ona döndüm. “Charlie’yi biraz yürüyüşe çıkarıyorum ben. Sen de Janette’e bize neler olduğunu anlat.”

Landon dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. “Peki. Ama hepimizin yalan söylediğini düşünecek.”

Charlie’nin kolunu tuttum, onu benimle yürümeye zorladım. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladığında onları öfkeyle sildi. “Çifte hayat yaşıyormuş,” dedi. “Bunu ona nasıl yapabildi?”

“Kime?” diye sordum. “Janette’e mi?”

Durdu. “Hayır, Janette’e değil. Charlie’ye değil. Anneme de değil. Cora’ya. Bir adam nasıl olur da bir çocuğu olduğunu bildiği hâlde onun için bir şeyler yapmayı reddeder?” diye cevap verdi. “O korkunç bir insan, Silas! Charlie bunu nasıl görememiş?”

Karides için mi üzülüyordu? Bir gün boyunca *esir* tutulmasına yardım eden kıza mı?

“Nefes almaya çalış,” dedim omuzlarından tutup onu yüzüme bakması için zorlarken.

“Muhtemelen babanın o yanını hiç görmedin. Sana karşı hep iyiydi. Onu, rol yaptığı hâlini sevdin. Ve o kız için de üzülemezsin, Charlie. O, annesinin seni zorla bir odaya kapatmasına yardım etti.”

Başını hararetle sağa sola sallamaya başladı. “Bana asla zarar vermediler, Silas. Mektupta bu noktayı özellikle vurgulamışım. Kabaydı elbette ama onların evine izinsiz giren bendim! Taksiye binmediğim gece onu oraya kadar takip etmiş olmalıyım. O da uyuşturucu aldığımı sandı çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum; bu yüzden onu suçlayamam! Ve sonrasında yine kim olduğumu unuttunca da muhtemelen paniğe kapıldım.” Sertçe nefesini verdi ve bir an durakladı. Bana baktığında daha sakin görünüyordu. Dudaklarını diliyle ıslattı. “Onun başımıza gelenlerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. O yalnızca babamdan nefret eden ve kızına davranış şeklim yüzünden benden hastalıklı bir şekilde intikam almaya çalışan çılgın, acılı bir kadın. Onları bu işin içine sokan biziz. Bunca zaman hep başka birilerini aradık... hep diğer insanları suçladık. Ama ya...” Derin bir nefes verdi. “Ya bunu *birbirimize* biz yaptıysak?”

Omuzlarını bıraktım ve bir adım geri çekildim. Kaldırıma çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Bunu kendimize bilerek yapmamıza imkân yoktu. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Charlie,” dedim yanına otururken. “Bunu nasıl yapabiliriz ki? Nasıl olur da iki insan eşzamanlı biçimde birbirlerinin hafızasını dondurabilir ki? Bu bizim yapabileceğimizden çok daha büyük bir şey.”

“Eğer bu bizim yapabileceğimizden daha büyük bir şeyse o zaman babamın yapabileceğinden de büyüktür. Ve Cora’nın da.

Ve annemin de. Ve ailelerimizin de. Eğer biz yapamıyorsak o zaman kimse yapamaz.”

Başımla onayladım. “Biliyorum.”

Bir an başparmağını ağzına götürdü. “Eğer bunu bize başkaları yapmadıysa... öyleyse ne olabilir?”

Boynumdaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. Ellerimi enseme koyup gökyüzüne baktım. “Daha büyük bir şey mi?”

“Daha büyük olan ne? Evren mi? Tanrı mı? Kıyametin başlangıcı mı bu?” Ayağa kalktı ve önümde ileri-geri yürümeye başladı. “Tanrı’ya inandığımızı düşünüyor musun? Yani başımıza bunlar gelmeden önce?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama son birkaç gün içinde muhtemelen hayatım boyunca ettiğimden daha fazla dua ettim.” Ayağa kalktım ve onu arabaya doğru çekerken elini tuttum. “Babanın söylediği her şeyi bilmek istiyorum. Haydi geri dönelim, ben araba kullanırken sen de onun sana söylediği her şeyi not al.”

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve benimle arabaya yürüdü. Arabaya ulaştığımızda Janette yolcu kapısına yaslanmış duruyordu. İkimize bakıyordu. “Yani ciddi hiçbir şey hatırlamıyor musunuz? İkiniz de mi?” Bu kez yalnızca Charlie’ye odaklanmıştı.

Ona ve Landon’a bu kez arka koltukta oturmalarını işaret ettim. Ben sürücü koltuğunun kapısını açarken Charlie de Janette’e cevap verdi. “Hayır. Hatırlayamıyoruz. Evet, yemin ederim ki bunu eğlence olsun diye uydurmuyorum. Senin için nasıl bir ablaydım bilmiyorum ama *yemin ederim* ki uydurmuyorum.”

Janette bir süre Charlie’ye baktı ve “Son birkaç yıldır çok boktan bir ablaydın. Ama eğer Landon’ın anlattıkları doğruysa ve gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsanız o zaman bu, siz aptalların bugün bana neden mutlu yıllar dilemediğinizi açıklar,” dedi. Arka kapıyı açtı, içeri girip kapıyı çarptı.

“Ahh,” dedi Charlie.

“Evet, bence de,” dedim. “Küçük kız kardeşinin doğum gününü unuttun ha? Bu büyük bir bencillik, Charlie.”

Şakayla karışık göğsüme vurdu. Elini tuttum ve o an bizim için zaman durdu. Bana baktığı o bir saniyede bana karşı bir zamanlar olduğu gibi hissedebilmişti. Ama sonra göz kırpıp elini elimden çekti ve arabaya bindi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Charlie

Evrenin beni cezalandırması gerçekten benim suçum değildi. Bizi. Silas'la beni.

Silas'ın da aynı berbat durumda olduğunu unutuyordum, bu muhtemelen narsist olduğum anlamına geliyordu. *Harika*. Arabada benimle bombok bir doğum günü geçiren kız kardeşimi düşünüyordum. Ayrıca ruh hastası annesiyle eski evimde yaşayan, günlüklerimden anladığım kadarıyla on yıldır işkence ettiğim üvey kız kardeşimi. Ben kötü bir insandım, daha da kötüsü berbat bir ablaydım.

Hafızamın geri gelmesini *istiyor* muydum acaba?

Pencereden dışarı bakıp geçen diğer aptal arabaları seyrediyordum. Evet, belki anılarım yoktu ama en azından bugünün bir kısmında Janette'in yanında olabilirdim.

"Hey Silas," dedim. "Benim için o süslü GPS'ine bir şeyler yazabilir misin?"

"Tabii," dedi. "Nereye?"

Arka koltukta oturan kızı hiç tanıımıyordum. Tek bildiğim oyun oynamada çok iyi olduğuydu. “Oyun salonuna,” dedim.

Landon ile Janette’in arka koltukta hareketlendiklerini görüyordum. *Evet!* Kendimi tebrik etmişim. Bütün ergenler video oyunlarını sever. Bu bir gerçek.

“Oyun oynamaya gitmek sizce de biraz garip değil mi?” dedi Silas. “Yani başka şeyler yapmamız...”

“Bence oyun oynamamız gerekiyor,” diye sözünü kestim. “Çünkü bugün Janette’in doğum günü,” diyerek gözlerimi kocaman açtım ve böylece o da bu konunun tartışmaya kapalı olduğunu anladı. Ağzını “O” şeklinde açtı ve tam puan dercesine başparmağını kaldırdı. Charlie bu başparmak işaretinden nefret ediyordu, bedeninin bu harekete verdiği hızlı tepkiden anlamıştım.

Silas bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan bir oyun salonu buldu. İçeri girdiğimizde cüzdanını çıkardı ve kredi kartını bulana kadar içini karıştırdı.

Janette utanarak bana baktı ama ben omzumu silktim. Bu çocuğu çok az tanıyordum. Hem bizim için para harcamasının ne önemi vardı ki? Ayrıca hiç param yoktu. Babam hepsini kaybetmişti ama Silas’ın babasında hâlâ biraz olsun vardı, o yüzden sorun yoktu. *Yalnızca narsist değil, bahane bulmada da iyiydim.*

Jetonlarımızı kâğıt bardaklara koyduk ve içeri girer girmez Janette ile Landon kendi kafalarına göre takılmaya başladılar. İkisi birlikte. Gözlerimi Silas’a diktim, gördün mü dercesine bir ağız hareketi yaptım.

“Hadi gel,” dedi Silas. “Biz pizza yiyelim, çocuklar da oyun oynasın.”

Sonra bana göz kırptı, ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Pizzalarımızı bekleyecek bir masa bulduk ve sandalyelerden birini çekip kollarımı dizlerime doladım. “Silas,” dedim. “Ya bu

başımıza gelmeye devam ederse? Bu sonsuz unutma döngüsü. O zaman ne yapacağız?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Tekrar tekrar birbirimizi buluruz. O kadar da kötü değil, ne dersin?”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktım.

Evet, o kadar da kötü değildi ama durum öyleydi. “Kim hayatını gerçekte kim olduğunu bilmeden geçirmek ister ki?”

“Her günümü seni tekrar tekrar tanımak için harcayabilirim Charlie ve bundan bıkacağımı hiç sanmıyorum.”

Vücudumu ateş bastı, hemen uzağa baktım. Bu benim Silas’a karşı kurtarıcı hareketimdi: *Bakma ona, bakma ona, bakma ona.*

“Sen aptalsın,” dedim. Ama aptal değildi. Romantikti ve güçlü sözcükleri vardı. Charlie’ninkilerin öyle olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Umutsuzca Silas’ın ona bunların bir yalan olmadığını göstermesini istiyordu. Ona her baktığında âdeta onun içine çekiliyordu. Bu sürüklenmek gibiydi ve bu ne zaman olsa görmezden gelmek istiyordum.

Bir şeker paketini çekip yırttım ve şekeri masanın üzerine boşalttım. Ergen olmak zordu. Silas sessizce elimle şekerde desenler yapmamı izledikten sonra elimi tuttu.

“Bunun üstesinden geleceğiz,” diyerek beni inandırmaya çalıştı. “Doğru yoldayız.”

Ellerimi pantolonumun üzerine koydum. “Tamam,” dedim doğru yolda olmadığımızı bildiğim hâlde. O an en az sabah otelde uyandığımızdaki kadar kaybolmuş hâldeydik.

Ayrıca ben bir yalancıydım. *Bir narsist, bahane bulmada iyi, bir yalancı.*

Janette ile Landon pizzalar gelince bizi buldular. Yanımıza oturdular, yanakları kızarmıştı ve gülüyorlardı. Janette’i gün boyunca tanımıştım ve onun kahkaha atmaya yaklaştığını görmemişim bile. O an Charlie’nin babasından daha da nefret ettim. Genç bir kızı mahvettiği için. Kendimi de sayarsam iki genç kızı. Aslında... üç, sonuçta artık Cora’yı da biliyordum.

Pizzasını ısıtırken Janette’i izledim. Bu şekilde olmak zorunda değildi. Eğer şu yaşadığım şeyden kurtulabilseydim... onunla ilgilenebilirdim. Daha iyi olurdu. İkimiz için de.

“Charlie,” dedi dilimini aşağı indirirken. “Gelip benimle oynayacak mısın?”

Gölümsedim. “Evet, tabii ki,” dedim.

Janette’in gözlerinin içi ışıldadı, aniden kalbimin kocaman ve dopdolu olduğunu hissettim.

Silas’a baktığımda cam gibi gözlerini bana diktiğini gördüm. Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Silas

Charlie ile Janette'in evinin garaj yoluna girdiğimizde hava kararmıştı. Charlie muhtemelen onu kapıya kadar geçirmemi bekliyordu fakat Landon ve Janette'in arka koltukta flörtleştiklerini göz önünde bulundurduğumda dördümüz için ne yapmamız gerektiğini bilemediğim tuhaf bir an yaşıyordum.

Janette kapısını açtı ve ardından Landon da kendi kapısını açtı, böylece Charlie'yle arabada kaldım.

"Birbirlerine numaralarını veriyorlar," dedi onlara bakarken. "Ne tatlı."

Janette evin içinde gözden kaybolana kadar sessizce oturup flörtleşmelerini seyrettik.

"Sıra bizde," dedi Charlie kapısını açarken.

Annesinin benim orada olduğumu görmeyeceğini umarak sessizce kaldırımda onunla yürüdüm. O gece bu kadınla başa çıkacak enerjim yoktu. Charlie bunu yapmak zorunda kalacağı için kendimi kötü hissediyordum.

Gergin bir şekilde ellerini ovuşturdu. Ağırdan aldığını biliyordum çünkü o gece onu yalnız bırakmamı istemiyordu. Sahip olduğu her hatıra benden ve ondan ibaretti. “Saat kaç?” diye sordu.

Bakmak için cebimden telefonumu çıkardım. “Onu geçiyor.”

Başını onaylarcasına salladı ve arkasında duran eve baktı. “Umarım annem uyumuştur,” dedi. Sonra, “Silas...” dedi.

Söylemek üzere olduğu şeyi yarıda keserek, “Charlie, bu gece ayrılmamız gerektiğini sanmıyorum,” dedim.

Yeniden göz göze geldik. Rahatlamış görünüyordu. Sonuçta tanıdığı tek kişi bendim. Şu anda ihtiyacımız olan son şey tanımadığımız insanlar tarafından dikkatimizin dağıtılmasıydı.

“Güzel. Ben de tam bunu önermek üzereydim.”

Arkasındaki kapıyı başımla işaret ettim. “Yine de evdeymişsin gibi yapmamız gerekiyor. İçeri gir. Yatağa gidiyormuş gibi yap. Ben Landon’ı eve bırakıp bir saat içinde seni almaya geleceğim,” dedim.

Başını sallayarak onayladı. “Sokağın sonunda buluşuruz,” dedi. “Sence bu gece nerede kalmalıyız?”

Ben de bunu düşünüyordum. Sanırım en iyisi bizde kalmamızdı, böylece odamda bize yardımı olabilecek, gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını anlayabilirdik. “Seni gizlice üst kattaki yatak odama sokacağım. Bu gece yapacak çok işimiz var.”

Charlie bakışlarını yere indirdi. “Üst katta mı?” dedi merakla. Yavaşça nefes aldı ve havanın sıkıştığı dişlerinin arasından çıktığını duydum. “Silas?” Gözlerini benimkilere dikip kıstı. Yüzünde beni suçlayan bir bakış vardı ve onu bana bu şekilde bakması için kıskırtacak ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Bana yalan söylemiyorsundur, değil mi?”

Onu doğru mu duyuyorum diye başımı yana doğru eğerek, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bir şeyler dikkatimi çekti. Ufak tefek şeyler,” dedi.

Kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum. *Ne söyledim ki?* “Charlie... Nereye varmak istediğini anlayamıyorum.”

Geri adım attı. Ellerini bir an için ağzına götürdü ve beni işaret etti. “Henüz evine bile gitmemişken yatak odanın üst katta olduğunu nereden biliyorsun?”

Siktir. Üst katta demiştim.

Başını iki yana sallarken, “Daha önce de hapishanede bir yorum yaptın,” dedi. “Son birkaç gündür ne kadar çok dua ettiğin hakkında ama ikimizin de yalnızca bugünü hatırlaması gerekmiyor mu? Ve bu sabah... sana adımın Delilah olduğunu söylediğimde? Gülmemeye çalıştığını görebiliyordum. Çünkü yalan söylediğimi biliyordun.” Sesi şüpheyile karışık bir korkuyla titremeye başladı. Ona güven vermek istercesine avucunu tuttum ama o eve bir adım daha yaklaştı.

Bu hiç iyi olmamıştı. Ona nasıl cevap vereceğimi bildiğimden emin değildim. Yanımda durmaktansa beş dakika önce onu korkutan bir eve koşmayı tercih ettiğini bilmek istemiyordum. Neden sabah ona yalan söyledim ki?

“Charlie. Lütfen benden korkma,” dedim. Ama artık bunu söylemek için çok geçti.

O ön kapıya doğru koşarken önüne doğru geçtim ve onu kollarımın arasına alarak göğsüme doğru çektim. Çığlık atmaya başladı, ben de elimle ağzını kapadım. “Sakin ol,” dedim kulağına. “Sana zarar vermeyeceğim.” Bana güvenmemesi ihtiyacım olan son şey bile değildi. İki eliyle birden kolumu tuttu ve kurtulmaya çalıştı. “Haklısın Charlie, haklısın. Sana yalan söyledim. Ancak iki saniye sakın olursan sana nedenini açıklayacağım.”

Ben arkadan onu tutmaya devam ederken bacağına kaldırdı. Ayağıyla evden destek alarak sertçe kendini geriye doğru itti, ikimiz de arkaya yuvarlandık. Üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim ve benden uzaklaştı ama onu tekrar yakalayıp sırtüstü çevirdim. Gözlerini açmış bana bakıyordu ama bu kez çığlık atmıyordu. Ellerimle kollarını yere doğru bastırıyordum.

“Kes şunu,” dedim.

“Neden yalan söyledin?” diye bağırdı. “Neden aynı şey senin de başına gelmiş numarası yapıyorsun?” Hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyordu, bu yüzden ben de biraz daha sıkı tuttum onu.

“Numara yapmıyorum, Charlie! Ben de tıpkı senin gibi her şeyi unutuyordum. Ama bugün böyle bir şey olmadı. Nedenini bilmiyorum. Ama yalnızca son iki günü hatırlıyorum, hepsi bu. Yemin ederim.”

Gözlerimi ona diktim ve o da bana karşılık verdi. Hâlâ hafifçe çırpınıyordu ama açıklamalarımı da duymak istediğinin farkındaydım. “Bu sabah benden korkmanı istemediğim için sanki tekrar başıma gelmiş gibi davrandım. Ama yemin ederim, bu sabaha kadar ikimizin de başına geliyordu.”

Çırpınmayı bıraktı ve başının yana düşmesine izin verdi. Gözlerini kapamıştı, tamamen bitkin düşmüştü. Hem duygusal hem fiziksel olarak. Yenilgiyi kabul ederek, “Peki neden oluyor bu?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum, Charlie,” dedim kollarından birini serbest bırakarak. “Bilmiyorum,” dedim yüzüne düşen saçları çekerken. “Şimdi seni serbest bırakacağım. Ayağa kalkıp arabama bineceğim. Landon’ı eve bıraktıktan sonra senin için geri döneceğim, tamam mı?”

Başını salladı ama gözlerini açmadı. Diğer kolunu da serbest bıraktım ve ayağa kalktım. Artık onu yere doğru bastırmadığım için ayağa kalkmadan önce hızlıca doğruldu ve benden uzaklaştı.

“Seni korumak için yalan söylüyordum. Seni incitmek için değil. Bana inanıyorsun, değil mi?”

Kollarını tuttuğum yerleri ovalıyordu. “Evet,” dedi usulca. Sonra boğazını temizledi. “Bir saat içinde geri dön ve bana bir daha asla yalan söyleme.”

Arabaya geri dönmeden önce eve kadar yürümesini bekledim.

“Bütün bunlar da neyin nesiydi?” diye sordu Landon.

“Yok bir şey,” diye cevap verdim evin yanından geçerken camdan dışarı bakarak. “Yalnızca iyi geceler diledim ona.” Eşyalarımızı almak için arka koltuğa uzandım. “Land Rover’ımı almak için Jamais Jamais’ye geri döneceğim,” dedim.

Landon güldü. “Dün gece onu pert ettik. Bir kapıyı yıktık?”

Hatırlıyordum. Oradaydım. “Ama yine de çalışıyordur belki. Denemeye değer, bunu kullanmaya devam edemem. Sahi bu kimin arabası?”

“Annemin,” dedi. “Bu sabah ona mesaj atıp seninkinin serviste olduğunu ve arabasına ihtiyacımız olduğunu yazdım.”

Bu çocuğu seviyordum. “Demek... Janette ha?”

Cama doğru döndü. “Kapa çeneni.”

Land Rover’ın önü, ezilmiş bir metal ve enkaz yığınınına dönmüştü. Ama görünüşe göre hasar yüzeyseldi çünkü araba hemen çalıştı.

Kapıdan tekrar içeri girip bizi yanlış yönlendiren o psikopat kadına bağırarak için her şeyi yapabilirdim ama yapmadım. Charlie’nin babası dünyasını yeterince bok etmişti.

Sakince Charlie’nin evine doğru sürdüm ve söylediğim gibi sokağın sonunda onu bekledim. Farklı bir araçta olduğumu bilmesi için ona mesaj attım.

Onu beklerken kafamda teoriler geliştirmeye başladım. İçinde bulunduğumuz durumu açıklamak için inançlarımı bir yana bırakmak benim için zordu ama bulabildiğim açıklamaların hiçbiri dünyevi değildi.

Bir lanet.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak.

Zamanda yolculuk.

İkiz beyin tümörleri?

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Yolcu kapısı açıldığında notlar alıyordum. Arabaya Charlie'yle birlikte bir rüzgâr seli girdi ve rüzgârın onu bana doğru sürüklemesini diledim. Saçları nemliydi ve farklı kıyafetler giymişti.

“Selam.”

“Selam,” dedi ve emniyet kemerini taktı. “Ne yazıyordun?”

Ona not defterini ve kalemi uzatıp yola çıktım. Yazdığım özetini okumaya başladı.

Okumayı bitirdiğinde, “Bunların hiçbirisi mantıklı değil, Silas. Biz, bu durum başlamadan bir gece önce kavga edip ayrılmıştık. Ertesi gün kitaplar ve fotoğraf çekmek gibi rasgele şeyler dışında hiçbir şey hatırlamıyorduk. Bu, bir haftadır devam ediyordu; ta ki sen hafızanı *kaybetmeyip* de ben *kaybedene* kadar.” Bacaklarını koltukta yukarı doğru çekip kalemi defterin üstünde tıkırdatmaya başladı. “Neyi atlıyoruz? Kaçırdığımız bir şey olmalı. Bu sabahdan öncesini hatırlayamıyorum, dün senin unutma sürecini *bitiren* ne oldu? Dün gece bir şey oldu mu?”

Ona hemen cevap vermedim. Sorduğu soruları düşündüm. Ne kadar zamandır bunun diğer insanlarla bir ilgisi olduğunu varsayıyorduk. Önce Karides'in bu işte bir parmağı olduğunu düşündük, sonra annesinin. Bir ara, Charlie'nin babasını suçlamaya kalktım. Ama belki de hiçbirisi değildi. Belki bunun kimseyle bir ilgisi yoktu ve bizim kendi kendimize yaptığımız bir şeydi.

Evime gittiğimde gerçeğe bu sabahkinden daha yakın olmayacaktık. Ya da iki gün öncesinden. Ya da geçen haftadan.

“Eğer bizimkiler uyanıksa arka kapıdan girelim,” dedim. O an ihtiyacımız olan son şey gece kalması için Charlie'yi gizlice içeri soktuğumu görmeleriydi. Arka kapı bizi babamın sorgusundan kurtaracaktı.

Kapı kilitli değildi, böylece ben de önden içeri girdim. Tehlike geçince elinden tuttum ve onu hızlıca eve sokup merdiven

boşluğundan odama çıkardım. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. Güldü ve kendini yatağının üzerine bıraktı. “Bu eğlenceliydi,” dedi. “Bahse girerim bunu daha önce de yaptık.”

Oturdu ve gülümseyerek saçlarını yüzünden çekti. Odamı, orayı ilk kez gören gözlerle incelemeye başladı. Birden göğsümde, dün gece otelde kucağımda uyuyakaldığı an duyduğum hissin özlemini çektim. Onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilmek için kesinlikle her şeyi yapardım. Ah, o duyguyu geri istiyordum. Neden ayrılmıştık ki sanki? Neden ailelerimizin yaşadıklarının aramıza girmesine izin vermiştik? Her şeyin yerle bir olmasına izin vermeden önce ruh eşi olduğumuza neredeyse emindim.

Neden kadere müdahale edebileceğimizi düşünmüştük ki?

Duraksadım.

Bana baktığında kafamda bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Yatağın kenarına oturdu, başını yana eğerek, “Bir şey mi hatırladın?” diye sordu.

Sandalyeye oturup ona doğru yaklaştım. Ellerini ellerimin arasına alıp sıktım. “Hayır,” dedim. “Ama... benim bir teorim olabilir.”

Sırtını dikleştirdi. “Ne tür bir teori?”

Ağzımdan çıkanın kulağa, kafamdan geçenden daha çılgınca geldiğine emindim. “Tamam, öyleyse... bu kulağa aptalca gelebilir. Ama dün gece... biz oteldeydik?”

Devam etmemi teşvik ederek başını salladı.

“Uyuyakalmadan önceki son düşüncelerimden biri, sen yokken kendimi tamamlanmış hissetmediğimdi. Ama seni bulduğumda ilk kez Silas Nash gibi hissettim. O noktaya kadar kimseye benzemiyordum. Ve uyuyakalmadan önce bir daha asla ayrılmamıza izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden düşünüyorum da...” Ellerini bı-

rakıp ayağa kalktım. O da ayağa kalkana kadar odada birkaç kez volta attım. Bir sonraki söyleyeceğim şeyden utanmamalıydım ama utanıyordum. Bu saçmalıktı. Ama o an dünyadaki diğer her şey de öyleydi.

Ensemi ovuştururken gözlerimi gözlerine diktim. “Charlie? Ya biz... ayrılarak... kaderimizle oynamışsak?”

Gülmesini bekliyordum ama onun yerine kollarındaki tüyler ürpermişti. Yavaşça yatağa otururken kendini yatıştırmak için kollarını ovuşturdu. “Saçmalık bu,” diye mırıldandı. Ama sözlerinde bir suçlama yoktu ve bu, bir yanının bu teoriyi araştırmaya değer bulduğu anlamına geliyordu.

Tekrar sandalyeme oturup ona doğru döndüm. “Ya birlikte olmamız gerekiyorsa? Ve bunu değiştirmeye çalışmak... bilmiyorum ama... aramızda bir çeşit zamansal... yarık açılmasına neden olduysa.”

Gözlerini devirdi. “Ne yani, sen şimdi biz *ayrıldık* diye evrenin bütün anılarımızı sildiğini mi ima ediyorsun? Bu kulağa biraz narsistçe geliyor.”

Başımı salladım. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama evet. Varsayımsal olarak konuşursak... ya ruh eşi diye bir şey varsa? Ve bir kez birlikte oldular mı bir daha ayrılamıyorlarsa?”

Ellerini kucağına koydu. “Peki bu, senin bu kez hatırlayıp benim hatırlamayışımı nasıl açıklıyor?”

Odada yeniden volta atmaya başlayarak, “Biraz düşünmeme izin ver,” dedim.

Ben ayaklarımı halıya sürterken o da sabırla bekledi. Parmagımı kaldırdım. “Dinle beni, tamam mı?”

“Dinliyorum,” dedi.

“Biz çocukluğumuzdan beri birbirimizi seviyorduk. Belli ki aramızda tüm hayatımız boyunca süren bir bağ vardı. Ta ki dış etkenler yolumuza çıkmaya başlayana dek. Babalarımız, ailelerimiz birbirlerinden nefret etmeye başlayana dek. Babanın

suçlu olduğunu düşündüğüm için bana kin tutuyordun. Burada bir kurgu var.” Daha önce kendiliğimizden hatırladığımız ve hatırlamadığımız her şeyi yazdığımız defteri elime aldım. “Ve anılarımız... bizi zorlamamış şeyleri hatırlayabiliyoruz. Kendi başımıza tutku duyduğumuz şeyleri. Sen kitapları hatırlıyorsun. Ben fotoğraf makinesinin nasıl çalıştığını. En sevdiğimiz şarkıların sözlerini hatırlıyoruz. Tarihteki bazı olayları ya da rasgele hikâyeleri hatırlıyoruz. Ama bize başkaları tarafından zorla dayatılan şeyleri unutmuşuz. Futbol gibi.”

“Peki ya insanlar?” diye sordu. “Tanıştığımız bütün insanları neden unuttuk?”

“Eğer insanları hatırlasaydık başka şeylerle ilgili anılarımız da olacaktı. Onlarla nasıl tanıştığımızı, onların yaşamlarımız üzerindeki etkilerini hatırlayacaktık.” Başımın arkasını kaşıdım. “Bilmiyorum, Charlie. Birçok şey hâlâ mantıklı değil. Ama dün gece, yine seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Sanki seni yıllardır seviyormuşum gibi. Ve bu sabah... Senin aksine ben hafızamı kaybetmedim. Bunun bir anlamı olmalı.”

Charlie ayağa kalktı ve odada dolanmaya başladı. “*Ruh* eşimi?” diye mırıldandı. “Bu en az *lanet* kadar gülünç.”

“Ya da belki iki kişi aynı anda geçirecekleri bir amnezi geliştirmişlerdir?”

Gözlerini kısarak bana baktı, başparmağını kemirirken aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordum. “Peki o zaman, sadece iki gün içinde bana nasıl yeniden âşık olduğunu açıkla. Eğer biz ruh eşiysek, ben neden *sana* yeniden âşık olmadım?” Dolaşmayı bıraktı ve cevabımı bekledi.

“Eski evinde kilitli kalarak uzunca bir zaman geçirdin. Onca zaman seni aradım. Telefonundan bana yolladığın mesajları, günlüklerini ve aşk mektuplarını okudum. Dün seni bulduğumda seni zaten tanıyor gibiydim. Benim için geçmişimizden gelen her şeyi okumuş olmak bir şekilde beni sana tekrar bağla-

dı... eski hislerimin bir kısmı geri geldi. Ama senin için... Bir yabancıdan biraz daha fazlasıydım.”

İkimiz de tekrar oturduk. Düşünüyorduk. Tüm olasılıkları hesaba katınca bu belki de gerçeğe en yakın kurguydu.

“Yani sen şimdi diyorsun ki... biz ruh eşiyiz. Ama sonra dış etkenler ve insanlar bize zarar verdiği için aşkımız bitti, öyle mi?”

“Evet. Belki. Sanırım öyle.”

“Ve biz tekrar işleri yoluna koyana kadar olmaya devam mı edeceğiz?”

Omuz silktim çünkü emin değildim. Bu sadece bir teoriydi. Ama bu bugüne kadar bulduğumuz her şeyden çok daha mantıklıydı.

İkimiz de tek kelime etmeden beş dakika geçti. Sonunda kendini derin bir nefes alıp sırtüstü yatağa bıraktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

Dirseklerini yukarı çekti ve bana baktı. “Eğer bu doğruysa beni kendine âşık etmek için otuz altı saatin var.”

Bir şeyler bulmak üzere miydik yoksa kalan zamanımızı bir çıkmazın peşinde koşarak mı harcıyorduk, bilmiyordum ama gülümsüyordum çünkü gelecek otuz altı saatimi bu teoriye feda etmeye hazırdım. Yatağa yürüdüm ve kendimi onun yanına bıraktım. “Evet, Charlie bebeğim,” dediğimde ikimiz de tavana bakıyorduk. “Başlasak iyi olur,”

Bir koluyla gözlerini kapattı ve inledi. “Seni çok iyi tanımıyorum ama bu durumla eğleneceğine eminim.”

Gülümsedim çünkü haklıydı.

“Geç oldu,” dedim. “Uyumayı denemeliyiz çünkü kalbin yarın sıkı bir egzersiz yapacak.”

Kimse uyanmadan kalkıp evden çıkabilelim diye alarmı saat altıya kurdum. Charlie duvar tarafına yattı ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Ben yakın bir zamanda uyuyabilecek

gibi hissetmiyordum, bu yüzden sırt çantasındaki günlüklerden birini aldım ve uykuya dalmadan önce biraz okumaya karar verdim.

Silas bir deli.

Hatta... resmen deli. Ama onunla çok eğleniyorum. Silas Diyor Ki adını verdiği bir oyun oynamaya başladı ve bazen beni de bunu oynamaya zorluyor. Simon Diyor Ki oyununun aynısı. Simon yerine kendi ismini kullandığı hâli. Neyse işte. Onunki Simon'dan daha havalı.

Bugün Bourbon Caddesi'ndeydik ve hava o kadar sıcaktı ki terden perişan olduk. Arkadaşlarımızın nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Bana ve Silas'a gelince, ben normalde de hep sıızlanan bir tipim ama bu kez hava o kadar sıcaktı ki o da azıcık söylendi.

Neyse, kendini robot gibi gümüş rengine boyamış, tabure üstünde oturan bir adamın yanından geçtik. Taburesinde yaslı bir tabela vardı ve şöyle yazıyordu: "Bana bir soru sorun. Gerçek bir cevap alın. Sadece 25 sent."

Silas bana bir çeyreklik uzattı ve ben de kovaya attım. "Hayatın anlamı nedir?" diye sordum gümüş adama.

Başını sertçe çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Çok etkileyici robotik bir sesle, "Bu, anlamını aradığın hayata bağlı," dedi.

Gözlerimi Silas'a çevirdim. Turistleri dolandırmak için yapılan hilelerden biri daha. Sorumu daha açık şekilde sordum, böylece en azından attığım çeyreklik tamamen boşa gitmeyecekti. "Güzel," dedim. "Benim hayatımın anlamı nedir?"

Sarsak bir adımla taburesinden aşağı indi ve doksan derecelik bir açıyla eğildi. Gümüş robot parmaklarıyla çeyrekliğimi kovadan çıkarıp elime verdi. Önce Silas'a, sonra bana baktı ve gülümsedi. "Sen canım, anlamını zaten bulmuşsun. Şimdi geriye yapılacak tek bir şey kalmış... dans."

Sonra gümüş adam dans etmeye başladı. Yani... resmen dans ediyordu. Ve robot tarzında değil. Yüzünde kocaman, aptal bir gülümsemeyle ellerini balerin gibi kaldırıp kimse onu izlemiyormuşçasına dans ediyordu.

Tam o anda Silas ellerimi tuttu ve robot taklidi yapan bir sesle, "Dans. Et. Benimle," dedi. Onunla dans etmem için beni sokığa çekmeye çalıştı ama kesinlikle reddettim. Utanç vericiydi. Ondan uzaklaştım ama kollarıyla beni sarmalayıp dudaklarını kulağıma eğerek o şeyi yaptı. Bunu yapmasından delice hoşlandığımı biliyordu ve bu haksızlıktı. "Silas diyor ki; dans et," diye fısıldadı.

O an ona ne oldu bilmiyorum. Aslında bizi seyreden kimseyi umursamadığından mı yoksa çıkardığı o aptal robot sesinden mi, bilmiyorum ama sebebi her neyse bugün ona âşık olduğuma emin oldum.

Tekrar tekrar. Onuncu kez.

Silas'ın dediğini yaptım. Dans ettim. Ve nasıldı biliyor musun? Çok eğlenceli. Jackson Meydanı boyunca döne döne dans ettik ve arkadaşlarımız bizi bulduğunda hâlâ dans ediyorduk. Ter içinde, nefes nefese kalmıştık ve eğer kaldırımdan bizi izliyor olsaydım muhtemelen burnunu tıkayıp "ıyy" diye mırıldanan kız ben olurum.

Ama o kız ben değildim. Asla o kız olmak istemiyordum. Hayatımın geri kalanında sokakta Silas'la dans eden o kız olmak istiyordum.

Çünkü o deliydi. Ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Günlüğü kapattım. Bu gerçekten olmuş muydu? Daha çok okumak istiyordum ama eğer okumaya devam edersem hatırlamak istemediğim şeylerle karşılaşmaktan korkuyordum.

Günlüğü komodinin üzerine bıraktım, döndüm ve böylece kolumla ona sarılabilecektim. Yarın uyandığımızda yalnızca bir

günümüz kalmış olacaktı. Ona aramızda olan her şeyi unutturabilmek istiyordum, böylece benden ve aramızdaki bağdan başka bir şeye odaklanamayacaktı.

Charlie'yi tanımak... zor olacaktı. Bunu başarabilmek için bazı çılgınca becerilere ihtiyacım olacaktı.

Ama neyse ki... Ben deliydim. *Ve o da beni bu yüzden seviyordu.*

Yirmi Yedinci Bölüm

Charlie

“Tamam, peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?” diye sordum arabasına doğru yürürken. “Küçük yaratıklar ‘Kiss the Girl’ şarkısını söylerken bir kayığın içinde bataklıkta boğulacak mıyız?”

“Ukalalık yapma,” diye söylendi Silas. Sonra arabaya ulaşmadan önce beni durdurdu, elimi tuttu ve beni geri çekti. Ona şaşkınlıkla bakıyordum. “Charlize,” dedi önce dudaklarıma, sonra gözlerime bakarak. “Eğer bana bir şans verirsen, bana âşık olmanı sağlayabilirim.”

Boğazımı temizledim ve her ne kadar gözlerimi kaçırmak istesem de kaçırmamaya çalıştım. “Şey... iyi bir başlangıç yaptın. İşte böyle.”

Güldü. Kendimi çok garip hissediyordum, ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden hapsirmiş gibi yaptım. Çok yaşa bile demedi. Sadece sahte bir hapsirlik olduğunu biliyormuşçasına gülümsedi.

“Kes şunu,” dedim. “Bana bakıp duruyorsun.”

“İşte mesele de bu Charlie. Gözlerime bak.”

Kahkaha attım. “Oyun mu oynuyorsun, Silas Nash?” dedim arabanın benim oturacağım tarafına doğru yürüyerek.

İkimiz de kemerlerimizi bağladığımızda Silas bana döndü. “Yazdığın mektuplardan birine göre ilk sevişmemiz...”

“Hayır. O konuya girmek istemiyorum. Nereden buldun o mektubu? Onu sakladığımı sanıyordum.”

“Yeterince iyi saklayamamışsın,” diyerek sırtıttı Silas.

Sanırım flört eden Silas hoşuma gitmişti. Yarın yine her şeyi unutacak olsak bile en azından bu durumun dışında kaldığım güzel bir gün geçirmiş olacaktım. “Haydi, eğlenceli bir yere gidelim,” dedim. “En son ne zaman eğlendiğimi hatırlayamıyorum.”

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık. Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum. Etrafımda olması çok rahatlatıcıydı. Belki çok fazla gülüyordu. Mesela şu an tamamen çuvallanmış haldeydik ama o hâlâ gülümsüyordu. Endişelen biraz, dostum. Benim endişelenmem gereken durumlarda bile beni güldürüyordu.

“Tamam,” dedi bana bakarak. “Gerçekten mektupta yazan o yere gitmeyi ve dilimle yaptığım o şeyi yapmayı tercih ederdim ama...”

Otomatikman –bu Charlie’ye ait bir refleks olmalıydı– ağızından kelimeler dökülür dökülmez aramızdaki boşluğa uzanıp koluna hafifçe vurdum. Elimi yakaladı ve göğsüne koydu. Bu daha önce birçok kez olmuş bir şey gibi gelmişti bana; Silas ve Charlie arasında olan bir şey gibi, benimle bu çocuk arasında değil.

Sadece elimi tutmuş olmasına rağmen karşısında bu şekilde durmak bana kendimi yorgun hissettirmişti. Yorulmayı göze alamazdım, bu yüzden ellerimi çektim ve pencereden baktım.

“Bununla ciddi ciddi savaşıyorsun,” dedi. “Bu, bir tür meydan okuma.”

İlâklydı. Uzanıp elini tuttum. “İşte bu sana âşık olan ben,” dedim ona. “Derin, ruh aşkı.”

“Acaba hafızan yerindeyken de bu kadar komik miydin merak ediyorum.”

Boştaki elimle radyoyu açtım. “Sanmam,” dedim.

Onu gülümsetmek hoşuma gidiyordu. Hemen ağzının kenarında bir kıvrım oluşuyordu fakat dudaklarındaki o kıvrımın daha ileri gitmesi için fazladan şımarık olmalıydım. Dudakları tamamen kıvrıldığında artık trafikteydik ve o bana bakmasa da ben onu seyrediyordum. Bilinçli zihinlerimiz birbirini tanımıyor olsalar da biz birbirimizi tanıyormuş gibi davranıyorduk. Neden yapıyorduk bunu?

Bu sorunun cevabını günlüklerimde ve mektuplarda aramak için sırt çantama uzandım.

“Charlize,” dedi Silas. “Cevap orada değil. Sadece benimle ol. Bunun için endişelenme.”

Sırt çantasını bıraktım. Onun nereye sürdüğünü bilmiyordum. O bunu biliyor mu onu da bilmiyordum ama yağmur yağmaya başladığı anda bir park yerinde durduk. Etrafta başka araba yoktu ve etrafımızdaki binalarda neler olduğunu görmek oldukça zordu.

“Neredeyiz?”

“Bilmiyorum,” dedi Silas. “Ama arabadan inmemiz gerekiyor.”

“Yağmur yağıyor.”

“Evet. Silas diyor ki arabadan inin.”

“Silas diyor ki..? *Simon* diyor ki gibi mi?”

Sabırsızlıkla bana bakıyordu, ben de omuzlarımı silktim. Açıkçası kaybedecek neyim var ki diye düşündüm. Arabanın kapısını açıp yağmura adım attım. Yağmur sıcaktı. Başımı kaldırdım ve damlaların yüzüme çarpmasına izin verdim.

Kapısını kapattığını duydum, ardından arabanın önünden dolanarak gelip önümde durdu.

“Silas diyor ki arabanın etrafında beş kez koşun.”

“Garipsin, bunu biliyorsun, değil mi?” Bana bakıyordu. Yine omuzlarımı silktim ve koşmaya başladım. İyi hissettiriyordu. Her adımda vücudumdaki gerginlik biraz daha azalıyordu.

Koşarak yanından geçerken ona bakmıyordum; sendeleme-meye odaklanmıştım. Belki de Charlie koşucu ya da benzeri bir şeydi. Arabayı beş kez turladıktan sonra önünde durdum. İki-miz de sıırıslık olmuştuk. Kirpiklerinden sular damlıyor ve bronzlaşmış teninden aşağı doğru akıyordu. Neden dilimle bu su çizgilerine dokunma dürtüsü hissediyordum ki?

Tanrım. Biz aşk yaşıyorduk. Ya da belki de onun inanılmaz seksi olması yüzündendi.

“Silas diyor ki şu dükkâna git ve sosisli sandviç olup olmadığını sor. Yok derlerse ayağını sertçe yere vur ve bu sabah otelde yaptığın gibi çığlık atmaya başla.”

“Ne..?”

Kollarını önünde kavuşturdu. “Silas diyor,” dedi.

Bunu neden yapacaktım ki? Silas’a atabildiğim en kötü bakışı attım ve ayaklarımı yere vura vura bana gösterdiği dükkâna doğru ilerledim. Burası bir sigorta acentesiydi. Kapıyı açtım ve içerideki üç kişi kimin geldiğini görmek için başlarını kaldırdılar. İçlerinden biri küstahça burnuyla üstümü işaret etti, sanki ben üzerimden her yere su damladığı bilmiyormuşum gibi.

“Sosisli sandviç istiyorum, içinde her şey olsun,” dedim.

Boş bakışlarla karşıladılar beni. “Sarhoş musunuz?” diye sordu danışma masasındaki kişi. “Yardım ister misiniz? Adınız nedir?”

Ayağımı yere vurdum ve korkunç bir çığlık attım, üçü de ellerinde tuttıkları şeyleri yere düşürüp birbirlerine baktılar.

Yaşadıkları şoku fırsat bilip oradan kaçtım. Silas kapının dışında beni bekliyordu. Karnını tutarak kahkahalarla gülüyordu. Koluna bir yumruk attım ve sonra da birlikte Rover’a doğru koşmaya başladık.

Kahkahalarımızın birbirine karıştığını duyabiliyordum. Çok eğlenceliydi. Arabaya bindik ve tam Bir Numaralı Huysuz, İki Numaralı Huysuz ve Üç Numaralı Huysuz bize bakmak için dışarı çıkarken oradan uzaklaştık.

Silas başka bir otoparka girene kadar birkaç kilometre yol gittik. Bu kez ıslıl ıslıl parıldayan reklam panolarını görebiliyordum: LOUISIANA'DAKİ EN İYİ KAHVE VE DONUT!

“Sırılsıklam olduk,” dedim yüzümdeki gülümsemeye engel olamayarak. “Donut denen şeyin ne kadar dayanılmaz olduğunu biliyor musun?”

“Silas diyor ki on tane donut ye,” dedi sakın bir şekilde. “Yuh. Neden bu oyunu oynarken robot gibi davranmak zorundasın? Bu beni korkutuyor.”

Cevap vermedi. Cam kenarında bir masaya oturduk ve kahveyle iki düzine donut sipariş ettik. Garson ne üzerimizin ıslak olmasından ne de Silas'ın robot sesiyle konuşmasından rahatsız görünüyordu.

“Garson bizi sevimli buldu,” dedim Silas'a.

“Öyleyiz,” dedi.

Gözlerimi kaçırdım. Eğlenceliydi. Acaba Charlie de bunu eğlenceli bulur muydu?

Bir tabak donut geldiğinde çok acıkmıştım ve ıslak kıyafetlerimi ya da saçlarımı takacak durumda değildim. Yemeğe gömüldüm ve sıcak hamurışı dilime değdiğinde inledim. Silas eğlenerek bana bakıyordu.

“Gerçekten o kadar beğendin mi?”

“İğrençler,” dedim. “Sadece oyuna ayak uyduruyorum.”

Her yerimiz pudra şekeri olana dek yiyebildiğimiz kadar yedik. Oradan çıkmadan önce Silas birazını yüzüme ve saçlarıma sürdü. Altında kalmadım, karşılık verdim. Ah, bu çocuk çok eğlenceliydi. Sanırım Charlie'nin onda ne bulduğunu anlıyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Silas

Bunu sevmiştii. Onunla geçirdiğim son birkaç günde neredeyse hiç gülümsememişti ama şimdi gülümsemesine hâkim olamıyordu.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu ellerini cırparak. Duğının kenarında hâlâ biraz pudra şekeri kalmıştı. Koltuğuna doğru uzanıp şekeri başparmağımla sildim.

“Fransız Mahallesi’ne gidiyoruz,” dedim. “Orada bir sürü romantik yer var.”

Gözlerini kaçırdı ve telefonuyla oynamaya başladı. “Eğlenmek için neler yapıyormuşuz merak ediyorum. Selfie çekmek dışında.”

“En azından hepsi güzeldi.”

Acıyarak bana baktı. “*Bu bir çelişki. Güzel selfie diye bir şey yoktur.*”

“Galeriye baktım. Aynı fikirde değilim.”

Başını çabucak kaldırdı ve camdan dışarı baktı ama yanaklarındaki pembeliğin kırmızıya döndüğünü görebiliyordum.

Arabayı park ettikten sonra kesinlikle bir planım yoktu. Kahvaltıda bir sürü donut yemiştik ve onun henüz öğle yemeği yemeye hazır olduğunu sanmıyordum.

Öğleden sonramızın ilk kısmını, hemen hemen her mağazada durup caddeyi bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirdik. İkimiz de durumdan çok etkilenmiş ve bir amacımız olduğunu unutmuştuk. Onu baştan çıkarmam ve kendime âşık etmem gerekiyordu. Haydi, yeniden işe koyul Silas.

Bir kitapçının önünden geçtiğimizi fark ettiğimizde Dauphine Caddesi'ndeydik. Charlie dönüp ellerimi tuttu. "Haydi," dedi beni dükkâna doğru çekerken. "Kalbime giden yolun buradan geçtiğine eminim."

Her yer tavandan yere kadar kitap yığınlarıyla doluydu. Yanlarda kitaplar, yukarıdan aşağıya doğru, daha fazla kitap koyabilmek için raf görevi görüyorlardı. Bir adam sağ tarafta duran, etrafı çok daha fazla kitapla dolu kasanın arkasında oturuyordu. İçeri girdiğimizde başıyla bizi selamladı. Charlie çok da uzaklaşmadan mağazanın arka tarafına geçti. Küçük bir dükkândı ama içeride bir insanın tüm hayatı boyunca okuyabileceğinden daha fazla kitap vardı. Kitapların yanından geçerken parmaklarını üzerinde gezdiriyor; sağına, soluna, etrafına bakıyordu. Koridorun sonuna geldiğinde arkasını döndü. Hatırlasa da hatırlamasa da kesinlikle ait olduğu yerdeydi.

Köşeye baktı ve raftan kırmızı bir kitap çekti. Arkasından gittim ona bir başka Silas Diyor Ki görevi verdim.

"Silas diyor ki... kitabın rasgele bir sayfasını aç ve ilk gördüğün cümleyi oku."

Kıkırdadı. "Kolaymış," dedi.

"Bitirmedim," dedim. "Silas diyor ki cümleleri ciğerlerin sökülürcesine bağıra bağıra oku."

Benimle yüz yüze gelmek için döndü ve gözlerini kocaman açtı. Ama sonra dudağında yaramaz bir gülümseme belirdi. Kitabı önünde tutarken dik duruyordu. “Güzel,” dedi. “Bunu sen istedin.” Boğazını temizledi ve ardından olabildiğince yüksek sesle okumaya başladı: “ONUNLA EVLENMEK İSTİYORUM. ONA SİHİRLİ BİR UÇAK ALIP ONUNLA KÖTÜ HİÇBİR ŞEYİN YAŞANMADIĞI BİR YERE UÇMAK İSTİYORUM. GÖĞSÜME TUTKAL DÖKÜP ONUN ÜZERİNE UZANMAK İSTİYORUM Kİ BÖYLECE BİRBİRİMİZE YAPIŞALIM. VE BÖYLECE EĞER AYRILMAYA KALKARSAK CANIMIZ DAYANILMAZ ŞEKİLDE ACISIN!”

Charlie bitirdiğinde gülüyordu. Fakat okuduklarını idrak etmeye başladığında kahkahası söndü. Parmaklarını okudukları onun için bir anlam ifade ediyormuşçasına cümlelerin üzerinde gezdirdi. “Bu gerçekten çok tatlıydı,” dedi. Parmağını başka bir paragrafta durdurana kadar kitabın sayfalarını çevirdi. Sonra, neredeyse fısıldayarak yeniden okumaya başladı. “Kader, ruhlarımızın ait olduğumuz insanlara, mekânlara ve nesnelere doğru manyetik olarak çekimlidir.”

Bir anlığına kitaba baktı ve sonra kapadı. Tekrar rafa yerleştirdi ama iki kitabı onun önünden çekti, böylece bu kitap daha belirgin bir şekilde görünebilecekti. “Buna inanıyor musun?”

“Hangi kısmına?”

Raflardan birine yaslandı ve omzumun üzerinden bana baktı. “Ruhlarımızın ait olduğumuz insanlara doğru çekildiğine.”

Ona uzanıp bir tutam saçını elime aldım. Parmaklarımı aşağı doğru kaydırdım ve onu parmağıma doladım. “Normalde ruh eşlerine inanıp inanmadığımı bilmiyorum,” dedim. “Ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bunun gerçek olması için canımı bile veririm.”

Omzu kitap duvarına değecek şekilde döndü ve yüzüme baktı. O an *kesinlikle* o kader için canımı bile verebilirdim. Her nasılsa bu kız için içimde sığabileceğimden çok daha fazla his

taşıyordum. Ve aynı şeyleri hissetmesini her şeyden çok istiyordum. Aynı şeyi istemesini. O anda... dudaklarımın üzerinde onunkilerin olmasını.

“Charlie...” dedim ve saçını bırakıp elimi yanağına götürdüm. Ona hafifçe dokundum... parmaklarımı elmacıkkemiklerinde gezdirdim. Nefesi kesik kesik ve hızlıydı. “Öp beni.”

Yanağını hafifçe elime yasladı ve gözlerini kırıştırdı. Bir an için bunu gerçekten yapabileceğini düşündüm. Ama sonra bir gülümsemeyle o ateşli ifadesi silindi ve “Silas demiyor,” dedi. Kolumun altından sıyrıldı, yandaki koridorda gözden kayboldu. Peşinden gitmedim. Okuduğu kitabı aldım ve kasaya doğru giderken kolumun altına sıkıştırdım.

Ne yaptığımı biliyordu. Kasada durduğum süre boyunca koridordan beni seyretti. Kitabı satın aldıktan sonra dışarı çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Arkamdan gelip gelmediğini görmek için birkaç saniye bekledim ama gelmedi. Aynı inatçı Charlie.

Sırt çantasını omzumdan çıkarıp kitabı içine koydum. Sonra fotoğraf makinemi çıkarıp açtım.

Kitapçıda yarım saat daha kaldı. Umursamadım. Hâlâ orada olduğumu biliyordu. Fotoğraf üstüne fotoğraf çektim, gelip geçen insanları, güneşin binalar üzerindeki hareketlerini, en küçük bir şeyin bile üzerine düşen gölgeleri. Her şeyin fotoğrafını çektim. Charlie nihayet dışarı çıktığında şarjım neredeyse bitmek üzereydi.

Bana doğru geldi. “Kitabım nerede?”

Sırt çantasını omzuma taktım. “O kitabı sana almadım. Kendime aldım.”

Caddeden aşağı doğru yürürken ofladı ve arkamdan geldi. “Bu hiç güzel bir hareket değil, Silas. Düşünceli olman gerekiyordu. Bencil değil. Sana âşık olmak istiyorum, sinirlenmek değil.”

Güldüm. “Neden aşkla öfke senin için iç içeymiş gibi geliyor bana?”

“Beni, benim kendimi tanıdığımndan daha uzun zamandır *tanıyorsun*.” Beni durdurmak için elimi tuttu. “Bak! Kerevit!” Beni restorana doğru çekti. “Kerevit sever miyiz? Çok acıktım!”

Anlaşılan kerevit *sevmiyorduk*. Neyse ki menüde çıtır tavuk da vardı. Görünüşe göre ikimiz de tavuğu seviyorduk.

“Bunu bir yere yazmalıyız,” dedi caddenin ortasında geri geri yürürken. “Kerevitten nefret ettiğimizi. Bu korkunç deneyimi tekrar yaşamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Bekle! Çukura...” Ben cümlemini tamamlayamadan Charlie poposunun üstüne düştü. “Çukura düşeceksin,” diye tamamladım. Ona yardım etmek için yere eğildim ama pantolonu için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bugünkü yağmurdan sonra nihayet kurumuştuk ve şimdi pantolonu tekrar sırlıklam olmuştu. Hem de bu sefer çamurlu suyla. “İyi misin?” diye sordum gülmemeye çalışarak. Çalışmak burada anahtar kelimeydi. Çünkü bütün gün güldüğümünden çok daha fazla gülüyordum.

“Evet, evet,” dedi pantolonundaki ve ellerindeki çamurları silmeye çalışarak. Gözlerini kısıp çamur birikintisini işaret ettiğinde ben hâlâ gülüyordum. “Charlie diyor ki çukura otur Silas.”

Başımı salladım. “Yo hayır. Mümkün değil. Oyunun adı *Silas Diyor Ki, Charlie Diyor Ki* değil.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ah, gerçekten mi?” Bana bir adım daha yaklaştı ve “Charlie diyor ki çukura otur. Eğer Silas Charlie’nin söylediklerini yaparsa Charlie de Silas’ın söylediklerini yapar,” dedi.

Bu bir çeşit davet miydi? *Flört eden Charlie hoşuma gitmişti*. Çukura baktım. *O kadar da* derin değildi. Arkamı döndüm ve

bağdaş kurup çamurlu su birikintisine oturana dek eğildim. İnsanların ilgisini nasıl çektiğimize tanık olmak istemediğimden, gözlerimi Charlie'ninkilerden ayırmıyordum. Kahkahalarını bastırdı ama bu işten zevk aldığını görebiliyordum.

O utanmaya başlayana dek çukurda oturmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra dirseklerimin üzerine yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Birisi benim çukurdayken fotoğrafımı çekti, bu yüzden Charlie de ayağa kalkmam için harekete geçti. "Kalk," dedi etrafına bakınarak. "Acele et."

Başımı iki yana salladım. "Yapamam. Charlie söylemedi."

Ellerimi tuttu, gülüyordu. "*Charlie diyor ki kalk, ahmak herif.*" Ayağa kalkmam için yardım etti ve tişörtümü tutup yüzünü göğsüme dayayarak, "Tanrı aşkına, hepsi bize bakıyor," dedi.

Kollarımla onu sardım ve ileri geri sallanmaya başladım, bu muhtemelen benden yapmamı beklediği şey değildi. Bana baktı, tişörtümü hâlâ sıkıca tutuyordu. "Şimdi gidebilir miyiz? Haydi gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Silas diyor ki haydi dans," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ciddi olamazsın!"

Artık sokakta birkaç kişi vardı ve bazıları fotoğrafımızı çekiyordu. Onları suçlamıyordum. Ben de olsam bilerek çamur birikintisine oturan bir aptalın fotoğrafını çekerdim.

Ellerini tişörtümden ayırdım ve var olmayan müzikte dans etmeye zorlarken ellerimi tutmasını sağladım. Başta gergindi ama sonra gülerken utangaçlığını bastırmış gibi geldi. Salına salına dans ettik ve Bourbon Caddesi'nde ilerledikçe insanlara çarpmaya başladık. Tüm bu süre zarfında dünya umurunda değilmişçesine kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra kalabalığın arasında mola verdik. Onu göğsüme doğru çekip hafifçe döndürüp dururken ben de ileri geri sallanıyordum. Bana baktı ve başını salladı. "Sen delisin, Silas Nash," dedi.

Başımla onayladım. “Güzel. İşte beni bu yüzden seviyorsun.”

Gülüşü bir an için kayboldu ve gözlerindeki bakış sallanmamı engelledi. Avucunu kalbimin üzerine yerleştirdi ve elinin üstüne baktı. Kalp atışlarımı hissetmediğini biliyordum, oysa kalbim tören alayındaki davul gibi gümbürdüyordu.

Tekrar göz göze geldik. Dudaklarını araladı ve “Charlie diyor ki... Charlie’yi öp,” diye fısıldadı.

Söylemeseydi de onu öperdim. Dudaklarım onun dudaklarıyla buluşmadan önce bir saniyeliğine elimle saçlarını kavradım. Dudakları benim için açıldığında, sanki göğsümde bir delik açıp kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim. Acıtıyordu, hayır acıtmıyordu, çok güzeldi, dehşet vericiydi. Sonsuza dek sürmesini istiyordum ama eğer bu öpücük bir dakika daha sürseydi nefesim kesilecekti. Kolumu beline doladım ve onu kendime yaklaştırdığımda ağzımın içinde hafifçe inledi. *Yüce Tanrım.*

Şu an bu kafanın içinde sadece kaderin kesinlikle var olduğu inancı vardı. Kader... ruh eşleri... zamanda yolculuk... adına ne derseniz deyin. *Hepsi vardı. Çünkü onun öpücüğünün hissettirdiği şey buydu. Varoluş.*

Birisi bize çarptığında bir an sarsıldık. Dudaklarımız ayrılmıştı ama az önce yaptığımız şeyi yapmayı bırakmamız için çaba harcamamız gerekiyordu. Cadde boyunca açık duran kapılardan gelen müziklere odaklandık. Işıklar, insanlar, kahkahalar. O on saniyelik öpücük süresince dışarıda kalan tüm dış etkenler hızlıca geri geliyorlardı. Güneş batıyordu ve gece bütün caddeyi bir dünyadan diğerine dönüştürecek gibi görünüyordu. Onu buradan alıp götürmekten başka bir şey düşünemiyordum.

İkimiz de hareket edebilecek gibi durmuyorduk ve elini tutmak için uzandığımda kolum sanki doksan kilo ağırlığındaydı. Parmaklarını benimkilerin arasından kaydırды, böylece sessizce arabamın olduğu otoparka doğru yürümeye başladık.

İkimiz de dönüş yolunda tek kelime etmedik. Arabama bindiğimizde marşa basmadan önce biraz bekledim. Her şey çok ağırdı. Söylememiz gerekenleri dile getirmeden araba kullanmaya başlamak istemiyordum. Böyle öpücükler teşekkür etmeden unutulup gidemezdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu camdan dışarı bakarken.

Bir süre onu seyrettim ama o kıpırdamadı. Sanki donmuş gibiydi. Son öpücükle bir sonraki arasındaki zaman içinde asılı kalmıştık.

Emniyet kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım. Şimdi ne mi olacak? Hiçbir fikrim yoktu. Onu o şekilde milyonlarca kez öpmek istiyordum ama her öpücük bir önceki gibi bitecekti. Ve korkarım ki yarın hatırlamayacaktım.

“Eve dönüp düzgün bir gece uykusu uyumalıyız,” dedim. “Ve daha fazla not almalıyız...” Devam edemedim.

Emniyet kemerini taktı. “Ruh ikizi diye bir şeyin olmaması ihtimaline karşı,” diye tamamladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Charlie

Silas'ın evine giden yol boyunca o gün öğrendiğimiz her şeyi düşündüm. Babamı ve onun ne kadar kötü bir insan olduğunu. Bir yanım iyi bir insan olmanın yalnızca doğuştan gelen bir özellik olabileceğinden korkuyordu. Eskiden nasıl bir insan olduğumla ilgili kimseye çok da iyi davranmadığımı bilecek kadar şey okumuştum. Buna Silas da dahildi.

Tek tesellim dönüşmüş olduğum insanın dış etkenlerin bir sonucu olarak bu hâle gelmiş olmasıydı, yani hep böyle bir insan olmayacaktım. Kinci, aldatan bir insan.

Silas arabayı kullanırken sırt çantamı açıp notları okumaya başladım. Silas'ın babasından çaldığı dosyalar ve bu dosyaların babamı nasıl etkileyebileceğine dair bir şeylerle karşılaştım. Silas neden o dosyaları babasından çalmıştı? Eğer babam suçluysa –ki ben öyle olduğuna inanıyordum– neden Silas bunu gizlemek istesindi ki?

“Sence o dosyaları neden babandan çaldın?” diye sordum ona.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey onları senin adına kendimi kötü hissettiğimden saklamış olabileceğim. Belki de babanın şimdikinden daha uzun süre hapiste kalmasını istemedim çünkü bu senin kalbini kıracaktı.”

Bu, Silas’ın yapacağı bir şey gibi duruyordu.

“Onlar hâlâ odanda mıdır?” diye sordum.

Silas evet anlamında başını salladı. “Sanırım evet. Onları yatağımın yakınında bir yere sakladığıma dair bir şeyler okuduğuma eminim.”

“Bu gece size gittiğimizde onları babana vermelisin.”

Silas oturduğu yerden bana baktı. “Bundan emin misin?”

Başımınla onayladım. “Babam çok fazla hayatı mahvetti, Silas. Bunun bedelini ödemesi gerekiyor.”

“Charlie bunların sende olduğunu bilmiyor muydu?”

Silas’ın babasının çalışma odasının dışında bekliyordum. Kapıdan içeri girip beni Silas’la gördüğünde ona vuracak sandım. Silas babasına açıklaması için ona beş dakika vermesini söyledi. Üst kata koştu, dosyaları aldı ve babasına geri verdi.

Tüm konuştuklarını duyamıyordum. Silas, dosyaları beni korumak için sakladığını anlatıyordu. Özür diliyordu. Babası sessizdi. Ve sonra... “Charlie? Buraya gelebilir misin lütfen?” dedi.

Babası beni korkutuyordu. Kendi babamın beni korkuttuğu gibi değil ama. Clark Nash’in ürkütücü bir tipi vardı fakat kötü birine benzemiyordu. Brett Wynwood gibi değildi yani.

Odaya girdim ve Silas’ın yanına oturmam için bir sandalye çekti. Ben de oturdum. Masasının yanında birkaç kez volta attı ve durdu. Karşımıza geçip doğruca bana baktı.

“Sana bir özür borçluyum.”

Suratımdaki şoku görebildiğine eminim. “Öyle misiniz?”

Başımı evet dercesine salladı. “Sana sert çıktım. Babanın bana ve şirketimize yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yoktu. Ama ben dosyalar kaybolunca seni suçladım çünkü onu ne kadar şiddetli bir şekilde savunduğunu biliyordum.” Dönüp Silas’a baktı. “Senin de beni hayal kırıklığına uğratmadığını söylersem yalan olur Silas. Federal bir soruşturmaya müdahale etmek...”

“On altı yaşındaydım, baba. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum ve Charlie de ben de işleri yoluna koymak istiyoruz,” dedi.

Clark Nash başını salladı, ardından oturmak için masanın arkasına geçti. “Yani bu seni daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor, Charlie?”

Silas’a baktım, sonra babasına döndüm. “Evet efendim,” dedim.

Hafifçe gülümsedi ve gülümsemesi Silas’inkine benziyordu.

“Çok iyi,” dedi.

Silas da ben de oradan gitme vaktinin geldiğinin sinyalini almıştık. Merdivenlerden çıkarken Silas göğsünü tutup eğilerek düşüyormuş gibi yaptı ve “Off bu adam çok ürkütücü,” dedi.

Güldüm ve ayağa kalkması için onu çektim.

Yarın işler bizim lehimize sonuçlanmasa bile en azından iyi bir şey yapmıştık.

“Bugün sağlam spor yaptın, Charlie,” dedi Silas bana elindeki tişörtü fırlatırken. Yerde bağdaş kurmuş oturuyordum. Tişörtü yakaladım, önünde ne yazdığını görmek için çevirdim. Bir kamp tişörtüydü. Bana verebileceği bir alt yoktu.

“Benimle flört etme tarzın bu mu senin?” diye sordum. “Spor iltifattan sayılıyor mu?”

Silas suratını buruşturdu. “şu odaya bir bak. Sporla ilgili herhangi bir şey görüyor musun?”

Haklıydı. Fotoğrafçılığ her şeyden çok daha fazla ilgi duyuyordu. “Futbol takımındasın sen,” dedim.

“Evet ama olmak istemiyorum.”

“Charlie diyor ki takımdan ayrıl,” dedim.

“Belki ayrılırım,” dedi. Ardından odanın kapısını açtı. Merdivenleri ikişer ikişer indiğini duyabiliyordum. Neyin peşinde olduğunu görmek için bir dakika bekledim ve bir süre sonra merdivenlerden yukarı koştu. Kapıyı tekrar açıp gülümsedi. “Babama futbol takımından ayrıldığımı söyledim,” dedi gururla.

“Ne dedi?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım ondan korkuyorum çünkü söyler söylemez st kata çıktım,” deyip bana göz kırptı. “Peki ya sen neyi bırakıyorsun, Charlize?”

“Babamı.” Cevabım çok kolay çıkmıştı ağızımdan. “Charlie’nin duygusal gelişimini engelleyen şeylerden uzaklaşması gerekiyor.”

Silas bana bakmak için yaptığı şeyi bıraktı. Tuhaf bir bakıştı. Tanımadığım bir bakış.

“Ne?” dedim birden kendimi savunma ihtiyaı hissederek.

Başını salladı. “Yok bir şey. Güzel düşünmüşsün, hepsi bu.”

Dizlerime sarılıp halıya baktım. Neden bana iltifat ettiğinde tüm vücudum kontrolden çıkıyordu? Kuşkusuz onun düşüncelerini Charlie bu kadar nemsemezdi. Yani ben. Eminim nemseseydim hatırlardım. Hayatta kimin düşünceleri gerçekten önemsenir? Ailenin? *Benimkiler berbattı.* Erkek arkadaşın? *Eğer Silas Nash gibi bir azizle ıkmıyorsanız bu çok yanlış olabilir.* Janette bana böyle bir soru sorsa ne cevap verirdim diye düşündüm.

“Sezgilerine güven,” dedim yüksek sesle.

“Neyden bahsediyorsun?” diye sordu Silas. Dolabında bulunduğı bir kutuyu karıştırıyordu ama bana bakmak için arkasına yaslandı.

“Sezgilerine güven. Kalbine değil çünkü kalbine güvenmek insanları memnun eder; beynine değil çünkü beynin mantığına fazlasıyla güvenir.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan başını yavaşça salladı. “Charlize, derinleşip böyle şeyler söylediğinde çok seksi oluyorsun. Bu yüzden eğer bir tur daha Silas Diyor Ki oynamak istemiyorsan derin düşünmeyi bıraksan iyi olacak.”

Tiştörtü bırakıp ona baktım. Bugünü düşündüm. Öpüşmemizi düşündüm ve bu gece beni tekrar böyle öpmesini beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu sefer farklı olarak, üzerimizde onlarca göz olmadan. Uzanıp halının kenarını çekıştirdim. Yüzüme sıcak bastığını hissedebiliyordum.

“Peki ya bir tur daha Silas Diyor Ki oynamak istersem ne olur?” diye sordum.

“Charlie...” diye söze girdi, sanki ismim bir uyarıydı.

“Silas ne diyor?”

Ayağa kalktı, ardından ben de kalktım. Elini boynunun arkasına koyuşunu seyrettim, kalbim Silas onu yerinden çıkarmadan kurtulmaya ve odadan dışarı kaçmaya çalışırcasına çarpıyordu.

“Oynamak istediğine emin misin?” diye sordu gözleriyle beni süzerken.

Başımla onayladım. Çünkü neden olmasın? Mektuplarımıza göre bunu ilk yapışımız olmayacaktı. Ve büyük ihtimalle de ertesi gün hatırlamayacaktık bile. “Eminim,” dedim o an kendimden son derece emin şekilde ve onu baştan çıkarmaya çalışarak. “Yapmayı en sevdiğim şey bu benim.”

Birden bakışları ciddileşti ve teni daha da gerildi. İzlemesi çok heyecan vericiydi.

“Silas diyor ki... tiştörtünü çıkar.”

Kaşlarımı kaldırdım ama söyleneni de yapıp tiştörtü başımın üstünden çekerek çıkardım. Nefes alışını duyuyordum ama onunla göz göze gelemiyordum. Sutyenimin askısı omzumdan aşağı kaydı.

“Silas diyor ki... diğ er sutyen kayışını da indir.”

Dediğini yaparken ellerim biraz titredi. Ellerimin h  l   g  ğ-s  mde bağılı durduğı yere bakarak bana doğıru yavaşça bir adım attı. G  zlerini g  zlerime sabitledi. Dudağının kenarı kıvrıldı. Bu oyunu oynamaktan vazgeçmek üzere olduğumu d  ş n yordu. Vazge ebilirdim.

“Silas diyor ki... kop asını a .”

 nden kop alıydı.   zerken g  zlerimi g  zlerinden ayırmadım. Sutyenimi çıkarıp parmağında sallamaya ba ladığım-da  demelmasının hafifçe hareket ettiğini g  rd m. Serin hava ve bakışları beni vazgeçirecek gibi oldu. Benimle yeniden g  z teması kurduğunda g  l msedi. Ama hayır, g  l msemiyordu. Aynı anda nasıl hem çok mutlu hem de ciddi g  r n yordu.

“Silas diyor ki... buraya gel.”

Bana  yle baktığında artık vazge emezdim. Ona doğıru yürüdüm ve yeteri kadar yaklaştığım-da bana uzandı. Elini ba ımın arkasına koydu ve parmaklarını saçlarımın içinden geçirdi.

“Silas diyor ki...”

“Kapa  eneni Silas,” diye lafını böldüm. “Sadece  p beni.”

Başını eğıdi ve dudaklarımın dudaklarıyla buluşması için başımı yana eğıp onları derin bir öpücükle yakaladı. Dudaklarımı diliyle ayırmadan önce yumuşak bir öpücükle ağızını bir kez, iki kez,     kez benimkilere bastırdı. Silas’la öpüşürken ritmi yakalamıştık, hem de bu öğleden sonra bunu ilk yaptığımızdan çok daha fazla. Eliyle sıkıca sa ımdan tuttuğunda dizlerimin bağı çözülüyordu. Nefessiz kalmıştım ve g  zlerim kararıyordu.

Ona g  venebilir miydim?

Ona g  veniyordum.

“Charlie diyor ki tişörtünü çıkar,” dedim dudaklarına doğıru.

“Bu oyunun adı Silas Diyor Ki.”

Ellerimi karnının üzerinde, sıcakık olmuş teninde gezdirdim ve “Artık değıl,” dedim.

Otuzuncu Bölüm

Silas

“Charlie bebeğim,” diye fısıldadım, kolumu üzerine atarak. Dudaklarımı omzunun kıvrımına bastırdım. İnledi, ardından örtüyü başına çekti. “Charlie, kalkma zamanı.”

Yüzünü bana döndü ama hâlâ battaniyenin altındaydı. Örtüyü ikimizi örtecek kadar başıma çektim. Gözlerini açtı ve kaşlarını çatı. “Güzel kokuyorsun,” dedi. “Bu hiç adil değil.”

“Duş aldım.”

“Ve dişlerini de fırçaladın, değil mi?”

Başımı onaylarcasına salladım ve kaşları yine çatıldı.

“Adil değil. Ben de dişlerimi fırçalamak istiyorum.”

Örtüyü kafasından çektim ama bir elini gözlerine koydu ve sızlanarak “Öyleyse acele et, dişlerini fırçalayıp geri gel ve beni öp,” dedi.

Yataktan çıkıp banyonun yolunu tuttu. Musluğun akmaya başladığını duyabiliyordum ama aşağı kattan gelen gürültüler bir anda sesini bastırdı. Tencere ve tavalar birbirine vuruluyor,

dolap kapakları çarpıyordu. Birisi temizlik yapıyor gibiydi. Saate baktım, neredeyse dokuz olmuştu.

İki saat daha var.

Banyomun kapısı açıldı, Charlie odaya girip yatağa hopladı ve hızla üstünü örttü. “Dışarısı soğukmuş,” dedi dudakları titreyerek. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Daha iyi,” diye mırıldandı.

Ve zaman kaybetmemek için elimden gelenin en iyisini yaparken yaptığımız şey buydu. Sevişmek.

Ben onun boynumdan yukarı doğru çıkarken, “Silas,” diye fısıldadı. “Saat kaç?”

Komodinin üstüne doğru uzanıp telefonuma baktım. “Dokuz on beş.”

İçini çekti ve ben ne düşündüğünü kesinlikle biliyordum. Aynı şeyi ben de düşünüyordum. “Bu kısmı unutmak istemiyorum,” dedi iki kırık kalbe benzeyen gözleriyle bana bakarken.

“Ben de,” diye fısıldadım.

Beni tekrar yavaşça öptü. Kalbinin neredeyse göğsünden fırlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum ama bunun sebebinin yatağında öpüşmemiz olmadığını biliyordum. Korkuyordu. Keşke artık korkmamasını sağlayabilseydim ama yapamıyordum. Sadece onu kendime çekip sarıldım. Ona orada sonsuza dek sarılabılırdim ama o anda yapmamız gereken şeyler olduğunu biliyordum.

“En iyisini umabiliriz ama bence en kötüsüne hazırlanmalıyız,” dedim.

Göğsüme yasladığı başını onaylarcasına salladı. “Biliyorum. Beş dakika daha, tamam mı? Sadece beş dakika daha örtülerin altında kalıp eskisi gibi âşıkmiş rolü yapalım.”

İçimi çektim. “Şu noktada rol yapmak benim için geçerli değil, Charlie.”

Gülümsedi ve dudaklarını göğsüme bastırdı.

Ona on beş dakika verdim. Beş yetmezdi.

Zamanımız dolduğunda yataktan kalktım ve onu da yukarı çektim. “Kahvaltı yapmamız lazım. Bu şekilde saat on bir olursa ve biz yeniden kafayı kırarsak yemek konusunda endişelenmemiz birkaç saatimizi alır.”

Giyinip aşağı indik. Mutfığa girdiğimizde Ezra kahvaltıyı topluyordu. Charlie’nin uykuyla gözlerini ovuşturduğunu görünce bana dönüp tek kaşını kaldırdı. Charlie’yi bu eve getirerek şansımı zorladığımı sanıyordu.

“Endişelenme, Ezra. Babam artık onu sevmeme izin verdiğini söyledi.”

Ezra gülümseyerek karşılık verdi. “Aç mısınız?”

Başım la onayladım. “Evet ama kendi yemeğimizi hazırlayabiliriz.”

Ezra elini havaya kaldırıp, “Saçmalama,” dedi. “En sevdiğiniz şeyi hazırlayacağım.”

“Teşekkürler, Ezra,” dedi Charlie gülümseyerek. Kilere girmeden önce Ezra’nın yüzünden hafif bir şaşkınlık ifadesi geçti.

“Aman Tanrım,” dedi Charlie fısıldayarak. “Sence ben gerçekten bu kadar kötü biri miydim? Benden teşekkür ettiğimi duymak bu kadar mı şaşırtıcı?”

Tam o anda annem mutfığa girdi. Charlie’yi görünce kısa bir an durdu. “Gece burada mı kaldın?” diye sordu annem pek de memnun görünmeyerek.

“Hayır,” diye yalan söyledim Charlie için. “Sabah aldım onu.”

Annem gözlerini kıstı. Onun şüpheli biri olduğunu anlamam için hatırlamam gerekmiyordu. “Siz ikiniz neden okulda değilsiniz?”

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra Charlie pat diye, “Bugün esnek gün,” dedi.

Annem soru sormadan başını aşağı yukarı salladı. Kilere doğru yürüyüp Ezra’yla konuşmaya başladı.

“Esnek gün de neyin nesi?”

Charlie omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyor.” Güldü ve sonra fısıltıyla, “Annenin adı ne?” diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tamamen boşunaydı. “Hiçbir fikrim yok. Notlara yazdığımı da hiç sanmıyorum.”

Annem kafasını kilerden dışarı çıkardı. “Charlie, bu akşam yemekte bize katılır mısın?”

Charlie bana baktı, sonra anneme dönüp, “Tabii efendim. Eğer hatırlayabilirsem,” dedi.

Güldüm, Charlie de gülümsedi ve bir an için yakında tekrar yaşayacak olduğumuz şeyi unuttum.

Charlie’yi fırının saatine bakarken yakaladım. Endişesini sadece gözlerinde değil her yerinde görebiliyordum. Elini tutup sık-tım. “Bunu düşünme,” diye fısıldadım. Daha bir saat var.

★★★

“Nasıl olup da birinin böyle muhteşem bir şeyi unutabildiğine dair hiçbir fikrim yok,” dedi Charlie, Ezra’nın bizim için hazırladığı şeyden son ısırığını alırken. Bazıları buna kahvaltı diyebilirler ama bunun gibi yiyecekler kendine özel bir kategoriye hak ediyorlar.

“Neydi bunun adı?” diye sordu Charlie, Ezra’ya.

“Nutellalı Fransız tostı,” diye cevap verdi Ezra.

Charlie bir kâğıda Nutellalı Fransız tostı yazıp yanına iki tane kalp koydu. Sonra da şöyle bir cümle ekledi: *Kerevitten nefret ediyorsun, Charlie!!!*

Mutfaktan çıkıp odama dönmeden önce Charlie, Ezra’ya doğru yürüyüp ona kocaman sarıldı. “Kahvaltı için teşekkürler, Ezra,” dedi.

Ezra da ona sarılmadan önce bir an duraksadı. “Bir şey değil, Charlize.”

“Bir dahaki sefere kahvaltıya geldiğimde de bana bundan yapacak mısın? Bugün yediğimi hatırlamasam da?”

Ezra omuz silkti ve “Sanırım,” dedi.

Yukarı doğru çıkarken Charlie birden “Ne olmuş biliyor musun? Bence para bizi kötü insanlar yapmış,” dedi.

“Neyden bahsediyorsun?” Odama ulaşınca kapıyı arkamızdan kapattım.

“Görünen o ki biz nankörmüşüz. Belki biraz da şımarık. Ailelerimizin bize nasıl iyi insan olunacağını öğrettiğini sanmıyorum. Bu yüzden bir bakıma... bunun başımıza gelmesine minnettarım.”

Yatağa oturdum ve onu göğsüme doğru çektim. Başını omzuma bırakıp yüzünü yüzüme yasladı. “Bence sen her zaman benden daha nazıktın. Ama ikimizin de olduğumuz kişiler için gurur duyabileceğini sanmıyorum.”

Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurup başımı duvara yasladım. “Ben çevremizin kurbanı olduğumuzu düşünüyorum. Özümüzde iyi insanlarız. Hafızalarımızı tekrar kaybedebiliriz ama içimizde hâlâ iyiyiz. Derinlerde bir yerde, iyi şeyler yapmak istiyoruz. İyi olmak. Derinlerde birbirimizi seviyoruz. Çok. Ve başımıza ne gelirse gelsin bu değişmiyor,” dedim.

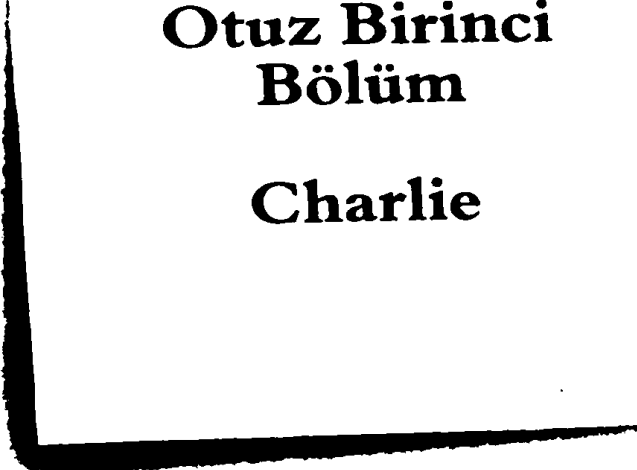
Parmaklarını parmaklarımdan geçirip elimi sıktı. Bir süre sessizce oturduk. Arada bir saate bakıyordum. Saatin on bir olmasına yaklaşık on dakikamız kalmıştı ve ikimizin de bu vakti nasıl geçireceğini bildiğini sanmıyordum. Önümüzdeki kırk sekiz saat için idrak edebileceğimizden çok daha fazla not almıştık zaten.

Artık tek yapabileceğimiz beklemektir.

Otuz Birinci Bölüm

Charlie

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ritmi bozuluyordu. Ağzım kupkuruydu. Silas'ın komodininde duran su şişesini aldım ve kocaman bir yudum içtim. “Bu çok korkunç,” dedim. “Umarım bu son beş dakika çabucak geçer ve bunun üstesinden gelebiliriz.”

Yatakta doğruldu ve ellerimi tuttu. “Karşımda otur,” dedi.

Oturdum. İkimiz de yatakta bağdaş kurmuştuk, iki gün önce otel odasındakiyle aynı pozisyondaydık. O sabahı düşünmek beni rahatsız ediyordu. Birkaç dakika içinde onun kim olduğunu bilemeyecek olma ihtimalini kabul etmek istemiyordum.

Bu kez inancım tam olmalıydı. Bu sonsuza dek devam edemezdi. Edebilir miydi?

Gözlerimi kapattım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Silas'ın ellerinin saçlarıma uzanıp onları gözümünden çektiğini hissedebiliyordum.

“Unutmaktan en çok korktuğun şey ne?” diye sordu.

Gözlerimi açtım. “Sen.”

Parmağını dudaklarımda gezdirdi ve beni öpmek için eğildi.
“Ben de. Seni seviyorum, Charlie.”

Tereddüt etmeden, “Ben de seni seviyorum, Silas,” dedim.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda artık korkmuyordum. Çünkü biliyordum ki birkaç saniye içinde her ne olursa olsun... Silas benimle olacaktı ve bu beni rahatlatıyordu.

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve “On saniye,” dedi.

İkimiz de derin bir nefes aldık. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum ama benimkilerin titremesiyle kıyaslanamazlardı bile.

“Beş... dört... üç... iki...”

Otuz İkinci Bölüm

Silas

Duyduğum tek ses kalbimin sesiydi. Dünyanın geri kalanı ürpertici şekilde sessizdi.

Dudaklarım hâlâ yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. Dizlerimiz birbirine değiyordu, gözlerimiz kapalıydı ve ben bir sonraki hamleyi yapmak için beklerken nefesimiz birbirine karışıyordu. Bu defa hafızamı kaybetmemiş olduğumu biliyordum. Bu durum ikinci kez, üst üste olmuştu... ama Charlie ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi yavaşça açtım ve böylece artık onun içinde bulunduğu durumu da görebiliyordum. Gözleri hâlâ kapalı duruyordu. İlk tepkisinin ne olacağını görmek için onu birkaç saniye izledim.

Beni hatırlayacak mı?

Yoksa nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmayacak mı?

Yavaşça geriye doğru çekilmeye başladı ve gözkapakları açıldı. Korku ve şok karışımı bir ifadesi vardı. Yüzümü inceleyerek birkaç santim daha geri çekildi. Başını çevirdi, odaya baktı.

Tekrar bana baktığında kalbim âdeta duracak gibi oldu. *Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok.*

“Charlie?”

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana çevirdi ve hızlıca eliyle ağzını kapattı. Bağırarak üzere olup olmadığını anlayamıyordum. Geçen sefer yaptığımız gibi kapiya bir not yazmalıydım.

Yatağa baktı ve elini göğsüme koydu. “Siyah giyyordun,” diye fısıldadı.

Bakışlarını yanımdaki yastığa çevirdi ve yastığı gösterdi. “Tam oradaydık. Sen siyah tişört giyyordun ve ben de sana gülüyordum çünkü tişörtün çok dardı. Bunun seni Simon Cowell gibi gösterdiğini söyledim. Beni yatakta sıkıştırdın ve sonra...” Gözleri benimkilerle buluştu. “Ve sonra beni öptün.”

Başımınla onayladım çünkü nasıl olduysa... her ânını hatırlıyordum. “İlk öpüşmemizdi. On dört yaşındaydık,” dedim. “Ama on iki yaşından beri seni böyle öpmek istiyordum.”

Eliyle tekrar ağzını kapattı. Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Kollarını boynuma doladı. Onu kendimle birlikte yatağa devirdim ve her şey dalgalar hâlinde geri geldi.

“Gizlice eve girerken yakalandığın gece?” dedi.

“Annen peşimden kemerle kovalamıştı. Beni yatak odasının penceresinden dışarı çıkarmıştın.”

Charlie gözyaşları içinde gülmeye başladı. Ona sarılıp yüzümü boynuna bastırdım. Gözlerimi kapattım ve bütün hatıralarım gözümde bir bir sıralandı. İyi olanlar. Kötü olanlar. Anne babası için işler tersine döndüğünde kollarımda ağladığı tüm o geceler.

“Telefon konuşmalarımız,” dedi sessizce. “Her gece.”

Neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Her gece onu arardım, bir saat boyunca telefonda kalırdık. Anılarımız bizi terk ettiğinde neden her gece bu kadar uzun süre telefonda konuştuğumuzu çözememiştik.

“Jimmy Fallon,” dedim ona.

“İkimiz de Jimmy Fallon’u severdik. Her gece şovu başladığında seni arardım ve birlikte seyrederdik,” dedi.

“Ama hiç konuşmazdık,” dedi. “Şovu konuşmadan birlikte izleyip sonra doğrudan uyurduk.”

“Çünkü seni gülerken duymayı çok severdim.”

O an sadece anılarım değil, duygularım da canlanıyordu. Bu kız için şimdiye kadar sahip olduğum bütün hisler açığa çıkıyordu ve bir an için hepsini kaldırabilir miyim diye tereddüde düştüm.

Bir ömürlük anılarımızı hatırlarken birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Birkaç dakikayı iyi anılarımıza gülerek geçirdik, sonra daha fazla dakika geçerken o kadar da iyi olmayanları anımsadık. Ailelerimizin yaptıklarının bize sebep olduğu acıyı. Birbirimize çektirdiğimiz acıyı. Başkalarına çektirdiğimiz acıları. Hepsini aynı anda hissediyorduk.

Charlie elleriyle tişörtümü kavradı ve yüzünü boynuma gömdü. “Acı veriyor, Silas,” diye fısıldadı. “Bir daha o kız olmak istemiyorum. Bunları yaşamadan önceki insanlara dönüşmediğimizden nasıl emin olabiliriz?”

Elimi başının arkasına koydum. “Ama bizler o insanlarız,” dedim ona. “Geçmişte olduğumuz kişiyi değiştiremeyiz, Charlie. Ama şu an olduğumuz kişiyi kontrol edebiliriz.”

Kafasını omzumdan kaldırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Charlie, bana bir söz vermelisin.” Başparmağımla gözyaşlarını sildim. “Bana bir daha asla aşkımızdan vazgeçmeyeceğine dair söz ver. Çünkü seni bir daha asla unutmak istemiyorum. Seninle olan tek bir saniyeyi bile asla unutmak istemiyorum.”

Başını onaylarcasına salladı. “Yemin ederim. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Silas. Ve asla unutmayacağım.”

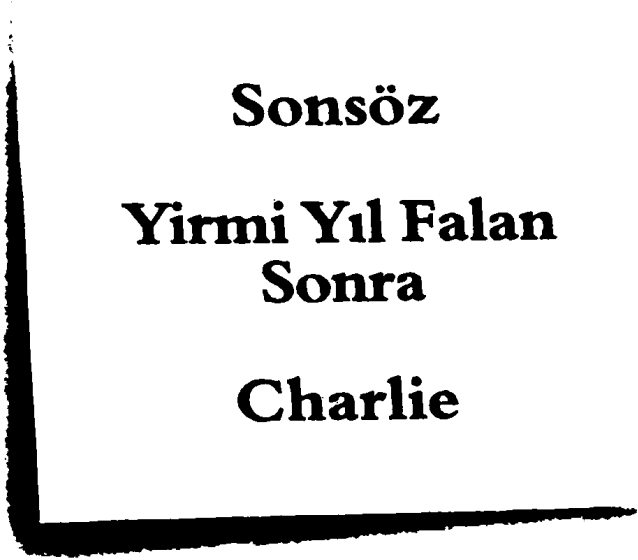
Başımı, dudaklarımız birleşinceye kadar eğdim. “*Asla Asla.*”

Sonsöz

Yirmi Yıl Falan Sonra

Charlie

Silas akşam yemeğinde eve geliyordu. Onu mutfak camında beklerken salata için sebzeleri yıkıyormuş gibi yapıyordum. Lavaboda bir şeyler yıkıyormuş gibi yapmayı seviyordum, böylece garaja geldiği zaman onu görebiliyordum.

On dakika sonra arabasını garaja çektiğinde parmaklarımı sudan çıkardım. Karnımdaki o lanet kelebekleri hissederek kurutma bezini aldım. Kelebekler asla gitmiyorlardı. Duyduğuma göre uzun yıllar süren evliliklerde bu nadir rastlanan bir şeymiş.

Önce çocuklar indi arabadan. Jessa, kızımız ve ardından erkek arkadaşı Harry. Normalde hemen ardından Silas'a kayardı bakışlarım ama bir sebepten Jessa ile Harry'den gözlerimi alamadım.

Jessa da tıpkı benim gibiydi: inatçı, laf ebesi ve mesafeli. Ağladığımda beni çoğu zaman esprileriyle güldürürdü. Harry'yi seviyordum; birinci sınıftan beri birliktelerdi ve gelecek sene mezun olduklarında aynı üniversiteye gitmeyi planlıyorlardı.

Onlar genç âşıkların kusursuz bir örneğiydiler, dalgın bakışlı ve fazla duygusal. Tıpkı Silas’la benim eskiden olduğumuz gibi. I Hâlâ olduğumuz gibi. Fakat bugün, Jessa garaj yolunun kenarında kollarını göğsünde bağlamış duruyordu.

Harry de arabadan inip onun yanında dikilmeye başladı. Bence kavga ediyorlardı. Jessa bazen komşunun oğluyla arkadaşlık etmeyi seviyordu ve Harry de buna sinirleniyordu.

Silas bir dakika sonra geldi. Arkamdan yaklaşıp kollarını doladı ve beni boynumdan öptü.

“Selam, Charlie bebeğim,” dedi nefesini içine çekerken.

Ben de ona yaslandım.

“Bu ikisinin nesi var?” diye sordum hâlâ camdan bakarken.

“Bilmiyorum. Gelirken yol boyunca gerçekten çok tuhaftılar. Neredeyse hiç konuşmadılar.”

“Ooo ooo,” dedim. “Yine şu ateşli komşu çocuk olmalı.” Ön kapının çarptığını duydum ve Jessa’yı mutfığa çağırdım. “Jessa, buraya gel!”

Beraberinde Harry olmadan yavaşça içeri girdi.

“N’aber?” diye sordum. “Savaştan çıkmış gibisin.”

“Öyle mi?” diye sordu.

Silas’a baktım, omuz silkti.

“Harry nerede?”

Omzunun üstünden başparmağıyla işaret ederek, “Orada,” dedi.

“Pekâlâ, ikiniz de akşam yemeğine hazır olun. Salata hazır olur olmaz yemek yiyeceğiz.”

Başını salladı, ağlamaya başlayacağına yemin edebilirdim.

“Hey, Jessa,” dedim mutfaktan çıkmak üzereyken.

“Evet?”

“Düşündüm de gelecek ay doğum günün için Miami’ye gidebiliriz belki. Uyar mı sana?”

“Evet,” dedi. “Güzel.”

Gittiğinde kaşlarını çatmış hâldeki Silas'a döndüm.

“Miami’ye gideceğimizi bilmiyordum,” dedi. “İşten bu kadar çabuk izin alamam.”

“Silas,” dedim aniden. “Onun doğum gününe daha altı ay var.”

Gözlerinin arasındaki çizgi gevşedi ve ağzını açtı. “Aa evet,” dedi. Sonra bir anda durumu fark etti. “Oo. Oh.” Elini boynunun arkasına attı. “*Kahretsin*, Charlie. Tekrar olmasın.”

